

Giới thiệu [12 Chòm Sao] Nhục Dục

Cảnh báo: Truyện chứa nội dung 18+ vui lòng xem lại số tuổi trước khi đọc.

...

Có câu "Nhân chi sơ, tính bản thiện". Con người được cho rằng luôn có phần thiện ở trong tâm hồn họ, dù họ là người tốt hay bị cho là kẻ xấu. Phần thiện đó từ khi sinh ra đã có và vẫn luôn tồn tại, chỉ là hoàn cảnh sống, những người tác động đến họ, khiến thế giới quan và tính cách của họ bị ảnh hưởng mà thôi, mà những tác động đó có thể tốt có thể xấu.

Nàng gặp hắn khi bầu trời tối đen bởi các vì sao xếp thành một hàng. Hắn gặp nàng khi vẫn còn là kẻ ác bá đứng trên đỉnh cao.

Thứ lỗi cho kẻ hèn mọn như nàng quỳ dưới chân hắn, khẩn cầu xin được giữ lấy mạng sống. Hắn nhìn nàng, chỉ có hình bóng của kẻ yếu ớt, nhơ nhuốc, bẩn thỉu. Một con mồi dễ thỏa mãn dục vọng, sau đó giết chết.

Giữa đất trời bao la, kẻ đi săn lại yêu con mồi của mình. Hắn cho nàng là nguyên do, ngọn ngành tất cả. Từng là người bị hắn vứt đi chẳng thương tiếc, bỏ rơi giữa đồng hoang làm bạn cùng côn trùng, rắn rết, chờ đợi cái chết đến từ từ. Không nước uống, vết thương trở nặng và những con sói hung hãn, đói khát đánh mùi, bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể trở thành bữa tiệc thịnh soạn cho chúng. Vậy mà, giờ đây nàng đứng trên Vũ Đài, xinh đẹp, lộng lẫy lại mạnh mẽ quá đỗi. Nàng khi nào đã trở thành điểm yếu của hắn, lại có thể chấp nhận bị từng kẻ đàn ông vũ nhục, đôi tay kinh tởm kia sờ lên từng tất da tất thịt của nàng, nơi mà hắn đã từng tham luyện, khát khao muốn chiếm giữ.

- Chàng hận ta, có thể giết chết ta. Nhưng nếu để ta hận chàng, ta bắt chàng phải sống và nếm trải hết tất cả những nỗi đau ta đã phải chịu.

Sự trả thù ngọt ngào nhất không phải là giết chết đi con người đối phương, nàng vốn đã hiểu ngay từ đầu, khi hắn nhìn nàng bằng đôi mắt mù mị yêu thương.

- Ta bắt linh hồn chàng phải chết đi từng chút từng chút một.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mỹ nhân Bắc Thành chỉ có một!

Nếu ai hỏi Bắc Thành Khang Vương Quốc có điều gì vui vẻ lại thu hút nhiều nam nhân đến vậy? Có lẽ số nhiều sẽ trả lời: "Trong Bắc Thành có mỹ nhân."

Người ngoài cười giễu: "Mỹ nhân trên đời nào thiếu?"

Người kia vội đáp: "Nhưng mỹ nhân Bắc Thành chỉ có một."

Có vẻ đó chỉ là một lời nói phóng, huống hồ Bắc Thành rộng lớn đi đâu cũng chạm mặt mỹ nhân. Song Ngự ném tay nải lên bàn, bảo tiểu nhị cho một bầu Đình Hương cùng vài cái màn thầu nhân xá xú. Lần đầu tiên y đến Bắc Thành, mới ngộ nhận được câu nói: "Mỹ nhân Bắc Thành chỉ có một."

Không phải Bắc Thành toàn nữ nhi xấu xí mà hoàn toàn ngược lại. Đưa mắt trông ra đường lớn, y đến đây không phải để giải khuây. Song Thương giáo sau khi huấn luyện môn đồ thành tài sẽ một cước đá khỏi cửa, ném cho y tay nải với vài đỉnh bạc ít ỏi rồi căn dặn: "Cho dù con có xuất sơn thì con vẫn là đệ tử của Song Thương giáo, nói gì, làm gì cũng phải để lại tỷ mặt mũi cho giáo phái nhé!"

Vâng, Song Tịnh sư thúc lúc nào cũng thích việc đuổi cổ môn đồ thành tài xuống núi thay Song Tọa sư phụ. Tiếc rằng, lúc y rời khỏi lại không thể gấp sư phụ lấy một lần. Theo bức thư Song Tọa để lại, nội dung nôm na là: "Hãy tìm nữ nhân mang ấn ký cánh bướm bên hông phải, nàng ta sẽ cho con biết điều gì kế tiếp."

Y gãi đầu, tìm nữ nhân trong hàng vạn nữ nhân đã khó. Nói chỉ đến việc tìm một nữ nhân có ấn ký cánh bướm bên hông phải chăng đùa, y không thể cứ gặp người nào thì lại bảo: "Thứ lỗi, có thể cho ta xem hông nàng một chút!?"

Chắc chắn sẽ bị người ngoài hiểu lầm đánh đến chết, treo xác đầu đó thật cao lột hết quần áo viết lên bụng y hai chữ: "Biến thái!"

"Huynh có biết gì chưa? Bạch cô nương sẽ biểu diễn vào tối nay tại Trúc Đình Lâu đấy!"

Trong lúc y đang náo nức thì nghe thấy lời bàn tán từ bàn bên cạnh, hai nam nhân mặc y phục thư sinh tươi cười cầm bầu nữ nhi hồng từ tốn rót ra chum rượu. Thật tốt hiện tại y cũng nhầm lẫn không biết làm gì, thôi đành nhập bọn cùng hai người họ: "Cảm phiền hai vị huynh đài đây, tại hạ vừa mới đến Bắc Thành hôm nay vẫn chưa biết rõ những quy tắc. Không biết hai vị huynh đài có thể chỉ giáo?"

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Hai nam nhân người mặc lục y, người vận lam y. Họ nhìn nhau một chốc liền cười tươi vỗ vào chiếc ghế trống bên cạnh: "Huynh không cần khách khí thế đâu, cứ ngồi xuống đây chúng ta cùng hàn huyên đôi chút."

"Đa tạ!"

Song Ngu ngồi xuống cạnh lục y: "Không biết hai vị huynh đài đây là?"

Lục y lên tiếng: "Trưởng tôn Kim Vương gia, danh thơm Kim Ngu."

Lam y điềm đạm nâng chum rượu lên môi, nhẹ nhàng cười đáp: "Ta chỉ là một người bình thường quen biết Kim đại thiếu gia đây thôi, cứ gọi Bảo Bình được rồi."

"Thật có lỗi vì việc ta sẽ làm phiền trong những ngày tới đây!"

Bảo Bình: "Không sao, nhưng huynh đây là?"

Song Ngu: "Ta là Song Ngu, môn đồ Song Thương giáo."

Kim Ngu: "Từng nghe qua, Song Thương giáo luôn sống ẩn dật trên núi Song Thương chưa từng thấy ai xuất sơn lưu lạc tận Bắc Thành. Không biết Song huynh xa xôi lặn lội đến đây vì điều gì?"

Song Ngu vui vẻ trả lời: "Ta tìm một nữ nhân."

Nụ cười trên môi Bảo Bình vừa nở liền khiến chúng sinh xiêu lòng, cảm thán. Y sở hữu một loại khí chất thanh khiết khiến kẻ ngồi cạnh như Song Ngu phải sùng kính: "Nam nhân si tình, thể gian hiếm khi được diện kiến."

Song Ngu vội xua tay: "Huynh hiểu lầm rồi, ta tìm nàng ấy theo lời sư phụ căn dặn mà thôi!"

Kim Ngu hơi cong khóe môi, còn Bảo Bình thì hơi đưa mắt nhìn xuống dòng đường đầy người qua lại. Không khí dần rơi vào trầm mặc, mà người ưa náo nhiệt sôi nổi như Song Ngu nào chịu nổi, y quay sang Kim Ngu: "Ta mạo muội muốn hỏi lúc này huynh có nhắc đến Trúc Đình Lâu?"

"Huynh mới đến nên không biết, Trúc Đình Lâu là thanh lâu nổi tiếng nhất Bắc Thành. Vì trong Trúc Đình Lâu có mỹ nhân."

"Mỹ nhân Bắc Thành chỉ có một?"

Y lặp lại câu nói khi mới bước chân vào Bắc Thành đã được nghe, mong hai người ở đây có thể khai thông ý nghĩa cho y hiểu rõ. Bảo Bình hơi gật đầu, y rót cho Song Ngu một chum rượu, trao tay: "Trúc Đình Lâu có Bạch cô nương, mỹ nhân khuynh thành, tài sắc vẹn toàn."

"Nhưng theo ta thấy Bắc Thành có rất nhiều mỹ nhân?"

"Mỹ nhân được định nghĩa theo nhiều nghĩa. Bạch cô nương cũng vậy, không phải khi không nàng trở thành "tuyệt sắc giai nhân" trong tâm trí mọi nam nhân. Dẫu vậy, Bạch cô nương có thể yêu thương như một bóng hồng, tuyệt nhiên không thể trở thành thê tử."

"Vì sao?"

Kim Ngu cướp lời: "Vì nàng ấy là gái thanh lâu."

Dù rằng Bạch cô nương chỉ bán nghệ không bán thân nhưng nàng vẫn luôn bị người khác đặt thành kiến, nặng nề bởi ba chữ "gái thanh lâu". Điều khiến Bạch cô nương đặc biệt hơn hẳn những mỹ nhân khác chính là mùi thơm trên người nàng, và được mệnh danh "mê hồn hương". Mỗi lần nàng xuất hiện liền thu hút rất nhiều hồ điệp, và chẳng có loại nước hoa nào thực hiện được điều đó.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thất thân [18+]

Định bụng đến tối sẽ được diện kiến Bạch cô nương trong truyền thuyết, thế nhưng chẳng may y vợ phải nữ nhân bí ẩn. Nàng vận bạch y, trùm kín mặt, len lỏi trong từng con hẻm và chẳng may va trúng người y. Song Ngự bị va bất ngờ không đề phòng nên lùi về một bước, còn nàng ta yếu đuối đã ngã nhào về sau.

Đưa tay chụp lấy cổ tay nữ nhân bí ẩn kéo ngược trở lại, chẳng hay bộ dáng ôm trọn nàng trong lòng thật ám muội.

"Cô nương không sao chứ?"

Y không có ý buông ra, nàng cũng vậy. Lời hấn vừa cất lên, ngón trỏ nàng đã đưa lên môi y: "Im lặng!"

Ngoan ngoãn, y lập tức im lặng lắng tai nghe từng tiếng động xung quanh. Thì ra có tiếng bước chân tầm ba đến bốn người không ngừng di chuyển rất nhanh.

"Người có võ công? Mau mang ta rời khỏi nơi này!"

Thật chẳng hiểu vì sao, vừa ngửi thấy mùi hương mê hoặc trên người nữ nhân này y dường như trúng ma thuật. Nhanh chóng thi triển khinh công đưa nàng rời khỏi đây không một tiếng động, chỉ thấy trong không trung một vệt mờ, gió rung chuyển, vài cái cây xung quanh kêu xào xạc bởi lá cây trên cành chạm vào nhau.

Mang nàng đến một nơi hoang vắng bên ngoài Bắc Thành, Song Ngự buột miệng hỏi: "Vị đây có phải là Bạch cô nương?"

Mắt đẹp liếc nhìn, nàng tháo chiếc mạng mỏng che mặt, đôi mắt trong veo như nước, ngũ quan hài hòa đến mức phát "ồ" lên ca ngợi. Đúng thật tuyệt phẩm, mỹ nhân trong mỹ nhân! Chỉ tiếc là bên khóe mắt phải nàng lại xuất hiện một vết sẹo tuy nhỏ nhưng dễ chú ý.

"Người không phải người Bắc Thành?"

Song Ngự lắc đầu.

"Tốt, như vậy thì lại quá thuận tiện!"

Song Ngự ngờ nghệch: "Thuận tiện cho việc gì?"

"Bạch Dương, người Bắc Thành Khang Vương Quốc."

"Tại hạ Song Ngự, môn đồ Song Thương giáo."

Bạch Dương vừa nghe đến hai chữ Song Thương giáo, cả người liền rung lên, trên môi hiện nụ cười, biểu cảm vui mừng như nhặt được vàng: "Người là người Song Thương giáo?"

"Đúng."

Nàng vui vẻ thả lỏng cơ thể: "Vài hôm trước Trúc Đình Lâu được thuê bởi một vị công tử không rõ lai lịch, chỉ biết y có rất nhiều vàng. Ta cứ nghĩ y cũng giống những nam tử đến đây mua vui, cho nên không quan tâm. Đến khi y tìm đến và căn dặn ta chờ đợi người Song Thương giáo đến chuộc thân."

Song Ngự sờ cằm, suy nghĩ: "Có lẽ là Song Tịnh sư thúc, chỉ có y mới hành tung bí ẩn, tự do xuống núi như thế thôi. Nhưng vì sao lại là Bạch cô nương?"

Bạch Dương lại nói tiếp: "Nhưng ta nào có thể chờ đợi, hôm nay nhân cơ hội đám người trong Trúc Đình Lâu bận rộn đã trốn ra ngoài. Chẳng qua lúc ta vừa rời khỏi đã có một đám người vận dạ y truy đuổi. Bọn chúng muốn giết ta!"

"Tại sao?"

"Người muốn giết ta nhiều lắm!"

Y nhìn Bạch Dương suy nghĩ vớ vẩn, nhưng đúng hơn là có lời giải đáp trong lòng, việc giữa y và nàng hoàn toàn không phải trùng hợp. Song Ngự nhanh tay bế xốc nàng lên vai: "Xin thứ lỗi!"

Vừa nói xong, y không cần nghe lời đáp của Bạch Dương, chỉ biết một tiếng "xoẹt" gọn lẹ vang lên trong màn đêm. Bạch Dương chết lặng, sững sờ không đáp nên lời. Còn Song Ngự lại mừng rỡ như vớ được cá: "Tìm được rồi!"

Trên móng phải Bạch Dương có ấn ký cánh bướm, bất quá y mới lướt nhìn đã thấy ót đau điếng, cả người vô lực ngã nhào về phía trước. Không ngờ nữ

nhân yếu đuối lại có thể ra tay tàn độc đến như vậy, y đã xem thường lơ là cảnh giác nàng rồi.

Song Ngự tỉnh dậy bởi âm thanh xung quanh và cơn ngứa ngáy do côn trùng cắn, y đưa tay sờ ột vẫn còn đau, lồm khồm bò dậy, tay kia vô tình chạm vào một mảnh lụa mỏng, trong đầu hiện lên hình ảnh y phục của Bạch Dương. Y ngẩng đầu, đôi mắt mở to hết mức trước khung cảnh ngàn năm có một. Nữ nhân như ngọc đang ngâm mình dưới nước, tiếng nước chảy róc rách từ những khe đá. Thêm việc không gian mờ ảo, làn da trắng mịn trước mắt như ma thuật thôi miên Song Ngự phải bước đến. Bất quá y dừng lại trước những vết sẹo cũ trên lưng Bạch Dương, chúng xấu xí chẳng khác nào bọ rết nhiều chân chạy khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Cảm thấy thương cảm, y đưa tay chạm vào chúng. Và việc đó đã làm cho Bạch Dương một lần nữa đứng tim, cả người căng cứng. Nàng thật muốn móc mắt Song Ngự, sau đó giết chết rồi phi tang xác, chẳng qua khi này nàng đã nghĩ cần người bảo hộ nếu muốn sống sót lâu hơn chút. Giờ thì nàng phải thay đổi ý tưởng đó thôi. Bạch Dương định xoay người tát thẳng vào mặt Song Ngự, không may y đã ra tay trước nắm lấy tóc nàng kéo ngược về sau, mạnh bạo ngẩu ngĩnh đôi môi nàng. Da đầu đau điếng khiến nàng choáng váng, nàng không ngờ có dạng nam nhân nhìn đạo mạo nhưng hành xử với nữ nhân kiểu đây. Nàng vùng vẫy, chống cự tức rằng kẻ nàng đang muốn so tài lại là cao thủ thuộc hành đứng đầu trong Song Thương giáo. Y ra chiêu nhanh gọn điểm huyết huyết đạo trên người nàng, nào để nàng có cơ hội ra tay lần thứ hai.

Ấm Bạch Dương ra khỏi hồ nước, cơ thể nàng đẹp tựa như được khắc từ ngọc ẩn hiện trong đêm. Dưới bầu trời đầy sao và ánh trăng thẹn thùng núp sau màn mây, nàng giống như một con hồ ly quyến rũ, chỉ cần nhẹ nở môi cười cũng đủ giết chết vạn chúng sinh. Bạch Dương không ngờ có một ngày món quà đặc biệt nàng luôn tự hào lại hại nàng mất đi sự trong sạch, mất hết trinh tiết. Mùi hương ấy như ma thuật khiến lý trí Song Ngự không còn kiên định, dấy lên tạp niệm dơ bẩn trong lòng y. Y thoát hết y phục, ngắm nhìn nàng thật lâu, đôi tay chơi đùa trên từng tat da tat thịt căng cứng mỗi lần y lướt qua. Dù đôi má nàng ửng hồng ngượng ngùng, nhưng biểu cảm trên cả ánh nhìn đều toát lên vẻ tức giận, căm phẫn. Nếu giờ y giải huyết nói, có lẽ nàng sẽ gào lên rất to. Cho nên y đã không.

Bên tai y vắng vắng tiếng nói: "Nàng ấy là của người!"

Viên môi nhẹ cong, y cúi người thì thầm bên tai Bạch Dương: "Ngoan, ta sẽ không làm nàng đau, sẽ hảo hảo yêu thương chăm sóc nàng."

Bạch Dương nàng muốn thét thật to: "Cút! Ta không cần."

Nhưng nàng không nói được, mọi âm thanh đều dừng ở cuốn họng, cả người nhơ nhuốc, kinh tởm. Bờ môi mỏng bị y ngẩu ngĩnh, triền miên đến mức rớm máu, nhưng y đã say trong mùi vị nữ nhân nào để tâm đến vị tanh của máu.

Đôi gò bồng trắng nõn nà, nhụy hoa hồng nhuận se cứng nhô lên khi cơn gió đêm lạnh lùa qua, ôm lấy nàng đặt dưới thân. Âm huyết ẩm ướt bởi d* m thủy, y nở nụ cười phóng đảng, môi cùng lưỡi lướt từ chiếc cổ thon thom tho xuống dưới. Đầu lưỡi khẽ tách nơi u nguyệt, khu rừng phía ở trên được y đùa bỡn chải chuốt rồi chạm nhẹ một ngón tay vào "hạt tương", y lại tà mị khiêu khích dục vọng trong nàng: "Tiểu yêu tinh, nàng thật ngon! Mùi vị cũng không tệ, ngọt thật đấy!"

Nước mắt không ngừng rơi, lệ nóng hổi đáp xuống cổ, đôi người đen lầy dãn co lại. Linh hồn nàng như chết đi trăm lần khi y xâm nhập, cơn đau ấy muốn xé toạc Bạch Dương làm hai. Mà nàng lại không thể thét, hay cầu xé để giảm bớt cơn đau, cả cơ thể gồng lên chống chịu những lần xâm nhập dồn dập. Yết hầu Song Ngự rung lên, cả cơ thể to lớn đè lên người nàng không ngừng nuốt lấy nhục thể lẫn linh hồn. Y cúi đầu mút nhẹ đôi nhũ hoa chớm nở, u nguyệt co thắt thật chặt khiến y phát ra những âm thanh rên rỉ cực kỳ ái muội. Nhịp thở đứt quãng, y không nhanh không chậm đưa đẩy. Hôn lên từng giọt nước mắt của nàng, Song Ngự ôm lấy Bạch Dương đứng dậy di chuyển xuống hồ. Nước lạnh có thể giúp nàng giảm bớt cơn đau buốt bên dưới, một phần cũng giúp cả hai tăng thêm kích thích. Áp thân thể Bạch Dương vào sát bờ, Song Ngự từ phía sau tiến sâu vào thăm dò một lần nữa. Dưới làn nước hiện bóng trắng khuyết, y mang nàng đến ranh giới thiên đường địa ngục.

"Dương Dương... Dương Dương..."

Y gọi tên nàng đầy yêu thương, thật ra là gọi trong dục vọng với đôi mắt đục ngầu bởi những tà niệm đen tối nhất. Y thúc mạnh hơn, dồn dập hơn, âm thanh trần tục phát ra mỗi lúc lại khuếch đại hơn trong màn đêm. Cứ thế y đưa nàng chạm đến tột đỉnh của tội lỗi, mang hết tình hoa gửi trọn cho Bạch Dương. Cả người y vô lực gục mặt xuống ngực nàng, còn Bạch Dương cảm nhận được u nguyệt không ngừng co giật đón nhận món quà y trao. Nàng nuốt nước mắt, chán ghét chính cơ thể dâm đãng, không tuân theo sự kháng cự từ lý trí. Từng giọt từng giọt chảy ngược vào tim, đau đớn vì sự nhục nhã ngày hôm nay phải gánh chịu. Bạch Dương nàng chưa bao giờ chịu thua số phận cho dù có trở nên dơ bẩn, nàng cũng phải bắt Song Ngự trả lại món nợ này.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nam nhân như ngọc [18+]

Không biết Bạch cô nương đã chạy đi đâu khiến cả Trúc Đình Lâu tán loạn hết cả lên, Bảo Bình đành thất lễ cáo từ Kim Ngự vì có hẹn. Dù không biết lần tái ngộ tiếp theo là bao giờ, nhưng Bảo Bình vẫn rất vui vẻ giao hẹn: "Lần tới ta và huynh nên đổi âm ngâm thơ ở Loa Cổ Đông Thành thay vì đời Bạch cô nương."

"Hoàng thành cách đây hơn ba ngày đi đường, cũng không quá khó với ta, chỉ là huynh có tiện?"

"Ta ngao du tứ hải, đến Đông Thành chẳng phải vấn đề gì."

Kim Ngưu cười lớn: "Hẹn ngày tái ngộ! Bảo huynh giữ gìn sức khỏe."

Bảo Bình khách khách: "Kim huynh cũng vậy!"

Bảo Bình không phải phải người ở Bắc Thành đến đây chỉ vì một bóng hồng, tiếc là người đó sắp phải vào cung trở thành tú nữ. Có lẽ hôm nay là ngày cuối cùng y còn có thể gặp nàng với tư cách nam nhân trong lòng nàng. Dù rằng y rất buồn nhưng ý niệm cùng nàng bỏ đi hoàn toàn không có, nếu như vậy y sẽ làm mất đi hòa khí trước giờ hoàng hôn...

Trên đoạn đường gặp giai nhân lần cuối, y lại không may vấp phải một cái xác ngoài đồng trống. Khi bình tĩnh nhìn kỹ cái xác bần thiêu, ôi thôi kia y mới nhận định đó là một nữ nhi bị cưỡng bức bởi y phục của nàng đã bị xé rách tả tơi, khắp người dính đầy tinh dịch khô bốc mùi. Bảo Bình có chút chần chừ giữa rồi đi và ở lại, cuối cùng vẫn là lựa chọn ở lại giúp người. Sau khi xem xét mạch, hơi thở y đành tháo áo ngoài đắp lên người nàng, xoắn tay áo ôm nàng về khách điểm y đang tá túc. Có lẽ đây chính là ý trời...

"Thứ lỗi Xử Nữ, mạng người quan trọng. Nếu sau này gặp lại ở Hoàng thành ta nhất định sẽ quỳ gối tạ lỗi với nàng!"

Trước khi trở về khách điểm Bảo Bình mang nàng đến một con suối gần đó để gột sạch thân thể, trôi đi những thứ ô uế trên người trong đó có cả phân và tóc nghe mùi nước tiểu. Y có chút ngại ngùng vì chạm vào thân thể của người mình chưa từng quen biết, hay đúng hơn là một nữ nhân bị cưỡng bạo.

Khi đi y không mang theo ai, lúc về trong tay lại ôm nữ nhân khoác áo ngoài của y khiến mọi người trong khách điểm khó lòng không nhìn trộm. Bảo Bình hỏi ông chủ khách điểm: "Gần đây có đại phu không? Không biết ông chủ Lưu có thể gọi giúp ta một vị đại phu?"

Ông chủ Lưu gật đầu: "Ta đi gọi đại phu đến cho khách quan."

"Đa tạ!"

Nói rồi y âm thầm nhón lên phòng, để nàng lên giường đắp chăn cho nàng. Y đi đến cạnh bàn rót một ly trà nhâm nhi, trời cũng không còn sớm nữa không biết có vị đại y nào đến không? Thế nhưng rất may sau đó một vị đại phu họ Tần xuất hiện, Bảo Bình kể nguyên nhân tìm thấy nàng cho đại phu nghe, lão bảo: "Ta qua bắt mạch cho cô nương ấy xong sẽ đưa ngài toa thuốc."

"Có thể bốc thuốc cho ta liền trong tối nay không? Ta là người nơi khác đến ngày mai phải khởi hành rồi đi."

Đại phu gật đầu sau ghi đơn thuốc lão tức tốc trở về nhà để lấy thang thuốc cho Bảo Bình, chỉ mấy vài quan tiền nhưng Bảo Bình vui vẻ đưa cả một lượng bạc xem như vì quý người đại phu hết lòng cứu chữa. Y đi sắc một thang thuốc, khó khăn bốn từng thìa thuốc cho nàng, xong xuôi y yên tâm mà thờ dài. Vì Bảo Bình không thể lên giường nằm cùng nàng nên đành tựa đầu vào khung giường, do mệt mỏi mà ngủ say không hay biết.

...

Sáng hôm sau người trên giường mệt mỏi, cả người đau nhức từ từ mở mắt tỉnh dậy. Khung cảnh xung quanh nàng chính là một căn phòng nhỏ, được đắp chăn ấm áp, mùi thuốc còn vương trên môi, nàng chép môi khó khăn xoay đầu sang hướng cửa lại chẳng hay chạm phải nửa khuôn mặt ai.

Nam nhân như ngọc đang tựa đầu vào thành giường ngủ ngon lành, dù rằng nàng biết đây không phải người xấu, chắc chắn là người cứu nàng nhưng lòng tin đã không còn nữa. Nam nhân trong lòng nàng chẳng khác nào những tên ác quỷ đội lốt người. Nàng chịu đựng sự đau đớn từ thân dưới truyền lên đỉnh đầu, hai chân bần rần không còn sức lực nhưng vẫn cố gắng đứng dậy rời khỏi đây. Bất quá vừa đứng dậy lại té nhào về trước, may sao Bảo Bình tỉnh giấc từ lúc nàng mở mắt rồi, y đưa tay ôm lấy thân thể yếu ớt chỉ còn chút nữa là đáp đất: "Cô nương vẫn chưa khỏe, không thể đi được."

"Đã làm phiền rồi... ta... ta... phải rời đi..."

"Ta không hại cô nương."

"Ta..."

Bảo Bình bế xốc nàng đặt lên giường: "Ta là Bảo Bình, ta có thể gọi cô nương?"

"Ta... Thiên Bình."

"Haha... chúng ta có cùng một tên, người hại cô nương chắc hẳn đang ở gần đây thôi. Thiên Bình cô nương không biết muốn ở lại đây dưỡng sức hay đi cùng ta một đoạn?"

Thiên Bình suy nghĩ, nàng cần môi dưới, bờ môi bị rách vẫn còn rom rớm máu: "Ta... muốn ở lại..."

Bảo Bình không ép nàng, y cũng phải lên đường để kịp với đoàn xe Xử Nữ, gặp nàng trước khi trở thành tú nữ nên không có nhiều thời gian nữa. Y thu xếp hành lý để lại cho nàng hai lượng vàng với vài lượng bạc, đặt thang thuốc trên bàn: "Có gì cứ bảo tiểu nhị nấu thuốc cho cô nương, ta phải đi rồi. Cáo từ!"

Nói xong Bảo Bình liền rời đi, Thiên Bình ngồi trên giường thì thầm: "Tại sao lại tốt với ta như vậy?"

Hai giờ sau, Thiên Bình quyết phải rời khỏi đây đi thật xa, nàng không tin ai cũng không muốn ai tin nàng cho nên đã ăn cắp vài cái màn thầu của khách điểm trước khi lên ra cửa sau. Đi được một đoạn đường đến rừng trúc nàng không ngờ lại gặp phải đám thổ phỉ hôm trước, bọn chúng vừa thấy nàng liền cười sảng khoái, tên đại ca còn được gọi là trại chủ đang kêu bọn kia đến bắt nàng. Thiên Bình mới quay lưng định chạy liền bị hai tên bước đến nắm tóc lôi về. Tên trại chủ ngồi chồm hổm: "Ái chà chà, khuôn mặt này vẫn còn xinh lắm, thôi thì lão tử ta tha miễn nàng một lần nữa."

Khuôn mặt nàng chỗ xanh chỗ tím, có nơi trầy xước trong rất ghê, thịt đỏ hiện lên rõ ràng dưới lớp máu khô, Thiên Bình gào thét thất thanh: "Cứu! Cứu... cứu..."

"Chà chà, không ai cứu nàng đâu mỹ nhân à!"

Xoẹt

Hắn đưa tay xé nát áo nàng, vớt chiếc yếm màu xanh ngọc vừa mua sang một bên, trên ngực đầy những vết bầy, và vết thương còn mới: "Đây là dấu ấn bọn ta để lại cho nàng đấy! Đẹp không?"

"Cứu... cứu tôi... làm ơn..."

Tên trại chủ cười nhanh chiếc quần nàng và hắn, xong mỗi tên đàn em đã nắm chặt tay chân nàng còn không ngừng đưa tay thay nhau xoa nắn bầu ngực sữa nát bét. Hai ngón tay tên trại chủ cho vào u nguyệt khô cằn, hắn không muốn phải đâm vào nơi khô khan khiến hạ bộ hắn cũng đau. Thiên Bình cắn phân, nàng định cắn lưỡi tự vẫn thì tên nào đó nhét sợi dây thắt lưng vào miệng nàng. Không thể cắn lưỡi nàng chỉ còn biết thống khổ chịu đựng. Tại sao ông trời lại hành hạ nàng như vậy? Nàng đã làm gì sai sao?

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Đệ đệ tên trại chủ càng cứng hẳn chuẩn bị xâm nhập vào bên trong nàng thì đầu đã liền khỏi cổ rơi xuống bụng Thiên Bình. Đôi mắt Thiên Bình trợn trừng bởi quá sốc, máu tươi không ngừng phun ra như mưa khiến quần áo, cơ thể nàng hiện lên những bông hoa huyết đầy kinh diêm. Không chỉ có tên trại chủ mà tất cả những tên cầm thú đều bị rơi đầu lăn lông lốc. Nàng nhìn đến đờ đẫn mất hồn. Trong màn mưa máu quý dị một bóng hình vừa lạ vừa quen bước tới, trên tay y là một cây quạt màu đen vẫn còn nhỏ máu xuống đất. Y bước đến cạnh nàng, phủ lên cơ thể Thiên Bình chiếc áo khoác ngoài: "Ta không an tâm nên quay lại, may mà đến kịp lúc."

Bảo Bình bế xốc Thiên Bình trên tay, đằng xa là cỗ xe ngựa gỗ đang chờ, y bảo: "Thôi thì ta sẽ tiễn cô nương một đoạn."

Thiên Bình trước sau không nói được một lời nào, nàng chỉ giương đôi mắt lên nhìn Thiên Bình, cả thế giới này cũng chỉ còn tồn tại một nhân ảnh trong lòng nàng không ngừng hỏi vì sao? Vẫn còn tồn tại một nam nhân sẵn sàng cứu vớt đời nàng sao? Thực sự có thể tin tưởng?

"Cách đây không xa có một con suối, ta đưa cô nương đến đó trước rồi đi tiếp."

"Đa tạ!"

Bảo Bình cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhem nhuốc máu, y bật cười: "Đây là việc nên làm."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trả ơn

Thiên Bình ngâm mình dưới suối còn Bảo Bình thì đang cho ngựa ăn cỏ, y không nhìn đến nàng cũng không nhắc lại việc vừa rồi. Sau khi nàng tắm xong y liền đưa cho một bộ y phục mới: "Ta có chút thuốc được Kim huynh ban tặng nhưng vẫn chưa có dịp để dùng."

Nhận lấy hũ thuốc bột, Thiên Bình cúi đầu: "Đa tạ Bảo công tử. Nếu không chê ta bản thủ, huynh có thể cho ta đi cùng không? Dù gì ta cũng không có nơi để về nữa."

Bảo Bình hơi hơi nhượng nài: "Ta chỉ sợ cô nương không thể chịu được khổ cực."

Thiên Bình vội lắc đầu: "Cực cỡ nào ta cũng chịu đựng được, huynh đừng bỏ ta là được."

"Ta sẽ không bỏ cô nương đâu."

Nói rồi y mang lấy hũ thuốc, nhẹ nhàng thoa giúp vết thương cho Thiên Bình. Có những vết thương ở sau lưng nàng không thể với tới, chưa nói đến ở đây không có nữ nhi nào khác: "Huynh cũng từng thấy cơ thể ta rồi, liệu có thể giúp ta thoa thuốc ở lưng không?"

Bảo Bình ho nhẹ, chớp nhanh mi mắt nhìn ra xa, suy nghĩ gì đó chốc lát mới lên tiếng: "Vào kiệu xe ta giúp cô nương, ở đây lỡ có người đi ngang lại không hay lắm!"

Lúc vào trong cỗ xe ngựa Thiên Bình cởi hết áo để lộ bờ vai và tấm lưng chẳng chít những vết thương mới cũ, nàng cúi đầu cúi hờ: "Rất đáng sợ phải không? Giống như những con rắn vậy!"

Y lắc đầu: "Không, thoa thuốc hàng ngày sẽ nhanh chóng lành lại thôi, đừng suy nghĩ nhiều quá!"

Y đưa tay chạm lên những vết sẹo của nàng, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi thương tiếc, nữ tử này thật khiến cho người khác nổi dục vọng. Cho dù Thiên Bình có nguyên vẹn, hay bị vắn đục vắn toát lên một mùi hương mê hoặc. Chính lại nhịp thở cùng ý niệm trong lòng, Bảo Bình không nhanh không chậm xử lý hết vết thương trên lưng nàng.

"Ta không biết đáp lễ như thế nào mới phải, chỉ có thể dùng thân rể mặt này báo đáp. Dẫu rằng ta biết thân thể này chẳng khác nào một mớ rác bị vứt bỏ ngoài đường, nhưng hãy cho ta làm trâu làm ngựa chăm sóc cho công tử những ngày tháng sau này. Có được không?"

Nàng nói nhưng không đối diện mặt cùng mặt với y, nhưng y hiểu lời nói này nghĩa là gì, và Thiên Bình đã dành bao nhiêu can đảm để nói. Nụ cười trên môi y gượng gạo vì lòng đang không ngừng hỗn tạp: "Ta..."

"Công tử từ chối cũng đúng, ta vốn dĩ không còn gì nữa."

"Ý ta không phải như thế, Thiên Bình cô nương nếu nàng không còn nơi nương tựa, ta sẽ chiếu cố cho nàng nhưng đừng để tâm ở ta được không?"

Thiên Bình xoay người đối diện cùng Bảo Bình, nàng mỉm cười hạnh phúc, không phải vì Bảo Bình chấp nhận cho nàng bên cạnh. Mà là vì y không mong cầu nàng thực hiện điều gì cả, lại còn hảo hảo nhẹ nhàng chiếu cố nàng. Thiên Bình vòng tay ôm lấy thắt lưng y khiến Bảo Bình chết sững, cứng đờ, tuy có ngượng nhưng không nỡ gỡ tay nàng ra khỏi. Thôi thì cứ để nàng cảm nhận được sự ấm áp ít ỏi này đi.

Một chốc sau nàng do mệt nên đã ngủ say trong cỗ xe ngựa, còn y thì lên cầm cương cố gắng đi kịp với đoàn hộ tống tú nữ. Nhưng có đi nhanh đến đâu cũng dễ chậm mất một đoạn đường. Bảo Bình ngồi trên đỉnh núi cao trông ngóng được cả tường thành to lớn bảo vệ Hoàng thành. Thiên Bình tỉnh giấc cảm nhận được sự yên ắng, xe ngựa cũng không còn chạy nữa, nàng bước xuống lại đối diện cùng bóng lưng cô độc ấy.

"Công tử?"

Bảo Bình hoàn hồn, nở nụ cười gượng ép đối diện Thiên Bình: "Cô nương tỉnh rồi?"

"Công tử không cần nói chuyện khách khí với ta như vậy đâu."

"Àn."

"Đây là đâu?"

"Loa Cổ Đông thành."

"Hoàng thành ư?"

"Àn."

Nàng ngồi xuống bên cạnh Thiên Bình, hai chân đung đưa thoải mái giang tay: "Công tử... à không chàng đang đợi ai à?"

"Nàng ấy giờ có lẽ đã vào cung ứng tuyển tú nữ rồi."

Thiên Bình cúi đầu: "Có phải vì cứu ta nên chàng đã để lỡ mất nàng ấy?"

"Không, chỉ là không gặp nhau lần cuối thôi. Ta cũng chưa từng có ý định sẽ thú nàng."

"Tại sao?"

"Vì nàng ấy có mệnh Phụng Hoàng, ắt hẳn sau này sẽ sống tốt hơn là ở cạnh bên ta. Một người nay đây mai đó như ta thì sao có thể trở thành điểm dựa vững chắc cho nàng ấy sau này chứ?"

Thiên Bình im lặng trước những lời nói đó, nàng cũng nay đây mai đó quen rồi nên không lo sợ khổ, chỉ sợ người ta phản bội khiến nàng sống dở chết dở thôi. Nàng nhìn y rồi nhìn đến cỗ xe ngựa gỗ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc: "Chàng nói, chàng từ đâu đến nhỉ?"

"Không quan trọng."

Y đáp lại nàng, đối diện với đôi mắt tròn tròn đầy tò mò y chỉ biết cười khổ: "Ta đang chạy trốn vài người xấu, nên nàng càng biết ít càng tốt. Hiểu không?"

"Ân."

"Nàng nếu đi cùng ta, ngày tháng sau này chúng ta chỉ còn cách nương tựa vào nhau thôi."

"Ân."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nữ nhân mù

Bầu trời lúc nào cũng đen kịt, và luồng không khí thì nặng nề khó thông thoáng. Cự Giải dự định cùng Ma Kết lên mặt đất để lấy vài thứ từ bãi sắt vụn, thật ra đó là một xác máy bay bị rơi hơn hai trăm năm. Mọi thứ trên đó đều đã rỉ sét, chẳng qua Cự Giải là một người thích sưu tầm những thứ xa xưa. Ma Kết từ bé đã đi theo người tỷ này. Nếu hỏi họ có chung huyết thống không? Thì câu trả lời là hoàn toàn không.

Hôm nay cũng như những ngày khác, Ma Kết kéo tay Cự Giải trốn khỏi phòng để lên mặt đất, cánh cửa vừa mở thì một đạo ánh sáng giáng xuống thân thể hai người khiến da thịt rách toạc, lạ thay lại chẳng thấy máu đỏ tươi. Chỉ cảm nhận được cơn đau thấu xương, xé nát linh hồn, cả hai hét lên một tiếng thật to rồi mọi thứ tối đen hần.

Lúc Cự Giải thức giấc, đôi tay nàng không ngừng sờ mẫm khắp nơi, lồng ngực đau điếng khiến nàng không ngừng kêu lên từng tiếng "ư ừ". Do thể trạng từ bé đã sống thật sâu dưới lòng đất nên đôi người Cự Giải lẫn Ma Kết đều trắng đục, ánh lên tia bạc. Nếu là trong tối, nàng quả thật có thể nhìn rõ hết mọi vật, nhưng nếu ở nơi có ánh sáng quá gắt, Cự Giải phải nhắm mắt trước khi trở nên bông rớt. Nàng có đọc tư liệu rằng đôi mắt này, hỏi chưa có Đại Hồng Thủy người gọi là đục thủy tinh thể. Bất quá, do cơ địa con người biến đổi để thích hợp với điều kiện sống khắc nghiệt.

Nàng không chịu được ánh sáng quá gắt, làn da luôn trắng bạch, khuôn mặt nhợt nhạt và mái tóc dài như thác đổ. Đang lúc định hình xung quanh thì đôi tay Cự Giải chợt nắm phải một cái gì đó lạnh ngắt còn nhọn nhót nữa. Bầu trời cũng đã vào đêm làm Cự Giải phần nào đỡ hoảng loạn mở to đôi mắt nhìn vật thể vừa chạm vào. Nàng vừa nhìn, vừa hít phải một ngụm khí lạnh từ từ thì xộc vào mũi, nàng đập ngực nôn khan: "Khụ khụ..."

Không dừng ở đó nàng còn ho sặc sụa vì cảnh tượng quá hãi hùng, xác người nằm vung vãi khắp nơi, máu me tanh tươi cũng vì thế chảy dài bao phủ cả nền đất nâu sẫm. Nàng nhìn tay chân lại bất giác giật mình, cơ thể trần tục không mảnh vải che thân đã đành, còn tắm trong máu. Tựa như Cự Giải vừa được hồi sinh ở con sông máu kinh tởm vậy, tiếng ho của nàng khiến không gian tịch mịch, nhuốm mùi máu càng trở nên quý dị hơn. Giữa một rừng xác lại có nữ nhân đỏ tươi bản thân như người mất hồn. Nàng sợ đến hồn vía không còn nữa, có lẽ đã lạc đầu đó ở chín tầng mây rồi.

Bạch Bạch

Có tiếng bước chân dẫm lên từng vũng máu tiến lại gần Cự Giải, nàng sợ hãi quay người về phía sau. Một nam nhân vận hắc bào, ngũ quan tinh xảo, mái tóc đen như bầu trời đêm nhưng đôi môi lại đỏ hơn cả máu. Đôi mắt hần mang theo tức giận, oán hận và nổi thèm khát giết chóc. Một vầng trán tằm tó, khuôn mặt lãnh khốc vô hồn. Hần cứ tiến tới càng lúc càng gần hơn, bước chân hần vô cùng chậm, trên tay vẫn còn thanh đao không từng toát ra từng luồng sát khí nồng nặc. Cự Giải theo phản xạ lùi lại, bất kể sinh vật nào cận kề cái chết đều làm theo bản năng sinh tồn để vật vã dù biết vô vọng. Nàng đứng dậy nhưng vì máu dưới chân khiến nàng không đứng vững, thêm việc xác chết khắp nơi nếu nàng chạy thế nào hai chân cũng vấp vào đâu đó rồi ngã nhào. Cách tốt nhất là...

Cự Giải khụy gối, quỳ trước mặt nam nhân điên loạn này, khi y bước lại gần cũng là lúc nàng đưa tay ôm chặt chân hần: "Làm ơn... làm ơn... đừng giết ta..."

Nàng còn phải tìm Ma Kết nữa, nếu nàng đến đây, dù chưa biết rõ là đâu nhưng... nàng tin Ma Kết cũng đâu đó gần thôi.

Nam nhân im lặng, mệt mỏi ngồi xuống, mà nàng vẫn không buông chân hần ra. Hần nhìn hết cơ thể nàng, rồi thu tầm mắt chỉ còn đặt ở đôi mắt. Đưa tay, hần nâng khuôn mặt nàng lên cao đối diện cùng hần: "Mù?"

Cự Giải nhanh trí đáp: "Đứng đứng... ta bị mù... không nhìn thấy gì hết chỉ nghe được thôi."

Hần nhắm mắt: "Nếu người dám lừa ta, ta liền giết chết người."

Nàng không ngừng gật đầu.

Theo như nàng quan sát này giờ thì đây khá giống như lời kể của người lớn về thế giới cổ đại, nơi có những con người sống trong giết chóc, cảm quyền. Cũng có thể là hành tinh nào đó khi thời điểm tất cả cùng thăng hàng, và nàng cùng Ma Kết xui xẻo bị hút vào.

Hần ôm ngực, có chút đau đớn mà nhăn nhó, biểu cảm sa sầm, dù vậy vẫn mặc nàng ôm chân. Đưa mắt nhìn xung quanh, hần cười lạnh. Nếu không phải bị trúng phải Cổ Dục nửa chừng phát tán khiến hạ bộ đau đớn, thì có lẽ hần đã giết hết tất cả không để một đám tiểu nhân bỉ ổi kia chạy mất đâu. Hần lại đưa mắt nhìn nàng: "Người là ai?"

"Cự... Cự... Giải..."

Đôi tay nàng run rẩy để mức không kiểm chế được, tất nhiên hấn cảm nhận được nỗi sợ từ người đối diện. Và hấn lại thích thú vì điều đó, không hiểu sao trong lòng có hứng thú. Mang theo nữ nhân mù lòa cũng có điểm tốt, ngày tháng cô độc, nuôi con vật nào lớn cũng bỏ chạy mất. Với lại, nếu có nữ nhân vậy Cổ Dục trong hấn không còn là vấn đề nữa rồi. Chỉ cần 60 ngày, tất cả Cổ Dục đều chuyển sang cho nàng, hấn lại có thể độc bá thiên hạ.

Nhìn nàng, chột hấn ngửa đầu lên trời cười sảng khoái vô cùng: "Thật là tốt!"

"Tốt? Tốt... tốt?"

"Ông trời đúng là không bạc đãi ta. Hôm nay ta không thể giết thêm ai nữa, nên tha mạng cho người. Nhưng..."

"Nhưng..."

Nàng nuốt nước bọt cái "ực" lắng tai nghe tiếp.

"Nhưng ta cũng buồn chán, mang theo người bầu bạn, nếu người dám bỏ trốn ta liền giết chết người."

Nàng vội gật đầu lia lịa: "Ta tuyệt đối không bỏ trốn, có chết cũng không đi."

Đúng rồi, chết rồi sao đi, mà nàng cũng không muốn chết đâu, vạn lần không muốn chết. Phải tìm Ma Kết, rồi tìm cách về nhà nữa, nếu lão gia gia không thấy hai nàng về chắc chắn sẽ sốt ruột lắm.

"Đại Ma Đầu..."

"Hử? Người vừa gọi ta là Đại Ma Đầu?"

Hấn lại nheo mắt, đôi mày khẽ chau, chất giọng trầm đến mức đáng sợ. Cự Giải lại một lần nữa nuốt nước bọt: "Vì ta không biết gọi như nào mới không bị giết chết."

Hấn nâng nhẹ một bên viền môi, tạo nên nụ cười nham nhở, hình dáng này chẳng khác nào một tên Ác Thần thur thả giữa bãi tha ma đầy người chết: "Đại Ma Đầu, nghe hay đấy!"

Trong mắt hấn không xem những cái xác bên cạnh từng là con người, giống như vài cái gói dùng để lót mông ngồi, cũng đúng bọn họ là do hấn giết mà. Còn nàng không ngừng nghiêng răng bời từng cơn gió lạnh đang lùa qua cơ thể này.

Cự Giải vội cúi đầu, ôm chặt lấy chân hấn, không phải nàng sợ đến mức cứng cơ, là do cơ thể nàng trần như nhộng, dù có máu bao phủ cũng rất khó coi, huống hồ từ bé đến giờ giống đực và cái đều bị chia tách, nàng chưa từng tiếp xúc da thịt với bất kỳ nam nhân nào. Ở nơi nàng sống, đến hai mươi tuổi mới được bộ máy chính trợ giúp tìm kiếm một nửa thích hợp cho mình. Phải đến hai năm nữa nàng mới thật sự được ngồi cách giống đực năm mươi mét rồi tìm ra một nửa, hai cá thể sẽ gắn bó cả đời.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Không thể kiểm chế [18+]

Từng cơn gió lớn nổi lên, lá cây chạm vào nhau phát ra từng tiếng "sột soạt" vui nhộn, nhưng có một người giờ khắc này chẳng thể nào vui nổi. Bộ quần áo trên người nàng đang vận là của một tên nam nhân xấu số nào đó trong đồng xác chết, mang theo màu biếc lại nồng mùi máu khiến đầu óc nàng choáng váng, khó chịu, cả người cứ xiêu vẹo. Đại Ma Đầu cảm thấy nữ nhân mù lòa này thật chậm chạp nên liền bế nàng trên tay, nhưng như vậy thì nàng lại oai oái la hét, hai tay che mắt.

Hấn nheo mắt, sao một người bị mù lại có thể nhạy cảm với ánh sáng như thế? Nhưng rõ ràng mắt nàng trắng đục, ban sáng còn đi đung hết cảnh cây này đến vấp hòn đá kia. Hấn vác nàng lên vai như con heo để dễ dàng thi triển khinh công. Do đầu đang choáng, thêm việc ánh sáng chói chang cứ tấp thẳng vào, còn bị hấn hành hạ đến mức không nhìn được gì nữa, ôi cái cơ thể này sao chịu nổi cho cam.

Cự Giải không biết hấn mang nàng đi đâu, đến chừng hơn nửa ngày hấn mới dừng lại trước một túp lều được kết bằng lá. Hấn đưa nàng vào trong nằm nghỉ còn bản thân đi ra ngoài vừa lúc có một bóng người xuất hiện: "Người là ai?"

Đại Ma Đầu đáp: "Thiên Yết - Thiên Sát Lang."

Không gian im lặng, Đại Ma Đầu mang tên Thiên Yết, cái tên cũng không đến nỗi nào hung ác như những việc hấn làm. Cự Giải vừa gượng người ngồi dậy liền giật mình vì hấn khi không bước vào trong tay cầm một bộ y phục mới: "Thay đi."

Nàng vờ như bị mù thật đưa tay sờ sờ bộ quần áo màu tím nhạt, cảm thấy trong lòng có chút buồn vu vơ: "Đây là màu gì? Mặc như thế nào?"

Thiên Yết cúi đầu nhìn Cự Giải tay không ngừng sờ tới sờ lui y phục, hần ngồi chồm hổm trước mặt nàng, tựa tiểu phi tiểu đáp: "Màu tím, tắm rửa rồi ta sẽ giúp ngươi mặc."

Nàng vội lắc đầu: "Ta không đi giữa ánh nắng được."

Lúc này Thiên Yết mới nhìn đến bộ dạng Cự Giải, nhớ lại cảnh nàng hoảng loạn sống dở chết dở khi mặt trời lên cao, ánh nắng gay gắt chạm vào làn da trắng bệch, non mềm. Cử động của hần nhanh đến mức đưa tay vạch áo Cự Giải mà nàng không kịp phản ứng, từ cổ đến vai và cánh tay đều đỏ ửng, hần vừa hay chạm vào nàng liền cảm thấy bỏng rát nhăn nhó mặt mày.

Hần đi ra ngoài tự thân mang nước vào lau sạch cơ thể giúp Cự Giải, nàng hơi có chút hoài nghi trước kẻ trước mặt, rõ ràng hần đối với việc giết người không trờ tay, nét mặt cũng chẳng thể hiện sự thương xót. Sao lại có thể dịu dàng như thế này?

Thiên Yết nhẹ nhàng lau tay cho Cự Giải, hần liền nhớ đến Tiểu Cầu được hần chăm sóc gần mười năm. Khuôn mặt Thiên Yết trở nên hung ác, đôi mắt lạnh lẽo hần khi nhớ đến thời khắc Tiểu Cầu chết chỉ vì bảo vệ hần, đôi mắt nó vẫn chưa kịp nhắm đã bị bọn người kia chặt thành trăm mảnh. Trên đời có kẻ còn không bằng cảm thú, thì cái loại chuyện giết đám thua cảm thú cũng chẳng có gì to tát.

Đột nhiên tay hần trở nên mạnh bạo bóp chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Cự Giải, nàng đau nhưng không dám lên tiếng chỉ sợ bản thân sắp chết đến nơi. Hần bất giác nhận thấy hành động khác thường từ nàng, hạ lực đạo, hần lại nhẹ nhàng lau sạch cơ thể giúp nàng. Những chỗ nhạy cảm Cự Giải có chống cự liền đối diện cặp mắt giết chóc trùng to, nàng vô lực khóc thầm trong lòng. Chỉ vì muốn sống rồi tìm Ma Kết mà phải chịu nhục nhã thế này sao?

Lúc lau thân thể cho nàng, hần cũng mơ màng trong những lối nghĩ không đúng đắn. Mà sao có thể đúng đắn khi Thiên Yết giữ lại nàng chỉ vì công cụ phát tiết kiếm luôn con rồi để hần trút bỏ Cổ Dục.

"Ta... ta có thể..."

"Im lặng!"

Hần gần giọng, nàng liền bặm môi, đôi mắt trắng đục dần trở nên đỏ hoe. Thiên Yết nhìn sắc trời sắp tối, đây là lúc Cổ Dục trong cơ thể thức giấc hoành hành khiến hần đau đớn không cách nào chống đỡ.

Cự Giải vịn phần tui hồ lét vào góc định mặc đồ thì bị Thiên Yết ngăn lại, hần không những cường bá áp chế nàng mà còn điểm huyết đạo khiến nàng không thể cử động, nói cũng không, riêng chỉ còn đôi mắt nhìn hần trong bóng tối của túp lều. Nước mắt nàng chảy vòng, bao nhiêu nỗi tuyệt vọng đều phô bày ra hết, nàng vẫn thường được nghe kể, nam nhân làm như này chỉ có muốn cường bức thôi, nàng thì lại...

"Ngaoan, ta sẽ nhanh thôi, ngươi không thấy sẽ không sợ được."

Trong lòng nàng gào thét: "Ta thấy hết đấy, cảm nhận được đấy. Đồ Đại Ma đầu chết tiệt, hạ lưu, đê tiện, tiểu nhân bỉ ổi. Ta muốn liều chết, ta muốn giết chết ngươi!"

Khốn khiếp rằng Cự Giải không thể kêu la được, đôi mắt nàng cứ thế mà mở to, thống chịu từng sự đụng chạm từ Thiên Yết. Mười tám năm trời nàng chưa từng thấy dơ bẩn, tui nhục như bây giờ. Lão gia gia thường bảo tình yêu nam nữ thường rất đẹp, và tình dục là một món quà đầy tính nghệ thuật. Thật đẹp khi họ hòa quyện bằng sự tự nguyện đắm chìm. Giả dối!

Thiên Yết đưa tay không ngừng vuốt ve từng đường nét trên cơ thể nàng, hần cảm nhận được con co giật qua từng tất da tất thịt mỗi khi đầu ngón tay hần lướt qua. Khẽ dừng lại nơi mềm mại, nhụy hoa khe khẽ nhô cao, hần tò mò đưa tay không ngừng trêu chọc khiến nhịp thở nàng trở nên nặng nhọc, đứt quãng hơn. Rồi con đau từ hạ bộ truyền đến khiến thân thể hần run rẩy, thân sắc khe biến, hần cảm thấy bản thân yếu đi rất nhiều. Không nhanh không chậm mà tự thoát y phục, mạnh bạo tiến công vào u nguyệt chưa được kích thích. Cảm giác chật hẹp từ từ được nong rộng hơn, hần nhắm mắt cảm thụ từng con co thất trong u nguyệt, Cự Giải không mấy chào đón cũng chẳng làm gì được.

Cự Giải bị điểm huyết nhưng vẫn đau đớn khôn nguôi, nếu nàng có thể cử động có lẽ năm đầu ngón tay đã cào cấu mặt đất đến bật máu, hay cắn lưỡi tự vẫn rồi. Đáng tiếc thay nàng lại tỉnh táo cảm nhận tất cả, đau đớn, rỏ mắt, vô lực, tuyệt vọng rồi lảng lảng bay bổng. Nàng nhìn hần, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cổ họng bị nghẹn lại, âm thanh phát ra nhỏ đến mức ma mị. Thiên Yết cứ đâm sâu vào, rút ra, rồi dòn dập hơn, mỗi lần như thế con lửa nóng rực trong hần lại như được hút sạch. Hần cảm thấy thoải mái, từng tế bào trong cơ thể dễ chịu thả lỏng, máu cũng lưu thông hài hòa hơn. Viền môi Thiên Yết nâng lên, rồi nhẹ nhàng áp xuống đôi môi nàng, ngấu nghiến triền miên.

Thiên Yết dừng lại, đưa tay lau lấy lệ bên mắt nàng, thì thầm bằng chất giọng khàn đục trầm âm: "Ta sẽ hảo hảo chăm sóc ngươi, đừng khóc!"

Thế nhưng nàng vẫn thích khóc thì sao? Nàng khóc to hơn, nhiều hơn nữa. Khóc thay cho tiếng thét gào, cào cấu bởi mất đi trinh trắng. Thiên Yết lại đưa tay mân mê đôi nhũ hoa: "Ngươi xem ta đối xử với ngươi cũng không tệ huống hồ gì..." hần cười cười. "Ta chịu giữ lại mạng ngươi cũng phải được đền đáp gì chứ hử?"

"Đền đáp cái đầu ngươi, ta giết ngươi, nhất định phải canh lúc ngươi ngủ bóp mũi cho ngươi tắt thở." Dù không nói được, nhưng nàng vẫn còn có thể cảm phần nung nấu ý định trả thù trong lòng. Chỉ là giờ đây, khuôn mặt hần trông chẳng khác nào một bãi phân, nhìn liền buồn ói, dơ bẩn, thối nát. "Mỗi thù này, ta nhất định phải trả đủ."

Hần gồng người, rên lên một tiếng thật to, có cái gì đó ấm ấm nhưng rất nhanh liền buốt lạnh chạy sâu vào cơ thể Cự Giải. Thiên Yết thoải mái gục xuống

người nàng, áp khuôn mặt vào giữa hai bầu ngực sữa, trong lòng không ngừng cười hớn hở, Cổ Dục hôm nay đã được trút sạch.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đợi người nhưng người không đến

Đâu ai muốn sinh ra đã phải chịu một số phận cay đắng, cả hôn nhân đại sự cũng không được thuận theo lòng. Xử Nữ vừa tròn mười sáu đã phải ứng tuyển làm tú nữ, ngày tháng sau này trong cung quả thật khó sống. Đâu phải ngày một ngày hai trở thành Quý Nhân hay lên Phi được, nàng phải đấu đá biết bao nhiêu người để có thể tồn tại. Chẳng qua kế hoạch của nàng cùng Bạch Dương không thuận lợi, Bạch Dương bị thân mẫu bán vào Trúc Đình Lâu, bản thân không còn ai cứu đành trông nhờ vào thiếu hiệp kia thể mà y lại không đến.

Xử Nữ trốn khỏi phủ Tham Quyền đi đến điểm hẹn nhưng cũng chỉ có nàng cùng muỗi, và bóng đêm. Y không đến, Xử Nữ ôm túi vải khóc rất lâu sau đó lại trở về. Thân mẫu nàng là phu nhân Tham Quyền người người kính trọng, bởi lẽ cái chi có phủ Tham Quyền mới tạo ra loại tư tằm thượng hạng nhất Khang Vương Quốc, không chỉ riêng ở Bắc Thành. Chỉ là thứ nữ trong phủ không thể tham gia tuyển tú, nếu không nàng đã tuyệt thực trước đó rồi.

Trong phủ có vài thứ nữ cùng cha khác mẹ, họ đều mưu cơ tức trí mong một ngày có thể đạp Xử Nữ xuống, bất quá mẫu thân lại có thể một tay chống cả họ Tham Quyền.

Lúc nàng trở về, mẫu thân đã đứng chực trước cửa, vừa thấy nàng đã vội kêu hạ nhân mang áo choàng, không ngừng cười giễu: "Nam nhân ấy đâu? Chẳng phải đã hẹn nhau sao?"

Nàng đưa đôi mắt vốn đã mong sương, nay còn đầm lệ kiêu diễm bội phần, nàng cắn môi dưới, vẻ mặt không giấu nổi thất vọng: "Không đến."

Fu nhân Tham Quyền thu tầm mắt, biểu hiện có chút cay nghiệt: "Nam nhân trên đời này đều là kẻ miệng lưỡi lừa thần dối người, tốt nhất con nên biết an phận."

Ái nữ phủ Tham Quyền ai không biết đến Xử Nữ, nàng chưa từng bị mắng hay trách phạt, từ bé đến lớn đều được nuông chiều một cách thái quá. Vậy mà lần này phu nhân Tham Quyền ban hăn lệnh không cho nàng dùng cơm đến lúc lên đường vào cung vốn vẹn vài ngụm nước, vị ti nữ thân cận Lâm Á Hân vội tìm thím Thu trộm vài cái mìn thẩu mang đến cho Xử Nữ. Không may bị phát hiện phải chịu năm mươi roi vào mông. Xử Nữ nuốt nước mắt thay hạ nhân thoa thuốc cho Á Hân, miệng không ngừng mắng: "Ta bảo không đói, ngươi còn đi lấy làm gì?"

Á Hân vô lực muốn nói cũng không thể, nàng vừa định mở lời thì mông dưng lên cảm giác đau rách da, rách thịt. Xử Nữ dè vai nàng xuống, bảo: "Nằm yên ở đó đi, ngày mai ta lên đường ngươi cũng phải đi theo, giờ lại thành ra cái dạng như vậy thì biết sao đây?"

Có thể nói Lâm Á Hân chính là của hồi môn quý giá nhất của Xử Nữ, nơi cung cấm người nào cũng lạ lẫm, trong lòng luôn muốn ám hại lẫn nhau. Tỷ muội thân thiết bao nhiêu năm trở thành phi tần đều như chó mèo, chỉ muốn lao đến vào nhau người chết kẻ bị thương. Nàng cũng rất sợ có một ngày sách cung điểm tên, vậy nên chỉ còn biết tựa vào Á Hân.

Sáng hôm sau, lúc Xử Nữ khởi hành vẫn luôn ngoái đầu nhìn lại, lắm lúc đưa mắt dáo dác tìm trong đám đông, hình ảnh nam nhân nàng yêu, mà y vẫn không hề xuất hiện. Lâm Á Hân vì không thể đi bộ được, Xử Nữ đành nhường chỗ mình cho nàng ta, Á Hân nửa tỉnh nửa mơ chốc chốc lại gọi: "Đại tiểu thư, người đâu rồi?"

Xử Nữ giật thóp bịt miệng Á Hân, giờ khắc này hai người họ đang hoán đổi vị trí, cứ kiểu này sớm muộn cũng bại lộ.

Đến khi vào cung rồi, ở biệt viện được sắp xếp trước cho tú nữ, nàng vẫn không khỏi thần thờ ngăm nhìn ra cửa lớn cung cấm đóng chặt, liệu nam nhân ấy có nhớ đến nàng không? Y đang làm gì?

Lâm Á Hân cuối cùng cũng tỉnh, nàng ta nghiêng nghiêng ngã ngã đi lại cạnh Xử Nữ: "Bảo công tử không đến đâu."

"Ta biết."

"Vậy người cần chi phải nhọc công chờ đợi."

Nàng cười khổ, lắc nhẹ đầu trả lời Á Hân, cũng chính đang nhắc nhở bản thân mình: "Ta đâu có chờ đợi, giờ ta đã vào cung sau này là người của Hoàng Thượng, có chết cũng làm ma của Hoàng Thượng. Những lời nói về Bảo Bình, ngươi hãy xem như chưa hề tồn tại đi."

Á Hân hơi nhún người, con đau buốt từ mông truyền đến đại não khiến hai chân nàng lao đảo. Xử Nữ vịn vai Á Hân, mắng: "Còn đau sao không chịu nằm nghỉ?"

Nước mắt hoen mi, Á Hân cảm động không thôi: "Cảm ơn đại tiểu thư, kiếp này Á Hân có chết cũng chỉ trung thành với người."

Xử Nữ vội đùa: "Chứ ngươi nghĩ có thể thoát khỏi gậy bán thân cho phủ Tham Quyền à?"

Lâm Á Hân bật cười, Xử Nữ cũng cười, trong lòng phần nào nhẹ nhõm hơn. Người đã tuyệt tình thì nàng cần gì phải lưu luyến giữ mãi hình ảnh đó nữa. Đốt đi, đốt cháy những ký ức tự do đẹp đẽ ấy trong tiềm thức, để cả đời còn lại có đủ ý chí để giữ toàn thân cái mạng nhỏ nhoi này trong hoàng cung.

Sắc trời ngả đỏ như một lò lửa chất đầy than đang cháy thật lớn. Mây trắng quện vào nhau tạo nên những áng bông gòn hồng hồng không lồ. Nàng nhìn thấy tro tàn từ những bụi than còn ánh lửa bay lên. Hay nàng đang nhìn thấy tâm tư của người con gái dần trở nên già nua, và thanh xuân đẹp đẽ này sắp bị vùi dập cùng nhan sắc, biến mất khỏi thế gian.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hoàng Thượng xin hãy giữ lễ

Phép tắc trong cung quả thật nghiêm ngặt, rườm rà, chỉ tính về quy định dành riêng cho tú nữ thôi cũng phải mất mấy canh giờ liền. Xử Nữ cùng các chủ tử tuyển tú khác đi dọc theo con đường dài từ biệt viện nhỏ đến tẩm cung của Hoàng Thượng. Khác với những triều đại trước, lần xét tuyển tú nữ này phải do Hoàng Thượng lựa chọn, không cần thi thử để đủ tiêu chuẩn.

Trước khi đi Á Hân có mang cho Xử Nữ một chiếc trâm cài hồng điệp. Chiếc trâm này tuy bằng bạc không tôn lên được nét quý phái như những món đồ mẫu thân nàng đưa. Vậy mà vừa cài lên tóc Xử Nữ, hai cánh bướm được nạm hồng ngọc không ngừng phát ra quang sáng dịu dịu khiến ai cũng phải chú ý đến. Á Hân nói: "Đây là trâm cài tóc của hiền tỷ*", lúc lâm chung bà đã trao lại cho nô tì, mong rằng nô tì sẽ tìm được phụ thân nếu người nhìn thấy nó."

*Hiền tỷ: mẹ chết được chôn cất.

Xử Nữ không ngừng cảm thán, ngạc nhiên hỏi: "Thế người đã tìm được chưa?"

Lâm Á Hân cười buồn: "Nếu tìm được thì nô tì đâu ở đây với người?"

"Cũng đúng."

Nàng ta nói cũng đúng, lúc Lâm Á Hân ký giấy bán thân vào phủ Tham Quyển nàng ta chỉ là nữ hài tử chưa đến mười tuổi, một mình lưu lạc khắp Bắc Thành. Xử Nữ lấy lòng cảm tạ Á Hân, vì so với những chiếc trâm cài khác nàng vẫn vừa lòng với món đồ này.

Nàng bước đi, dáng điệu uyển chuyển thướt tha, khuôn mặt không cần son phấn vẫn lộng lẫy hơn người. Nàng bước một bước khi Tổng Quản Công Công đọc tên, Xử Nữ tiến đến gần nơi Hoàng Thượng đang đứng không dám nâng cao đầu, cúi nhẹ khuôn mặt hồng nhuận: "Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu Nương Nương và Hoàng Quý Phi Nương Nương."

Hoàng Thượng mặt mày vui vẻ, phát tay áo: "Miễn lễ, ngược mặt cho trẫm xem."

Xử Nữ tuân lệnh, khuôn mặt e thẹn đối diện nam nhân mặt ngọc non nớt, trong lòng cảm thấy buồn cười, sống đến chừng này tuổi lại phải lấy một được trẻ làm phu quân ư?

So sánh nhan sắc giữa nàng và các vị chủ tử kia thì nàng cũng không hơn kém gì, phải nói nét đẹp bình thường đến nỗi đứng cạnh mẫu nghi thiên hạ còn phải khép mình nhún nhường. Vậy mà Hoàng Thượng vừa nhìn thấy Xử Nữ đã vui vẻ đến mức gật đầu đồng ý, Hoàng Hậu có vẻ khá chững chạc, tuổi cũng qua hai mươi, nàng ta vẫn giữ khuôn mặt lạnh như băng gật đầu với Tổng Quản Công Công.

Nàng trở thành Quý Nhân duy nhất của đợt tuyển chọn lần này, tuyển tú bốn năm mở ra một lần, và tuyển chọn những nữ tử tài sắc nhất, nhưng mấy ai may mắn được ở lại. Mà cũng chẳng thể gọi là may mắn.

Xử Nữ được sắc phong trở thành Quý Nhân nhờ vào cây trâm cài, nàng quay về nói với Lâm Á Hân: "Ta thấy thật không đúng, Quý Nhân không phải dành cho ta."

Á Hân mở lòng bàn tay Xử Nữ ra, đặt chiếc trâm cài vào lòng bàn tay nàng: "Đây là nô tì tặng cho người, mong rằng người sẽ thay hiền tỷ ta hạnh phúc suốt đời."

Cầm chặt cây trâm cài, Xử Nữ kiên quyết: "Bằng giá nào ta cũng sẽ tìm phụ thân người."

Á Hân cười, nụ cười có chút buồn tủi.

Cũng ngay vào ngày hôm đó Hoàng Thượng hạ lệnh triệu nàng ngay trong đêm, Xử Nữ vẫn còn đang yên giấc thì bị một đám người xông vào hét tẩm rủa đến kỳ cọ. Xong quần nàng vào tẩm chăn bông dày khiến đi. Tay chân bị bó trong chăn, nàng chỉ còn cách im lặng chờ đợi rồi cuộc tiểu Hoàng Thượng kia sẽ làm gì mình, rõ ràng nàng nhìn y chắc chưa đến mười ba tuổi.

Đặt Xử Nữ lên giường, tất cả cung tần đều nhanh chóng đi khỏi tẩm cung, một chốc tẩm màn được nâng lên, nàng nhìn ra bức bình phong thêu hạt rồi đưa mắt nhìn nam nhân mặt búng ra sữa đang cúi đầu chăm chăm quan sát nàng. Đôi má Xử Nữ ửng hồng, đầu có lẽ đứa trẻ cũng là nam nhân.

Đôi bàn tay Hoàng Thượng đặt bên ngoài tẩm chăn nhưng vị trí lại là ngực trái nàng, y tháo hài rồi leo lên giường nằm ôm lấy Xử Nữ như đứa trẻ. Xử Nữ trước sau như một không hề lên tiếng, chờ đợi biểu hiện tiếp theo của y. Ai ngờ Hoàng Thượng còn trẻ nhưng tài cao không đợi tuổi, chưa gì đã luôn tay vào tẩm chăn tìm vị trí ngực trái Xử Nữ. Mặt nàng từ hồng sang đỏ, rồi trắng bệch, một phần nàng vẫn chưa sẵn sàng cho việc này: "Hoàng Thượng xin hãy giữ lễ!"

Hoàng Thượng có chút buồn cười ngược đôi mắt trong veo nhìn nàng, hai bên gò má phồng nộn mუმ mუმ, đúng là một đứa trẻ đáng yêu. Giọng của y chưa bẻ nên nghe tựa như thiếu nữ hồn dỗi: "Dù gì trẫm cũng là phu quân của nàng, sao nàng dám ra lệnh cho trẫm phải giữ lễ."

Da mặt Xử Nữ có chút nóng ran vì bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Thượng mãi chơi đùa nhụy hoa của nàng. Xử Nữ khó khăn điều chỉnh nhịp thở: "Hoàng Thượng, như vậy không hay cho lắm!"

"Khi không có người, người có quyền gọi ta là Sư Tử, ta cảm thấy rất thích người."

Xử Nữ lắc đầu: "Thần thiếp không dám."

"Có gì mà không dám, ta cho người gọi thì người cứ việc gọi. Nếu không ta sẽ trách phạt thật nặng đấy!"

"Àn."

"Gọi tên ta đi!"

"Sư... Sư Tử."

"Ngoan lắm! Như vậy không tốt sao?"

Trong đầu nàng vội có một thắc mắc: "Thánh Thượng có biết người đang nói gì không?"

Một đêm dài trôi qua, Sư Tử không hề làm gì Xử Nữ ngoài việc hé môi ngậm lấy một bên nhũ hoa, tay kia mân mê đến mệt rồi ngủ say. Một đêm dài trôi qua, cơ thể Xử Nữ không ngừng dâng lên một cỗ cao khí khó chịu, khiến từng tế bào đều nóng bừng như bị ngọn lửa vô hình nào đó thiêu rụi, bức bách cần được giải phóng thứ gì đó mà nàng chưa từng tưởng tượng đến.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tịnh Mãn

Bắc Thành Khang Vương Quốc trở nên nhộn nhịp lạ thường, chuyện ở phủ Kim Vương mở tiệc linh đình, lệnh tôn công tử Kim Ngưu hôm nay lấy thê từ chính thất thì sao có thể không đãi lớn. Nhưng quái lạ, nữ nhân khuynh sắc khuynh thành, công dung ngôn hạnh lại không phải là vị tiểu thư khuê các nhà nào cả. Mà thê tử của hãn chưởng ai khác ngoài ti nữ bụng nước rửa chân hàng ngày trong phủ Kim Vương.

Nhiều người đi ngang không ngừng soi mói, chẳng qua số Kim Vương Gia không có con cháu, khác chết con mình. Lão ta có bảy bà vợ, hơn mười đứa hài tử nhưng đều yếu mệnh mất sớm, chỉ có Kim Ngưu có thể sống sót qua tuổi hai mươi. Bất quá Kim phu nhân tháng trước rút một thẻ sâm hoàn toàn trái ngược với thượng thượng, số quý tử nhà này phải vong. Nhưng nếu lấy người hợp mạng sẽ thay thế lệnh tôn lãnh nghiệp. Dù không muốn nhưng chính là phải diễn ra hôn sự này, thầy có phán: "Tuyệt đối không được lấy thêm thê thiếp cho lệnh tôn, trừ khi nữ tử ấy qua đời, nếu không tai ương sẽ ập xuống đầu lệnh tôn ngay lập tức."

Kim Vương lão gia mặt như đưa đám dù là ngày vui của con trai, Kim Ngưu không nói gì cả, thứ hãn thích là nữ sắc, ăn tạp, ai mà không xơi được chứ. Huống hồ gì nữ tử này cũng không tệ. Tiếc một chuyện là buổi tiệc vừa tàn cũng là lúc Kim phu nhân gọi người hộ tống nàng đến Tịnh Mãn. Biệt viện này đã lâu không có người ở, lại chẳng hạ nhân, tiền cũng chỉ được vài xu. Nàng cứ nghĩ cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn, không còn lo cái ăn cái mặc, nào ngờ đây mới chính là con đường chết mà nàng cam tâm tình nguyện dần thân vào.

Người ở cùng nàng chỉ có thẩm Di, bà là tự nguyện đi theo chứ không ai bắt buộc cả, bà bảo: "Song Tử giờ con đã là thiếu phu nhân rồi, không cần phải lo nghĩ nhiều."

Song Tử cười buồn: "Chẳng qua thiếu phu nhân cũng chỉ là có danh vô thực, nếu không con đâu thể nào bị đuổi vào Tịnh Mãn người người không dám bén mảng đến."

Thẩm Di nắm lấy bàn tay nàng, nắn từng ngón tay thô sần vì cực nhọc mà nên: "Con là viên ngọc thô, rồi cũng sẽ có ngày rực sáng. Đừng buồn nữa, ta đi tìm cái gì đó cho con lột bưng."

Song Tử nuốt nước mắt gât đầu, có phụ quân nhưng vẫn gối chiếc đêm nay, nàng bước vào biệt viện Tĩnh Mãn, tìm cây chổi quét sạch gian phòng chính. Đêm nay nàng hơi mệt không muốn dọn dẹp cho nên vừa quét xong một khu nhỏ liền tìm rom làm chiếu để nằm.

Thẩm Di trở về thì Song Tử đã ngủ rất say rồi, bà đưa tay vuốt mái tóc cho nàng rồi đặt hai chiếc màn thầu sang một bên, bản thân đi ra sân biệt viện nhìn trời mây trắng gió, cuối cùng thì mọi vật đều ngủ cả. Thấy thế thẩm Di liền trở vào trong, bản thân gỡ bỏ dịch dung lộ ra khuôn mặt nữ tử xinh như hoa, đôi môi cánh đào hồng nhuận nhỏ nhắn, bà đặt nụ hôn lên chóp mũi Song Tử, môi bắt giác nở nụ cười ôn nhu: "Ta sẽ bảo vệ nàng."

...

Gần một tháng trời trở thành thiếu phụ nhân nhưng Song Tử vẫn làm việc như tì nữ trong phủ Kim Vương, sáng đi gánh nước, trưa giặt đồ, chiều lại quét lá rơi trên sân. Tối đến nàng cùng thẩm Di ngồi trên nóc nhà gian thứ nhất, biệt viện này cũng không tẻ, tuy có chút nhỏ nhưng chung quy đủ ba gian đầy chức. Thẩm Di đưa cho nàng một chiếc khăn thêu hình sen hồng, bên trong là chiếc trâm cài bằng vàng được đúc vô cùng tinh xảo, lại còn có kết dây ngọc trai trắng thành một sợi dây đung đưa bất mất, nổi bật nhất là viên phi thủy màu biếc, nó được đính chặt vào đầu trâm cài làm cầu nối giữa sợi dây ngọc và thân vàng. Nàng cài lên tóc, hơi hơi nghiêng đầu, quay sang cười với bà: "Đẹp quá!"

"Có thích không?"

"Thích lắm!"

"Thích là tốt rồi."

Song Tử đến phủ Kim Vương gia năm mười ba tuổi, tất cả hạ nhân trong phủ đều khinh khi nàng, có người có xô nàng ngã vào thùng phân, cả ngày tắm mãi vẫn không hết mùi. Chẳng qua nàng mang lòng yêu lệnh tôn Kim Ngưu, ngày ngày hay đi ngang thư phòng nơi hắn đọc sách, rồi đứng đó thật lâu chỉ để trông thấy người thương. Rồi đến một ngày họ thẩm Di xuất hiện, bà xin vào phủ vì tài nấu ăn rất ngon, còn bảo từng là ngự trù được Hoàng Thượng tuyển chọn, thời còn trẻ vì không muốn tiến cung nếu không đã là Thượng Thực rồi. Chỉ duy nhất một mình thẩm Di chịu ở bên cạnh đưa trẻ yêu thương chơi đùa cùng nàng, đến khi nàng được gả cho Kim đại thiếu gia, rồi bị tông khứ vào biệt viện bà vẫn bên cạnh chăm sóc tận tâm tận lực.

Thẩm Di vuốt mái tóc Song Tử, trong đôi mắt già nua ấy tưởng chừng chỉ còn có một mình hình bóng của nàng thôi: "Tại sao con lại rời Hoa Phiên giáo?"

Song Tử chết lặng vài giây, nàng hơi ngược mặt để lộ đôi mắt thập phần lúng túng: "Hoa... Hoa... Phiên giáo là gì... vậy ạ?"

Thẩm Di một tay chống cằm, khom lưng, tay còn lại vẫn vuốt ve mái tóc đen tuyền của Song Tử, ân cần đáp: "Nữ tử ngu xuẩn, không cần phải sợ, ở đây cũng chỉ có hai chúng ta thôi." Bà ngừng lại, lấy trong tay áo một chiếc trâm ngọc khác, nhưng những viên ngọc trai lại là màu đen, và phi thủy cùng màu. "Giáo chủ căn dặn truyền nó lại cho con." Bà bật cười trào phúng. "Ngay cả tín vật của Hoa Viên mà còn không nhận ra?"

Nàng giật thót tim, hai tay run rẩy nhận lấy trâm cài hắc phi, tháo chiếc trâm cài trên tóc ra đặt cạnh nhau. Song Tử bất giác rung mình: "Đây là trâm cài của con bị rơi lúc trốn khỏi Hoa Phiên giáo."

"Đúng vậy."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nương tử [18+]

Hoa Phiên giáo được biết đến là một ma giáo lấy lòng, không những giết người không gớm tay mà có chuyện gì trên đời bọn chúng không làm được. Nhắc đến Hoa Phiên giáo mặt liền đổi sắc, không phải kính nể mà là hoảng sợ, chỉ cần một nữ môn đồ của Hoa Phiên giáo xuất hiện, hẳn có nhiều người tầm thường liền chết khiếp tại chỗ.

Mà Hoa Phiên giáo chỉ có nữ không có nam, họ lấy dương bổ âm, dùng sức sống của nam nhân để tu luyện võ công và giữ mãi sắc đẹp non trẻ. Có người nói bọn họ là ma quỷ, cũng có kẻ bảo họ là Tử Thần, chỉ cần bỏ ra số tiền lớn liền có thể thực hiện ý nguyện. Di nguyện lớn nhất của Hoa Phiên giáo là lấy lại địa thế cho nữ nhân bị ruồng bỏ. Bởi thế những người tìm đến đều là nữ nhân, giao dịch cũng vậy. Họ có quy tắc chính, tuyệt nhiên không làm hại để nữ nhân chân yếu tay mềm, nếu như kẻ đó không đáng chết.

Những đứa trẻ được nuông nấng, dạy dỗ và trưởng thành đều là nữ hài tử bị bỏ rơi, Giáo Chủ của họ nhặt về rồi uốn nắn. Có những đứa trẻ như Song Tử không chịu được số phận nên bỏ trốn, và chúng đều phải trở nên điên dại thay vì chết. Nhưng Song Tử là đứa trẻ được Giáo Chủ lựa chọn trở thành người thừa kế, vậy nên từ bé nàng đã phải học cách tồn tại khác nghiệt, đau đớn nhất.

Đối diện cùng thẩm Di, Song Tử không ngừng run rẩy, ngực nàng phập phồng sau lớp y phục mỏng manh, mắt không ngừng liếc ngang liếc dọc suy tính đường chạy trốn. Nhưng thẩm Di đã nắm chặt lấy cổ tay nàng, đôi mắt có phần độc ác: "Con lại muốn bỏ trốn?"

Song Tử lắc đầu: "Con chỉ đang vui mừng quá thôi!"

Nụ cười của nàng ngờ nghệch, méo mó khó coi. Thắm Di gỡ bỏ dịch dung, ngũ quan như búp bê sứ tinh tế mà khắc nên, thắm Di nở nụ cười tựa hoa nhưng lại giấu trong đó cả ngàn cơn trùng rần rết, độc ác đến rợn người: "Con không vui khi thấy ta à?"

"Giáo... Giáo... Chủ..."

"Gọi ta Hoa Mộc Di, con quên rồi sao?"

"Không phải... không phải... chỉ là..."

Song Từ chưa nói hết câu đôi môi đã bị ai chiếm lấy, Hoa Mộc Di tham luyến vị ngọt trên môi nữ tử nàng ta hao tâm tổn trí, phí hoài cả một thời gian dài để tiếp cận. Song Từ do nàng nhặt về, cũng do nàng nuôi dạy, vậy mà vừa mới biết tỷ vô công đã rắp tâm bỏ trốn mất. Bao đời Giáo Chủ Hoa Phiến giáo chưa từng có ai thất bại như Mộc Di nàng.

Nụ hôn cuồng bạo, triển miên lại có chút nhu tình trong đó, Song Từ không dám chống cự, chỉ biết nhắm tịt hai mắt sợ hãi cực độ. Nam nhân nàng chưa từng chạm đến tay, vậy mà đã bị nữ nhân cướp mất trinh trắng qua nụ hôn đầu rồi. Hoa Mộc Di buông Song Từ ra, nhưng lại rất nhanh ôm chặt Song Từ vào lòng: "Từ Nhi, nàng bảo ta phải làm sao đây? Nàng được chọn để kế nhiệm Giáo Chủ, cũng là nương tử của ta. Mà giờ nàng lại đi báỉ đường thành thân với con kẻ không đội trời chung của Hoa Phiến giáo. Ta làm sao phải giáo huấn được nàng đây?"

Lời này sao Song Từ có thể trả lời, mặc cho Hoa Mộc Di ôm, nàng vô lực chống trả, mặc nàng ta muốn làm gì thì làm. Một phần trên người Song Từ có ấn ký do Hoa Mộc Di tạo nên, Song Từ không thể tổn thương Mộc Di, và nàng ta có thể ra lệnh cho Song Từ làm bất kỳ điều gì mình muốn. Bất quá bao nhiêu năm nay thắm Di vẫn giữ thân phận cùng chiếc mặt nạ quá hoàn hảo.

Hoa Mộc Di bế Song Từ vào gian phòng của nàng, đặt Song Từ lên chiếc giường tre, nàng ta khẽ buông màn, nhẹ nhàng nằm đè lên Song Từ, trao cho nàng từng cái hôn nồng đậm nhất. Trong nhịp thở đứt quãng, đôi mắt ma mị và giọng nói khàn khàn, Hoa Mộc Di bảo: "Kim Ngu ngu xuân ấy không để tâm đến nàng đâu, nên đêm nay chúng ta cùng động phòng hoa chúc. Cũng đến lúc rồi nương tử của ta!"

Nói rồi, Hoa Mộc Di bật cười yêu nghiệt, nàng ta đứng dậy rời khỏi giường để chuẩn bị dục bồn, rải một lớp cánh hoa hồng thơm tho. Mộc Di trở về giường ra lệnh Song Từ phải ngoan ngoãn tuân theo, nàng cũng không thể chống đối, khuôn mặt hồng nhuận rồi trở nên đỏ gấc, giọng nói e thẹn đáp: "Giáo Chủ, ta thật sự không thể cùng người."

"Nhưng ta thì có thể cùng nàng."

Nói rồi Hoa Mộc Di bế Song Từ trên tay đi về phía dục bồn, ra lệnh: "Cởi hết y phục."

Song Từ không nhanh không chậm, đôi tay có chút không muốn nhưng vì ấn ký trên người điều khiển khiến nàng không cam tâm tình nguyện cởi bỏ y phục. Nàng bước vào dục bồn, Hoa Mộc Di đứng bên ngoài dùng những cánh hoa xoa nhẹ lên da thịt nàng, từng tất da trắng nõn mềm mịn làm Hoa Mộc Di không thể chịu đựng được nữa mà áp đôi môi hôn lên. Mộc Di đưa tay sờ nắn đôi nhũ hoa, cùng hai bờ mông phàn nộn của Song Từ, nàng ta cũng cởi bỏ y phục tiến vào dục bồn cùng nàng. Hoa Mộc Di có vẻ thích hôn, và hôn rất điệu nghệ, còn Song Từ thì không được giỏi, nàng trở nên lúng túng và có chút hậu đậu trong việc đáp lại nụ hôn. Cơ thể Song Từ gượng gạo không đồng điệu được, như đang muốn tránh né kịch liệt mà tâm tư đều bị nụ hôn của Hoa Mộc Di làm cho mơ màng.

Hoa Mộc Di sau khi hôn chán chê thì ôm Song Từ đến trảng kỷ bằng trúc. Nàng ta lau sạch cơ thể cho Song Từ, rồi đầu lưỡi quai đàn lướt quanh chiếc cổ thon dài của nàng, mút thật mạnh bên ngực trái Song Từ tạo nên dấu ấn chiếm hữu, Mộc Di ngậm lấy đôi nhũ hoa đang căng cứng hết cỡ, nàng ta dùng tay trêu chọc rùng rợn trên u nguyệt trước khi tiến thủ thăm dò bên trong. Song Từ ưỡn ngực, cong người đón nhận từng cơn khoái cảm Hoa Mộc Di trao. Mộc Di hơi buông thả, đôi mắt đắm tà, cùng chất giọng trầm đục vang bên tai Song Từ: "Nàng là nương tử của ta."

"Giáo... Giáo... Chủ... ta..."

"Gọi tên ta!"

Đôi mắt Mộc Di se lạnh khiến giọng nói cũng đanh thép hơn, Song Từ bị đôi tay yêu nghiệt của nàng ta càn quấy khiến cơ thể khó chịu, chẳng còn để ý gì nữa: "Mộc Di!"

Hoa Mộc Di cười, nàng ta lấy từ đâu ra một khúc cây bằng ba ngón tay chụm lại, chất liệu khá dẻo lại dài, giai đoạn "công việc của quý nữ" sắp vào hồi gay cấn. Nàng ta cho một ngón tay mon trón vào u nguyệt của Song Từ, thăm dò nơi ẩm ướt không ngừng tuôn ra d*nh thủy. Mộc Di lướt chiếc lưỡi mềm uơn ướt xuống hạt đậu phộng nhỏ rồi mút nhẹ nhàng, ngón tay vẫn nghịch ngợm chơi đùa bên trong cô bé. Song Từ không ngừng ưỡn ngực, tay chân vận vẹo, hơi thở gấp rút và cổ họng phát ra tiếng rên nho nhỏ. Cơ thể Song Từ hồng theo từng nhịp thở, còn đôi mắt giáo hoạt từ Mộc Di không ngừng hiện lên ý cười. Hoa Mộc Di ngồi dậy, bò lên phía trên, tự dâng u nguyệt đến bên môi Song Từ, nàng ngượng ngùng nhắm tịt hai mắt, cử chỉ thiếu điều không biết làm gì cố gắng bắt chước Mộc Di yêu chiều cô bé ẩm ướt của nàng ta. Mộc Di không giống Song Từ, nàng ta rên rất to, biệt viện vừa vắng lại cách xa các biệt viện khác như thế có kêu cỡ nào cũng không ai nghe thấy.

Cầm khúc cây dẻo, Mộc Di tự mình cho vào bên trong cơ thể, đầu còn lại cũng tròn tròn và được vệ sinh kỹ càng đặt ở nơi Song Từ. Song Từ đưa tay bầu chặt lấy hai bên vai Mộc Di, nàng ta nâng chân Song Từ lên, trêu mếu bảo: "Nương tử, sẽ không đau đâu, có đau thì cũng chịu chỉ một lát thôi sẽ hết ngay."

Nói rồi Hoa Mộc Di từ từ cho vào bên trong Song Từ, nhẹ nhàng mà tiến thủ. d*nh thủy ẩm ướt hé mở cánh cửa chào đón khúc cây dẻo, Song Từ la lên một tiếng "A" cơ thể gồng lên đau đớn, hạ thể như bị ai đó xé ra làm hai, đau đến xương tủy, truyền đến tận đỉnh đầu. Song Từ cắn chặt môi dưới, dịch màu đỏ không ngừng rỉ ra, Hoa Mộc Di dừng lại chờ đợi cơn đau từ Song Từ người ngoại đi phần nào mới bắt đầu đưa đẩy ra vào.

Sau con đau xé da xé thịt chính là cảm giác khoái cảm lâng lâng bay lên tận bông lai thiên cảnh, Song Tử thờ gấp, choàng tay ôm lấy cổ Mộc Di, không ngừng gọi tên nàng ta: "Mộc Di... Mộc Di... ta... Mộc Di... ta sắp không... chịu nổi rồi..."

Hoa Mộc Di cũng choàng tay ôm lấy Song Tử, đôi tư tề, cả hai cùng ngồi nhưng Song Tử lại ngồi trên Mộc Di, chân quắp ngang hông nàng ta. Mộc Di đưa tay nâng hông nàng lên, chủ động nâng hông lên xuống: "Sâu... sâu quá...!"

Song Tử không ngừng rên rỉ, còn Hoa Mộc Di thì đắm chìm thưởng thức trong hương vị của nương tử mới lớn, cả người nóng ran tựa ngâm mình trong lò luyện kim đơn. Nàng ta nhấp mạnh hơn, nhịp gấp rút hơn, và rồi: "Nương tử...!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cốc Chủ Cốt Dạ

Ngon núi cao chọc trời được bao phủ bởi những tầng mây trắng xóa, con đường đi lên núi chỉ thấy sương mù không thấy lối cho nên người ta gọi đây là núi Chết. Ngoài sự đặc biệt ấy, bên dưới vách núi là vực sâu ngàn trượng, chỉ cần trượt chân té xuống cũng đủ thịt nát xương tan. Dù vậy núi Chết vẫn có người sinh sống, chẳng qua bọn họ đa phần đều là thổ phỉ, lâm tặc hoặc Ma Đầu quy ẩn. Người bình thường chẳng may rơi vào đây hẳn sẽ chẳng toàn mạng rời khỏi. Bên dưới vực thẳm kia là Quỷ Cốc Cốt Dạ, được cai quản bởi Cốc Chủ Cốt Dạ, nếu người ta nói những kẻ trên kia lòng lang dạ sói, thì tên dưới này phải gấp hơn trăm bậc. Cho nên đám người kia chưa từng dám bước chân xuống đây, đôi lúc có người nhìn thấy bóng dáng Cốc Chủ quanh quần cánh rừng trên đỉnh núi để tìm thảo dược, có người kể nhìn thấy hân nuốt chừng một con rắn sống. Tuy vậy, đến cuối cùng cũng chưa từng có ai được diện kiến dung nhan thật của Cốc Chủ cả.

Ma Kết không biết vì sao bản thân lại ở thế giới kỳ lạ này, nàng khi không bị bán đi như một món hàng. Chưa tề bằng việc một đám người chặn xe ngựa cướp bóc, nàng tự dưng trở thành chiến lợi phẩm mà chúng đoạt được. Bọn chúng đưa nàng đến nơi không nhìn được cảnh vật xung quanh, lại còn rất lạnh. Khó khăn lắm Ma Kết mới bỏ chạy ra khỏi gian chứa cũi tội tày, lại không may do quá hoảng sợ mà tự mình gieo thân xuống vực.

Lúc Ma Kết tỉnh lại, thứ đầu tiên mà nàng thấy chính là cánh tay phải của nàng đứt liền đặt ở bụng. Điều kỳ lạ ở chỗ nàng chẳng cảm thấy đau đớn hay sợ hãi, giống như một con mơ, không, tựa như ảo ảnh không thực hơn. Ma Kết thiếp đi rồi lại tỉnh, lần này nàng nhìn thấy là chiếc xương đùi trắng phau đang đung đưa trước mặt, kèm theo đó là một giọng nói có mấy phần trong trẻo: "Sai rồi, không phải như vậy."

Tiếp theo đó là chất giọng khá trầm vang: "Không thể sai được."

"Ta bảo sai rồi mà."

"Không sai."

"Sai."

"..."

Nghe qua cứ ngỡ rằng có hai nam nhân đang đối đáp lẫn nhau, nhưng không, lúc Ma Kết cố hết sức để nâng đầu, lộ cặp mắt nhìn qua khe ngực, một tên đầu tóc rối bời, khuôn mặt không ngừng biến đổi. Ma Kết có thể nhìn thấy hàng trăm con rết bò dưới lớp da hằn, bỗng dưng hân quay phắt mặt về phía nàng, đôi mắt ánh lên màu huyết, nghe hân răng nhọn hoắt hân gào lên một tiếng rồi lao đến ấn vào đỉnh đầu nàng.

Ma Kết cứ như vậy hết lần này đến lần khác nửa mơ nửa tỉnh, đôi mắt nhìn thấy, tai nghe vẫn tốt nhưng phần cơ thể còn lại từ cổ trở xuống lại chẳng có lực, nàng không cử động hay điều khiển được gì. Trong đầu luôn có tiếng gào thét: "Cự Giải!"

Tiềm thức còn sót lại trước khi bị rơi xuống vực làm Ma Kết cứ nghe đi nghe lại âm thanh đó, nàng bắt mình phải tỉnh để đi tìm Cự Giải, nhưng không thể, nàng vừa thức giấc chưa lâu thì lại miên man ngủ tiếp. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đến khi Ma Kết hoàn toàn tỉnh táo thì... một cổ đau đón cuộn trào trong từng tế bào, mạch máu. Nàng thét lên thật to nhưng miệng bị chặn lại bởi một chiếc khăn trắng, nước mắt Ma Kết ứa ra, khuôn mặt nhăn nhó đến méo mó. Cảm giác đau đớn tột cùng này không gì có thể diễn tả được, tựa như có ai đó cầm dao băm nát thịt nàng ra, không chỉ một chỗ mà hết cả cơ thể. Sau khi băm nát hân lại sát muối lên từng chỗ vết thương một, tay chân nàng vẫn không có lực nhưng lại tồn tại nỗi đau muốn sống không được, chết cũng không xong. Hai tay hai chân bị xích ở bốn góc giường, chiếc cổ cũng bị trói lại bởi những sợi vải chẳng chịt.

Đêm đêm ngày ngày, thời gian cứ chậm rãi trôi qua. Nàng lúc tỉnh thì đau đớn đến mức muốn cầu xin được chết, thiếp đi rồi lại gặp ác mộng có ai đó đặt nàng lên bàn mổ, bắt nàng mở mắt nhìn hân cầm con dao bén nhọn, dáng vẻ ung dung cửa từng đường một. Ma Kết chính là chết đi sống lại, chỉ là sống còn tồi tệ hơn chết, bị con đau hành hạ mỗi giây mỗi phút, muốn lần trốn lại không tài nào tìm thấy đường giải thoát cho bản thân.

Phải mất một thời gian rất lâu nàng mới có thể thích ứng được cảm giác địa ngục này, thật ra nó cũng không quá tệ như nàng đã tưởng. Lúc Cốc Chủ cười bỏ xích và vải quanh người Ma Kết, nàng cảm nhận trọng lực cơ thể nhẹ như lông hồng, bất giác có thể nâng chân nhón gót rồi bay vút lên trời.

Nam nhân đứng trước mặt nàng, lưng hân hơi gù, khuôn mặt nhem nhuốc bị giấu trong đồng tóc dài được thả lung tung. Và không biết hân có từng gọi

đầu chưa. Cốc Chủ hơi ngần ngại để bước đến gần nàng, hần đứng xa xa đưa tay chỉ chỉ vào chiếc rương to. Ma Kết nhìn theo hướng tay hần và phát hiện nơi đó không những có nhiều y phục, còn có vàng bạc châu báu lấp lánh nhiều vô cùng. Đương lúc nàng bước đến rương đồ, Cốc Chủ vội vã rời khỏi không để lại tiếng động, nàng cầm một bộ dạ y, được tô nét bằng những hạt ngọc trai trắng ngần dọc theo mép áo ngoài. Một chiếc thắt lưng đỏ sẫm, nàng sờ đến nó lại giật mình ngạc nhiên: "Nhuyễn kiếm!?"

Nàng quay đầu về sau tìm câu trả lời, nhưng nam nhân ấy đã biến mất rồi.

Sau khi nàng vận bộ y phục mà bản thân cho là vừa mắt nhất, Ma Kết bước ra khỏi thiền viện mục nát, nàng quay đầu nhìn xung quanh: "Đây là một ngôi chùa bị bỏ hoang ư?"

Ma Kết có thể thấy tượng Phật ngàn tay đặt ở giữa sân bị rêu bám lấy, những cái cây kỳ lạ mọc quanh rồi siết chặt lấy những cánh cửa người. Ma Kết đi đến gần hơn, lại nhìn thấy một điểm nổi trên đoạn cây leo quải đần, nó tò mò đưa tay định sờ vào thì nam nhân khi nãy lại xuất hiện. Hần đứng phía bên kia tượng Phật, khuôn mặt đen nhẻm, nhưng tay chân lại trắng ngần: "Tại sao phải trét lọ nghệ lên mặt mình như thế?"

Cứ như thể hần không nghe nàng nói gì cả, cúi đầu lướt qua Phật, đi nhanh qua nàng. Ma Kết quay người, do cơ thể chưa thích ứng nàng chỉ quay người dùng tý sức đã lão đạo. Nam nhân ấy quay mặt, đưa đôi mắt màu huyết chấm chấm hướng về phía nàng, có con côn trùng độc nào đó lướt qua lớp da mặt, Ma Kết kinh hãi giật lùi về sau. Hần cúi mặt, mở cửa thiền viện bước rồi biến mất.

"Hần đã cứu mình? Kẻ có đôi mắt đỏ, răng nhọn và những con vật kỳ lạ dưới da sao?"

Nàng hít phải một ngụm khí lạnh, không nghĩ bản thân lúc lùi về chẳng hay chạm vào điểm nổi kỳ quái ban nãy, một đạo ánh sáng bùng lên. Rồi âm thanh chu lên như con sói cô độc bị thương tìm kiếm sự trợ giúp, nàng vội hướng mắt về thiền viện nơi đó cũng có một đạo ánh sáng trắng dần chuyển sang đen, quện thành một đám khói lớn thật đặc phong tỏa khắp mười phương tứ hướng. Ma Kết đưa tay che mũi, đôi mắt đảo mắt không ngừng hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chuyện xưa

Khỏi càng lúc càng đặc, nàng cứ nghĩ bản thân chết chắc rồi. Bỗng một tiếng nổ lớn vang lên, nam nhân tóc rối ôm lấy nàng cùng gió, bay vút lên cao. Trong lúc mơ màng nàng có ngược mắt nhìn hần, khuôn mặt trắng ngần, đôi mắt màu huyết và không còn côn trùng bò lổm ngổm dưới lớp da đỏ nữa. Vì lướt gió cho nên lỗ tai nàng cứ ong ong, nhưng vẫn loáng thoáng nghe được: "Đa tạ vì... giải thoát cho ta!"

"Giải thoát?" Nàng lặp lại hai từ này, nhưng không nghe câu trả lời nào được thốt lên.

...

Một tháng sau,

"Nhân Mã, ta muốn ăn kẹo hồ lô?"

"Hôm qua mới ăn rồi mà?"

"Nhưng nó ngon, ta muốn ăn nữa!"

"Không tốt cho cơ thể."

"Ta muốn ăn! Ta muốn ăn! Ta muốn ăn! Mua cho ta, mau mau mua cho ta."

Nam nhân đứng dậy khỏi giường, hần đưa đôi mắt màu huyết nhìn nữ nhân đang ngồi dưới sàn nhà lạnh lẽo không ngừng đòi hỏi: "Được rồi."

Nói xong hần đi đến cạnh nàng, cử chỉ ôn nhu nắm lấy ngón tay trở bên trái của nàng nhìn ngắm: "Lại chuyển tím rồi?"

Nàng cũng chăm chú nhìn: "Lại phải thay mới sao?"

"Ừ."

"Đau lắm!"

Nhân Mã trao nàng một đạo ánh mắt bông rớt, nàng liền rút cổ: "Nhưng ta chịu được."

"Ngoan!"

Hắn rời đi sau đó, còn nàng vẫn tiếp tục ngồi dưới đất nhìn ngón tay của mình. Nàng không biết hắn đã thay nàng bằng gì, hắn cũng chẳng nói. Lần đầu tiên được thay thế một bàn chân, Ma Kết có gắng hỏi, nhưng Nhân Mã không trả lời, hắn đáp lại nàng bằng cách hù dọa vài con trùng độc lướt trên lớp da hắn, chui qua hốc mắt đưa cái đầu nhỏ với những chiếc chân nhọn hoắt. Ma Kết sợ đến bờ môi trắng nhợt, mặt mày xanh lè không huyết sắc.

Ngày hắn mang nàng khỏi Quỷ Cốc Cốt Dạ, điều đầu tiên là quỳ dưới chân Ma Kết, không ngừng đa tạ nàng vì đã cứu hắn thoát khỏi phong ấn. Thứ còn trùng trên người Nhân Mã và dây leo buộc Phật chính là thứ giam cầm hắn bao nhiêu lâu nay, không thể thoát khỏi cơn đau đớn và điên loạn. Trước đó hắn có mang vài người đến Quỷ Cốc cốt để nhờ họ gỡ bỏ phong ấn nhưng vừa nhìn thấy hắn người chết, kẻ chạy loạn lưu lạc đầu đó bị rắn độc cắn chết, thế là hắn trả thù cho họ bằng cách nuốt chửng con rắn. Lại chẳng ngờ có kẻ bán mạng đến nhìn thấy cảnh đó rồi thối phồng sự thật. Hắn cũng từng cứu nhiều người như Ma Kết nhưng không ai có thể sống sót qua một giờ, chỉ có một mình nàng. Cũng từ đó đôi mắt nàng trở thành màu xám đậm, làn da không còn sợ ánh nắng gắt, hay cái gì đó quá sáng nữa, chỉ có điều nó hay bị phân hủy và phải thay đổi.

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Từ khi Ma Kết đi cùng Nhân Mã, nàng muốn gì hắn cũng chiều, nhưng vẫn kiểm tra rất kỹ sau mỗi lần ăn uống sợ đang ngồi nàng bất giác lăn đùng ra chết. Phải nói hắn bảo hộ nàng kỹ lưỡng như người cha sợ đứa con đâm ba tuổi nghịch hư bị thương vậy, cả tay chân cũng thay nàng lau rửa.

Nhân Mã mang về hai xiên hồ lô đưa cho nàng, hắn thoát y phục, chỉ chừa lại chiếc quần đơn độc, để lộ lớp da trắng ngần, nhưng rắn chắc cực. Nàng đưa mắt nhìn rồi lướt mắt sang chỗ khác, vài lần đầu còn ngại chứ giờ thì không. Chung quy người hắn như được tạo bởi hàn băng, cần nơi cực âm, hoặc lạnh thấu xương cốt mới có thể cảm thấy dễ chịu. Nếu không, cả Tiết Đông Chí cũng không thể khiến hắn tốt hơn chút nào. Hắn bảo: "Sắp tới chúng ta sẽ đến nơi cực hàn, nếu nàng không thể chịu được có thể nói ta. Nhưng là... nơi đó cũng rất tốt cho nàng, kéo dài tiến trình hoại tử lâu hơn một chút."

Ma Kết vừa ăn kẹo hồ lô vừa gật gù: "Thế à?"

Xong nàng tròn mắt, bò đến cạnh chân Nhân Mã: "Trước đó có thể đi tìm tỷ tỷ ta không?"

"Nữ nhân nàng nói?"

"Àn."

"Không thể."

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt càng thêm tròn hơn: "Tại sao?"

"Nàng ta là người của Thiên Sát Lang."

"Hả? Thiên Sát Lang?"

Nhân Mã nhắm mắt không thèm trả lời nữa, hắn chính là đang điều hòa cơ thể cùng... bờ đẹp Ma Kết.

Hôm đó nàng đã phải truy cứu khắp nơi về Thiên Sát Lang, cuối cùng tin tức nhận được chính là: "Ác Ma Thiên Sát Lang không sợ trời, không sợ đất. Huy Thiên diệt Địa chỉ là chuyện sớm muộn, Thiên Sát Lang muốn, liền hành động. Trận đồ sát kinh diễm nhất là một đêm diệt hết Lâm Lang Thiên Môn, nơi từng thu nhận đồng thời trục xuất hắn. Từ đó cái tên Thiên Sát Lang ra đời, sinh linh đồ thần, máu chảy thành sông."

"Đây đích thị là Đại Ma Đầu cầm quyền của các Đại Ma Đầu khác." Nàng không ngừng vuốt ngực: "Sao có thể diệt môn trên dưới gần sáu trăm người trong một đêm, không hề sót một ai mà hắn lại đi một mình..."

Nàng giật giật lấy gấu quần Nhân Mã, giục: "Tỷ tỷ của ta chắc chắn đang gặp nạn, tên đó sẽ giết tỷ tỷ ta. Ngươi mau dẫn ta đi cứu người đi."

Mở hờ mí mắt, hắn thờ dãi: "Tạm thời bây giờ ta không phải đối thủ của hắn, đi đến đó đòi người chẳng khác nào tự thân đi nạp mạng?"

Nàng dí sát khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận đến gần mặt hắn: "Bộ ngươi lợi hại đến mức có thể đánh bại hắn sao?"

Nhân Mã khẽ nhếch mép, ánh mắt mở hờ hiện lên vụn phần khinh thường: "Nếu nói một cách khiêm tốn ta đã từng thắng hắn vài lần."

"Ồ, thì ra ngươi khiêm nhường thế, sao không giết chết ngay lúc đó để tránh hậu họa về sau? Mà nếu thắng tại sao giờ Thiên Sát Lang thì tự do tự tại, ngươi lại sống dờ chết dờ? Còn bị nhốt dưới Quỷ Cốc Cốt Dạ bao nhiêu năm qua. Thống khổ cùng Cổ Trùng Độc."

"Hahaha... nếu nói ta thống khổ bị nhốt, thì hắn cũng không tốt hơn ta bao nhiêu đâu."

Nhân Mã kể lại chuyện xưa cho Ma Kết nghe, chiến tích về lần giao đấu cuối cùng của Cốt Dạ và Thiên Sát Lang, phải mất ba ngày ba đêm mới dừng, tinh tú trên trời dường như cũng bị đảo lộn bởi họ. Trước khi mọi việc diễn ra, Cốt Dạ từng là cái tên lừng danh nhất của bậc thầy cải tử hoàn sinh, kéo dài mạng người bằng cách mà chỉ một mình hắn biết. Hôm đấy, một thanh niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi đứng ở vách sinh tử chạy đến chỗ hắn quỳ một đêm hai ngày, đến mức đổ máu. Nổi tuyệt vọng thấu tận trời xanh, khiến hắn cũng phải mềm lòng ra tay cứu chữa. Lại không ngờ một sợi gân Phượng Hoàng, từ đồng tro tàn sống dậy chẳng những huy hoàng còn mang lòng thống trị, xưng bá khắp nơi, một đêm diệt sạch Lâm Lang Thiên Môn. Nhân Mã cảm thấy hối hận vì lúc đó đã dễ dàng động lòng, hắn tạo ra một loại Cổ Trùng Độc cho dù là thần tiên, yêu ma cũng phải diệt vong. Nhân Mã hết lần này đến lần khác dùng râu Rồng ức chế sợi gân Phượng Hoàng thành công chỉ là Thiên Sát Lang là kẻ đầy mưu mẹo, lãnh khốc vô tình, hắn có thể thoát khỏi phút chót.

Ngày diễn ra cuộc chiến biến đổi Nhật Nguyệt, Cổ Trùng Độc bị một đạo sấm chớp đánh trúng, lúc đó Nhân Mã đưa ra chiêu kết hợp chưởng lực cùng Cổ Trùng Độc. Đạo sấm chớp báo hiệu kết thúc một trận đánh nhưng lại khiến Cổ Trùng Độc nổ tung, một nửa rơi vào tim Nhân Mã, một nửa rơi trúng hạ bộ Thiên Yết. Chẳng may Thiên Yết thoát khỏi ấn trời, còn Nhân Mã bị phong ấn dưới vực sâu núi Chết. Cho nên hắn không thể rời khỏi núi Chết, suốt ngày đi vòng vòng đó để tìm ra phương thuốc trị Cổ Trùng Độc. Đến khi gặp nàng, Nhân Mã lại nhận ra những cơn đau đớn dường như giảm dần hẳn đi, chỉ cần nàng chạm vào ngực trái hắn tất cả Cổ Trùng Độc đều ngừng lại, ngoan ngoãn ngủ say. Giờ hắn đã có thể kiểm soát bọn chúng một cách vô cùng hoàn hảo. Tiếc rằng công lực hao tổn sau trận đánh đó quá lớn không thể hồi phục được, hắn cần đến nơi cực hàn càng sớm càng tốt.

"Sợ rằng lịch sử lặp lại, chỉ có thể tỷ muội tương tàn."

Nhân Mã trao nàng nụ hôn nhẹ nhàng tựa chuồn chuồn lướt nước, mở mắt, hắn đối diện cùng khuôn mặt chăm chú nghe kể chuyện của Ma Kết.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Mộc Tinh [18+]

Sau sự việc ngày hôm đó, Bạch Dương dường như không muốn nói chuyện hay nhìn đến bản mặt Song Ngư. Y biết việc mình không đứng đắn, lại còn liên tục đòi hỏi đến sáng tinh mơ mới cho Bạch Dương nghỉ ngơi, dù thời gian trôi qua cũng hơn một tháng, nhưng nàng chính là không thể quên được.

Không phải vì bên ngoài có người truy đuổi muốn giết chết nàng, thì Bạch Dương đã rời đi từ lâu lắm rồi. Y đưa nàng đến nơi mà Song Tinh sư thúc để lại lời nhắn. Nơi đó khá gần với Hoàng Thành, vừa hay nàng có thể đi thăm Xứ Nữ nếu có cơ may vào được Hoàng Cung. Một ngọn núi với vài ngôi nhà tranh xiêu vẹo. Bạch Dương bước từng bước một để phòng điều gì đó, Song Ngư đi sau tay đặt ở chuôi kiếm, ánh mắt cũng nhìn dáo dác khắp nơi.

"Dừng lại!"

Song Ngư nắm lấy ô tay Bạch Dương kéo lùi về, nàng nổi đóa định cho y vài cái tát nhưng có gì đó nắm lấy chân nàng khiến nàng hốt hoảng nhảy vọt lên người y, hai chân quắp ngang hông y.

Con đường phủ đầy sương mù cùng mùi máu tanh tươi không ngừng bốc lên, Song Ngư cảm nhận được, một lượng oán khí rất nồng, đưa tay che mũi, ném cho Bạch Dương tấm lụa nhỏ. Song Ngư rút kiếm, một nhát đâm thẳng xuống nơi Bạch Dương vừa đứng, đồng thời vang lên tiếng thét chói tai làm y phải lùi về ba bước, mà nàng thì vẫn còn đang bám chặt lấy cổ y.

Nhát đâm vừa rồi khiến lớp sương mù dưới chân tan ra, mờ hẳn đi, tầm nhìn cũng được nói rộng. Bạch Dương buông tay ra khỏi cổ Song Ngư, biểu cảm có chút không bình thường: "Đó là gì vậy?"

Song Ngư lắc đầu: "Ta chưa từng thấy qua."

"Nhưng ngươi là người của Song Thương giáo?"

"Song Thương giáo dạy ta bất yêu, trừ yêu chứ không dạy ta cách phân biệt tiếng hét."

Y lờ mờ nhìn Bạch Dương, nàng không biết nhưng cũng không hẳn kém tư duy đến thế chứ?

Khi lớp sương mù rút đi, dưới chân hai người bọn họ chẳng có gì ngoài một vũng máu màu xanh đậm, y ngồi xuống, ngón trỏ khẽ quét một đường đưa lên mũi xem xét: "Máu của Mộc Tinh."

"Mộc Tinh?"

"Tầm hai trăm năm tuổi."

Bạch Dương gật đầu, nàng bước tiếp về phía trước, Song Ngư đứng dậy, tiếp tục đi theo nàng. Không khí ở ngôi làng này rất kỳ lạ. Có cái gì dường như đang rình rập hai người, chính linh cảm Song Ngư nhắc bảo bản thân: "Ta có linh tính không lành."

Bạch Dương hơi gật gù: "Hay chúng ta dừng đi nữa."

"Không có đường để quay lại."

Bạch Dương bây giờ mới chú ý ở sau, con đường mà bọn họ lướt qua giờ chẳng khác nào hang động tối tăm, bóng đêm dần khóa lấp lấy từng khoảng trống mà ánh sáng vừa ngự trị. Song Ngư nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Bạch Dương, thật mềm mại, y cau mày: "Những vết sẹo đâu rồi?"

Bạch Dương ngược đầu nhìn y, môi nàng hơi cong lên, nhoen miệng cười, mộ nụ cười như đóa hoa mẫu đơn nở rộ: "Ngươi không thích bàn tay mềm mại này sao?"

Song Ngư hất cánh tay đang bám chặt lấy y ra, nâng kiếm chĩa thẳng đến cổ Bạch Dương. Nàng không sợ hãi, cũng chẳng nháo nhào, thay vào đó lại điềm tĩnh lạ thường. Bạch Dương lướt qua lưỡi kiếm, đứng thẳng trước mặt y, gần trong gang tấc: "Người sẽ không giết ta đúng không? Ta là người cùng người trải qua một đêm khó quên mà!"

"Người... người..."

"Người không thích ta sao?"

Đây rõ ràng là dung mạo như tiên nữ hạ phàm của Bạch Dương, đôi mắt tròn xoe hướng lên nhìn y trông giống thiếu nữ e ấp, làn da trắng nõn cùng người mình yêu. Bất quá đôi tay nhỏ nhắn ấy lại uyển chuyển lướt từ ngực y xuống thắt lưng, điều luyện gờ nút thắt, nhẹ nhàng quỳ dưới chân y.

Điều mà y chưa từng nghĩ đến, hình hài trông giống Bạch Dương lại có thể điều khiển tâm trí y. Nàng kéo chiếc quần y xuống, đối diện cùng tiểu đệ đệ cương cứng, giọng cười ma mị vang lên: "Người cũng thêm khát ta phải chứ?"

Nói rồi, nàng đặt chiếc lưỡi dài ẩm ướt lên đầu khát, nhẹ nhàng yêu chiều mà mát chằm chằm. Song Ngư buông tay làm thanh kiếm rơi xuống đất, hai tay ôm lấy đầu Bạch Dương không ngừng phối hợp cùng nàng. Cổ họng nàng thật sâu, y cho vào đến tận tận, so với thanh kiếm sắc nhọn kia thì gây th*t vẫn có sức công phá ghê gớm hơn.

"Ngư Ngư!"

Một Bạch Dương nữa xuất hiện trước mặt Song Ngư, nàng nhìn y thắm thiết, gọi tên y ngọt ngào. Kẻ chưa uống rượu, lúc này lại say như muốn chết đắm vào đôi mắt nàng. Bạch Dương thứ hai ăn mặc phong phanh, cồi lỏp y phục mỏng bên ngoài, nàng khoe thân thể tưởng chừng như không có gì mỹ miều hơn nữa. Nàng bước đến chông tay lấy cô Song Ngư, trao cho y nụ hôn sâu trên miên, bên dưới Bạch Dương thứ nhất vẫn không ngừng đưa Song Ngư dạo quanh tiên bồng.

"Dương Nhi, là nàng sao?"

Đôi mắt Song Ngư mơ màng, có lẽ đã dính phải bùa mê, giờ đây y chỉ muốn yêu Bạch Dương, yêu hết tất cả các nàng. Chưa dùng ở đó, từ những ngôi nhà hoang tàn bước ra rất nhiều Bạch Dương, các nàng chạy đến y, không ngừng gọi tên y tha thiết. Y bật cười, nụ cười ngây dại có chút si mê, Song Ngư phát cuồng ôm lấy từng Bạch Dương một, thưởng thức hương thơm riêng biệt trên từng cơ thể. Bạch Dương thứ nhất đẩy y nằm xuống nền đất ẩm ướt, nàng chiếm thế thượng phong, tự cho tiểu đệ hưng phấn hăng máu chờ đợi được thâm nhập, càn quấy vào bên trong u nguyệt. Nàng đưa thân thể, nhấp lên nhấp xuống, Bạch Dương thứ hai và ba đưa đầu lưỡi tre đùa đôi nhụy hoa se cứng. Y rên lên sung sướng, một tay cho vào u nguyệt Bạch Dương bốn, một tay xoa nắn bánh bao trắng nõn từ Bạch Dương năm. Có vài Bạch Dương nữa, người hôn môi Song Ngư, kẻ liếm láp trên từng tấc da thịt y, tôn sùng y như vị thần cao quý.

"Dương Nhi, ta... ta... rất... thích nàng!"

"Bọn ta cũng thích chàng, Ngư Ngư!"

Cả đám Bạch Dương đồng thời lên tiếng kèm theo âm thanh rên rỉ sung sướng, hoan lạc nơi rừng núi. Bạch Dương một đang điên cuồng nhấp mạnh thì dừng lại, ánh mắt nàng chợt hiện lên tia ngoan độc nhìn ra phía sau. Nhưng chưa kịp đưa tay lên đỡ đã bị một thanh kiếm chém đôi từ đỉnh đầu xuống đến bụng, làn máu xanh phun ra như mưa, trong mắt Song Ngư lại mừng rỡ như thấy địch xanh đậm tựa nước từ thác đổ. Tất cả Bạch Dương xung quanh đều hét lên chói tai, khuôn mặt trở nên méo xeo, xấu xí, ghê tởm. Người cầm kiếm chém đôi ả Mộc Tinh chính là Bạch Dương thật, nàng không bị âm thanh đó làm kinh động đến thần trí, ngược lại còn trở nên tỉnh táo, mạnh mẽ hơn vùng kiếm đến trước mặt đám Mộc Tinh dâm dăng. Bọn chúng nhanh chóng biến thành những nhánh rễ cây to bự, xù xì chuẩn đi mất.

Miệng Song Ngư vẫn còn rên rỉ chưa ngừng, do Mộc Tinh bị Bạch Dương chém đôi không thể biến lại hình dạng thật cho nên vẫn còn đứng đưa lên xuống nơi hạ bộ y. Mà Song Ngư lại bị dính mê hồn hương trên người bọn Mộc Tinh đó, khiến thần trí giờ đang khoáng lạc trên mây rồi, chỉ còn cách đợi cho y đạt đến đỉnh điểm, khoái cảm tuôn trào, giải phóng tất cả may ra có thể lấy lại quyền kiểm soát.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hảo hảo chiếu cố

Chuyện chẳng có gì đáng chú ý cho đến khi Bảo Bình bị một tá người bao vây, mà hình như y chẳng lấy chút gì ngạc nhiên, không giống kẻ khôn dòn bị dồn vào con đường chết. Y nhẹ phát chiếc quạt giấy màu đen, trông bên ngoài nó thật tầm thường, bất quá nàng lại nhớ đến diễn cảnh chỉ một cái phẩy tay đủ rơi vài cái đầu. Điều đó khiến Thiên Bình gan dạ hơn đôi chút, nàng đứng nép bên cạnh Bảo Bình, nương nhờ y bảo hộ. Đôi môi y khẽ cong lên, cười nhẹ như cánh đào hồng: "Nàng lùi về sau một chút, có thể che mắt nếu điều này làm nàng kinh động."

Thiên Bình rời khỏi Bảo Bình, lùi về ba bước, hai tay che mắt. Phất tay, y ném chiếc quạt lên không trung, giống như những cánh liễu trĩu xuống thướt tha bay lượn trong gió. Nhẹ nhàng như thế đó, không một tiếng la hét, chẳng chút âm điệu từ giao chiến đao gươm. Bảo Bình tùy tiện vén vài sợi tóc mai ra

sau mép tai, y đón lấy cây quạt giấy ánh lên từng đường chỉ đen. Cánh quạt vừa chạm đến cổ một tên thích khách, hấn liền theo phản xạ buông kiếm, tay ôm lấy cổ quần quai một lúc máu mới tuôn ra, ướt đầm đạ y. Đám thích khách kia tầm năm sáu tên cùng xông lên một lúc, nhưng chưa có tên nào chạm được đến một góc áo y, hướng hồ là đã thương.

Bảo Bình thu quạt, ánh mắt tà mị hướng đến đồng xác chết nằm chồng lên nhau, y vén vạt áo, tránh máu dính vào y phục mới mà bước đến chỗ Thiên Bình. Nhuyễn ngọc ôn hương đứng một góc hai tay che mắt, Bảo Bình bật cười, dáng vẻ thư thái nắm lấy hai vai nàng xoay cả thân thể nàng về hướng ngược lại: "Chúng ta tìm cái gì đó lót bụng đi?"

Thiên Bình gật đầu: "Àn, ta cũng đói."

Cử chỉ y đúng là ôn nhu như ngọc, nữ tử nào lấy được đáng phu quân như thế này chắc phải tu hơn mười kiếp, muốn rời bỏ cũng không nỡ buông.

Đi được một đoạn Thiên Bình mở gờ tay ra, ngồi trên xe ngựa gỗ nàng hỏi y: "Là bọn họ muốn giết chàng sao?"

"Đúng vậy."

"Nhưng không thể..."

Bảo Bình cười rộ sáng khoái: "Vì ta thân thủ bất phàm."

Thiên Bình che miệng cười thẹn: "Chàng cũng biết nói đùa sao?"

"Không lẽ trong mắt nàng ta là con người khiêm tốn? Chán ngắt, và nhạt lăm sao?"

"À, không, ý của ta không phải vậy. Ta chỉ..."

"Không sao đâu, ta hiểu!"

Cuộc nói chuyện vừa hay dừng lại trước một túp lều, tiện thể mua vài cái màn thầu và lương khô dự trữ để đi đường, kéo lạc nơi đâu chẳng có thức ăn lại khô. Bởi thế Bảo Bình đã dặn tiểu nhị gói khá nhiều cho y, gọi vài món rồi mới trở lại bàn với Thiên Bình. Nàng có chút mệt, nằm trườn ra bàn, y vừa bước đến nàng đã vội vàng sửa lại tướng ngồi thực nữ, nở nụ cười tươi như hoa.

"Nếu nàng mệt để ta dặn tiểu nhị chuẩn bị mang lên xe ngựa dùng, không cần phải ngồi đây."

Thiên Bình lắc đầu: "Không, ta ăn ở đây với chàng."

"Nàng chắc chứ?"

"Àn."

Tiểu nhị mang thức ăn đến cho Bảo Bình và Thiên Bình, không quên cúi đầu trước khi rời khỏi. Thiên Bình gấp cho nàng miếng thịt heo to, nàng động đũa, biểu cảm không tốt lắm: "Thật ra ta không ăn được mỡ heo."

"Vậy à?"

Nói rồi, Bảo Bình dùng đũa tách mỡ và thịt ra làm hai, mỡ y ăn, còn thịt đều bỏ vào chén cho nàng. Thiên Bình ăn được vài đũa cảm thấy có rất nhiều ánh mắt sầm soi xung quanh, nàng vội cúi đầu, trong lòng không ngừng buồn bã, thở dài thườn thượt: "Nếu ta có một lang quân yêu chiều, chu đáo như thế này phải tốt không? Đáng tiếc ta không còn gì cả, chẳng mong cầu được hồi đáp. Chỉ là... chàng chăm sóc ta như thế này, thật khiến ta cảm thấy không xứng đáng để có được."

Bảo Bình cảm nhận được xung quanh đang bàn tán, có vài nam nhân còn cười đùa, khinh miệt: "Ồi nam nhân mạnh khỏe, ăn mặc cũng đẹp để quý phái, vậy mà lại cung phụng à nữ nhân thấp hèn. Thật không đáng mặt nam nhân chút nào!"

Bảo Bình khẽ đặt hai chiếc đũa nằm ngay ngắn trên chén cơm của mình, y từ tốn đứng dậy, Thiên Bình búng tỉnh ngẩng đầu nhìn y. Y cười tí mắt, bảo: "Không sao, cứ ăn đi ta đi rồi quay lại ngay."

Y bước đến cạnh bàn ba nam nhân còn khá trẻ tuổi, y phục bằng tơ tằm, lụa là trông như những thiếu gia được nuông chiều từ bé. Bước chân y vừa dừng trước mặt họ, một tên trong ba liền đặt mạnh vò rượu xuống bàn khiến rượu văng tung tóe, mạnh miệng nói: "Ngươi muốn làm gì bọn công tử ta?"

"Thì là..." Y cười tí mắt, đưa tay vén nhẹ sợi tóc mai rũ xuống dính vào bên môi: "Răng của ngươi!"

Khuôn mặt Bảo Bình nhanh chóng biến sắc, trở nên tàn ác, ánh mắt đánh lại se lạnh, tiếng răng nghiến chặt kêu lên "ken két", quai hàm y bình thường nhìn rất nét nay xuất hiện những đường gân xanh đỏ trông chẳng khác nào quỷ dữ. Y xách áo tên gần bằng tay phải, và nắm cổ tên bên cạnh bằng tay trái, ra chiêu cực nhanh khiến mọi người gần đó không ai trở tay kịp. Một tiếng "ầm", nơi lan can gỗ liền gãy đôi, thân thể nặng trịch của tên nam nhân bên phải liền bị ném thẳng đến lan can, ôm trọn khúc cây to, văng dài xuống đất. Tên bên tay trái không ngừng vung tay loạn xạ, Bảo Bình chỉ cười nhẹ, hỏi lại: "Lúc này ngươi nói gì nhỉ?"

"Ta không dám nói nữa, làm ơn tha cho ta... ta... ta biết lỗi rồi... làm ơn tha... cho ta."

"Tha cho người? Sao lúc này to mồm lắm, giờ lại hèn hạ thế?"

Tên xú nam nhân thấy bản thân không xin tha mạng được, liền trở mặt hù dọa: "Phụ thân ta là mệnh quan triều đình, nếu... nếu ta có chuyện gì xảy ra... thì người..."

"Ta làm sao?"

Bảo Bình hất cằm, cướp lời hắn. Xú nam nhân bị chặn họng, tức điên, không ngừng chửi rủa: "Tên dân đen chết tiệt! Người không biết phụ thân ta là ai? Ta mà bị trầy thoi cái mạng tiểu cầu của người cũng không giữ nổi, ả nữ nhân kia..."

"Râm!"

Đầu đội hán phi báng hết câu, Bảo Bình ngửa tai ngoáy ngoáy, rồi cho hắn một cước ôm vách tường, ngã xù. Còn tên thứ ba đang run như cầy sấy, sợ xanh mặt núp dưới bàn, y vừa khom lưng, cúi người nhìn xuống hắn đã hét toáng lên, sợ hãi run cầm cập: "Đại nhân tha mạng, tiểu nhân không có ý xúc phạm phu nhân đây... tiểu nhân còn mẹ già, con dại... tiểu nhân không dám đắc tội... cầu xin tha mạng!"

Hắn vừa khấn thiết cầu xin, vừa khóc lóc ỉ ôi, nước mũi chảy đến môi hòa vào nước mắt, hắn liếm môi rồi nuốt trọn.

"Người gào thiết cầu xin làm cái gì? Sao khi này cũng hứa nhau cười rất tốt, giờ chẳng khác nào con rùa rút cổ trốn vào mai ư?"

Nói rồi Bảo Bình nắm lấy chùm tóc búi gọn gàng của hắn kéo ra ngoài, miếng vải thô đứt ngang khiến tóc hắn rũ xuống trông chẳng khác tên ăn mày. Tên tiểu nhân bị ôi, không dám đối diện với sự trừng phạt bởi lỗi bản thân gây ra. Y định cho hắn bay xuống cầu thang nhưng Thiên Bình đã kịp nắm lấy tay y: "Thôi... đừng... bỏ... bỏ... qua đi..."

Bảo Bình nhìn nàng, hơi héch môi cười nhẹ, đập tên tiểu nhân này một cước lăn mấy vòng dưới sàn, y nắm lấy tay nàng bảo: "Ta đã bảo sẽ hảo hảo chiều cổ nàng thì không để kẻ khác được xúc phạm nàng. Hiểu chứ?"

Thiên Bình cúi đầu, đôi má ửng hồng không biết vì ngượng ngùng e thẹn, hay vì hạnh phúc bởi những lời này nữa. Bảo Bình như rót mật vào tai Thiên Bình, tựa lời cửa cấm ong bướm của đám nam tử hào hoa, phong lưu đa tình. Nhưng là nàng biết y không phải người xấu, bất chợt tim nàng đập mạnh lại nhanh, khiến hơi thở cũng có chút trở nên kỳ quặc: "Ta... ta hiểu..."

Trước khi rời đi Bảo Bình có đặt năm thỏi vàng, lấy màn thầu, lương khô, vài vò rượu rồi lên đường. Chủ quán đứng ở một góc cùng tiểu nhị, cả đám người nhận tiền đưa đồ mà tay không ngừng run rẩy. Bảo Bình chỉ cười, đáp lại hai chữ: "Đa tạ!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Biên cương là giặc, cạnh bên cũng là giặc

Một tháng qua Cự Giải không biết đã phải cùng hắn mây mưa nhiều đến mức nào, ngoại trừ những ngày nàng có nguyệt sự ra thì Thiên Yết nhện đau, thống khổ nằm trên giường. Hắn không lần qua lần lại khóc lóc như đứa trẻ, nhưng cả cơ thể thì căng cứng, trán đổ đầy mồ hôi, tay không ngừng nắm thành quyền. Trước giờ hắn thật sự không ham mê nữ sắc, thêm việc mang theo Cự Giải cũng là có nguyên do. Cho nên ý nghĩ đến Hoa Phường trong đầu hắn hoàn toàn không tồn tại.

Cự Giải cảm thấy cơ thể yếu đi rất nhiều, phải nói là kiệt quệ. Thông thường nàng chỉ nhạy cảm với ánh sáng mặt trời, giờ đây bóng tối cũng trở thành ác mộng. Vì nàng đã cố gắng chạy trốn, sau đó bị bắt lại, Thiên Yết không ngừng hành hạ nàng chẳng khác nào súc vật. Trên cổ Cự Giải là một chiếc vòng bằng bạc, công dụng để cột sợi dây vào rồi dắt đi. Cổ tay và chân đều được mang lục lạc, nhất cử nhất động đều bị hắn thấu tóm. Điều kỳ lạ là, người bình thường không thể nghe thấy tiếng chuông từ lục lạc này, chỉ duy một mình hắn nghe được.

Tính đi tính lại, Thiên Yết chỉ mới sử dụng Cự Giải hai mươi ba ngày, còn tận ba mươi bảy ngày còn lại. Hắn có chút suy tư, nếu cứ đà này thì không ổn, hắn cần phải nhanh chóng trút bỏ Cổ Dục sau đó tìm Cốt Dạ giết chết y, như thế hắn mới vừa lòng hà dạ.

"Này!"

Quay qua quay lại, Thiên Yết chú ý đến bộ dáng nằm dài trên đất của Cự Giải, hắn bực bội đưa chân đá nhẹ vào tay nàng. Nhưng nàng không cử động, còn chảy rất nhiều mồ hôi. Thay vì lo lắng, hắn lại vô cùng bình thản mà đứng dậy ngồi chồm hổm cạnh nàng: "Cổ Dục?"

Cổ Dục không truyền nơi hạ bộ Cự Giải, mà trở thành những con trùng đáng sợ bò dưới lớp da trắng bệch, mỏng manh của nàng. Chúng hiện rõ đến mức, lướt ngang bằng mắt thường cũng có thể thấy được. Đối với hắn, Cổ Dục có thể làm hắn đau đớn ngày này qua tháng nọ, nhưng không thể giết chết hắn. Bất quá, một người bình thường như Cự Giải thì sau khi Cổ Dục được truyền sang sẽ chết dần, chết mòn, một cái chết từ từ và đau đớn đến mức được kết liễu ngay lúc đó nhưng không...

Thiên Yết ngửa đầu cười lớn, chiêm ngưỡng sự thống khổ từ nữ nhân này cũng là một thú vui khoái lạc mới mẻ trong cuộc đời hắn. Hắn thật muốn thưởng thức nỗi đau đớn, hành hạ suốt bảy ngày bảy đêm cuối cùng của sinh mạng này là như thế nào. Đôi mắt Thiên Sát Lang quả không phải hư danh, khi hắn nghĩ đến điều gì đó ngoạn độc, từ đáy mắt liền dấy lên từng tia điểm huyết quỷ dị.

Khi Cự Giải tỉnh lại, trời cũng sáng, hắn đưa cho nàng áo choàng che kín đầu. Lấy sợi dây thừng từ trong tay áo, hắn cột vào chiếc vòng trên cổ Cự Giải rồi lôi nàng đi. Cự Giải biết tối hôm qua nàng đã hết kinh nguyệt, cho nên tối nay cực hình sẽ lại đến với nàng. Nỗi ám ảnh đó khiến nàng hoảng sợ đến mức thét gào, nàng thét thật lớn nhưng không có một âm thanh nào phát ra từ cổ họng nàng. Thiên Yết đang định bước đi thì xoay người đối diện Cự Giải, hắn rất cao, rất to chỉ cần một tấm lưng liền che khuất đi thân thể nhỏ bé, gầy gò của nàng. Nụ cười trên môi hắn chẳng khác nào ác ma vẫy gọi, hắn cúi đầu, ghé vào tai nàng mà thì thầm: "Ngươi cứ tiếp tục kêu cứu đi, cũng chẳng ai nghe được đâu. Đáng tiếc ta lại nghe thấy hết tất cả đấy!"

Cả người Cự Giải run bần bật, nàng sợ, rất sợ. Đôi tay nắm chặt lấy sợi dây đang xích ở cổ mình mà không ngừng vùng vẫy, giật mạnh. Cho dù nàng giật mạnh cỡ nào, dùng vật bện cắt nhưng vẫn không đứt. Tuy nhiên, chỉ một cái giật nhẹ từ tay Thiên Yết, sợi dây liền đứt lìa. Cự Giải thấy sợi dây đã không còn, liền hốt hoảng, bỏ chạy. Chưa kịp mừng rỡ đã bị Thiên Yết nắm lấy tóc kéo ngược về phía mình, giam giữ nàng trong lòng ngực rộng lớn: "Ngươi muốn chạy? Chỉ có chết mới có thể thoát khỏi ta, ngươi hiểu chứ?"

Nàng không thể chết được, nàng phải tìm Ma Kết, phải tìm muội muội rồi cùng tìm đường trở về. Cự Giải đẩy tay hắn ra, nàng khuyụ gối, liên tục đập đầu quầy lạy hắn, miệng không ngừng cầu xin: "Làm ơn... làm ơn..."

Thiên Yết lại nắm lấy tóc nàng kéo lên, vì đập đầu quá mạnh nên máu đã chảy ướt cả vàng trán, thấy vậy hắn chậm rãi lấy chiếc khăn lụa từ tay áo lau cho nàng: "Nếu ngươi muốn chết, thì cũng phải do chính tay ta giết. Ta chưa cho ngươi chết, thì ngươi tuyệt đối không được chết!"

"Làm ơn tha..."

Hắn nào để nàng nói hết câu, cuồng bạo, chiếm đoạt, hắn không nhanh không chậm cắn mạnh vào đầu lưỡi Cự Giải khiến nàng chảy máu, đau đến ứa nước mắt. Cự Giải bật khóc, Thiên Yết lại lấy đó làm trò vui. Nàng cứ khóc, hắn cứ nhìn, cái dáng vẻ yếu đuối, hèn hạ này hay ho thật.

...

Hành trình của hai người, giống như nô lệ và kẻ bán nô lệ. Hắn ngồi trên yên ngựa thư thả ngắm cảnh, non sông nước biển đẹp say lòng người, còn nàng đứng không vững, đi không nổi, từng bước xiêu vẹo tường chừng chừng chờ ngã.

Gió Đông Bắc thổi qua người nàng, kết hợp cùng Cổ Trùng trên người, vắt kiệt sức lực chỉ còn biết ngã xuống đất mặc cho chiếc cổ bị xiết chặt không thể thở. Hô hấp của nàng dần rơi vào trạng thái suy, và cuối cùng Thiên Yết cũng dừng lại, hắn xuống yên ngựa không phải vì Cự Giải sắp chết mà phía trước có doanh trại. Nếu hắn không làm thì giờ đây hai nước Thiên - Cát đang xảy ra xung đột, dẫn đến cuộc chiến giành danh dự. Thiên Yết khoanh tay, cười khẩy: "Lại sắp có tướng hay để xem rồi."

Nói xong hắn xoay người về hướng Cự Giải đang nằm bất tỉnh dưới đường, trên người đầy những vết thương lớn nhỏ do lê lét trên con đường đầy cây, gai và đá. Hắn bế xốc nàng lên, đi thẳng đến doanh trại phía trước: "Tối nay phải dừng chân tạm ở đây thôi."

Lính canh doanh trại vừa thấy Thiên Sát Lang ai nấy đều nhuệ khí hơn người chuẩn bị tác chiến. Còn Thiên Yết chỉ cười nhẹ: "Không biết lượng sức mình."

Một tay vác Cự Giải, một tay vẫn cầm đao xư đẹp, gọn gàng cả doanh trại gần một trăm người. Thiên Yết nhìn quanh, đây chỉ là một cái chốt dùng để tiếp tế lương thực cho doanh trại chính ngoài biên cương thôi. Bối bối, gần một trăm mạng lại chẳng làm hắn vui vẻ thoải mái, gân cốt còn chưa khởi động xong nữa.

Cự Giải được hắn đưa vào một cái trại khá to, hắn đi tìm vài vò rượu với chút đồ ăn. Chẳng ngờ vào đúng trại có nữ nhân. Bọn họ là những cái nữ nhân dùng để đáp ứng cho các binh sĩ thời chiến, hầu như đều được chọn từ cô nhi, ăn mày. Họ sợ hãi đến mức ôm chặt lấy nhau, nước mắt giàn giụa, y phục trên người đều bị xé rách. Nỗi sợ hãi trong lòng nhiều, nay gặp phải Thiên Sát Lang còn tuyệt vọng bội phần. Thiên Yết tùy tiện nắm đại tóc của một người kéo ra, hắn hỏi: "Có biết nấu ăn không?"

Nữ nhân sợ đến xanh mặt, tiểu tiện ngay tại đó, bọn họ đã ô uế không còn trong sạch, nhưng chí ít vẫn còn muốn giữ lại mạng. Nàng ta nhắm mắt sợ hắn giết chết mình như đám binh sĩ ngoài kia, nào ngờ lại hỏi biết nấu ăn không? Mở mắt, nàng ta vội gật đầu.

Buồng tóc nữ nhân đó ra hắn phui tay, căn dặn: "Trước đó đi tắm rửa sạch sẽ đi, dơ như thế này sẽ làm nữ nhân của ta bệnh mất."

Nói rồi hắn khinh khinh rời khỏi lều đi về hướng Cự Giải. Đám nữ nhân bên trong lều đó liền chạy đến chỗ gần nhất lấy nước gột rửa sạch sẽ cơ thể, trên người không giống nổi những vết bầm tím, trầy da rách thịt. Ai nhìn cũng phải thương cảm, chẳng qua hắn lại không.

Khi Thiên Yết bước vào, Cự Giải đã phần nào tỉnh lại, lúc hắn giết người nàng mơ màng nhìn rõ từng cái đầu, tay, chân văng tứ tung và bọn họ đều mặc quân phục. Nàng lơ mơ đoán được đây là doanh trại, hắn cư nhiên đi chiếm doanh trại. Biên cương là giặc, cạnh bên cũng là giặc. Nếu nàng dùng hết sức bình sinh cuối cùng để tẩu thoát thì cũng không thoát khỏi chiến trường đầm máu ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đáy mắt nợ một phần ân tình

Ngày qua ngày, Xử Nữ chợt nhận ra bản thân từ bao giờ trở thành nhũ mẫu cho Hoàng Thượng mất rồi. Một tháng qua ngày nào Hoàng Thượng cũng triệu nàng đến tẩm cung, bình thường cầm thìa bón từng muỗng com cho y, nàng cảm thấy cuộc sống này sao có thể trôi qua nhẹ nhàng như thế?

Lâm Á Hân xuất cung mua chút đồ, nhưng đi từ sớm mai cho đến ngã chiều vẫn chưa thấy bóng dáng nàng ta đâu, Xử Nữ bồn chồn đứng ngồi không yên, muốn xin được đi tìm Á Hân nhưng không thể. Đến khi mặt trời xuống núi bóng dáng Á Hân từ bên ngoài cửa thành được vệ binh đưa vào, trên người nàng đầy máu, diêm huyết từng giọt máu từ môi nhỏ xuống nền đất nâu sẫm. Đường như Á Hân đã bất tỉnh, bước chân Xử Nữ loạng choạng trước cảnh tượng đau lòng như thế, nàng đi đến đỡ Á Hân truyền thái y. Nhưng chỉ là một cái nha hoàn thì đâu có quyền được thái y viện chú ý. Xử Nữ khẩn cầu Hoàng Thượng: "Thần thiếp hiểu nha hoàn trong cung không có phúc phần đó, nhưng mong người nể tình chiếu cố cho Á Hân."

Hoàng Thượng tất phải phê duyệt tấu chương, thấy nữ nhân lệ hoen bờ mi, từ sâu cội lòng cũng không khá khảm hơn nàng, Sư Từ đặc ân truyền thái y đến xem vết thương Lâm Á Hân khiến Xử Nữ đập đầu không ngừng: "Khá khen cho chủ tớ nhà nàng, vì thành tâm khẩn cầu nên ta sẽ không truy cứu việc nàng ta xuất cung cả ngày. Theo lệnh ta truyền thái y."

Sư Từ vừa nói, tiểu thái giám bên cạnh liền cúi đầu tuân mệnh đưa Xử Nữ đi truyền thái y.

"Đa tạ Hoàng Thượng."

Nói rồi nàng cùng tiểu thái giám rời đi, hai tay bấu chặt lấy nhau, giờ khắc này Á Hân lâm vào con đường sinh tử. Nàng cũng chỉ có mình nàng ta là thân thuộc, nương tựa lẫn nhau, nếu Á Hân có xảy ra chuyện gì, Xử Nữ nàng cả đời không ngu yên.

Rất may sau đó thái y đến bắt mạch, kê đơn cho Lâm Á Hân, Xử Nữ đứng ngồi không yên, vừa thấy thái y đứng dậy liền hỏi: "Khang thái y, vết thương như nào rồi?"

Khang thái y xếp những sợi chỉ đỏ vào hộp, nói nhỏ với Xử Nữ: "Nô tài sẽ kê vài đơn thuốc, Quý Nhân đừng quá lo ngại về tình trạng của nha hoàn này. Có thể thấy đây là vết thương do bị rơi từ trên cao xuống trúng vật cứng nhọn, lại thêm mất nhiều máu trong khoảng thời gian dài. May mà nha hoàn này phúc lớn mạng lớn nên còn cầm cự được đến bây giờ."

Lão Khang thái y lắc đầu, nói gì đó lẩm nhẩm trong miệng rồi biến mất khỏi cánh cửa phòng.

...

Tiết trời lập Đông, có chút lạnh, Sư Từ choàng áo khá dày, y đi đến ngự hoa viên ngắm cảnh, cũng thả chút tâm tình. Tuy chỉ là thiếu niên mười ba tuổi, nhưng không có vẻ của đứa con nít, khờ khạo, vô tư vô lo. Xử Nữ nàng cũng còn quá trẻ để trở thành một phi tần trong cung trường hiểm ác, nàng bước đến cạnh Hoàng Thượng đang ngắm cảnh đào: "Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

"Nàng đến rồi!"

Xử Nữ cao hơn Hoàng Thượng hơn cái đầu, nàng che miệng thẹn thùng, chẳng mấy chốc nữa Sư Từ sẽ cao lớn, trưởng thành trở thành nam nhi đầu đội trời chân đạp đất. Khuôn mặt phong tình này có khi sẽ đoạt hồn biết bao nhiêu mỹ nhân khuynh sắc khuynh thành trong thiên hạ.

Sư Từ nhìn nàng ăn mặc phong phanh nên đã đưa áo choàng cho nàng, nhưng Xử Nữ không thể nhận. Nàng nhờ A Loan, vị nô tì mới được Sư Từ phân phó chăm sóc nàng: "Người có thể về cung lấy cho ta áo choàng?"

"Nô tì tuân lệnh."

Ban này Xử Nữ chỉ định ra hoa viên hái trộm một cành đào mang về cho Á Hân, vì nàng ta muốn làm một cây trâm đào, sức khỏe không tốt đành phải nhờ chủ nhân mình đi. Cho nên Xử Nữ không nghĩ nàng sẽ gặp Hoàng Thượng và ở đây lâu đến vậy.

"Nơi ở mới thế nào? Nàng ở có quen không?"

"Sương Hoa cung rất tốt ạ! Đa tạ Hoàng Thượng đã ban cho thần thiếp. Nhưng là thần thiếp vẫn nghĩ nơi ở cũ cũng không tệ lắm!"

Sư Từ bật cười: "Đó là tấm lòng của ta, nàng cứ xem đó là nhà của mình, còn từ chối chẳng khác nào dám kháng lệnh, phi lễ với ta?"

"Thần thiếp không dám."

"Nàng ngồi xuống đây đi."

Sư Từ gọi nàng đến ngồi cạnh y ở bàn đá cạnh Hồ Nguyệt Thanh, nơi mà Hoàng Hậu vẫn thường lui đến cho cá ăn. Xử Nữ nhìn quanh, trong cung cấm khó tránh được hiểm nguy nàng cũng vì lo cho thân mình cả thôi.

"Hoàng Thượng có gì phiền lòng sao?"

Với chất giọng trong trẻo của đứa trẻ lên mười ba, nhưng lại chứa đựng đầy buồn phiền: "Nàng lại giữ lễ rồi! Ở đây không còn ai nữa, ta cũng chỉ muốn làm vị tướng công bình thường thôi."

"Ân."

Nàng ngẩng đầu, ngược nhìn khuôn mặt non nớt ấy gần trong gang tấc, và trái tim Xử Nữ lại vang lên từng hồi trống loạn nhịp. Y nhìn nàng, khóe mắt khẽ nâng lên: "Nàng còn nhớ thứ này không?"

Từ tay Sur Từ mở ra một chiếc khăn lụa màu trắng đã cũ, nét thêu hoa mai trên chiếc khăn vừa nhìn qua liền thấy quen thuộc: "Đây là..."

Chiếc khăn tay nhắc nàng nhớ về vài năm trước, cũng có lẽ đã gần một thập kỷ. Năm đó nàng trốn khỏi phủ Tham Quyền để ngấm cá ở hồ Trùng Khánh mà người dân vừa mới mang về từ nơi rất xa. Trên đường đi đến Trùng Khánh nàng chẳng may gặp một đứa trẻ ăn mặc đẹp đẽ, đứng khóc trong con hẻm nhỏ. Định bụng sẽ lướt qua như chưa từng thấy gì, đi sớm cốt để về kịp lúc phụ mẫu không phát hiện. Nhưng nàng không thể, bản năng tự nhiên đã thôi thúc nàng bước đến gần nam hài từ đó, đưa chiếc khăn tay của mình cho y lau mặt, rồi dắt y ra đường chính tìm người thân. Người qua người lại, nàng thấy thể dật thẳng đến Nha Môn đánh ba hồi trống, xong căn dặn: "Ở yên đây, sẽ có người đến giúp đệ, đừng bỏ đi đâu đấy!"

Hài từ gật đầu, nâng khăn trả Xử Nữ, nàng vội khua tay: "Đệ giữ đi."

Vậy là hôm đó Xử Nữ đành quay đầu về nhà và chưa từng được ngấm cá ở hồ Trùng Khánh, trong lòng không ngừng tiếc nuối. Chẳng qua niềm vui nhỏ nhỏ đó là giúp được một người tìm được đường về nhà.

Xử Nữ rũ mi, đối diện sự ôn nhu từ Sur Từ, ở phần nào đáy mắt y, nợ một phần ân tình.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tam Vương Gia

Một tháng trôi qua, Tịnh Mãn vẫn không có ai lui đến, cả Kim Nguru cũng chưa từng nhìn ngó qua để xem sống chết của nàng. Hắn không được phép mang nữ tử nào khác về phủ, nhưng có thể cùng mỹ nữ hưởng lạc bên ngoài. Song Từ ở trong phủ đệ Kim Vương Gia ngày đêm cùng Hoa Mộc Di ân ái ái, chung quy nàng cũng không muốn thuận theo, nhưng khó trách cơ thể không do nàng điều khiển.

"Sau này khi nàng trở thành Giáo Chủ Hoa Phiến giáo, ấn ký trên người sẽ tự khắc bị gỡ bỏ."

Trong lòng Song Từ không ngừng gào thét âm ỉ, nếu như thế này chắc chắn không ổn. Nàng đương đã gả vào đây, sống là người họ Kim chết cũng làm ma nhà họ Kim, tiếc là thân thể này lại thuộc về nữ nhân Ma Đầu Hoa Mộc Di.

Hôm đấy, Song Từ quyết định đi ra khỏi Tịnh Mãn, đường trong Kim Vương Gia có ngõ ngách nào nàng chưa từng đến. Đi vòng vòng một hồi nàng vô tình thấy bóng dáng của Kim phu nhân, Song Từ không thể trực tiếp đi đến đó làm rồi gọi hai từ: "Thân mẫu!"

Nàng quyết định trốn đằng sau một hòn đá to được khắc bốn chữ: "Vạn Sự Tại Tâm"

Đang trong lúc ngực phập phồng thì bị một bàn tay cứng rắn đưa ra nắm chặt lấy cổ tay nàng, Song Từ hốt hoảng tay kia che miệng giấu nghẹn tiếng la, nhanh như thoát đã xoay người về hướng cổ tay đó. Nam nhân đang đứng cạnh nàng thật sự rất cao to, hần vận lam y, hông đeo bạch ngọc, ngũ quan tinh xảo cùng mái tóc muối tiêu phát phơ trong gió. Nam nhân ấy nhìn nàng, hơi nheo mắt: "Người là... thiếu phu nhân?"

Trong đầu Song Từ liền hiện lên câu hỏi: "Người này biết nàng sao?"

Còn đương lúc hoài nghi, nam nhân nhanh tay kéo nàng sát vào lòng, dùng cả thân thể che lấp cho nàng khỏi đôi mắt ngầu ngiên của Kim phu nhân. Bà ta đi đến gần, dùng ngữ điệu tám phần cung kính, hai phần kiêu kỳ: "Tam Vương gia, là ngài sao? Đây là...?"

Người vừa gọi là Tam Vương gia cau mày, nét mặt có chút bức bối: "Phiền phức!"

Kim phu nhân nghe thế liền cúi đầu tạ lỗi rồi đi, dù Tam Vương gia không phải Hoàng Thượng, nhưng ai cũng biết người nắm giữ binh quyền không ai khác ngoài hắn. Việc lập Thập hoàng tử lên làm Vua cũng là một tay hắn sắp xếp, kẻ nào dám làm mịch lòng chứ?

"Tam... Tam... Vương gia..."

Xác định Kim phu nhân đã rời đi, hắn mới nói lỏng tay, giữ khoảng cách với Song Từ, đôi mày khẽ chau: "Cô gia vừa hay đang muốn tìm người."

"Ta sao?"

"Phải."

"Về việc gì?"

"Liên hiệp Hoa Phiên giáo cùng Đông Xương."

Song Tử hít phải một ngụm khí lạnh, hai tay không ngừng xoa huyết thái dương.

...

Nàng đưa Tam Vương gia về gặp Hoa Mộc Di, hắn vừa nhìn thấy Mộc Di liền chấp hai tay thành quyền, hết sức mạnh mẽ để chào đón Ma Đầu trong truyền thuyết: "Giáo Chủ Hoa Phiên giáo!"

Hoa Mộc Di nâng chén trà thưởng thức, đến cái liếc mắt cũng không thèm đánh tới: "Sao ngươi biết ta ở đây?"

Hắn đưa mắt nhìn Song Tử, rồi đáp: "Cô gia vô tình điều tra được chân tướng của thiếu phu nhân đây, cũng hay thiếu phu nhân ở đâu Giáo Chủ phải có mặt ở đó!"

Hoa Mộc Di nâng nhẹ cánh môi: "Giỏi!" Nói rồi, nàng hạ chén trà, gọi Song Tử đến ngồi cạnh mình trên tràng kỷ, còn Tam Vương Gia vẫn phải đứng như người hầu kẻ hạ: "Ngươi đến tìm ta có việc gì?"

"Liên kết cùng Đông Xương?"

"Ta có lợi gì cho việc này?"

"Lật đổ Kim Vương gia, trở thành giáo phái đứng đầu dưới sự bảo trợ của triều đình."

Hoa Mộc Di nhẹ đảo mắt: "Ta sợ bên trong còn có ẩn tình, không phải muốn lật đổ Kim Vương Gia đối với Tam Vương Gia để như trò bàn tay sao?"

Tam Vương Gia hắn đúng là không nhìn sai, dạng người như Hoa Mộc Di thật là kiểu nữ nhân tâm như rắn độc, nhưng tuyệt nhiên hảo hảo thông minh. Kiểu nữ nhân như vậy chỉ có thể ngắm, không thể chạm: "Hoàng Hậu chính là cháu gái của Kim Vương, lão ta đang muốn lật đổ Đông Xương, và giành lấy ngôi vị. Bất Hoàng Thượng phải thoái vị, hai tay dang ngải vàng đến cho lão."

"Ba đời Hoa Phiên giáo luôn như nước với lửa cùng triều đình, nay bảo bọn ta đứng lên giành lẽ phải, lại còn làm việc tốt. Thử hỏi có thể sao?"

"Đúng là không thể, nhưng ngươi biết rõ bao năm qua triều đình dưới quyền kiểm soát của cô gia đã mất nhắm mắt mở để người hoành hành như thế nào? Không lẽ ngươi muốn kẻ như Kim Vương lên ngôi, diệt tận Hoa Phiên giáo!?"

"Ta phi!"

Vừa nói nàng vừa làm bộ dạng phi nhỏ, Hoa Phiên giáo bao đời nghe tên đã sợ, dựa vào một Kim Vương muốn diệt tận giết sạch ư? Nhưng là, nàng đánh mắt về phía Song Tử, trong đầu lại suy nghĩ điều khác. Nếu Kim Vương dễ dàng giết thì nàng đã ra tay từ lâu lắm rồi không đợi đến bây giờ vẫn ăn nhấm thế này.

"Mà ngươi nói cũng chí phải!"

Hôm đó cuộc giao dịch đã được định sẵn, Song Tử không hiểu chuyện nhưng cũng nghe ngóng đôi chút. Vị Hoàng Thượng mười ba tuổi Sư Tử, từng là Thập hoàng tử không được sủng ái, đương thời còn bị thất lạc mà chẳng ai để tâm đến, do thân phận được sinh ra bởi nô tì rửa chân, vốn dĩ không nên tồn tại. Chính Tam Vương gia năm ấy đã có mặt tại Nha Môn Bắc Thành Khang Vương Quốc, mang Thập hoàng tử trở về, một tay giúp y lên ngôi, bảo hộ đến tận bây giờ. Nói về lý Tam Vương gia mới chính là người thích hợp để lên ngôi, nhưng hắn không muốn một phần Sư Tử là người đơn giản lại có tình có nghĩa, sau này sẽ có lúc dùng đến. Chuyện nữa là, Tam Vương gia hắn đây, cả đời chung thủy với duy nhất Tam Vương Phi.

Chiều hôm đó Tam Vương Phi xuất hiện ở phủ, Song Tử ở trên một cái cây to hóng chuyện. Tại sao người đời lại mệnh danh nam nhân này cao quý đến thế. Tam Vương Phi bước từ kiệu ra, khuôn mặt không thanh thoát, cũng chẳng xinh đẹp, còn mang theo nhiều vết sẹo đã lành, trông chẳng khác nào rắn rết ghê tởm bò quanh trên mặt, và đôi mắt nàng dường như không có. Lúc Tam Vương gia nắm lấy bàn tay Tam Vương Phi, hắn nhìn nàng bằng đôi mắt ôn nhu nhất, yêu thương nhất, như thể mọi vật xung quanh không có gì ngoài hình bóng của nàng. Tam Vương Phi bỗng hướng mặt về phía nàng, môi nở một nụ cười. Nụ cười đó vừa nhân hậu lại chứa đựng cả sự hạnh phúc vô biên.

Sau đó, Song Tử mới biết Tam Vương Phi từng là người cùng Tam Vương gia chinh chiến sa trường, trải qua hơn mười năm cực khổ đứng trước cái chết. Một lần vì cứu Tam Vương gia, nàng ta đã chịu đựng cảnh mù đôi mắt. Vì một lần Tam Vương gia sông dờ chết dờ vì bạo bệnh, nàng quỳ gối dưới chân một nữ nhân xinh đẹp độc ác, nhưng lại giỏi y thuật, chấp nhận mất đi dung nhan, điều này có thể khiến Tam Vương gia kinh hãi đến không nhận ra. Đổi lấy Tam Vương gia được cứu sống, cứ ngỡ Tam Vương gia sẽ tránh xa Tam Vương Phi, nữ nhân chẳng còn gì ngoài trái tim mạnh mẽ, yêu đến mức cao thượng sẵn sàng mất hết tất cả. Thế nhưng, điều đó lại làm hắn yêu nàng nhiều hơn, trân quý nàng hơn nữa, thề nguyện cả đời này bảo an nàng. Tam Vương gia không thủ nữ nhân nào khác, cũng không để bóng hồng nào lọt vào mắt hắn, dù Tam Vương Phi xấu xí như thế. Bất quá, nàng ta cũng đã từng rất đẹp, vạn phần mê hoặc, đến bây giờ trong mắt Tam Vương gia vẫn là vậy, luôn luôn xinh đẹp nhất thế gian này.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tay heo

Bước một bước, lại lùi lại hai bước, nàng mang theo sự giận dữ trút hết lên chân Nhân Mã. Chuyện chẳng qua là Nhân Mã tìm đồ thay thế cho nàng, nhưng chẳng tìm được nên y đành mượn tạm chi trước con heo gắn vào bàn tay phải Ma Kết. Ma Kết lúc tỉnh lại giận tím tái mặt mày, hôm nay y thay cho nàng chân heo, thì mai liệu nàng còn ra cái dạng gì nữa?

Nhân Mã bên cạnh từ tốn bảo: "Đội ta tìm được cánh tay đẹp sẽ thay cho nàng."

Ma Kết như muốn khóc, đôi mắt đỏ hoe: "Người nói xem, ta sẽ sống tạm bợ trong cơ thể này bao lâu nữa?"

Nhân Mã sờ cằm, có chút trầm mặc: "Khi ta tìm được thân thể hoàn hảo để thay."

Bỗng sống lưng nàng lạnh cứng, tìm được thân thể, tất là đi giết người sao?

"Này, ta không muốn sống trong cơ thể người chết."

"Là người sống?"

"Vậy người định bắt sống người khác để đổi mạng cho ta ư? Độc ác đến vậy, ta không muốn."

"Đó không gọi là độc ác!"

"Mất nhân tính!"

"..."

Cốt chính là Nhân Mã cũng chẳng biết sẽ tìm thân thể nào thay cho Ma Kết, vì để mang một khối óc, cùng trái tim đang đập hoán đổi là điều vô cùng mạo hiểm. Đó có thể coi là làm trái lại mệnh trời.

Mà Ma Kết hoàn toàn phản đối giải pháp đó, cho nên y chỉ còn một cách duy nhất: "Ta mang cho nàng nhục thể cả đời không già đi, không tan biến hay thối rữa. Chỉ là..."

Ma Kết ngẩng đầu, đưa đôi mắt chờ đợi: "Chỉ là sao?"

"Nàng chỉ có thể sống ở nơi lạnh lẽo nhất... cả đời..."

Lời vừa dứt, Ma Kết như hít phải một ngụm khí lạnh, nếu phải sống ở nơi lạnh lẽo nhất thì nàng không muốn nữa. Đó là tồn tại không phải sống, chưa nói đến không thể về nhà được. Nàng đưa cái tay heo kêu nhẹ vai Nhân Mã: "Còn cách nào khác không?"

Đầu lông mày khẽ chau, Nhân Mã gật đầu: "Tìm nữ nhân thích hợp, cướp mạng sống của nàng ta."

Ma Kết lắc đầu lia lịa.

Trong đầu Nhân Mã vội nhớ đến một nữ nhân, người y đã từng một thời yêu cuồng si, chỉ là giờ đây... nàng ta có lẽ đã trở thành mây gió. Y bật cười, nụ cười ẩn chứa nỗi buồn không tên. Nhẹ nắm lấy bàn tay heo của Ma Kết dặt đi: "Đi ăn chút gì chứ?"

Ma Kết hét chớp mũi nhỏ: "Bằng cái tay heo này ư? Không đi!"

Nói là không đi chứ khi biết Nhân Mã dẫn đi ăn kẹo hồ lô thì miệng đã nhỏ dề.

...

Đi được một đoạn bỗng Nhân Mã dừng lại, bảo hộ Ma Kết ở sau lưng y, đưa mắt nhìn xung quanh, dường như có gì đó bất ổn: "Mộc Tinh?"

Ở đâu đó trong cánh rừng ở trước phát ra tiếng "sột soạt" và âm thanh rên rỉ ái ngại, Ma Kết thò cái đầu nhỏ qua bên phải Nhân Mã, nàng chẳng cảm nhận được gì cả nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng đó chờ chỉ thị. Nhân Mã hơi cúi đầu nói nhỏ: "Nắm chặt lấy áo ta, cho dù có nghe gì cũng không được trả lời, bùm mũi lại không được ngửi hương thơm kỳ dị từ nơi này."

Nàng gật đầu, đưa tay che mũi, tay kia nắm chặt gấu áo Nhân Mã, bước chầm chậm theo y. Đến khi khung cảnh hoang tàn hiện ra trước mắt, một cặp nam nữ đang ngồi bên mảnh đất nâu sẫm gần đó. Nữ nhân kia ngẩng đầu nhìn hai người, trong tay còn cầm thanh kiếm mang ký hiệu Song Thương giáo. Nam nhân đang nằm la liệt dưới đất y phục không toàn diện, trên người bị lấp bởi máu Mộc Tinh, khuôn mặt mòng mị tựa như trúng phải mê hồn hương của bọn Mộc Tinh chưa khỏi. Nhân Mã nắm lấy cái tay heo Ma Kết đi chầm chậm đến gần hai người kia, y là người mở lời khi nữ nhân ấy sợ hãi chìa mũi kiếm đến y: "Tại hạ không phải Mộc Tinh!"

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Nữ nhân vẫn chưa thoát khỏi cơn sốc, đôi đồng tử se lạnh cho đến khi Ma Kết đưa hai ngón tay chữ V ra chào: "Xin chào!"

"Các người là ai?"

Nhân Mã đáp: "Vô tình đi qua đây không ngờ lại gặp phải Mộc Tinh."

Nhưng là, Ma Kết lại đưa luôn cái tay heo còn lại ra chào luôn, làm cho người kia một phen bản loạn hai tay cầm chuỗi kiếm xông thẳng đến Ma Kết. Nhân Mã choàng tay ôm eo nàng, nâng người bay vút lên không trung, đạp một cành cây rồi lại đáp xuống một cách nhẹ nhàng nhất tránh tổn hại cơ thể Ma Kết. Bị người ta công kích, Ma Kết cảm thấy đau lòng, tròn mắt đỏ hoe, rung rung: "Sao người lại muốn giết ta?" Quay sang đánh vào ngực Nhân Mã, dõm hờn: "Tại người cả đấy!"

Phải một lúc sau nữ nhân kia mới buông kiếm xuống. Nhân Mã hỏi: "Vị cô nương và công tử đây là?"

Bạch Dương vẫn còn nghi hoặc, đưa mắt dè chừng: "Ta là Bạch Dương, tên phệ vật này là Song Ngư người của Song Thương giáo."

"Thì ra là đạo hữu chính môn, tại sao lại có mặt ở nơi yêu khí nặng nề như thế này?"

"Bọn ta đang đi theo lời chỉ dẫn của một người, để tìm về nguồn gốc thân thể."

Nhân Mã giúp Bạch Dương đỡ lấy Song Ngư vào một ngôi nhà sụp xệ, trông ra có thể nhìn thấy hết cả bàn ghế bên trong, ắt hẳn nơi này đã bị bỏ hoang rất lâu rồi. Song Ngư khỏe hơn, y ngồi tựa vào cây cột gỗ mục, miệng không ngừng: "Nước... nước..."

Bạch Dương cho y nước, tiện tay tắt một cái vô mặt sặc cả nước. Ma Kết thấy thế liền hỏi: "Sao lại đánh người bị thương?"

Bạch Dương tức giận đỏ mặt: "Hắn giờ trò với ta đã đành thôi, này còn cùng đám Mộc Tinh ân ái ái ái, mà bọn chúng còn dùng hình dạng ta quyến rũ hắn nữa."

Thật ra thì Ma Kết chẳng hiểu gì, nàng âm ừ rồi chạy sang Nhân Mã cùng y điều chế thảo dược. Trong mấy ngôi nhà hoang này vẫn còn thảo dược phơi khô rơi khắp đường, hẳn trước khi Mộc Tinh chiếm cứ thì đây từng là ngôi làng dành cho những vị thầy thuốc. Lúc nhúm lửa, sắc thuốc, Ma Kết có hỏi: "Song Thương giáo theo người nói là trừ yêu diệt ma, sao tên đó lại bị Mộc Tinh quyến rũ chứ?"

Viên môi y hơi cong, tay nhẹ nhàng rắc từng chiếc lá khô vào ấm đất nung: "Song Ngư ấy à? Trong lúc ta xem qua cho hắn mới biết công lực còn bị khắc chế, chưa nói đến cơ thể đó vốn dĩ không thể sống lâu đến chừng này được."

"Vậy, hắn đáng lẽ phải chết?"

"Cũng có số ít kỳ tích xảy ra trên một vài người."

Ma Kết gật gù, đưa mắt hướng về phía Song Ngư cùng Bạch Dương, nhìn thấy bộ dạng sắp chết còn bị bạo hành, vừa tội vừa buồn cười.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thái Tử Thiên Hồng Quốc

Nàng được hắn bón từng thìa cơm trắng, bụng dù đói meo nhưng lại chẳng có chút hương vị gì nơi đầu lưỡi. Thiên Yết nhìn Cự Giải, khuôn miệng như cười như không, đôi mắt híp chặt quan sát biểu hiện đáng nghi từ nàng. Do hắn vẫn luôn nghĩ nữ nhân này chính là không nhìn thấy được đường, cho nên chẳng thể chạy thoát. Nhưng cái cách nàng nhìn về hướng đường mòn rất lâu, lại còn đảo mắt theo từng cử chỉ mấy ả hầu gái kia, hẳn thật tò mò: "Đôi mắt người do đâu mà mù?"

"Ta... do... từ bé đã thế..."

Nói dối không chớp mắt, cũng chẳng nuốt nước bọt bởi vì nàng biết chỉ cần nói sai một câu liền không thể sống sót đến ngày mai.

"Thật sự tội nghiệp!"

Nói rồi hắn tặc lưỡi, đặt chén cơm xuống, ngoắc ngón tay kêu đám nữ nhân đứng chụm một chỗ không ngừng run rẩy: "Nấu chút nước ấm cho ta."

Bọn họ gật đầu lia lịa, chạy ra ngoài chốc lại chạy vào mang theo một thao nước ấm cùng chiếc khăn trắng. Thiên Yết vắt khăn, lau từng vết thương đã khô máu trên người Cự Giải, nàng cảm thấy đau liên nhãn mày, không dám phát ra tiếng động. Cự Giải nhìn sắc trời dần dần tối đi, từng cơn đau nhỏ

đến lớn đang trào dâng trong cơ thể nàng. Rõ ràng nàng rất khỏe, sao có thể bị đau đớn đến thế, muốn sống không được chết cũng không xong. Lau khô người Cự Giải, hấn đặt nàng nằm xuống, bắt đầu công việc mà một tháng qua vẫn luôn làm. Nàng không còn lạ lẫm gì với điều này, đáng trách là hạ bộ đau đớn hơn cả cơ thể, chỉ cần hấn xâm nhập liền khiến nàng thoải mái. Sau đó, con đau lại đến và nhân lên gấp bội. Khi Thiên Yết tiến vào cơ thể Cự Giải, nàng chưa từng cảm thấy cái gì kinh tởm đến như vậy, phải nói là buồn nôn. Chất dịch chua chất từ dạ dày cuộn lên đến cuống họng rồi bị nàng nuốt xuống, sớm đã không thể chịu đựng, thức ăn nàng nuốt xuống giống như những chiếc đinh nhọn chạy dọc thực quản, nhói buốt.

Xong việc, Thiên Yết rời khỏi lều để mặc Cự Giải nằm trên tấm vải bố lấm lộn mong cầu cái chết, tội cùng của tuyệt vọng là bắt ép bản thân phải sống để chạy trốn, rời khỏi tên Đại Ma Đầu, tìm Ma Kết. Nên thế, nàng phải chịu đựng, dù đau cỡ nào cũng phải nén xuống.

Hấn đi rồi rất lâu cũng không trở lại, Cự Giải mệt mỏi thiếp đi, mờ mắt ra trời đã sáng. Nàng lết đến ngoài lều, trông ra đám nữ nhân kia đã bỏ trốn từ khi nào, doanh trại chỉ có máu tươi. Chưa kịp vui mừng Cự Giải đã bị một đám binh sĩ cầm kiếm bao vây, bọn họ vây thành hình tròn, đao thương đồng loạt hướng đến chiếc cổ nàng. Cự Giải bị dọa một phen thiếu điều tiểu tiện trong quần, đôi mắt nàng đương dị ứng với ánh sáng, mà thân kiếm thì phản quang lại ánh sáng, chúng liên tục làm chói mắt nàng. Hai tay che mắt, Cự Giải khóc không thành lời, thật ra thì Thiên Yết đã cho nàng uống thứ gì đó, khiến âm thanh nàng phát ra chỉ duy nhất một mình hấn nghe thấy.

Trong đám binh lính, một người vận quân phục màu mè, trông nặng nề hơn đám còn lại bước gần Cự Giải. Một tên cầm kiếm đứng kế bên đó khụy một gối xuống, hai tay giữ chặt kiếm chấp lại thành quyền: "Thái tử điện hạ, ả nữ nhân này không rõ lai lịch vừa bước khỏi lều doanh tướng."

Cái người trông nặng nề đó mặt mày cũng không tệ, có phần đôi mày không đậm như tướng lĩnh, da không cháy nắng như quân nhân. Ngược lại môi đỏ như son, mi cong cuốn hút, chưa nói đến làn da trắng rạng ngời như thế sao có thể gọi hai tiếng "nam nhân" cho được. Nàng nhìn qua khe bàn tay, cảm thấy đây chính là người có thể cứu sống mình. Cự Giải đưa tay chỉ chỉ vào mắt, rồi chỉ vào miệng, hai tay lắc lắc biểu hiện không nhìn thấy cũng không nói được.

Thái Tử kia bước lại gần hơn, xem thực hư thế nào, mỗi bước chân của y như những dùi trống đập xuống trái tim nàng.

"Thỉnh Thịch Thỉnh Thịch!"

Mong đây là người tốt, nếu không nàng làm ma cũng phải giết được vài người hoặc chạy trốn chết.

"Thật sự mù sao?"

Y đưa tay hươu qua hươu lại, nàng cố gắng không nhìn theo, thêm đôi mắt trắng đục càng khiến y tin vài phần: "Nhưng người có thể nghe được?"

Cự Giải gật đầu, nước mắt bắt đầu rơi, miệng không ngừng nói nhưng chẳng có tiếng động nào: "Làm ơn cứu ta... cứu ta... ta sẽ chết... hấn sẽ giết ta..."

Y vỗ nhẹ lên vai nàng, cười nhẹ: "Từ từ để ta đọc khẩu hình."

Nàng phần nào bình tĩnh, nói thật chậm: "Hấn sẽ giết ta, làm ơn cứu ta!"

"Hấn? Là ai?"

"Thiên Sát Lang."

Chỉ ba chữ thôi, cả một đội quân như hít phải ngậm khí lạnh. Thái tử xoay người hướng đến tên cầm kiếm ban nãy: "A Thụy mau truyền tin cấp báo, doanh trại tiếp tế ở Đông Bắc của Thiên Hồng Quốc đã bị Thiên Sát Lang diệt sạch. Mau đưa quân tinh nhuệ tiếp trợ để giữ vững doanh trại này. Còn ta sẽ trở về sau đó."

"Thuộc hạ đã rõ!"

Nói rồi tên đó liền phóng lên ngựa phi nước đại về phía kinh thành Thiên Hồng Quốc. Vị Thái tử kia nắm lấy tay Cự Giải, y nhìn sơ qua nàng trông thấy rất nhiều vết thương trầy da tróc vẩy, còn có cả dấu xanh tím ái muội vừa nhìn đã biết đã xảy ra chuyện gì. Cự Giải kinh động đến nỗi nắm lấy tay Thái Tử thúc giục rời khỏi đây càng sớm càng tốt, nàng không muốn Thiên Yết trở về bắt được mình, cũng không muốn trông thấy người vô tội bỏ mạng tại chốn khi ho cò gáy này.

Thái Tử kéo nàng chậm lại, không ngừng trấn an: "Đừng lo lắng! Cô nương đây danh thơm là gì?"

"Cự Giải."

Y cười cười, cái áo choàng mà nàng đang khoác trượt xuống vai, y ôn nhu giúp nàng kéo lên quá đỉnh đầu, thấy nàng có vẻ sượng lại, y vội buông tay: "Ta không có ý mạo phạm. Thật lấy làm vinh hạnh khi gặp được Cự cô nương "khác lạ" như thế, ta là Thái Tử Thiên Hồng Quốc - Thiên Tử Hoàng."

Ý y bảo Thiên Sát Lang không ngờ giết người vẫn chưa lại một mạng, không những vậy còn là nữ nhân dùng để mây mưa chán chê.

...

Ánh sáng mặt trời nóng gắt, có lẽ đã qua giữa trưa, doanh trại hiện tại không còn bóng người chỉ có xác nằm khắp nơi chưa ai dọn sạch. Cây cối cũng yên bình, trời chẳng nổi gió. Bỗng bước chân ai đó đạp xuống đất cát, rồi âm thanh kim loại va vào một hòn đá to phát ra tiếng động lớn.

Thiên Yết trở lại doanh trại, trên người có vết thương khá sâu nơi ngực phải, khó khăn lắm hắn mới có thể trở về được, vậy mà phát hiện ra nữ nhân mù chết tiệt kia biến mất. Hôm nay chính là ngày xui của hắn, đang định đi lên phía trước thăm dò xem những doanh trại khác ở đâu lại chẳng hay con đau nhói khắp cơ thể bùng phát, hoành hành bất ngờ. Thiên Yết không nghĩ Cổ Dục làm điều này. Sau khi vận công, điều hòa lại cơ thể mới phát hiện bản thân trúng phải một loại kịch độc khác.

Một thứ chất độc không màu không mùi không vị, đối với người bình thường đã chết lâu rồi, còn hắn thì không chết được. Độc thấm vào bên ngực phải, chèn ép một bên phổi khiến hắn hít thở không thông, chính bản thân phải dùng móng tay cắt mảnh da thịt bên ngực, trút bỏ máu độc ra khỏi cơ thể. Sự nhớ đến hôm qua Cự Giải cũng cùng Thiên Yết dùng bữa, lo ngại đến tính mạng vật cưng, hắn vội vã quay về. Hay rồi!

"Giời lắm! Ngươi dám bỏ trốn!?" Thiên Yết cười như điên dại, đôi mắt rực cháy hiện lên màu huyết quỷ dị, gân xanh nổi đầy trán, cổ, và cả bàn tay đang bóp chặt chuôi thanh đao "vô tội", hắn đưa mắt nhìn bốn hướng: "Ta bắt được ngươi về, chắc chắn sẽ bẻ gãy chân, lóc hết thịt bàn chân. Để xem lần sau còn chạy kiểu gì!?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mèo mù vớ cá rán

Người ăn ở tốt, nên gặp chuyện lành, người ta có thể tưởng nàng mù, nhưng ông trời chắc chắn biết nàng vẫn còn sáng lắm. Tựa như mèo mù vớ cá rán, trong cái nguy kịch lại xuất hiện ánh sáng dẫn đến con đường giải thoát. Cự Giải từ lúc rời khỏi doanh trại không dám mở miệng nói lấy một lời, vì nàng sự nhớ đến việc mọi người không thể nghe, nhưng Thiên Yết thì có thể. Chưa kể tới việc nàng mất tích không rõ ngọn ngành càng khiến hắn sôi máu mà tức điên lên.

Đi cùng đoàn người của Thiên Từ Hoàng, Cự Giải dễ dàng tránh khỏi ánh nắng chói chang qua từng chiếc bóng dài đổ xuống nền đường. Chỉ là cảnh vật tuyệt đẹp này sao có thể bỏ phí.

Rừng trúc như trong những câu chuyện nàng được nghe, cao lớn, xanh tươi. Những tia nắng ấm áp kia thật khó len lỏi qua được tán lá mỏng mảnh, nhỏ bé nhưng xum xuê, nàng đưa tay đón lấy vài tia nắng ít ỏi, trên môi nở nụ cười tươi rói. Nếu so với cánh rừng trúc bạt ngàn lúc này, thì nụ cười nàng chẳng khác nào ngôi sao đơn độc bùng lên giữa trời đêm. Thái Từ Thiên Từ Hoàng cách nàng vài bước, y chăm chú quan sát từng cử chỉ từ nữ nhân quái dị. Trong lòng chợt dâng lên cảm xúc thoải mái, hình như có gì đó thúc đẩy khiến y tiến lại cạnh Cự Giải, cùng nàng hứng từng tia nắng: "Nàng không hề mù đúng chứ?"

Cự Giải chợt giật mình, nàng đã quá sơ sót, sao có thể lơ là thả hồn trong khung cảnh đến mức quên mất đi bản thân đang đóng vở kịch "người mù", nàng vội lắc đầu, tiện thể chuyển động tay ngẫu nhiên đến những nơi khác. Thiên Từ Hoàng bên cạnh cười nhẹ, bảo: "Ta không phải dạng người tùy tiện gặp ai cũng mặt sát giết chết họ."

Đáng tin hay không đáng tin? Nàng không rõ nữa, Cự Giải từ khi đến đây chỉ tiếp xúc duy nhất một người là Thiên Yết, nên trong lòng nàng vốn đã hình thành tính "không thể tin bất kỳ ai."

Thế là nàng tiếp tục giả mù sa mưa, không nghe không thấy không liên quan cứ bước tiếp. Đi được một đoạn thì xuất hiện một người vận quân phục tương tự quân lính của Thiên Từ Hoàng. Hắn tiến đến thì thăm bên tai Thiên Từ Hoàng, biểu hiện trên mặt y có vẻ trầm trọng. Y gật đầu, nói nhỏ lại với người kia cái gì đó, xong xoay người nắm lấy cổ tay Cự Giải kéo đến một ngôi chùa bỏ hoang gần đó. Đám binh lính kia bỗng tán ra bốn phương tám hướng, trong ngôi chùa bỏ hoang chỉ còn y, nàng và hai tên lính. Có lẽ việc này đã khá quen thuộc, nên rất nhanh sau đó Cự Giải được ném cho bộ y phục thường dân của nam. Thiên Từ Hoàng bảo: "Chúng ta thay y phục, giả dạng thường dân. Nàng quần chiếc khăn này quanh mắt, ta sẽ dắt nàng đi. Cho dù nghe thấy gì cũng không được kích động hiểu không?"

Cự Giải rất nhanh gật đầu như gà mổ thóc. Ôm y phục, sờ theo mép tường sờ như mù thật kiểm chỗ khuất để thay.

Nàng chỉ vào làm người mù, vậy mà sau khi thay xong y phục, quần tằm khăn trắng như băng gác quanh mắt. Cự Giải đã thật sự trở thành người mù, một màu tối đen như mực, ngày trước nàng luôn sống dưới mặt đất từ lúc sinh ra, tuy thế, nàng chưa từng sợ bóng tối đến như vậy.

Hai tay nàng quờ quạng, bước chân chậm chạp cố gắng đoán xem có vật cản nào không, lờ như vấp phải té đập mặt lại khổ. Bước chân lúng túng, thêm bộ dạng loạng choạng khiến Thiên Từ Hoàng thêm phần nào tin tưởng Cự Giải không hề mù. Vì chẳng có kẻ mù nào lại không quen với bóng tối cả.

Y ghé vào tai nàng, chỉ vài lời nhẹ nhàng tựa con gió xuân ấm áp phả vào chiếc cổ thon dài, cốt để trấn tĩnh chẳng ngờ gieo vào lòng Cự Giải thêm thập phần lo lắng: "Có ta đây rồi, tập làm người mù vài giờ thôi!"

Nàng như chết sống, Thiên Từ Hoàng này có vẻ không ác bằng Thiên Yết, nhưng lại rất coi trọng tiểu tiết, phán đoán cực kỳ chuẩn và thông minh hơn Thiên Yết rất nhiều.

Cự Giải cười cười, nàng vừa thoát khỏi Đại Ma Đầu lại đây vào mớ bong bóng gì đây?

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

...

Đi mất một đoạn nằng loáng thoáng nghe được cuộc trò chuyện của ba người còn lại.

"Thái tử điện hạ, phía trước là quân lính của Cát Bình Quốc. Bọn chúng trên dưới hơn ba trăm mạng."

Thiên Từ Hoàng cương nghị ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, tuy cơ thể thư giãn thả lỏng để Cự Giải cảm nhận thấy chẳng có gì đáng sợ. Nhưng thần sắc trên khuôn mặt y dần tối đi, báo hiệu điều tồi tệ đang đến gần. Đường trở về Thiên Hồng Quốc nhanh nhất chính là đi qua ngôi làng nhỏ trước mặt, nếu vòng lại phải mất hơn hai ngày, có khi còn chạm mặt Thiên Sát Lang, đầu gì y cũng đang giữ người của hắn: "Đừng manh động, thái độ cứ như thường dân là được!"

Hai tên lính tùy tùng đồng thanh: "Tuân lệnh!"

Cự Giải bấu chặt vào ống tay áo Thiên Từ Hoàng, lớp vải thô sơ khiến nằng khó chịu. Y cúi đầu nhìn nằng, làn da Cự Giải quá mỏng, còn cấu trúc tạo thành loại vải này lại cứng cáp khiến da thịt nằng trở nên mẫn ngứa ần lên từng mảng đỏ: "Chịu khó chút nữa thôi!"

Chiếc đầu nhỏ gật gật, bờ môi đỏ mọng bị nằng cắn đến đáng thương.

Khi bốn người đến được ngôi làng nhỏ nơi đám quân Cát Bình Quốc chiếm đóng, trừ Cự Giải thì ai cũng chuẩn bị tâm lý vững vàng cả rồi. Đúng như những gì dự tính về tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Đám binh lính hách dịch chặn bốn người lại, đòi kiểm soát hết cơ thể. Cự Giải vừa nghe tiếng quát lớn của ai đó: "Quý xuống, giờ hai tay qua đầu để bọn ta lục soát."

Lục soát? Mặt nằng vốn trắng bệch nên khi ứng đối nó mang theo sắc thái quý dị chứ không phải đáng yêu nữa.

Thiên Từ Hoàng vội lên tiếng, chất giọng già vờ như đang sợ hãi tội đồ: "Mong đại nhân bỏ qua cho... tiểu dân đang mang bệnh ngoài da... có thể sẽ lây cho ngài..."

Cự Giải liên tục gật đầu, sợ đến mức trực khóc nhe, đứng nép sát vào Thiên Từ Hoàng. Do dáng vẻ của nằng nhỏ bé, cải trang thành nam nhân chẳng khác nào tiểu hài tử non nớt.

Nhưng đám binh lính kia nào để yên, nằng cảm nhận qua từng thớ thịt trên cơ thể Thiên Từ Hoàng đang vận công lực hướng về phía chuôi kiếm được giấu tỉ mỉ trong ống quần rộng thùng thình. Có thể sẽ nảy ra trận ác chiến, ai sống ai chết vẫn chưa xác định được. Trong thời khắc hít thở cũng khó khăn, từ đâu phát ra tiếng hét lớn rất đồng loạt: "Nhị Hoàng Tử... Nhị Hoàng Tử... là Nhị Hoàng Tử..."

Đám lính đang bao vây bốn người Thiên Từ Hoàng liền hướng về phía phát ra tiếng hét quát: "Còn không mau đuổi theo bắt người!"

Trong phút chốc cả đội quân lao đi trước sự ngỡ ngàng của ba người mất sáng và một người vẫn chưa định hình được khung cảnh trước mặt. Cự Giải kéo áo "tấm bia", ngờ ngác hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Thiên Từ Hoàng tựa tiểu phi tiểu đáp: "Đi bắt... người cả rồi!"

Bỗng Cự Giải nhớ ra chuyện gì đó, đưa tay bịt chặt miệng, sau miếng vải trắng đôi mắt nằng mở to đến mức đứng tròn. Tức không thể tự cắn đứt lưỡi.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Nhị Hoàng Tử

"Nhị Hoàng Tử hãy dừng lại!"

Tiếng hô đồng thanh không ngừng vang lên từ đằng sau, còn chiếc xe ngựa gỗ vẫn đạp gió thật nhanh, người cầm cương quất vào mông chiến mã nhưng không đủ sức nếu cứ dính cái xe gỗ này. Nam nhân vén màn, ôm lấy eo nữ nhân đang chạt vật bên trong nhảy lên yên ngựa, cắt đứt dây thừng nối ngựa với xe gỗ. Nằng ôm lấy cổ y, đôi mắt mông lung, còn tai ử đi chỉ nghe được mấy tiếng "ong ong" và ba chữ "Nhị Hoàng Tử?"

Huy động cả một lực lượng lớn mạnh chỉ để bắt "Nhị Hoàng Tử"? Đội quân y bỏ lại phía sau cũng hơn trăm người. Rốt cuộc thì y tại sao lại bị truy đuổi đến như vậy?

Cắt đuôi quá khó, chưa kể đến trong đám lính còn có quân tinh nhuệ, bọn chúng đạp gió, cưỡi cành cây chẳng bao lâu đã đuổi kịp "Nhị Hoàng Tử", y giật mạnh cương ngựa phanh lại cực gắt khiến cát bụi bay khắp nơi, mù mờ cả một khoảng trời. Xác định bản thân đã bị bao vây khốn, chẳng còn đường lui cũng không chạy tiếp được, để Thiên Bình tránh khỏi rắc rối, y cười trấn an rồi nhẹ nhàng nói với nằng: "Thiên Bình, nằng đợi ta giải quyết chút việc riêng."

Thiên Bình đầu quay như bông vụ, ngoan ngoãn ở yên trên lưng ngựa. Một trong đám người kia mạnh miệng: "Nhị hoàng tử hãy cùng thuộc hạ hồi cung!"

"Lệnh của phụ hoàng hay của Thái tử?"

Bọn chúng nhìn nhau một thoáng: "Là mệnh lệnh của Hoàng Thượng."

"Ha! Khá khen cho lệnh của phụ hoàng, ta không còn là đứa trẻ lên năm nữa. Về bẩm báo với Thái tử của các người ta không hề có ý giành ngôi vị, cho nên đừng hao tâm tổn trí nữa."

"Thứ lỗi thuộc hạ không thể làm trái thánh chỉ. Chỉ có thể mạo phạm đến Nhị hoàng tử, mong người hãy trở về."

"Ta khá khen cho sự trung thành của đám tiểu hầu các người đây. Nhưng thật đáng tiếc...!"

Bảo Bình rút quạt giấy, đôi mắt hiện lên ý cười như cánh liễu rũ trong gió: "Có giỏi thì bắt được ta trước đã."

Cả đám đồng thanh: "Nhị hoàng tử thứ lỗi!"

Bọn chúng rút dao, đao xông về phía Bảo Bình, nhưng mũi kiếm chưa kịp chạm đến Bảo Bình cả đám đã bị vây khốn trong đội quân khác. Bảo Bình lùi về phía sau giữ chặt Thiên Bình ngồi trên yên ngựa. Trong đội quân vừa đến bóng dáng bốn người vận đồ thường dân bước ra: "Nhị Hoàng Tử Cát Bình Quốc - Bảo Bình?"

Bảo Bình cười: "Thiên huynh!"

...

Hoàng cung Khang Vương Quốc, Lục Tĩnh Uyển, vườn hoa của Hoàng Hậu Nương Nương.

"Xử Nhi, nàng nói xem làm Vua một nước có gì vui?"

"Xin thứ lỗi, thần thiếp nông cạn!"

Sử Từ tiện tay ngắt một cành hồng, tặng cho Xử Nữ: "Ta thấy làm Vua thật vô vị!"

Xử Nữ không tiện nói về chính trị, nàng biết thân biết phận của mình, một Quý Tân được Hoàng Thượng sủng ái nhưng không có nghĩa được miễn tội chết, gần Vua như gần hổ. Mạng đã khó giữ, có khi làm liên lụy đến cả trên dưới Tham Quyền nữa.

"Tiếc rằng không thể chọn địa vị khi sinh ra, ta luôn ước năm đó đừng trở về đây!" Y lại ngẫu nhiên ngắt một bông hoa thạch thảo, bóp chặt nó trong tay rồi vút tung cánh hoa vụn vạt vào trong gió: "Ta thật muốn cả đời phiêu lãng trong gió, như những cánh hoa kia. Xử Nhi, nếu một ngày ta không còn tại thế nàng có thể làm giúp ta một việc không?"

Xử Nữ nhìn theo từng cánh hoa rơi trong gió, lòng cảm nhận được nỗi buồn chất chứa đâu đó trong ánh mắt Sử Từ: "Nếu thần thiếp có thể!"

Y xoay người, ôn nhu cầm lấy tay nàng, một thiếu niên mười ba, ánh mắt hiền hòa nhưng không có vẻ gì hồn nhiên đúng với tuổi cả: "Hãy vào Hoàng Lăng, mang xác ta đặt trên một chiếc thuyền đẩy ra biển khơi, rồi thiêu rụi chiếc thuyền đó bằng những mũi tên lửa."

"Thần thiếp không thể phạm đến long thể! Chưa nói đến tất cả phi tử có thể sẽ tuần táng cùng người."

Chiều tuần táng đã bị phế bỏ từ nhiều đời trước. Thế nhưng năm đó, phụ hoàng của Sử Từ lại là người một lần nữa thực hiện việc bất nhân này, mang theo "Triều Thiên Nữ*" cùng yên nghi ở Hoàng Lăng, khiến tiếng khóc bi thương ai oán, uẩn ức bao phủ khắp Khang Vương Quốc, thấu tận trời xanh, kho bạc khi không bị lửa thiêu cháy trong một đêm, ngân khố tổn hại vô cùng.

Sử Từ phát tay áo, thần sắc ảm đạm: "Ta không phải phụ hoàng."

Chợt cuộc nói chuyện rơi vào bế tắc, im lặng đến đáng sợ, không gian như bị kéo ra dài thêm, thời gian cũng vì thế mà trôi chậm lại.

Cho đến khi Tam Vương gia xuất hiện trước mặt Sử Từ, y mới quay sang Xử Nữ cười dịu dàng: "Ái phi lui về cung trước, ta có chút việc với Tam Hoàng huynh."

"Thần thiếp xin lui!"

Xử Nữ thi lễ, cùng A Loan cung nữ mới quay trở về Sương Hoa cung. Lúc đi ngang qua Tam Vương Gia, y có nhìn qua vai, trong vị cung tần này khá quen mắt nhưng nhất thời không quan tâm lắm.

"Hoàng huynh có việc gì mà phải nhọc công đến Lục Tĩnh Uyển vậy?"

Tam Vương gia dạo bước đi đến trà đình, gần đó lại có hồ cá vàng được thiết kế thêm hoa sen phủ mặt hồ, vừa thịnh vượng vừa tinh khiết. Sử Từ cũng dợm bước đi theo sau Tam Vương gia, hai tay bắt chước chấp sau lưng, khuôn mặt mang theo nét hài hòa.

Tam Vương gia ngồi xuống ghế đá ở trà đình, gọi thuộc hạ mang trà sen được Đông Xưởng đặc biệt mang từ Nam Hạ Vịnh Cư về: "Hoàng Thượng có nổi lòng, không phiền giải sầu với ta chứ?"

"Hoàng huynh có nhã hứng?"

"Ta bao giờ lại không?"

Sur Từ im lặng hồi lâu, khóe môi hơi nâng, khóe mắt cũng vì thế vẽ thành vòng cung: "Ta muốn xuất cung vi hành!"

"Chuyện này Hoàng hậu nương nương có biết?"

Sur Từ lắc đầu, chăm chăm nhìn bàn tay cung nữ rót hai chum trà sen thoang thoảng mùi thơm dễ chịu. Đội cung nữ rót xong, Tam Vương gia cũng cho mọi người lui, khuôn viên giờ chỉ còn lại hai người cùng với cây cỏ xanh tươi, hoa khoe sắc, cá vàng bơi lượn cùng hoa sen e ấp.

"Hoàng Thượng có biết Hoàng hậu cùng Kim Vương đang lên kế hoạch muốn không chế người?"

"Ta biết."

"Hoàng Thượng vẫn chưa có đối sách gì sao?"

"Đông Xưởng đã được người ta cần tìm?"

"Vẫn chưa."

"Hoàng tấu vẫn khỏe chứ?" Sur Từ đưa tay sờ quanh miệng chum, y vẫn chưa vội đưa nó lên miệng trước khi cuộc nói chuyện này chưa đi đến đỉnh điểm.

"Ái thì... vẫn tốt lắm!" Tam Vương gia phon phớt nụ cười trên môi, truyền lệnh: "Trà nguội rồi, người đâu mau thay ấm khác!"

Vị cung nữ lúc này bước vào, cúi đầu thu dọn ấm trà, trong một chốc đôi mắt khê đảo nhìn Sur Từ. Bất chợt chạm phải đáy mắt phóng đảng hiện lên ý cười nham nhở từ y.

"Hình như người là cung nữ mới đến?"

Cung nữ liền đứng thẳng người, đầu hơi hạ thấp, hai tay thi lễ, khẽ nhún gót: "Nô tì Tiểu Di vừa đến Thượng Phục cung hôm qua."

"À thì ra người của Thượng Phục cung! Lễ nào ta nhìn người trông lạ mắt thế! Trà thơm lắm thật tiếc vì nguội mất rồi!"

"Đa tạ Hoàng Thượng khen ngợi! Nô tì không dám nhận!"

Nói rồi nàng ta biến mất cùng khay trà, Sur Từ cầm chiếc chum nâng lên cao: "Hoàng hậu đã bắt đầu ra tay rồi."

Tam Vương gia đổ hết nước lên sàn gỗ, rồi vung tay ném chum trà xuống hồ cá vàng, bật cười: "Đáng tiếc thực hiện cách này non nớt quá!"

*Những phi tần bị tuần táng trong sử sách gọi là "Triều Thiên Nữ."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Khoái cảm tuyệt mỹ [18+]

"Hãy yêu thiếp như cách chàng yêu một phần cơ thể của mình, tựa như biển cả yêu bầu trời nhưng mãi mãi không thể chạm vào nhau... Men say không ngừng quán lấy tâm trí người uống, mỹ nữ vây quanh, một chôn hồng nhan, một nhuyển thấp ái nồng. Liều rữ, màn che, tiếng đàn cầm hòa lẫn vào nụ cười thiên hạ..."

Gió thổi tung bay những chiếc lá khô ngoài hiên, màn che theo chiều gió như mái tóc thiếu nữ e thẹn.

Bàn rượu tan hoang, bình sứ ngã ngang, ly lẫn vòng, trút xuống nền gỗ từng giọt men đào.

Tuyệt sắc mỹ nhân so với khuynh quốc khuynh thành cũng phải vài phần cúi đầu, nàng đưa tay chạm vào từng dây đàn, ánh mắt phong tình đoạt chùng bờ vai trần để lộ xương quai xanh quyến rũ thoát ẩn thoát hiện sau màn che. Cùng giọng ca ma mị, nàng nghiêng đầu để từng lọn tóc mượt mà tùy hứng theo gió lướt qua nhụy hoa hồng nhụy: "Dù vạn năm hay vạn kiếp, chỉ cần chàng gọi tên, thiếp liền ở nơi đó... nơi chúng ta kết tóc phu thê, thề non hẹn

biển... Hoa rơi vì người... Mây khóc vì ta..."

Tầm màn che được hát lên, bóng dáng nam tử bước vào, hần mang theo nụ cười đậm đắng cùng chiếc quạt giấy phe phẩy trước ngực. Mỹ nhân dừng lại, đưa mắt về phía kẻ ngang nhiên xâm phạm địa phận. Hần nhìn nàng đắm đuối, nàng trao hần ánh nhìn mê hoặc nửa vờ. Cơ thể nàng được bao phủ bằng một tấm vải mỏng, phóng đảng buông thả, nàng uyển chuyển đứng dậy đi đến cạnh hần: "Tướng công!"

"Nương tử của ta đây sao?" Nam nhân ôm lấy eo nàng, kéo sát vào cơ thể hần, hương thơm trên người nàng đúng là cực phẩm. Chỉ một chút nhỏ cũng đủ lạc vào chốn bồng lai: "Sao nàng lại có mặt ở đây?"

Mỹ nhân nũng nịu, bithub môi dôi: "Thiếp là thiếu phu nhân Kim Vương gia, sao lại không được ở đây chứ?"

"À thì... ta..." Nam nhân đó chính là Kim Ngu, hần chưa nói dứt câu đã cảm thấy chóng mặt, con buồn ngủ nhanh chóng đánh ập đến khiến hần ngã nhào về trước.

Từ phía sau góc khuất rèm che xuất hiện chiếc bóng đen đang từ từ bước vào, Hoa Mộc Di xuất hiện trước mặt Song Từ: "Nương tử yêu nghiệt!"

Song Từ cảm thấy gió lạnh dồn lên từ mọi phía, vội chớp lấy áo choàng Kim Ngu khoác vào: "Tiếp theo là làm gì?"

Hoa Mộc Di đá đá vào mông Kim Ngu vài cái: "Mang hần lên giường trúc, giả vờ như đã hoan ái với hần. Một chút máu gà và..."

"Chụt Chụt Chụt."

Mộc Di cúi đầu, rút mạnh lên ngực và cổ Song Từ: "Như vậy đáng tin hơn rồi."

...

Lúc Kim Ngu tỉnh lại, y phục trên người nằm vung vãi dưới sàn trúc, mỹ nhân e ấp kề sát cơ thể hần, nàng dường như đang lạc trong cõi mộng đẹp, khóe môi cong nhẹ. Lướt đôi đồng tử xuống một chút, những vết xanh tím trên người càng khiến hần phần nào tin chuyện gì đã xảy ra. Chỉ là sao hần không nhớ một chút gì vậy? Cả nữ nhân mỹ miều đến vậy cũng không có chút ấn tượng. Kim Ngu nhẹ nhàng ngồi dậy, nhặt lại y phục, trước mặt hiện ra vết máu đỏ sẫm đã khô. Hai tay day trán, mẫu thân hần có dặn không được bén mảng đến gần nàng, càng không được cùng nàng trải qua chuyện phu thê... khi nàng chết đi hần có thể thu nạp bất cứ nữ tử nào hần vừa mất...

Nếu nữ tử này đã là người của hần thì...

Kim Ngu đưa tay thăm dò nơi thảo nguyên xinh đẹp, tựa như mặt ngọt, d*nh thủy âm áp chấy theo từng cái vuốt ve từ hần. Song Từ giả vờ cựa quậy, hai tay dụi mắt giống như vừa mới bị kinh động tỉnh giấc. Đôi mắt to tròn, long lanh cùng màn sương mỏng, Kim Ngu cúi đầu hôn lên mí mắt nàng, thì thầm bên tai: "Có phải ta đã làm nàng đau không?"

Song Từ sợ sệt gật đầu.

"Ta đã cưỡng bạo nàng sao?" Hần đưa tay chỉ lên những chỗ xanh tím: "Như này này..."

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Song Từ nâng tay choàng qua cổ hần, giọng có chút ngái ngủ như người chưa tỉnh hẳn: "Chàng là tướng công của ta!"

Khóe môi Kim Ngu hơi nâng lên: "Vậy thì ta muốn được làm tướng công đúng nghĩa nhiều lần nữa."

Môi chạm môi, lưỡi quấn quýt lấy lưỡi, ngón tay yêu nghiệt không ngừng ra vào nơi u nguyệt nàng. Ngông cuồng chiếm đoạt, hần rời khỏi môi Song Từ, đưa hạ bộ đến bên môi nàng, bắt nàng phải ngậm lấy. Song Từ có chút hoảng loạn, nàng không nghĩ mọi chuyện sẽ tiếp diễn kiểu này, đương lúc nàng còn sững sốt hần đã dùng hai ngón tay tách miệng nàng ra rồi tiến thủ. Tự mình nhấp nhô bên trong miệng Song Từ, nàng dường như chết lặng bởi hành động mất hình tượng nho nhã hàng ngày của hần.

Song Từ không thể thở được nếu hần cứ nhấp như thế, nàng dùng sức đẩy hông hần ra, sau khi lấy lại được bầu khí quyền nàng ho sặc sụa, khuôn mặt đỏ chót hơn cả cà chua chín. Kim Ngu đang trong cơn hoan ái, nào để nàng yên, hần lướt xuống dưới, nàng hai chân Song Từ lên cao, hạ bộ thăm dò vài vòng bên ngoài trước khi tiến vào u nguyệt.

Nàng khi ấy vẫn còn đang ho sặc sụa, vậy mà hần đã rất nhanh tiến vào, ra sức vùi dập điên cuồng, vừa nhấp hần vừa đưa tay xoa nắn hai bầu ngực sữa nõn nà: "Nương tử... nàng... nàng..."

Kim Ngu định nói gì đó nhưng không nhớ nổi từ ngữ, khó trách được khi u nguyệt từ Song Từ đang co thắt mãnh liệt, chặt khít ôm trọn "tiểu tử" nhà hần. Song Từ ưỡn ngực theo từng đợt xâm lăng, cảm giác khoái cảm này thật khác so với Hoa Mộc Di. Hần cúi gập người, đầu lưỡi yêu chiều hoa tuyết nhỏ nhắn nhỏ cao. Trong thoáng chốc hần lại rút ra, nàng nàng ngồi dậy, đưa tay hất hết bình rượu, ly rượu trên bàn xuống sàn. Đặt Song Từ nằm sấp lên bàn, rồi tiếp tục công cuộc xâm chiếm lãnh thổ. Song Từ thở từng hơi đứt quãng, miệng không ngừng rên lên từng câu đậm đắng, nàng chưa bao giờ lãng lợ, không đứng đắn như lúc này: "Tuyệt... thật... á... sâu... sâu... quá!"

"Nàng... có thích... không...?" Kim Ngu bật cười, khuôn mặt hần cũng đã đỏ chót, trong cơn kích thích hần đã cho luôn ngón giữa vào hoa cúc nàng khuấy đảo.

Cảm giác lạ vừa buốt buốt, vừa thôn thốn, nhưng kết hợp cùng sự khoái lạc nơi u nguyệt. Thì đây đúng là sự kết hợp mỹ mãn, đưa nàng bay mãi bay mãi... vượt qua chín tầng mây, phiêu diêu lơ đãng.

"Àn..."

Một hồi mây mưa, cuối cùng hẳn cũng đến nơi. Chiến mã ngã xuống trên chiến thắng, ôm lấy mỹ nhân vào lòng không ngừng mân mê đôi núi xinh đẹp, tựa như tiểu hải tử vừa mới chào đời khát sữa, thềm ngậm nhụy hoa mãi không buông.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cánh hồ Điệp

Song Ngư bị đánh tã toi cuối cùng cũng tỉnh, lúc y đoán ra được sự việc vừa diễn ra thì đã ăn thêm vài cái tát. Đúng là trời đánh không tặc bằng nữ nhi đề đầu cười cổ. Bất quá đây là lỗi của y, đầu thế nào chối cãi.

Nhân Mã mang thuốc vào đưa cho Bạch Dương, cốt để nàng bón cho Song Ngư, nhưng không... Bạch Dương bóp miệng Song Ngư, trút một hơi hết luôn cả chén thuốc. Y khó khăn nuốt xuống, mặt mày nhăn nhó hơn cả con khi đi đờ.

Hành trình tiếp theo thì... Nhân Mã tạm biệt Bạch Dương và Song Ngư, vì y còn phải đi về phía Bắc tìm nơi cực hàn để hồi phục lại linh lực. Trước khi rời đi y có nhờ Bạch Dương một chuyện: "Bạch tiểu thư, cô có thể thay ta tìm một nữ tử tên Tạ Bối không, nàng ta là thần y, xinh đẹp nhưng rất kỳ quặc. Thích tác quái tác quái và không thích có nữ nhân khác dung mạo tuyệt sắc hơn mình."

Bạch Dương gật gù, nhưng không thể hứa trước: "Ta sẽ cố gắng dò la tung tích cho người, nhưng nếu có thì phải chuyển lời bằng cách nào."

Y đưa cho nàng một chiếc còi nhỏ: "Chỉ cần thổi chiếc còi này, ta liền có thể nghe thấy."

Đưa lên nhìn, nàng chẳng thấy có gì hay ho từ chiếc còi nhỏ xíu này, nhưng là nếu y có thể nghe được dù ở thật xa thì quả là bí ẩn ghê. Thôi thì tạm nhận lấy, sau khi từ biệt Nhân Mã với Ma Kết, Bạch Dương tiếp tục cùng Song Ngư tiến về phía trước.

Theo lời dặn của sư thúc Song Ngư, bọn họ lục soát hết tất cả ngôi nhà bên trong trấn nhỏ. Cuối cùng phát hiện ra một tờ giấy mực nát nằm dưới chiếc rương đồng, nội dung nôm na là... nơi mà y bắt nguồn có rất nhiều nguy hiểm. Đó là lý do vì sao từ bé y đã được gửi đến Song Thương giáo, sống ẩn dật bao nhiêu năm nay. Một chuyện nữa, trên người Bạch Dương, "cánh hồ điệp" chính là biểu tượng tượng trưng cho cội nguồn của nàng. Cũng là nơi tìm ra loại thuốc giúp Song Ngư vượt qua đại nạn phía trước.

Bạch Dương còn nhớ năm ấy người ta bán nàng vào phủ Tham Quyển, bản thân vừa trải qua cơn bạo bệnh, nửa tỉnh nửa mơ nhìn phụ mẫu nhẫn tâm nhận tiền rồi rời đi. Điều đó đã từng làm nàng hận chính nguồn gốc của mình, tự dung bây giờ lời đầu ra chuyện thân phận thứ hai. Cánh bướm ở móng phải nàng rất giống với mặt dây chuyền đang đeo, đó là một phiến đá ngũ sắc khắc hình cánh bướm phải, dường như là một cặp với cánh bướm còn lại bên trái. Buồn thay bao năm qua tìm kiếm, nàng vẫn không phát hiện ra người nào mang phần còn lại.

Trong bức thư chỉ dẫn hai người đến Thiên Hồng Quốc, nơi đó chứa đựng lại lịch thật sự của Bạch Dương. Nàng vỗ vai Song Ngư: "Thiên Bình Quốc cách đây hơn trăm dặm, nếu đi nhanh lắm cũng mất ba ngày. Người nói xem làm cách nào để đi đến đó nhanh hơn nữa."

Song Ngư nhướng mày: "Sao lại gấp vậy?"

"Người không biết bản thân đang mang bệnh sao? Nếu không kịp tìm ra thuốc người sẽ chết đấy!"

Song Ngư đưa tay sờ soạng người, không hề có vết thương ngoài da. Mộc Tinh cũng không thể hạ độc y được, bọn chúng chỉ có thể quyến rũ người, rồi hút dần hút cạn kiệt hơi thở cùng sinh lực con người thôi. Trước giờ y vẫn sống rất tốt mà: "Ta cảm thấy mình còn khỏe lắm!"

"Ái chà, ta không rõ nhưng Nhân Mã công tử bảo thời gian của người ở trần thế sắp cạn rồi."

Y bĩu môi khinh bỉ: "Thầy thuốc chứ có phải thần tiên đâu mà biết ai sống ai chết."

"Hừ!" Bạch Dương hừ lạnh, nàng cảm thấy quá tổn nước bọt vì cái tên óc teo héo như trái nho khô này: "Tùy người!"

Nói rồi nàng nhanh chóng đi về con đường mòn dẫn đến Thiên Hồng Quốc.

...

Kinh thành Thiên Hồng Quốc.

Thiên Tử Hoàng mang theo đội quân trên dưới ba trăm mạng của Cát Bình Quốc tổng vào đại lao, còn Bảo Bình tạ lỗi phải từ biệt sớm, nếu y ở lại chắc chắn sẽ mang họa diệt quốc đến. Thiên Tử Hoàng là người biết rõ lai lịch của Bảo Bình nhất, vì một thời Bảo Bình đã cứu y khỏi đại lao của Cát Bình Quốc. Dù là con của hai cường quốc đối chọi, nhưng giữa họ lại không hề tồn tại thù hận.

Bảo Bình xin mượn tạm cỗ xe ngựa mới, vay thêm một chiến mã để tiện đường di chuyển. Cự Giải đứng ở bên cạnh, băng gạc vẫn chưa rời khỏi mắt, một màu tối đen như mực. Mà Thiên Tử Hoàng lại chẳng hề nói cho nàng biết liệu bọn họ đã tới nơi chưa?

Thiên Bình được Bảo Bình đỡ lên xe ngựa, nàng cảm tạ Thiên Tử Hoàng sau đó một mình nằm nghỉ trong xe. Thể trạng Thiên Bình chưa bình phục, vết thương trên cơ thể trở nặng trong lúc bị truy đuổi, đau đớn, nhức mỏi không thôi. Bảo Bình cũng chỉ cười nhẹ đưa nàng bình nước, căn dặn: "Ngủ một giấc đi!"

Cự Giải nghe hết những lời nói đó, bồi lẽ tai nàng rất thính, hàng ngày ở sâu dưới lòng đất, thứ mà nàng nghe được chính là động tĩnh ở trên cho nên Cự Giải mới thích thú với việc chạy lên mặt đất tìm kiếm đủ thứ.

Sau khi Bảo Bình rời đi, nàng lại nghe thấy tiếng bước chân chạy hối hả càng ngày càng gần: "Hoàng huynh trở về rồi!"

"Tư Ninh, muội đã khỏe chưa mà lại ra ngoài vậy?"

"Hoàng huynh sao lại nói chuyện y như phụ hoàng vậy? Lúc nào cũng bắt muội ở yên trong phòng."

"Vì lo lắng cho sức khỏe của muội thôi."

Một cảnh huynh muội cách biệt vài hôm gặp nhau, cứ ngỡ như đang xem bộ phim đôi uyên ương trăm năm xa cách vậy. Cự Giải hơi mắt tự nhiên xoay mặt về hướng khác. Lúc này Thiên Tử Hoàng mới nhớ đến Cự Giải đang bên cạnh: "Đây là hoàng muội của ta, Thiên Tử Ninh. Còn đây là nữ nhân được huynh giải cứu trong tay Thiên Sát Lang, Cự Giải tiểu thư."

Thiên Tử Ninh như nghe phải tên thần tượng, hai mắt sáng rực: "Thiên Sát Lang ư? Hắn có tuấn lãng như trong truyền thuyết đồn đại không?"

Cự Giải đứng bên cạnh nghe xong muốn ói mửa, thì ra trên thế gian này vẫn còn một nữ tử ngốc yêu thích tên Đại Ma Đầu ấy. Nàng rất muốn nói: "Nội tâm xấu xí, dơ bẩn, đê tiện, bất nhân!" Nhưng nàng không thể mở miệng, nếu nói thành lời Thiên Yết sẽ có thể nghe được và tìm thấy nàng. Nên Cự Giải chỉ đành mỉm cười khả ái, gật đầu vô cùng gượng gạo.

Lúc Thiên Tử Ninh được đưa về cung, Tư Hoàng ghé vào tai nàng nói đủ hai người nghe: "Tư Ninh từ nhỏ đã rất thích những kẻ xấu, và muội ấy cuồng Thiên Sát Lang một cách bất thường."

Ôi, nàng tuy bị che mắt nhưng vẫn nhìn thấy qua lời nói kích động, vui mừng hơn hờ đó mà.

Chợt có ai đó tiến đến nói nhỏ với Thiên Tử Hoàng chẳng may bị nàng nghe được: "Vẫn chưa tìm được tung tích của công chúa."

Nàng cảm nhận được sự thất vọng đầu đầu hòa cùng hơi thở dài thườn thượt chán nản: "Tiếp tục tìm kiếm."

Cự Giải dừng lại khi người kia rời khỏi, nàng không phải nhiều chuyện chỉ là có chút hiếu kỳ, tò mò muốn biết điều gì đó. Thiên Tử Hoàng thay nàng tháo băng gạc ra khỏi đầu, nàng mở mắt đón ánh sáng mặt trời ngã xuống núi, không khí có chút lạnh, thế nhưng cơn đau vẫn chưa đến. Do loại vải này nên nàng không cảm nhận rõ từng cơn gió lướt qua. Chốc lát mới nhận thấy được nhờ việc xoắn tay áo mò từng chiếc cột dưới sự ngỡ ngàng, bất phục, và cảm thán. Những chiếc cột được đúc bằng vàng thật long lanh bóng láng, còn có cả bạc thang nạm ngọc, không ngừng phát ra tia quang vũ. Nàng nhìn đến say mê.

Đi được vài bước, cơn đau vội kéo đến cắn xé lục phủ ngũ tạng. Cự Giải nhăn mày, rất nhanh cả người nàng liền mềm nhũn ngã xuống mặt đất bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Rõ ràng là không mù

Lúc Cự Giải tỉnh lại trời cũng đã sáng, nàng không còn cảm nhận cơn đau nhói đó nữa. Mà lại có cảm giác rơi vào bẽ tắc, tại sao cơn đau lại kéo đến đột ngột khiến nàng ngất xỉu. Phải chăng nàng sắp chết rồi?

Sau một lúc thì Thiên Tử Hoàng cũng xuất hiện, y cầm theo một chén thuốc nhỏ hương thơm dịu dịu, sắc mặt không hề mang theo chuyện vui. Y đỡ nàng ngồi dậy, biểu hiện trầm trọng hỏi: "Nàng bị trúng Cổ bao lâu rồi?"

Cự Giải hơi nghiêng đầu khó hiểu, hai đầu chân mày chau lại với nhau. Nàng trúng Cổ bao giờ? Cổ là gì?

Trông cái dáng vẻ này, Thiên Tử Hoàng lơ mơ đoán được Cự Giải không biết mình bị trúng Cổ, cho nên y đổi câu hỏi tương tự: "Nàng đã bị như thế này

bao lâu rồi?"

Tính trong đầu, hình như cũng ba mươi mốt, ba mươi hai ngày rồi, vì chung quy nàng trải qua hai mươi bốn ngày bị Thiên Yết cưỡng bức, trừ đi số ngày có kinh nguyệt. Cự Giải lấy ngón tay về lên chiếc chân bông số ba mươi mốt.

Lúc này thần sắc Thiên Tử Hoàng càng trở nên trầm trọng hơn, chỉ kịp dặn nàng: "Nhớ uống cạn chén thuốc." Sau đó bỏ đi mất biệt.

Nàng uống xong thuốc có nôm ti mang thức ăn cùng nước ấm đến cho nàng rửa mặt, Cự Giải ăn no nê, thay y phục mới màu hồng phấn, buồn chán chấp tay sau lưng đi dạo khắp nơi. Chung quy nàng không rành đường ở đây nên cứ loay quanh rồi lại về chỗ cũ. Quyết đổi hướng, nàng vô tình đi đến Thượng Thực điện, nơi lo chuyện ăn uống của hoàng cung. Định đánh một vòng rồi đi, tại vì nơi này không thể nín lại lâu, có gì thì nàng phải chịu trách nhiệm mất, chết trăm lần cũng không rửa sạch hàm oan đâu.

Nhưng là, bước chân nàng vừa nâng lên thì đã nghe thấy tiếng cười đùa của hai cung nữ.

Cung nữ A: "Người biết Thiên Tử Ninh không phải Công chúa thật mà là giả mạo chưa?"

Cung nữ B: "Từ lúc ta vào cung đã sờ sờ nhìn ra được rồi, vì nàng ta chẳng có gì giống với Thái tử hay Hoàng thượng cả."

Cung nữ A: "Nghe nói Thái tử được lệnh âm thầm tìm Công chúa thật sự trở về!"

Cung nữ B: "Tại sao có người to gan dám đánh tráo Công chúa ngay tại trong cung mà chẳng ai hay biết chứ?"

Cung nữ A: "Chuyện đó không quan trọng, tâm điểm ở đây là Thiên Tử Ninh ấy biết bản thân không phải Công chúa nhưng vẫn phách lối, kiêu ngạo với mọi người."

Cung nữ B phá lên cười: "Hàng giả thì sớm muộn cũng bị vớt đi thôi, để xem nàng ta còn kênh kiệu được bao lâu. Chứ qua tính tình cũng đủ biết không thể là người cùng huyết thống với Hoàng thượng rồi."

Quào, thì ra câu chuyện là thế, hẳn nào nàng nghe được tên thuộc hạ kia bẩm báo vẫn chưa tìm ra công chúa. Còn người nàng gặp hôm qua không phải là thật.

Thế gian này quả nhiên đáng sợ, Cự Giải không muốn xen vào cuộc nói chuyện đó, đành quay lưng rồi đi. Lúc trở về được phòng, Thiên Tử Hoàng cũng vừa hay đi đến, đưa cho nàng một túi thơm: "Đây không phải là thần dược nhưng có thể áp chế cơn đau mỗi khi Cổ Trùng bộc phát, nhớ hãy mang nó bên mình, ta sẽ cho người tìm phương thuốc cứu chữa nàng."

Cự Giải nhận lấy, cúi đầu cảm ơn lia lịa.

Thiên Tử Hoàng ôn nhu nắm lấy bàn tay nàng: "Tối nay Hoàng cung mở tiệc ăn mừng chiến thắng đầy lùi được quân xâm lược Cát Bình Quốc, ta..." Y dừng lại, lựa lời để nói: "Phụ hoàng và Mẫu hậu rất muốn được gặp nàng."

Cự Giải cắn môi, túi thơm này có thể áp chế giảm bớt cơn đau nhưng không có nghĩa triệt để. Bản thân nàng cũng muốn ăn ngon, mặc đẹp lắm nhưng sợ rằng không chịu đựng được cơn đau, như thế sẽ làm mất vui. Thiên Tử Hoàng như đọc được điều đó qua đường nét trên khuôn mặt nàng, y bảo: "Có ta ở đó, nếu nàng đau cứ việc cầu chặt lấy tay ta thôi!"

"Ồ thì..." Cự Giải nói thầm trong lòng: "Thôi thì đi vậy!"

Nàng không nói ra mà thay vào đó là cái gật đầu.

Thật sự khi trời tối, cơn đau buốt lại kéo đến nhưng dịu đi tám phần, ngoài việc đỏ mồn hôi lạnh trên trán, thì mặt nàng khó ai nhìn thấy được vẻ tái nhợt vì vốn dĩ nó đã trắng bệch. Cơn đau giống như buồn đại tiện nhưng không đi được ấy, lỏng toẹt dựng đứng cả lên. Lúc tiệc bắt đầu, Thiên Tử Hoàng đã xin phép Phụ hoàng cho Cự Giải không đi lên hành lễ vì sức khỏe của nàng không tốt. Vị Vua hiền từ ở trên bục cao cùng Hoàng hậu của mình cười hạnh phúc, ánh mắt họ hiện lên niềm tin mãnh liệt vào việc gì đó, cũng chẳng phải chuyện của nàng.

Thiên Tử Ninh đến muộn nhất, sắc mặt nàng ta trông có vẻ khó coi nhưng không giấu được khí chất hơn người và vẻ đẹp kiêu sa lộng lẫy. Nàng bước đến thềm an phủ mẫu rồi ngồi ở bàn đối diện Cự Giải. Từ Ninh khó khăn ngồi xuống, đôi mắt như muốn nhắm chặt. Từ Hoàng bên cạnh nói nhỏ: "Từ Ninh sức khỏe rất yếu nhưng không sao vì muội ấy cũng có túi hương như nàng."

Cự Giải gật gù, lại đưa mắt nhìn lên, lần này nàng hữu tình chạm vào đáy mắt Thiên Tử Ninh, nàng ta nhìn Cự Giải, đôi mắt ấy to tròn xinh đẹp nhưng vô hồn. Khóe môi cong lên hiện ý cười, bất quá tận sâu trong đáy mắt ấy dường như mang theo một ý niệm bất thường khác. Nàng ta rốt cuộc là người như thế nào?

...

Gần một tuần Cự Giải không hé mở nửa lời, chỉ dùng hành động để trò chuyện cùng Thiên Tử Hoàng, ngày ngày được uống thảo dược rất thơm, ngọt thanh làm cho cơ thể nàng phần nào khỏe khoắn, không còn đau nhức mỗi khi trời tối nữa. Đến một hôm, nàng nhìn vào gương đồng chợt thấy một con Trùng Độc lướt qua bên dưới lớp da gò má, nàng liền kinh hãi đập đồ hết đồ, khóc nức nở.

Trong lúc hoảng loạn Cự Giải đã gào lên: "Không thể nào... đây chỉ là giấc mơ thôi!"

Và cũng ngay hôm đó, ác mộng lại đến với nàng.

Dù tiếng thét của nàng lặng câm nhưng lại trở thành chiếc tù vang khắp bốn phương, chỉ hướng Thiên Sát Lang trong truyền thuyết tìm đến. Hắn cầm đao đứng trên nóc Chính Điện, cả người toát ra hàn khí lạnh bức người, đôi mắt hung ác giữa đêm đen ánh lên tia huyết diễm: "Người của ta hình như đang ở chỗ của các ngươi!?"

Cự Giải trốn trong phòng run rẩy đến mức thần trí bán loạn. Nàng thật sự không muốn bị hắn bắt giữ lần nữa, nàng sẽ chết mất.

Thiên Tử Hoàng cùng binh lính vây hãm khắp Chính Điện, một số đông đã đi bảo vệ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu và Công chúa. Y ngẩng đầu nhìn hắn, Đại Ma Đầu trong truyền thuyết quả không phải dạng hữu danh vô thực: "Ta không hề giữ người của ngươi."

Thiên Yết khinh miệt nhếch mép: "Còn lão toét? Ngày hôm nay các ngươi không giao nộp nữ nhân của ta. Thiên Hồng Quốc họa diệt quốc!"

"Thiên Hồng Quốc sống chết đều có nghĩa khí, không vì một lời đe dọa từ tà ma ngoại đạo mà lung lay!"

Thiên Tử Hoàng hô to, y tung người liền bay lên nóc Chính Điện, mặt đối mặt cùng với Thiên Yết, Thiên Yết ngửa cổ cười to: "Tốt lắm! Vì một ả nữ nhân mà chấp nhận đánh đổi cả giang sơn."

Hắn nâng đao, bên dưới chưa ai kịp nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết Thái tử của bọn họ từ trên nóc Chính Điện gieo mình xuống đất. Ai nấy đều hoảng hồn lao đến đỡ lấy y. Y được đỡ, vừa chạm chân xuống đất liền phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt mở to đến mức tròng tròng không hiểu Thiên Yết đã ra tay khi nào. Lòng ngực y đau nhói như có gì đó mới xuyên qua, xé rách lồng phổi y, lại một ngụm máu tươi phun trào. Hoàng thượng từ trong chính điện hấp hối chạy đến: "Hoàng nhi!!!"

Thiên Yết đưa tay, thanh đao từ trong không trung bay vút đến xuyên qua từng tên lính bảo vệ Hoàng thượng, không ai đỡ kịp, tất cả đều học máu la liệt lăn lộn dưới đất. Chỉ một chút nữa thôi thanh đao đã chạm đến đầu Hoàng thượng thì...

"Người ở đây!"

Thanh đao dừng lại đúng ngay chóp mũi Hoàng thượng rồi vút lên, bay thẳng đến tay Thiên Yết.

Thiên Tử Ninh nắm lấy tay Cự Giải kéo đến trước cửa Chính Điện, nàng ta hét lớn: "Người của ngươi ở đây!"

Gió đông thổi đến, từng sợi tóc mai của hắn bay lượn như cành liễu trước ngọn gió. Mái tóc hắn buông thả, không cột, khi bay lại giống như tơ nhện giăng kín bóng đêm. Có lúc lại giống những cành cây trụi lá, lơ đãng phiêu bạt trong không trung.

Thoáng chốc, Cự Giải nhìn thấy nụ cười độc ác trên môi hắn nhưng rất nhanh đã biến mất chỉ để lại khuôn mặt lạnh tanh. Đôi đồng tử màu huyết cũng dần chuyển sang đen tuyền, cứ như thế hắn nhìn nàng hồi lâu, bầu không khí vốn đang căng thẳng cực độ, vậy mà hắn lại có thể vui vẻ cười hóm hờ: "Nữ nhân gian xảo!"

Rõ ràng là không mù... không hề mù! Một chút cũng không có... còn rất sáng... rất là sáng...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cái giá phải trả cho sự trốn chạy [18+]

Đối với Thiên Yết, chỉ có hai thứ có thể chọc tức hắn. Thứ nhất là "tiểu nhân" vì trên đời này không thể tồn tại hai tiểu nhân, mà kẻ kia còn cho hắn một cú lừa ngoạn mục. Còn điều thứ hai chính là Cốt Dạ. Đôi mắt tinh tường này lại có thể không nhìn ra nữ tử đáng chết ấy giả vờ mù lòa.

Hắn vận tả cơ thể nhẹ nhàng đứng vững trên mặt đất, đối diện với khuôn mặt dờ dẩn của Cự Giải: "Ngươi lừa ta!?"

Bỗng chốc tất cả tui hờn đều tan chảy, trở thành bọt biển, cho phép nàng được yếu đuối lần này mà cầu xin cái chết. Cự Giải bật khóc, nước mắt không ngừng lăn trên má, nàng sợ... rất sợ: "Giết... giết ta đi!"

"Hừ!" Thiên Yết cười lạnh, nắm lấy tay Cự Giải kéo mạnh về phía mình, hắn cúi đầu, chất giọng trầm trầm nhưng chứa đựng sự ma lãnh, thì thầm chỉ đủ hai người nghe: "Ngươi nghĩ sau khi lừa ta, ngươi có thể chết một cách dễ dàng như vậy ư?"

Nghe xong câu nói đầy cả người nàng liền run rẩy, có cái gì đó lạnh buốt chạy dọc sống lưng lên đến chân tóc, cả người tựa như không thể đứng vững ngã nhào vào lòng Thiên Yết.

"Ngươi không được... mang... nàng... ấy... đi... hự!"

Thiên Từ Hoàng một tay chống kiếm, trông trắng hiện lên từng tia máu đỏ tức giận, y chưa từng thấy bản thân thất bại, vô dụng đến thế này. Ngay cả một nữ tử cũng không thể bảo vệ an yên, thì chăm cho quốc thái dân an liệu có thể ư?

"Ha! Ngươi thích nữ nhân này sao?" Thiên Yết lườm Thiên Từ Hoàng bằng đôi mắt giễu cợt, khinh khinh: "Thắng làm vua, thua làm giặc. Thái tử diện hạ, ngươi thật yếu kém!"

Thời đại này chính là cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh hơn thì sống, còn yếu thì chờ đợi cái chết đến từng ngày từng giờ, một cái chết từ từ đau đớn. Thiên Từ Hoàng chống đỡ cơ thể trên thanh kiếm, hai chân y kiên cường bất khuất như đôi mắt y lúc này, không có gì đủ mạnh để lay chuyển ý chí từ y. Đường đường là đương kim Thái tử được người người kính nể, kiên đề. Vậy mà bị một tên không ra gì như Thiên Yết sỉ vả, nhục mạ danh dự đến như vậy.

Thiên Từ Ninh chạy đến đỡ lấy Thiên Từ Hoàng, biểu hiện lo lắng: "Hoàng huynh!"

"Hoàng nhi!" Hoàng thượng và Hoàng hậu cùng đi đến phụ giúp Từ Ninh đỡ y. Nhưng Thiên Từ Hoàng vẫn không lay động, ánh mắt nhìn xoáy vào màu huyết kinh điểm nơi đôi ngươi Thiên Yết: "Ngươi đừng nghĩ... bản thân... mình tài giỏi!"

Để nói ra tám chữ đó, Thiên Từ Hoàng đã kiềm nén cơn đau xé rách ngực, đau đớn đến mức từng tế bào sắp không chịu nổi nữa mà tan biến thành tàn tro. Nhưng là, y không thể...

Thiên Yết nhẹ nhàng bước đến trước mặt Thiên Từ Hoàng, đầu móng tay tự khi không mọc càng lúc càng dài, Cự Giải mở trừng mắt nhìn sự việc quái dị không thể tin vào mắt mình. Đến khi hắn bật cười, nàng liền bắn loạn nắm lấy bàn tay ghê rợn ấy, đầu không ngừng lắc lư: "Đừng... đừng hại bọn họ!"

"Ta nào hại bọn họ." Hắn rút tay ra khỏi bàn tay nàng, từng đầu móng tay lướt xuống chiếc cổ thon dài, rồi cả cổ tay và chân: "Lại có thể gỡ bỏ đồ của ta nữa ư?"

Cự Giải đưa tay lên, đúng là nàng không để ý đến mấy cái lục lạc, hèn gì hắn đến bây giờ mới có thể tìm được nàng. Chả qua, người gỡ chúng ra không phải nàng, cũng không phải Thiên Từ Hoàng. Vậy là ai đã bỏ chúng trong lúc nàng ngủ thiếp vì mệt? Thiên Yết trông Cự Giải chẳng đủ sức để bỏ được thứ hắn đeo đầu, chỉ có thể kẻ hạ độc hắn tại doanh trại đã cố tình thả nàng đi. Vậy là... Cự Giải không hề bị dính độc, mà chỉ một mình hắn thôi. Rõ ràng lúc đó hắn là người bón nàng ăn cùng một chén cơm, sao có thể?

Trong lúc hắn đang đứng ưu tư về ngày hôm đó, nàng đã vội ôm chặt tay chân hắn. Thiên Yết chậm rãi cúi đầu nhìn Cự Giải: "Làm gì đấy?"

Nàng lắc đầu.

"Buông ra!"

Nàng tiếp tục lắc.

"Ta không hại họ."

Nàng vẫn cứ lắc.

"Mệt không?"

Cự Giải đương lắc chột dừng lại, rồi gật đầu lia lịa.

Thiên Yết quay sang nhìn bộ dạng Thiên Từ Hoàng sống dở chết dở, hắn cười khinh rẻ: "Coi như lần này ta phá lệ bỏ qua!"

Nói xong, hắn trong tư thế bị Cự Giải ôm trọn thì triển khinh công bay vút lên nóc Chính Điện, rồi biến mất vào màn đêm.

Thiên Từ Hoàng đứng ở đó, ánh mắt vạn phần bất phục, nhưng lực bắt tông tâm bóp chặt chuỗi kiếm, tim đau như cắt. Y đang chữa trị cho Cự Giải, nếu không có thuốc...

...

Không biết hắn đã mang nàng đi đâu, Cự Giải chỉ thấy hắn vượt qua rất nhiều cành cây cao to, thì triển khinh công trên từng nóc nhà dân và dừng lại nơi hoang vắng tại đỉnh núi cao chót vót. Đỉnh núi có một túp lều được dựng vô cùng cầu thả, đủ để che mưa che nắng một người.

Cự Giải chưa kịp định hình hết đã bị Thiên Yết mạnh bạo kéo tóc ra sau đau điếng, hai hàm răng hắn không ngừng cắn chặt vào nhau, rồi hắn nghiêng răng kêu lên từng tiếng "kèn kẹt" chói tai: "À nữ nhân ngu xuẩn!"

Móng tay Thiên Yết lại mọc ra thật dài, trong màn đêm không ngọn đuốc nào thấp sáng nhưng nàng lại có thể nhìn thấy rất rõ cả ngón tay và từng giọt mồ hôi lạnh trên trán hắn. Hắn đang đau đớn bởi Cổ Dục, nhưng trước đó hắn không hề để lộ một chút biểu hiện nào trong trận chiến. Cự Giải cảm thấy đời mình coi như xong rồi, khuôn mặt trắng bệch cùng làn môi tái nhợt. Nàng định mấp máy nói gì đó nhưng chưa kịp thành lời đã bị hắn bóp chặt cằm nâng lên cao, móng ngón tay trở đâm xuyên qua môi dưới.

Bất ngờ, đau điếng, chết lặng, tê dại...

Nước mắt nàng tuôn như mưa, hai tay vô lực đánh vào người Thiên Yết, khuôn mặt nhăn nhó muốn thoát khỏi ngón tay đang đâm xuyên qua môi mình

nhưng nàng có cố bao nhiêu cũng không đủ làm xê dịch được, ngược lại còn làm bản thân đau thêm. Biểu tình trên gương mặt nàng mỗi lúc càng tồi tệ hơn, trái ngược với Cự Giải, thần sắc Thiên Yết dần sáng trở lại, không còn bóng dáng của bóng tối, thâm trầm đáng sợ. Dù việc này làm đau Cự Giải, tuy vậy lại làm Thiên Yết nhẹ nhõm, thoải mái vô cùng.

Cự Giải càng khóc, càng thết lên đau đớn càng tăng kích thích cho Thiên Yết. Hắn rút móng ra khỏi môi nàng để lại một lỗ thủng lớn cùng máu tươi kiểu điểm chảy dài, nhỏ xuống từng giọt, từng giọt. Thiên Yết đưa tay quẹt một đường máu đào, đưa lên miệng mút nhẹ, vẻ mặt sáng khoái vô cùng.

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Nàng quay lưng định bỏ chạy, nhưng bước chân kịp thời dừng lại vì bên dưới là vực thẳm sâu không thấy đáy. Thiên Yết bước đến rất chậm, hần khê đưa tay đẩy nhẹ lưng Cự Giải, cả thân thể nàng liền mất thăng bằng ngã về trước, rơi thẳng xuống vực thẳm. Nàng cảm nhận được cơn gió lạnh buốt xương xộc thẳng lên từng tế bào, và trái tim đập mạnh đến mức có thể trào ngược ra khỏi con thể bằng đường miệng. Mí tiếp ướt đầm vì lệ vì tuyệt vọng, vì đau thương... nàng không biết bám víu vào cái gì tay chân hươ loạn xạ tìm kiếm một tia hy vọng..

Nhưng nàng chưa tan xương nát thịt thì đã bị bàn tay ai đó nắm lấy kéo ngược lên lại đỉnh núi, cơ thể nàng rã rời ngồi sụp xuống đất ngay lập tức.

Thiên Yết đứng ôm bụng cười to, nhìn đáng vẻ vô hồn của nàng, hần lại nghĩ ra được trò xấu, nhưng trước đó phải trút bỏ cơn đau nhói do Cổ Dục hành hạ đã. Thiên Yết trói Cự Giải vào một góc cây, bản thân lấy củi nhóm lửa, không phải để giữ ấm... hần lấy khúc gỗ tấ lửa đập chúng thành từng khúc than hồng, tro tàn từ ánh lửa vẫn còn bốc lên trong gió. Ta có thể thấy khoe môi hần nâng lên thành vòng bán nguyệt khi nắm lấy tóc Cự Giải, bắt nàng đứng trên đồng củi vẫn còn bụi than, và có thể bùng cháy lên bất cứ lúc nào.

Nàng quyết liệt chống cự nhưng đến cuối cùng chính là Thiên Yết giam cầm nàng trong lòng, khóa chặt đến mức ngạt thở. Rút hải nàng ra, hần đặt nàng lên than, một lần nữa nước mắt chưa kịp khô lại ẩm ướt, nàng hét lên đau đớn, khẩn thiết cầu xin hần giết chết nàng đi. Bất quá, hần vẫn còn nhiều trò vui cho Cự Giải.

Chiếm đoạt Cự Giải từ phía sau, chỉ một mình nàng đứng trên than hồng, khiến hai lòng bàn chân nàng sắp bị nướng chín. Lại thêm việc hần đè hai vai nàng xuống thật mạnh để cố định vị trí, mùi thịt thơm phức bốc lên, lan tỏa khắp mười phương. May thay những mảnh vụn gỗ rừng rực nóng bùng ấy rất nhanh bị gió đông làm nguội đi.

Nàng đã đau đến ngất đi, nhưng vừa ngất liền bị Thiên Yết đổ nước lạnh từ đỉnh đầu xuống, Cự Giải giật mình tỉnh dậy. Lại phải tiếp tục cảm nhận cơn đau hành hạ thân xác bởi từng đầu móng tay Thiên Yết đâm xuyên qua da thịt sâu lưng nàng... mùi máu tanh tươi khuếch tán trong không khí, câu dẫn muôn loài..

Chân Cự Giải sưng phù, tê rần, không còn cảm giác gì nữa ngoài việc khóc trong vô vọng, quẫn quai cảm nhận rõ rệt cái lạnh và nóng đan xen liên hồi. Khi Thiên Yết đạt đến khoái cảm cũng là lúc quần áo trên người nàng không còn, cơn đau lại kéo đến cắn xé từng đoạn ruột. Cự Giải thết lên một tiếng thật lớn: "AAAAA!!!"

Và lần này âm thanh được hồi phục, Thiên Yết ám muội từ sau gáy tai nàng không ngừng phả từng làn hơi ấm, thế nhưng chúng lại đối với nàng chẳng khác nào hơi thở của Quỷ dữ từ địa ngục: "Người đã biết cái giá phải trả cho việc dám chạy trốn khỏi ta chưa?"

Thật sự nàng không còn sức để trả lời hần nữa. Môi Cự Giải vừa sưng vừa buốt, lòng bàn chân đứng trụ không vững, cảm nhận được từng cái răng sắc nhọn cắn xé lục phủ ngũ tạng bên trong cơ thể, nàng dồn hết sức để lấy lại nhận thức nhưng đỉnh đầu đau như bị ai đó cầm búa đập lên từng hồi. Cơn gió lạnh lướt qua, nàng không có chút y phục che thân, cả người run lên bần bật, ngực phập phồng cùng tiếng nước đứt quãng. Tóc nàng rối bời tay loạn trong gió, hết như tơ nhện kiên cố bị ai đó làm xê mất một bên, bên còn lại cứ hoang mang tìm nơi bám víu. Thiên Yết cột hai tay Cự Giải treo nàng lơ lửng ở cành cây hướng xuống vực. Cự Giải khó khăn đưa mắt nhìn xuống, bên dưới chân là vực thẳm, trước mặt là Thiên Yết cùng cơn gió đông liên tục kéo đến. Nàng không còn chút sức lực để vùng vẫy, kêu cứu, cầu xin gì nữa.

Thiên Yết y phục chỉnh tề nhìn nữ tử không mảnh vải lủng lẳng trên không trung thật vui mắt, hần ngồi trước mặt nàng, thưởng thức cái đáng vẻ tàn tại này, không ngừng cười mãn nguyện.

Còn Cự Giải, nàng không những bị tổn thương thân thể, mà ngay cả linh hồn cũng bị hần hành hạ đến nhàu nát, biến dạng xấu xí. Tận sâu đáy mắt cùng chút tiềm thức còn sót lại, nàng cảm phần, nguyên rủa hần: "Một ngày nào đó ta bắt ngươi... sống không bằng chết, muốn chết cũng không thể chết. Vạn năm ngàn kiếp, mãi mãi, vĩnh viễn sống trong cô độc, ân hận... cho dù có luân hồi cũng chỉ có thể cảm nhận lấy đau thương hết đời này qua kiếp khác!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Trâm bạc

Một phút ngẫu hứng Sư Tử dạo bước đến Sương Hoa cung của Xử Nữ, y bảo tiểu thái giám hầu cận đứng bên ngoài chờ, một mình đi thẳng vào trong. Xử Nữ đang cùng Lâm Á Hân dùng bữa vừa thấy Sư Tử xuất hiện, vội vàng để chén cơm xuống hành lễ nhưng y đã kịp đỡ lấy nàng: "Miễn lễ!"

Y đánh mắt đến phía Lâm Á Hân, nô tì thân cận được Xử Nữ yêu thương nhất, lại trông thấy nét mặt nàng ta có chút quen thuộc. Lần trước y chưa kịp

hỏi, nay có cơ hội nên tiện lời: "Hình như ngươi không phải người ở Khang Vương Quốc?"

Lâm Á Hân thi lễ, đầu vẫn còn cúi, trả lời: "Bẩm Hoàng thượng, nô tì sinh ra ở Cát Bình Quốc, cùng hiền tỷ lưu lạc đến Khang Vương Quốc."

"Ừ, đúng thật là nét mặt của người Cát Bình, mắt rất sáng và đẹp!"

"Đa tạ Hoàng thượng khen ngợi!"

Sur Từ nắm lấy tay Xử Nữ bảo: "Ngồi đi, ta đến có chút chuyện."

"Hoàng thượng một thân một mình đến đây, cốt là có chuyện chi?"

"Vài hôm nữa ta cho nàng về Bắc Thành thăm nhà, sẵn tiện sẽ cùng nàng rời đi..." Y cười cười, vuốt tay nàng rồi nói tiếp: "Nhưng không được để cho bất cứ ai biết ta cùng rời đi."

Nói rồi Sur Từ đưa mắt nhìn Lâm Á Hân: "Nàng ta cũng phải đi."

Lâm Á Hân bên cạnh vẫn cúi đầu, nghe nhắc đến mình đầu liền gật nhẹ.

"Thần thiếp e rằng không hiểu ý Hoàng thượng..." Xử Nữ có chút khó hiểu, nàng đương là Quý Nhân, mới vào cung chưa lâu sao có thể về thăm nhà. Còn Hoàng thượng lại theo cùng nhưng không để ai biết?

"Nàng chỉ cần biết nhiều đó là đủ!"

Trước khi Sur Từ rời đi, y có gọi Lâm Á Hân ra ngoài nói riêng điều gì đó. Xử Nữ không phải dạng nữ nhân nhiều chuyện thích lo việc bao đồng, nếu người đã không muốn cho nàng biết, có hỏi cũng vậy thôi. Nếu người muốn cho nàng biết, đến thời điểm thích hợp người sẽ nói ra.

Lâm Á Hân trở lại, nàng ta có chút trầm tĩnh, nhưng là vẫn không quên trao cho Xử Nữ nụ cười yêu kiều: "Tiểu thư, người có muốn đi dạo chút không?"

Xử Nữ cảm thấy có chút mệt: "Hôm nay có lẽ nên nghỉ ngơi sớm một chút!"

Á Hân gật đầu gọi A Loan, hai người cùng dọn dẹp thức ăn trên bàn, bước chân Á Hân đi đến ngưỡng cửa vẫn còn do dự gì đó, nhưng rồi nàng lắc đầu, tiếp tục đi khỏi phòng. Xử Nữ lơ đãng vờ như không thấy, dù bản thân tự biện bạch không nên hiếu kỳ, bất quá trong lòng vẫn có chút khó chịu.

...

Cuộc trò chuyện giữa Sur Từ và Lâm Á Hân.

Sur Từ bước đến bàn đá, tay gõ lên bàn ba cái: "Tại sao lại chịu làm nha hoàn?"

Lâm Á Hân giờ đây khác với lúc nãy, nàng đứng thẳng lưng, đầu không hề cúi, ánh mắt sáng như sao còn giảo hoạt lạ thường: "Ý Hoàng thượng là gì?"

Y xoay người đối diện với Lâm Á Hân, ánh mắt ráo hoảnh của đứa trẻ mười ba, nhưng nụ cười lại chứa đựng ẩn ý của nam tử già cỗi từ tâm hồn: "Rõ ràng ngươi không phải người Cát Bình Quốc, khí chất trên người cũng không tệ. Vị hiền tỷ ấy là ai lại có trâm bạc?"

Nàng bật cười: "Quả không thể qua mắt được Hoàng thượng đây!"

"Trâm bạc của Đông xưởng chỉ có hai cây, một cây do Tam Vương Phi cất giữ, một cây bị thất lạc gần hai mươi năm trước không rõ tung tích. Chỉ có người của Đông xưởng mới biết nguồn gốc hai cây trâm ấy. Ngươi nghĩ sau khi ta thấy trâm cái sẽ không truy tìm lai lịch của nó ư? Xử Nhi không thể nào là người của Đông xưởng, và nàng ấy đã kể cho ta nghe người chính là trao tặng. Rốt cuộc người là ai? Muốn ta chú ý đến Xử Nhi là có ý đồ gì?"

Lâm Á Hân đi đến trước mặt Sur Từ, Xử Nữ bảo Á Hân lớn hơn nàng gần ba tuổi, nhưng khuôn mặt lại non nớt chẳng khác nào đứa trẻ. Á Hân gõ lên bàn ba cái: "Rõ ràng ngươi cũng đoán ra phần nào về ta, sao lại còn hỏi? Ta ở Tham Quyển bao nhiêu năm nay cũng vì muốn bảo vệ một người."

"Ý ngươi là...?" Sur Từ nheo mắt, khó đoán được nụ cười của nàng: "Ta vẫn không hiểu, nữ nhi của Kim Gia Đông xưởng thất lạc lại muốn bảo vệ người của Tham Quyển không thân không thích cũng chẳng chút liên quan trong chuyện này?"

Khung cảnh giữa hai người dần chìm vào tĩnh lặng, chỉ có điều cuộc nói chuyện sẽ đi vào bế tắc và nổi hoài nghi cứ mãi lớn dần chất chứa trong lòng Sur Từ. Thả rằng biết rõ ngọn ngành vẫn hơn, đầu ғы thì Á Hân cũng nên mở lời trước...

"Để ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện xưa..." Lâm Á Hân đưa mắt nhìn vào trong phòng chính thất, nhìn thấy Xử Nữ buông đũa, vẻ mặt rõ ràng đang cau bẳn nhưng lại giả vờ như không có gì: "Kim Gia Đông xưởng từng yêu một nữ nhân tha thiết, và thú nàng ta làm Kim phu nhân. Năm ấy Kim Vương và Kim Gia Đông xưởng là huynh đệ cùng huyết thống, lại chẳng hay xảy ra chuyện lớn trên triều chính, tranh giành quyền nắm giữ binh quyền. Kim Vương gia muốn lật đổ ngai vàng, tự phong mình làm Vương nhưng bị Kim Gia Đông xưởng đập đổ hết tất cả kế hoạch. Do thế lực lớn, nên Thái Thượng Hoàng lúc còn sống đã không thể làm gì Kim Vương gia, vừa hay Kim phu nhân cùng lúc hạ sinh hai vị tiểu thư, lại muốn giấu kín về chuyện này nên chỉ công bố với thiên hạ việc Kim phu nhân sinh khó chỉ giữ lại được một tiểu thư. Vì muốn để cho một trong hai nữ nhi không chết yểu nên họ đã chia trâm cài, mỗi người một cây..."

"Rồi chia ly từ đó, Kim phu nhân tự lập kế hoạch viết hưu thư bỏ đi. Tam Vương Phi do Kim Gia Đông xướng nuôi dưỡng, còn người... do Kim phu nhân nuôi dưỡng.." Sư Tử hiểu phần nào sự việc, nhưng nó vẫn chưa liên quan lắm đến nhà Tham Quyển.

"Vừa đúng lại vừa sai..." Lâm Á Hân tiếp tục kể: "Trong lúc bị truy đuổi Kim phu nhân đã đột nhập vào Tham Quyển, thấy nữ hài tử ngủ say trên giường trúc nhỏ vừa hạ sinh chưa bao lâu, lại giống nữ nhi mình nên bà đã đau khổ dứt từng đoạn ruột mà tráo đổi. Vì phủ Tham Quyển không hề liên quan đến thế lực hai bên Kim Gia và Kim Vương, nên bà đành ngậm ngùi rời đi cùng ta... đến khi ta hiểu chuyện Kim phu nhân liền kể tất cả mọi thứ, bà ấy rất tốt, yêu thương ta, dạy dỗ ta, còn nuôi nấng ta nên người. Cho dù có bị tráo đổi thì sao? Ta cũng đã cảm nhận hết thầy tình yêu thương mẫu tử ngàn ấy năm, di nguyện cuối cùng của bà chính là muốn ta bảo vệ Xử Nữ, nhận lại phụ mẫu."

"Nhưng mà... người đã không nhận?"

"Xử Nữ đáng thương hơn ta, dù nàng ấy có mọi thứ nhưng lại giống như con chim sẽ bị nhốt trong lồng vàng. Cả việc muốn gả cho ai cũng không được làm chủ, đối với cuộc sống của ta ít năm bên Kim phu nhân nhưng lại được sống trọn vẹn, tự do tự tại mỗi ngày."

"Người tặng trăm bạc cho Xử Nhi cốt là có ý đồ muốn ta chọn? Diệu kế này thật hay, không có một chút sơ hở nào." Sư Tử bật cười, thì ra Xử Nữ chính là nữ nhi thứ hai của Kim Gia Đông xướng, có lẽ do khuôn mặt Tam Vương Phi đã lâu biến dạng nên y cũng không hề để ý đến điểm giống nhau giữa hai người họ. Lần đầu gặp mặt cũng do cảm giác quen thuộc, giữ bên mình vì muốn điều tra xem nàng phải là người của Đông xướng. Còn về Lâm Á Hân, lý do y để ý đến chính là lúc nàng ta rời khỏi hoàng cung cả ngày về còn mang theo thương tích khá trầm trọng.

Không có việc chi do ngã từ trên cao xuống được, và nếu có thì đối với nữ tử bình thường có lẽ đã vong mạng từ lâu rồi. Không thể cầm cự lâu đến thế. Y định nói tiếp nhưng lại thôi: "Người có định nói việc này cho Xử Nhi?"

Lâm Á Hân lắc đầu: "Vi an nguy của Xử Nữ, mong Hoàng thượng đây đừng bút dây động rừng. Đợi lúc vi hành đến Đông xướng sẽ an toàn hơn."

Sư Tử khó giấu khỏi nụ cười thán phục, ngay cả việc xuất cung lần này liên quan đến việc Đông xướng mà nàng ta cũng biết. Lâm Á Hân tuy không phải ái nữ của Kim phu nhân, nhưng so với khí chất ngày trước của Kim phu nhân, quả thật Á Hân không thua kém bao nhiêu. Mọi lời nói hay hành động đều thận trọng, lấy đại cục làm trọng sẵn sàng hy sinh chính bản thân và hạnh phúc của riêng mình. Khá khen cho Kim phu nhân dạy dỗ nên một ái nữ tài giỏi như thế!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Con cò tốt

Chẳng mấy chốc đoạn đường của hai người Nhân Mã, Ma Kết đã đến nơi cực hân. Ma Kết không quen với khí hậu lạnh giá khắc nghiệt như thế này, tuy thể cơ thể lại dễ chịu quá đổi. Nàng ôm lấy tay Nhân Mã, chớp mũi đỏ ửng lan rộng đến hai bên gò má: "Chúng ta cần ở đây bao lâu?"

Nhân Mã cúi đầu nhìn nàng nở nụ cười ấm áp, dưới bầu trời xanh trắng phủ đầy tuyết, nàng cơ hồ nhận thấy nụ cười ấy phát ra hào quang sáng chói: "Sẽ không lâu đâu."

"Khi bình phục liền có thể đi tìm tỷ?"

"Ừ."

"Thật tốt quá!" Ma Kết cũng bật cười, tay heo vồ nhẹ vào ngực. Chịu khó một chút, chắc chắn sẽ sớm được trở về nhà... nhưng nàng nào ngờ vực thăm đáng sợ đang chờ đợi phía trước...

...

Song Tử sau khi mê hoặc được Kim Ngưu nàng liền mạnh dạn hơn, dù rằng Kim Vương lão gia và Kim Vương phu nhân không hề hoan hỷ. Nàng cũng mặc kệ.

Hoa Mộc Di dịch dung trở lại thành tổng quản chuyên trông coi chuyện bếp núc, và ứng tuyển nha hoàn. Hôm trước Mộc Di bảo: "Đưa vài người của Hoa Phiến giáo vào làm cung nữ, cốt để thăm dò tình hình."

Tam Vương gia suy nghĩ một chốc, thấy cũng hợp tình hợp lý vì lợi ích đôi bên nên y cũng gật đầu đồng ý. Hôm nay ở Chính Phủ Kim Vương Gia, Hoa Mộc Di thành Thẩm Di đứng ở cạnh Song Tử, đầu cúi gằm xuống đất. Kim Ngưu ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, khẩu khí có phần ngông cuồng: "Xin phụ mẫu hãy cho nàng được ở cùng hài nhi."

Kim Vương phu nhân yêu chiều Kim Ngưu từ bé, cho nên lòng tức giận cũng không thể dùng lời nặng với hắn: "Ngưu nhi, con quên lời nương nói rồi sao?"

Tam Vương gia đứng bên cạnh, y bật cười hào sảng: "Chuyện vui như vậy, chỉ bằng thúc nhạc lên tiếng bằng lòng cho tiểu cự tử sớm sinh quý tử."

Kim Vương gia này giờ không lên tiếng vì sợ có mặt bất thường của Tam Vương gia. Lão ta không nghĩ y đến đây chỉ vì muốn thăm hỏi, mà còn ẩn tình khác. Thế cục triều chính hiện nay đang đứng ở mức dầu sôi lửa bỏng, chỉ cần một sơ hở nhỏ cũng đủ mất mạng. Huống hồ gì, y loanh hoanh trong phủ đệ chẳng khác nào mò mẫm vào nhà.

"Tỷ phu nói đúng."

Kim Ngưu nắm lấy tay Song Từ, vốn dĩ để cho phụ mẫu thấy được tình ý thành thật trong lời nói của hắn. Mà Kim Vương phu nhân lại không muốn nhìn, nên liền quay sang Kim Vương gia, nét mặt có chút cau có: "Lão gia!"

"Nếu diệt nữ tể đã nói vậy, thì chúng ta sao có thể làm khó bọn nhỏ?" Kim Vương gia quay sang phu nhân, lão cười như không cười: "Phu nhân nói có phải không?"

Lệnh phu nhân vội gật đầu lia lịa: "Phải phải!!!"

Trong ngày hôm đó Song Từ chuyển từ biệt viện Tĩnh Mãn, đến Kim Đồng viện, ở chung một gian phòng với Kim Ngưu, còn Hoa Mộc Di xin vẫn ở Tĩnh Mãn, đầu gi nơi đó cũng không có người lui đến, bỏ hoang đã lâu vận khí sẽ không tốt cho Kim Vương phủ.

Trên đường trở về Tĩnh Mãn thu xếp đồ đạc, Song Từ vui vẻ cảm tạ lời nói đỡ ban này của Tam Vương gia. Y khua tay: "Cùng ngồi trên một chiếc thuyền thì phải biết đường giúp đỡ lẫn nhau."

Song Từ gật đầu, cùng Hoa Mộc Di đi nhanh về Tĩnh Mãn.

Chuyện vì sao Kim Ngưu xưa giờ nghe lời phụ mẫu như tuân lệnh Vua, nay lại vì Song Từ cãi lời? Cũng do Tam Vương gia tính trước một bước, lấy yêu đan trên người Mộc Tĩnh khắc chế thành thuốc mang tặng cho Song Từ. Cho nên trên người nàng lúc nào cũng chứa Mê Hồn Hương, chỉ cần nàng muốn thì bất kể là kẻ nào nàng cũng có thể quyến rũ. Do vậy Kim Ngưu nhất nhất nghe lời một mình nàng, lệnh tôn Kim Vương gia thật đúng là con cò tốt.

...

Tam Vương gia trở về Đông xướng liền nhận ngay được bắt thư mật cấp báo từ Hoàng thượng. Bảy ngày sau Sur Từ sẽ cùng Xử Nữ trở về Bắc Thành Khang Vương Quốc, nên lệnh cho Đông xướng nhanh chóng tìm được người có dung mạo y hệt Sur Từ để thế thân. Lần này trở về cũng là có việc vô cùng quan trọng liên quan đến trăm bạc.

Bức thư liền được Tam Vương gia trao tận tay Kim Gia Đông xướng, về trăm bạc chỉ có thể là tung tích của Kim phu nhân và nữ nhi còn lại. Kim Gia Đông xướng lập tức cho người chuẩn bị kỹ càng, và phái vài tên sát thủ tinh nhuệ của Đông xướng bảy ngày sau hộ tống đoàn xe của Sur Từ an toàn, trọn vẹn.

Ở phía bên Sur Từ, Lâm Á Hân có tìm đến và thỉnh cầu: "Chuyện Xử Nữ là thứ nữ của Kim Gia Đông xướng khoan hãy công khai, tạm thời tiểu nữ sẽ thay nàng ấy nhận mặt phụ thân. Xử Nữ biết càng ít về chuyện này, càng an toàn. Đến lúc gió yên biển lặng, chúng ta lựa thời điểm thích hợp để nói với Xử Nữ sau."

Sur Từ suy đi tính lại thấy lời Lâm Á Hân có căn cứ thích đáng chứ không phải không, cho nên y cũng đồng ý.

Lệnh của y cũng được truyền xuống, sự sùng ái ấy chỉ cần một buổi sáng đã lan hết hoàng cung và tai Hoàng hậu nương nương và Hoàng Quý phi nương nương. Bên phía Hoàng hậu không có động tĩnh gì, ngoài việc ngủ trễ một chút, thức muộn một chút. Còn bên phía Hoàng Quý phi thì gà bay chó sủa, một nháo đòi trở về Cát Bình Quốc, hai khóc vì danh phận Hoàng Quý phi cao ngạo nhưng vẫn còn trinh tiết.

Hoàng Quý phi tự thân đi đến Sương Hoa cung, cốt muốn chỉ giáo vị Quý Nhân mới đến chưa bao lâu dám cả gan câu dẫn Hoàng thượng. Chẳng ngờ nàng ta vừa đến thì Hoàng thượng cũng vừa sang.

Thấy bóng hình Hoàng thượng đi vào Sương Hoa cung, Hoàng Quý phi tức tối dậm chân trở về. Đàng xa Sur Từ đã trông thấy bóng dáng của nàng muốn làm khó Xử Nữ. Y chính là phải chăm sóc thật tốt cho Xử Nữ không thẹn với công giúp sức của Đông xướng và tình nghĩa ngày hôm ấy.

Một tiểu tử mười ba tuổi hì mũi chưa sạch, hậu cung chưa đến chục người nhưng để thị tẩm thì lực bất tòng tâm.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nam Cung Mễ Tình

Kinh thành Thiên Hồng Quốc.

Tiết trời vào Đông khá lạnh, chưa nói đến Thiên Hồng Quốc lại nằm ở vị thế cận hàn, khí hậu quanh năm luôn man mát, lạnh lạnh. Trời nhìn trong thì có vẻ sáng bừng, nhưng ẩn sâu những rặng mây bông bênh kia lại là cơn mưa phùn đang chực chờ đổ xuống không đoán trước được.

Bước chân đã mỏi nhừ, cơ thể thiếu nước làm Bạch Dương khó chịu, mà mọi cơn nóng giận đều trút lên đầu Song Ngư. Vì y làm cho nàng ngứa tay gai mắt mỗi khi nhớ về ngày ấy...

"Đến rồi!" Song Ngư hô lên hân hoan, nắm lấy tay Bạch Dương chạy nhanh qua cổng thành cao lớn.

Bạch Dương đang thở hồng hộc vì mệt, lại bị tên dò hơi kéo đi khiến cả người không còn sức lực bay theo chiều gió, trầy hết cả chân. Song Ngư dừng lại trước tửu điểm kiêm luôn quán trọ, mặt mày như nhật được vàng sau bao nhiêu lâu đói khát do cố gắng lê lét tìm đường đến được đây.

...

Dùng bữa xong Song Ngư đề nghị với Bạch Dương: "Đi dạo Kinh thành không?"

Bạch Dương lắc đầu: "Ta buồn ngủ rồi!"

Y nhìn tiết trời vẫn còn sớm, liền kéo tay Bạch Dương: "Ngủ gì giờ này? Đi dạo một chốc rồi ngủ sau!"

Đầu đội nàng trả lời, y nắm tay nàng kéo ra khỏi cửa tửu điểm, mặc nàng hét la inh ỏi: "Này!!! Này!!! Buông ra!!!"

Quanh quẩn hết kinh thành Thiên Hồng Quốc mà bọn họ chẳng thu được tin tức gì, vừa hay trên đường về tửu điểm bắt gặp tiểu thư nhà ai ném tú cầu kén rể. Bạch Dương thấy thế hai mắt sáng rực, nàng kéo Song Ngư: "Ta cũng từng ước được một lần ném tú cầu chọn đức lang quân cho mình."

Song Ngư làm vẻ dè bĩu.

Bạch Dương liếc xéo: "Nếu không phải xui xẻo gặp nhà ngơoi, thì bọn cô nương ta đây đã không phải hàng ngày tức chết. Nhìn cỡ nào cũng không thuận mắt."

"Nhưng..." Song Ngư cảm thấy bản thân cũng đâu đến nỗi nào tệ, nhan sắc có, võ công có, kỹ năng giường chiếu cũng tuyệt vời, bản lĩnh như vậy còn chê bai nữa: "Ta đâu phải dạng quắt ngựa truy phong."

"Ta chính là không cần." Đúng là tức chết nàng mà. Không hiểu sao cái bản mặt yêu nghiệt gần trong gang tấc này luôn làm Bạch Dương sôi máu. Nàng quyết rời khỏi y, lặn vào đám đông để Song Ngư đứng một chỗ đông nghịt nam nhân khó nhúc nhích.

Phải một lúc lâu y mới thoát ra khỏi đám người chờ tú cầu từ đài cát ném xuống. Quanh quẩn tìm Bạch Dương nhưng không thấy nàng đâu, trong lòng có chút bất an.

Về phía Bạch Dương sau khi rời khỏi đó liền hòa vào dòng người, bỗng thấy một đoàn xe ngựa gỗ nam vàng tiến thẳng về phía Hoàng cung. Thế là Bạch Dương cũng chạy theo ngóng, không hiểu sao đám hạ nhân diễu hành ở sau vừa thấy nàng đã nắm cổ áo lôi vào. Một bà bà nắm tay nàng nói nhỏ: "Nhà ngơoi thuộc cung nữ phía nào, sao lại rời khỏi hàng ngũ như thế?"

Bạch Dương định bảo: "Ta chỉ chạy đến coi thôi."

Chợt nàng nhận ra đám người này có cùng kiểu y phục như nàng, thảo nào nhìn nhầm. Thôi thì Bạch Dương cũng im lặng đi theo, hiếm khi có cơ hội được vào Hoàng cung, lần này quyết phải chơi cho đã.

Lúc nàng vào cung mới phát hiện đây là xe ngựa của công chúa hòa thân từ nước láng giềng đến. Công chúa Đại Nam Quốc - Nam Cung Mễ Tinh. Hòa thân là một chuyện, Thái tử muốn hay không còn là một chuyện nữa, nhưng vì tình giao hảo giữa hai nước, việc Thái tử từ chối có phần phật lòng đôi chút.

Nhưng vì đoàn người dừng trước cổng lớn Hoàng cung cũng hơi lâu tít, nên rất nhanh Song Ngư đã tìm đến, đánh ngất một tên thị vệ cướp quần áo của hắn. Song Ngư muốn biết nữ nhân kia muốn làm gì, nàng chẳng khác nào con mèo nhỏ kiêu kỳ khó chiều, lại nghịch ngợm tò mò mọi thứ mà không nghĩ đến kết quả sẽ ra sao.

Vị bà bà khi nãy lại xuất hiện cạnh Bạch Dương, nàng đang trốn một góc, cái mặt ai đó bất thành linh thò ra làm nàng hết cả hồn, thiếu điều thốt lên mấy từ tục tĩu: "Ồi nãi nãi!"

Bà bà vỗ nhẹ lên đầu nàng: "Ta trông ngơoi không quen mắt, có phải là cung nữ vừa được tuyển đến mấy hôm trước?"

Bạch Dương vội gật đầu, trước khi đến Thiên Hồng Quốc nàng có ghé sang Đại Nam Quốc mua y phục, và nghỉ ngơi gần nửa ngày đường. Đó là lý do vì sao nàng bị hiểu nhầm là người của Đại Nam Quốc. Chẳng qua là khuôn mặt nàng có giống điểm nào đâu, ai lại bán y phục cung nữ ngoài đường?

Vừa lúc đó bóng dáng tên thị vệ đội mũ che hết vầng trán đi ngang, y cúi thật thấp trước mặt lão bà bà, giọng nói như ai đó bóp mũi: "Nhũ mẫu Công chúa Đại Nam? Công chúa đang tìm người!"

Bà bà ấy là nhũ mẫu của Công chúa, hèn chi lại theo sát từng người bên cạnh đến như vậy. Nhũ mẫu vừa rời đi, tên thị vệ liền nắm lấy tay Bạch Dương lôi vào một góc khuất, nhanh chóng đưa ngón trỏ lên giữa môi nàng, gỡ bỏ mũ: "Là ta!"

Bạch Dương nhìn ngón tay y đặt thật sát môi, hai mắt như muốn rớt xuống luôn. Cả người nàng giờ đây chính là nóng như lửa đốt, khói bốc nghi ngút trên đỉnh đầu. Cái gì mà làm ôm nàng chặt như thế chứ?

Người Bạch Dương hơi cục cựa, Song Ngư biết mình vô lễ nên nói lỏng vòng tay nhưng không hẳn là buông lỏng. Y đưa mắt nhìn cục diện xung quanh, đoàn người đi theo cùng Công chúa Đại Nam đứng là nhiều thật, vừa đông vừa dài đứng chen chân gần một phần ba dặm. Mà trong đó có một nhóm cung nữ ăn vận mỏng manh, khăn lụa mỏng che nửa khuôn mặt, để lộ ra đôi mắt cùng đường kẻ đậm và ấn đường có điểm nốt son. Công chúa Nam Cung Mễ Tĩnh trong truyền thuyết đưa tay ngọc vén màn hoa, chân nàng vừa đặt xuống liền có mấy tên nô bộc khom lưng làm bậc thang. Hai bên cung nữ thay nhau nắm tay nàng diu xuống. So với y phục thượng đẳng, y phục nàng được may vá công phu hơn, loại vải cũng hào hạng và tốt nhất, toát lên được khí chất quý tộc, điểm nhẹ từng đường cong cơ thể mà mị. Nói đến mái tóc dài như suối chạm gót chân, thướt tha mượt mà đúng là không ai sánh bằng. Nàng không che mặt nên để lộ ngũ quan tinh xảo, nụ cười tươi tắn và dáng vóc tựa như búp bê sứ được đúc ra từ những đôi tay nghệ nhân điêu luyện tỉ mỉ nhất. Phải nói là có một không hai. Nữ nhân nhìn còn yêu thương, hưởng hờ gì nam nhân. Da thịt nàng trông thật mịn, quả mông căng tròn có vẻ rất nõn nà trông giống bánh bao, nếu cần nhẹ liền đồ ừng. Bờ eo thon thả, đôi chân khẳng khiu, đẹp thì có đẹp, quốc sắc thiên hương thật nhưng là nàng quá ốm. Cơ thể nàng gầy đến mức, một trận gió Đông ủa đến sợ rằng nàng có thể bay đi hay ngã bệnh. Tưởng tượng đến điều đó, bất giác trong lòng người đối diện liền cảm thấy muốn dùng cả đời để che chở.

Bạch Dương nhìn Nam Cung Mễ Tĩnh đến mê muội, đôi mắt không ngừng hiện lên hai từ "mỹ nhân" miệng chóp chép suy nghĩ: "Chắc là ngon lắm!"

Song Ngư đưa tay hươu hươu trước mặt Bạch Dương vài cái, xác định rõ nàng đang thèm khát đến mức nào mà nước dãi rướm cả khóe môi. Nam Cung Mễ Tĩnh dầu có đẹp cũng không thể bằng "mỹ nhân Bắc Thành" đang đứng trước mặt y được. Nhất là về khoản gò bồng, so ngực cả hai thì Bạch Dương chỉ cần chột hạ bằng một cú úp thôi cũng đủ để đối thủ ngạt thở đến chết.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Sợ chó sói sao?

Cả đất trời phủ toàn một màu trắng xóa bởi tuyết, từng cơn gió thổi đến không mạnh cũng chẳng nhẹ nhưng đủ để đốn ngã một cái cây to bình thường. Thời tiết khắc nghiệt này thật muốn giết chết hết sinh vật ở đây, ngay cả biển rộng mênh mông cũng đóng thành băng, ngoài kia đại dương không biết có nước uống không? Cũng không có nơi trú ẩn tránh rét? Xui rủi lỡ lạc vào lãnh địa này chỉ có nước bỏ mạng vì máu đông thành đá mất.

Dù vậy, nơi lạnh lẽo nhất vẫn có những thứ sống như gấu trắng, sói trắng, chim cánh cụt, hải tượng... và đây cũng là lần đầu tiên Ma Kết được nhìn thấy chúng.

Thời đại mà nàng đang sống, những con vật này hầu như đã chết hết rồi, chúng chỉ còn được lưu giữ lại qua sổ sách, và xương hóa thạch trưng bày trong lồng kính. Việc ăn thịt chúng thật ra nàng chưa từng nghĩ đến, vì mấy trăm nghìn năm nữa nó sẽ bị tuyết chôn hoàn toàn. Cho nên để cân bằng hệ sinh thái Ma Kết tuyệt đối không thể ăn, nàng liên tục từ chối cho đến một hôm Nhân Mã mang về vài con cá: "Không ăn gấu thì ăn cá đi."

Cái tay heo hươu, nàng cảm thấy không thuận tiện chút nào. Nhân Mã nói: "Hôm nay ta mang tay gấu về thay cho nàng."

Khóe môi giật giật, mi tiếp hơi nháy, mắt nhìn xuống tim, tim cũng lắc đầu trốn tránh.

"Tay gấu?"

"Ừ, nàng bảo tay heo không thuận tiện còn gì?"

"Nhưng tay gấu... thì nó to... mà còn lại..."

"Vẫn đỡ hơn là tay heo."

Vâng, một là một, hai là hai không thể thay đổi. Sau khi Ma Kết ăn xong dăm ba con cá, nàng ợ ra thành tiếng. Nhân Mã nói gì kêu gì cũng ngoan ngoãn gật đầu nghe theo. Đến lúc nàng tỉnh lại thì tay heo đã được thay thành tay gấu. Bàn tay vừa to vừa nặng, khó cử động, nàng liền thở dài tủi thân. Chưa nói đến Ma Kết thấy ngứa ở chân định đưa tay gãi nào ngờ mới hạ tay đã làm rách một mảnh thịt. Do cơ thể hiện tại là đồ mượn tạm, không có máu để chảy, nếu không nàng đã khóc thét vì máu thịt hòa trộn lẫn sâu xuống nền tuyết trắng mất rồi.

Nhân Mã ngồi may lại vết rách cho Ma Kết, nàng thiếu điều nhìn thấy cả xương trắng lẫn các sợi dây phát ra ánh sáng kỳ lạ. Nhân Mã nói: "Ta dùng tóc Hồ ly thể mạch máu và gân tay chân cho nàng."

Đúng là Cốt Dã danh bất hư truyền, cả việc này cũng có thể làm được.

Dù không có cơ chế bơm máu, nhưng nàng vốn vẫn có thể cảm nhận được cơn đau nhỏ đến lớn, bất tiện là không thể trao đổi chất hay lọc máu. Nên các tế bào nhanh chóng phân rã, hoại tử nhanh hơn khi ở nơi có nhiệt độ cao. Ma Kết hỏi: "Thể những bộ phận khác của ta thì sao?"

Nhân Mã cười cười tựa như muốn trốn tránh: "Thì... vẫn an toàn..."

Nàng cau mày: "An toàn là thế nào? Giờ chúng có đang nằm trong người ta không?"

Nhân Mã ngẫm nghĩ một chút mới lắc đầu, rồi lại gật đầu: "Có thể nói vừa ở trong người nàng, vừa không."

"Hử?"

"Ta cất giữ trái tim nàng ở một nơi rất tốt. Với cả những thứ khác cũng giấu kỹ càng."

Thần sắc sa sầm, nàng như muốn khóc nức nở: "Vây... vậy... người ta không có gì trong đây ư?"

Y lại lắc đầu rồi gật đầu: "Thật ra thì vẫn còn bộ não, nàng đừng bị đứt đầu hay tổn hại đến nó thì tuyệt đối không chết."

Nàng quả thật kinh hãi, không phải một chút mà rất nhiều, một sự quan ngại sâu sắc cho câu hỏi chuẩn bị thốt ra. Ma Kết nuốt nước bọt ừng ực, đầu gối nàng cũng nên biết tất cả cơ quan còn lại do đâu mà có để còn đi mua đồ cúng về, vãi lạy cầu siêu: "Vây những thứ khác do đâu mà ta có?"

"Đa phần là của heo."

Y thần nhiên trả lời, dọn dẹp mớ xương cá rồi bỏ đi khuất dần trong sương mù và tuyết trắng. Để lại nàng ngồi đó, dạ dày cuộn trào, ruột quặn lại như bị ai đó thắt chặt bằng sợi chỉ mỏng...

"Heo sao?"

Chẳng phải mấy hôm trước nàng toàn được ăn thịt heo... da gà trên người nổi lên, bất giác cả người rùng mình vãi cái...

Thật là một cơ thể thú vị!

...

Đến chập tối mà Nhân Mã vẫn chưa về, Ma Kết đi cả nhấc bên trong hang băng lỏng rồi bời, nàng hiện tại chưa tìm được tí tẹo chỉ còn biết nương tựa vào y. Mà ngay cả y cũng biến mất thì đúng là ông trời phụ lòng nàng rồi. Ma Kết đắn đo một lúc, cuối cùng cũng dờ khóc dờ cười vãi lạy cái áo lông gấu trắng ba cái, miêng lâm bầm: "Hãy mau mau siêu sinh tịnh độ, sống một kiếp người bình an, hạnh phúc! Ta thật lòng xin lỗi!"

Nói rồi nàng chộp lấy lớp lông gấu khoác lên người, đi ra giữa cái thời tiết khắc nghiệt chỉ có thể thấy lớp lông dày của con gấu trắng che lấp đi nàng. Ma Kết nhìn tám phương tứ phía, nàng không thể xác định được đường ở nơi này. Có lẽ bão tuyết đang kéo đến vì lúc Ma Kết đến rõ ràng tuyết rơi không dày như vậy.

Ma Kết khó khăn bước trong tuyết, từng bước chân cứ bị lún xuống, rồi cơn gió lạnh buốt thấu xương ập tới, rét run cả người. Nàng thét lớn: "Nhân Mã!!!"

Đi được một đoạn khá dài, bốn bề vẫn phủ một màu trắng xóa, nàng lại đưa tay lên môi thành hình cái loa: "Nhân Mã!!! Nhân Mã người đang ở đâu???"

Chẳng có tiếng đáp lại nàng ngoài gió rít rào lán át đi âm thanh yếu ớt từ cổ họng. Ma Kết hoen mi, một muốn dứt hơi ngồi sụp xuống làn tuyết, lại bất ngờ ngồi trúng cái gì đó chọc lên cứng ngắt. Nàng xoay người liền xác định đó là ngón tay nam nhân, nàng đảo bói một lúc thì phát hiện ra khuôn mặt quen thuộc lấm lem máu tươi.

Cả người Ma Kết run lẩy bẩy, ngực đập phồng sợ hãi. Không phải vì quá lạnh, mà trông thấy Nhân Mã như vậy liền dọa nàng đến mức chết điếng. Rõ ràng y có võ công cao cường, còn là thần y nữa sao có thể...

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Nàng tiếp tục dùng tay đào bới, một tay thường lạnh cóng, tê rần, mười đầu móng tay đỏ rồi sang trắng bệch. Tay còn lại đào mạnh hơn, do bản chất tay gấu. Đến lúc sau nàng mới phát hiện máu trên người Nhân Mã không phải của y mà nó chảy ra từ xác một con chó sói trắng. Nhân Mã cả người cứng đờ, tròng mắt giãn ra đến mức tưởng không còn nhịp thở nữa. Vây mà đôi môi không ngừng nhấp nháy, Ma Kết phải cúi thật thấp xuống, tai áp đến môi mới nghe được: "Chó!!! Chó!!!"

"O...?" Nàng ngẩng đầu dậy trong bão tuyết, không biết nên cười hay khóc, tức giận hay thương cảm đây nữa. Con sói cũng đã chết rồi, mà y vẫn cứ nằm bất động không ngừng huyền thuyên về sói, nàng ghé tai y hỏi nhỏ: "Sợ chó sói sao?"

Nhân Mã gật đầu liên tục, tuyết trắng dần rơi xuống phủ kín khuôn mặt y. Ma Kết bật cười chảy cả nước mắt, cứ lo lắng y chết đâu đó rồi, nào ngờ nằm đây sợ một con sói đã đi đầu thai. Dùng sức, nàng đẩy con sói ra khỏi tầm nhìn của Nhân Mã, dùng tay trái bình thường che mắt y: "Không thấy nữa thì không sợ! Đi theo ta không được quay đầu nhìn lại, được chứ?"

Nhân Mã khó khăn ngồi dậy, gật đầu như gà mổ thóc, y cúi đầu chậm rãi đi theo nàng. Còn nàng không ngừng cười giễu cợt, không nghĩ Nhân Mã tại ba dám lấy gân của rồng - phượng cũng biết sợ chó. Y không thấy đường nhưng hiểu rõ nàng đang cười, cả mặt đỏ ửng vì ngượng: "Ta cũng... là người..."

"Ừ... ừ..."

Thì nàng có bảo y không phải là người bao giờ? Tại sao lại biện minh vụng về như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Khuynh đảo vũ đài

Bạch Dương vỗ bốp bốp vào vai Song Ngư, nụ cười đê tiện nở trên môi: "Phải chi ta là Thái tử điện hạ, mỗi ngày đều được sủng hạnh cực phẩm mỹ nhân."

Song Ngư khinh miệt ra tận mặt: "Thái tử điện hạ Thiên Hồng Quốc may mắn không phải nàng."

Nàng lườm y, lườm đến rách cả mắt.

Chẳng qua là hôm nay có sự xuất hiện của một người nữa khiến Song Ngư chú ý: "Đó hình như là Bảo huynh."

Y chỉ tay về hướng xa xa, Bảo Bình cùng một nữ nhân bước xuống từ xe ngựa gỗ. Bạch Dương hỏi: "Là người quen à?"

Song Ngư không hẳn nhận định, hơi nhẹ gật đầu.

"Nếu là người quen thì tốt quá!" Vì cốt cách như nào mới có thể ngang nhiên vào Hoàng cung dễ dàng như thế: "Có lẽ là người mang thân phận cao quý! Nhưng nhìn sao thì cũng trông không thuận mắt, thế gian rộng lớn như vậy cũng có người mang vẻ ngoài hết như người."

Nhờ lời của Bạch Dương mà Song Ngư mới để ý, đúng là Bảo Bình có nét tựa tựa với Song Ngư, nhất là đôi mắt và cánh môi. Nếu nhìn tổng thể thì thật là tướng mạo song toàn, giống nhau như đúc ra từ một lò. Và cũng mang ý tự mình khen ngợi bản thân..

"Người lạ vô tình quen biết khi hồi đường thôi." Sao lại có sự trùng hợp đến nhường này?

"Ừ hử!?" Bạch Dương nhìn một chốc rồi đưa mắt về hướng khác. Nàng vẫn đang quan sát đám cung nữ vận y phục mỏng, đeo khăn che mặt, vì so với đám cung nữ kia. Những người này có vẻ là vũ nữ của hoàng thất, y phục một phần cũng nói lên được phẩm của họ. Nhìn lại y phục của mình, nàng đứng là than ngắn thở dài, kéo áo Song Ngư: "Ta cần một bộ y phục của vũ nữ để tiện thể trà trộn đến gần vị Công chúa kia thăm dò."

Rất nhanh Song Ngư đi rồi quay lại mang cho nàng không những bộ y phục mà luôn cả người. Vũ nữ bị bắt trời còn bị điểm huyết đạo, hai mắt đỏ hoe nhìn nàng chăm chăm như muốn khóc. Bạch Dương muốn quỳ xuống vái lạy tên gốc này: "Ta bảo người lấy bộ y phục chứ đâu phải bắt người!?"

Song Ngư gãi gãi đầu: "Nhưng ta đâu thể lột đồ nàng ấy được!?"

Bạch Dương nheo mắt, hơi dãn mặt: "Người nói cũng phải."

Nàng cúi đầu nhìn vũ nữ đáng thương: "Ta xin lỗi, ta chỉ muốn mượn y phục cô nương một chút. Chắc chắn sẽ hồi lại nguyên vẹn, giặt giũ thơm tho và sạch sẽ."

Vũ nữ kia dù có không muốn cũng chẳng nói được, vì nàng bị trời như đòn bánh tét. Bạch Dương cùng Song Ngư mang vũ nữ vào một gian phòng chứa đựng rất nhiều sách cũ, có góc còn đóng bụi, mạng nhện giăng khắp lối. Bạch Dương kêu Song Ngư đi lấy chén nước, với vài cái bánh bao: "Chút nữa huyết được giải nhưng cô nương không thể tháo trời được, nên cứ cầm lấy bánh bao ăn lót bụng nhé!"

Bạch Dương nàng nợ người ta như vậy, không thể ác ôn đến mức làm người ta khổ sở chết đói chết khát ở đây. Đợi lúc y rời khỏi nàng mới bắt đầu trao đổi y phục, lột vài voan mỏng manh này thật đúng là cực hình, hai tay ôm vai, người hơi run rẩy: "Ái chà! Cô nương mặc y phục này không lạnh ư? Thôi vận y phục của ta sẽ ấm hơn đó!"

Nước mắt nữ nhân không rơi từng giọt...

Đuôi chân mày Bạch Dương không ngừng giật giật...

...

Vì che mặt nên giờ đây không ai nhận ra được Bạch Dương nữa. Nàng phải biết vì sao lại bảo đến đây tìm thân phận thật sự. Còn Song Ngư lại tiếp tục đội mũ làm thị vệ tuần tra, đi chung với đám người kia đứng dọc ở nơi tổ chức dạ yến tiệc tối nay. Y bảo Bạch Dương trà trộn cần thận có việc gì thì cứ tháo chạy sau đó hét lên y sẽ bay đến cứu. Chứ nàng mà gọi nhỏ thì sư phụ Song Ngư có đắc đạo thành tiên cũng không nghe thấy được.

Bạch Dương gật gù hiểu "âm lệnh" rồi, tuy vậy nàng vẫn hoài nghi về việc vừa chạy vừa hét lớn chẳng khác nào báo hiệu cho quân lính "ta đang ở đây

đến bắt ta đi?"

Đó có phải là kẻ sách hay? Tốt nhất có việc chẳng lành cứ tẩu vi thượng sách còn những cái khác tính sau.

Lúc nàng lướt qua vũ đài lớn, lại nhớ đến ngày tháng ở Trúc Đình Lâu chỉ có việc thanh lâu xây vũ đài nhỏ hơn đây nhiều. Đường đường là "mỹ nhân Bắc Thành", Bạch Dương không ngừng cười nham nhở. Chút nữa chắc chắn nàng sẽ khuynh đảo vũ đài, khiến ai nấy đều phải trở mắt trầm trồ khen ngợi mỹ nữ thoát tục như nàng.

Cho nên nàng cứ bước tiếp cùng đoàn người bước vào trong chuẩn bị.

Công chúa Đại Nam Quốc - Nam Cung Mễ Tinh không hề đến tham kiến Hoàng thượng hay Hoàng hậu trước mà đi thẳng vào chỗ chuẩn bị. Chất giọng thanh thoát như chim vành khuyên, tiếng nói ngọt như hát, lại trong như suối êm đềm trôi trên từng mảnh đá sỏi tinh khiết: "Trước tiên ta phải tạo một ấn tượng sâu sắc và xinh đẹp long lẫy nhất!"

Đám vũ nữ nào ngăn đứng vỗ tay khen ngợi, còn Bạch Dương thì lạnh cóng cả tay chân, tứ chi cứng ngắc, thiếu điều hai hàm răng va vào nhau kêu "lạch cạch" thảm hại.

Nam Cung Mễ Tinh lấy một mảnh vải lụa đỏ khác biệt với màu hồng của vũ nữ, tạo nên điểm nhấn nổi bật giữa một rừng hoa hồng. Bạch Dương điểm nốt son trên trán bằng máu Song Ngư cho nên nó sẫm hơn những người còn lại, nàng quay mặt chỗ khác sợ bị phát hiện. Lại bất gặp vị nhũ mẫu ban này đi đến cầm bút lông điểm lên ấn đường Công chúa một đóa tường vi. Bạch Dương thích ngất ngây, nàng cũng muốn. Tiếc thân phận thấp kém, nào dám trào cao.

Khi dạ yến tiệc diễn ra, Bạch Dương cùng đám người Nam Cung Mễ Tinh bước ra sau cánh gà, trời cũng đã tối, bụng chỉ chứa nước. Tay chân bần rần như này sao có thể uyển chuyển điêu luyện nổi đây? So ra Nam Cung Mễ Tinh nội lực đoán chừng khá thâm hậu, không cần ăn mà vẫn rất sốt sắng, tràn đầy năng lượng chẳng bù cho nàng. Có lẽ vậy mà nàng ta gầy đến thế!

Hoàng thượng Thiên Hồng Quốc cho lệnh bắt đầu tiệc cũng là lúc vũ nữ ủa lên vũ đài theo dọc đường đi, thảm đỏ trải cùng cánh hoa hồng từ trên không rải xuống. Nhạc Đại Nam Quốc tiết tấu có chút nhanh, bắt chợt lại kéo dài rồi chậm miên man. Dù ban này có coi vũ nữ tập dợt múa trước, khả năng học hỏi của nàng cũng không tệ. Thế nhưng vũ điệu rõ ràng kỳ công, độ khó có thể nói cao vời vợi. Bạch Dương đưa tay lên cao bên trái lại không may chiếc vòng rườm rà vướng vào tóc vũ nữ trước, nàng giật mạnh tay khiến nàng ta ngã nhào ra sau hét lên một tiếng đau đớn. Bạch Dương do tiếng hét mà hoảng hồn lúng túng bước lùi về sau đập vào chân vũ nữ đang tiến đến. Nàng vội né người làm nữ nhân trước ngã vào người sau, vừa tránh được cú xô xát nàng lại bị vấp cánh hoa hồng, trượt chân xoạc ngang, tông thẳng ba bốn vũ nữ bên phải khiến cả đám không té thì bị thương đến rách y phục. Công chúa Nam Cung Mễ Tinh vừa được nâng lên từ dưới bậc vũ đài, nàng đứng sững ra đó chết lặng. Cả một đám thiên nga bỗng chốc biến thành mớ hỗn loạn. Còn Bạch Dương thì xoạc ngang ở giữa đám vũ nữ bò lê bò lết xung quanh, chẳng khác nào cái nhân thịt nằm giữa lớp bánh bao. Mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía nàng, giờ đứng dậy vừa chạy vừa hét cũng không kịp nữa rồi hướng hồ dùng kế "tẩu vi thượng sách". Cho nên Bạch Dương chỉ còn nước tháo tấm voan che mặt ra cười xòa hối lỗi, thật ra nàng không nghĩ bản thân mình tệ đến như vậy. Đúng là khuynh đảo cả vũ đài theo một nghĩa không về vàng cho mấy...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tốt nhất đừng tìm nữa

Song Ngư thấy không hay liền đưa tay nắm chuỗi kiếm, chỉ cần có kẻ động thủ làm tổn hại đến Bạch Dương chắc chắn y sẽ lao đến. Chỉ là Hoàng thượng trên ghế cao nói nhỏ vào tai Thái giám bên cạnh, gã ta liền gạt đầu, truyền lời Hoàng thượng bằng giọng chua chát: "Người mau đứng dậy, không sẽ dễ chết người!"

Bạch Dương khó hiểu cúi đầu mới sực hiểu lời nói ấy, chẳng qua có một vị vũ nữ bị kẹt dưới cặp ngực nàng. Nhưng do nàng ta bị một vũ nữ khác đè lên nên không đứng dậy được, tay chân đang đập mạnh xuống đất cầu cứu, nước mắt chảy dài ướt đầm cả khuôn mặt. Bạch Dương vội đứng dậy trả lại bầu khí quyền trong lòng cho nàng ta.

Còn Nam Cung Mễ Tinh đưa mắt nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Thái tử Thiên Tử Hoàng đầu, tâm tình có phần hụt hẫng.

Thiên Tử Ninh ngồi bên dưới Hoàng hậu một bậc, cau mày khó chịu: "Sao lại thành ra nông nổi này?"

Hoàng hậu cười hiền từ: "Chỉ là sự cố thôi, không ai muốn cả!"

Nói rồi bà trao ánh mắt cảm thông đến Hoàng thượng phía bên cạnh, người liền hiểu ý ái hậu, ra lệnh cho thị vệ: "Đi các nàng vào trong, mời thái y xuống chăm sóc thật kỹ. Chỉ là chút sự cố thôi... đừng để bị gián đoạn... tiếp tục... tiếp tục..."

Thiên Tử Ninh đứng dậy cung kính góp vui: "Hay đề hoàng nhi cùng với Công chúa Mễ Tinh tấu một bài."

Hoàng thượng liền vỗ tay ba cái: "Diệu kiến!"

Thế là đám người ngổn ngang bên dưới rất nhanh được đưa vào trong hậu viện. Lúc bước vào Bạch Dương đi cà nhắc do xoạc ngang ngoài ý muốn, hông nàng đau rất cả rồi. Song Ngu bước đến kề cạnh nàng: "Chúng ta nên đi thôi, trước khi bị phát hiện."

Bạch Dương gật đầu, rất nhanh tách khỏi đoàn người hộ tống vào hậu viện.

Bạch Dương cùng Song Ngu tiến bước vào khuôn viên vắng lặng như tờ, chỉ được thấp sáng bởi ngọn đèn nhỏ ở phía trà đình không mấy xa. Bạch Dương phát hiện ra có người ở đó liền kéo Song Ngu đi qua hướng khác. Hành động bất thường liền làm cho người trong trà đình phát giác, tiếng hô lớn vang lên: "Là kẻ nào!?"

Song Ngu định thi triển khinh công nhưng bị chặn lại bởi cánh quạt giấy màu đen, bên trong còn phóng ra ba cái phi tiêu sáng bóng, bén nhọn. Y đưa chân đá phanh một cái làm nó chệch hướng và vào hai cái còn lại. Bạch Dương thấy không ổn, đành phải nàng chẳng khác nào cục tạ muốn chạy cũng không xong. Cho nên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc nhất, nàng lại có thể vì nghĩa quên thân, vì Tiểu Ngu mà quên hiềm khích giữa hai người: "Người chạy trước đi rồi quay lại cứu ta!"

Song Ngu anh dũng, vỗ ngực: "Ta là nam nhân của nàng!"

Thế thì liên quan gì? Bộ bỏ nàng ở lại thì ai ăn mất đậu hũ của y à?

Bỗng nhiên động tác từ người kia ngừng lại giữa không trung, cận sát bên cổ Song Ngu, người cầm quạt kinh ngạc lên tiếng: "Song đệ?"

Song Ngu thoáng ngỡ: "Bảo huynh?"

Thế là màn trùng phùng giữa hai huynh đệ diễn ra trước mặt Bạch Dương. Nàng vuốt ngực khinh khinh, đập mạnh lên vai Song Ngu, vui vẻ nói: "Ta đã bảo mà, hai người các ngươi có tướng phu thê... à không là cùng chung huyết thống. Dung mạo giống đến tám phần!"

Không khí vui vẻ giữa hai huynh đệ chợt trùng xuống, nét mặt Bảo Bình trầm ngâm hồi lâu. Còn Song Ngu thì ngược lại, y vì cảm nhận không khí thay đổi có chút lạ nên im chứ không phải suy tư gì.

Bảo Bình không phủ định, cũng chẳng nhận định. Song Ngu khua tay bảo: "Ta là cô nhi, nếu sinh ra có bảo huynh giỏi giang như này thì quá tốt! Nhưng ta không mơ trào cao đến vậy."

Người còn lại bên trong trà đình là Thiên Từ Hoàng, y cũng bước ra nhưng có chút yếu ớt. So với bình thường thì phải nói một ngọn gió nhỏ cũng đủ đánh gục y: "Người quen cả sao?"

Bảo Bình gật đầu, nhìn vào trà đình. Bóng dáng nữ tử thướt tha bước ra đứng nép sau lưng Bảo Bình, y cúi đầu nhìn nữ nhân nhu mì: "Không thoải mái?"

Nàng gật đầu, y liền bảo hộ đưa nàng về túc xá nghỉ ngơi. Đành phải thất lễ cáo từ mọi người. Thiên Từ Hoàng không thể giữ chân, chỉ biết hẹn ngày tái ngộ. Trước khi Bảo Bình rời khỏi có quay sang Song Ngu nói nhỏ với y, những lời đó đủ để dành cho hai người nghe hiểu được nội dung: "Nếu đệ đi tìm thân phận của mình... tốt nhất đừng tìm nữa. Vì kết quả cuối cùng sẽ giống như ta, cả đời chỉ có thể trốn chạy."

Song Ngu định hỏi lý do vì sao Bảo Bình biết y đến đây tìm kiếm thân phận của mình? Nhưng chưa kịp hỏi Bảo Bình đã cười sảo, lắc đầu tỏ ý với y "đừng tò mò, đừng cố tìm ra chân tướng sự thật". Rồi Bảo Bình cúi đầu, đẩy mất thập phần nhu tình cùng Thiên Bình: "Chúng ta về túc xá nghỉ ngơi!"

Thiên Bình chớp nhẹ mi tiếp, một môi gật đầu.

Bạch Dương đi vào bên trong trà đình rót chén trà uống định thần dưỡng nhan. Không thể tin được khi này lại nữ anh hùng như thế, bản thân tự cảm thấy hãnh diện. So với Song Ngu, Bạch Dương tự kiêu cũng không kém, đúng là một cặp trời sinh.

Thiên Từ Hoàng như người tàn hình, và Hoàng cung từ khi nào thành nhà không chủ. Hai người kia tự nhiên rót trà rồi uống chẳng hỏi han gì đến vị Thái tử yếu ớt đứng tựa cột một bên. Đến khi y tăng hắng, lên tiếng Bạch Dương mới thoáng thót giạt mình mà chú ý: "Các người có việc gì?"

Bạch Dương nuốt nốt ngụm trà: "Không có gì!"

Nàng cười huề rồi kéo tay Song Ngu rời đi. Chưa đi ra khỏi đình viện đã bị Thiên Từ Hoàng cau mày khó chịu, chớp lấy cổ áo, chẳng may loại y phục nàng đang vận vô cùng mỏng manh. Một cái nắm kéo cũng đủ xé rách tan nát. Dù Thiên Từ Hoàng đang trọng thương, nhưng y không bắt lực đến mức vô dụng. Áo ngoài tự dung phát ra tiếng "set" dài, Bạch Dương trong đầu liền hiện lên cảnh tượng vũ nữ kia khóc nức nở vì nàng không giữ lời. Song Ngu đang đi ngang hàng, cũng giạt mình đưa tay ôm lấy hai bầu ngực sữa vung cao to vật vờ, to tổ chẳng lấp ló dưới chiếc yếm đào. Mà Bạch Dương lại chẳng hề máy may ngực mình nảy lên, tung tung giống như quả cầu mây bị đá qua đá lại.

Con gió lạnh ập tới, tay Song Ngu đương yên vị ôm trọn hết đậu hũ, đôi mắt hướng lạc sáng bừng tựa vì sao lẻ loi lấp lánh trong màn đêm.

Một tia sét đánh thẳng vào đầu Bạch Dương khiến nàng chết lặng trở mắt nhìn tay Song Ngu, đôi ngươi đen láy se lạnh đáng sợ không ngừng toát ra hàn khí, thật là hai con mắt ấy sắp lọt trông rơi vụn xuống đất lăn lông lốc rồi. Còn Thiên Từ Hoàng bất ngờ vì việc khác ngoài ngực Bạch Dương... đó là viên đá ngũ sắc mang hình hài cánh hồ điệp bên phải lộ ra khỏi chiếc yếm đào.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Soái

Một tuần sau.

Đông đến, trời bắt đầu vui trong những cơn gió lớn. Cự Giải ngồi yên trên giường, ngoan ngoãn nghe từng lời giáo huấn của Thiên Yết.

Một tuần qua nàng không hề nháo nhào, chạy trốn hay chống cự lại hắn nữa. Dù cho những cơn đau có xé da xé thịt cũng không thể làm nguội lạnh đi cảm giác chán ghét, oán hận hắn. Thiên Yết không có nơi ở cố định, hay một công việc nào yên ổn đứng với người thường. Hắn được trả tiền để đoạt mạng, đi theo hắn bao lâu nàng ít ra cũng học được đôi chút.

Thiên Yết đưa mắt nhìn Cự Giải, đã được ba mươi một ngày, chỉ còn hai mươi chín ngày nữa. Tất cả những gì hắn đang phải chịu đựng đều được trút sạch hết. Chẳng qua hắn cảm thấy Cự Giải không hề biểu hiện đau đớn mỗi khi trời tối, có phải chăng nàng thật sự đã được chữa khỏi.

Túi hoa Cự Giải mang theo, bên trong có hoa nhưng đã héo. Những ngày đầu tươi tốt, hương thơm ấy khiến nàng dịu đi cơn đau, rồi sau đó tệ dần đi nếu hoa không ngắt hương nữa. Trong đầu Cự Giải chỉ mong Thiên Yết xuất hiện, cho nàng vài cái túi hoa như thế, áp chế Cô Trùng, giúp nàng chống chọi lại cơn đau muốn xé toạc cơ thể ra làm vạn mảnh này. Dù để nàng có cơ hội ra tay giết chết hắn.

Mỗi khi nàng lên cơn đau, mặt không biến sắc vì vốn dĩ làn da trắng bệch che giấu đi. Tuy nhiên, tấm lưng đỏ đầy mồ hôi lạnh lại như tố cáo Cự Giải rằng: "Đau đến chết mất!"

Cứ vậy, Thiên Yết lại dúi vào tay Cự Giải một con dao nhỏ, độc mồm bảo: "Giết chết ta đi! Sao lại không giết? Chẳng phải ngươi muốn giết chết ta lắm sao? Hay tại ngươi sợ không ai giúp ngươi kích thích mỗi đêm?"

Cự Giải nhìn hắn, đôi mắt trắng đục hiện lên từng tia máu đỏ tươi. Trong đôi mắt ấy chỉ có hình ảnh dơ bẩn, gớm ghiếc của Thiên Yết. Ngày qua ngày, cuối cùng nàng mới ngộ ra một chân lý: "Không có nỗi đau nào bằng việc yêu một người căm phẫn mình."

Khóe môi nâng lên thành vòng bán nguyệt, nàng cười nhưng lại cắn mạnh vào môi rướm máu. Nếu không thể giết hắn bằng vũ khí, thì giết hắn từ trong ra ngoài. Dùng tình yêu để nguyên rửa hắn đời đời kiếp kiếp.

Thiên Yết từng bảo: "Những thứ này có thể đã thương ta nhưng không thể giết chết. Phượng Hoàng tái sinh từ tro tàn, dù ta có bị phanh thây vẫn sẽ sống tiếp. Đau một chút... cũng quen rồi!"

Theo nàng tìm hiểu, Thiên Sát Lang được cứu từ sợi gân Phượng Hoàng. Chỉ có một người có thể dùng pháp khí giết được hắn, tuy nhiên trong trận chiến xưa vị đó bị một đạo sấm chớp đánh văng đi xa tít tắp. Đến giờ vẫn không rõ tung tích. Cự Giải cho rằng, chỉ cần tìm được vị đó, nàng sẽ quỳ dưới chân họ cầu xin được chính tay kết liễu Thiên Yết, trả mối hận máu.

"Sao lại nhìn ta như thế?" Thiên Yết xem sắc trời vẫn chưa tối, vậy mà mắt Cự Giải đã ngập trong màu máu, đỏ hơn cả huyết sắc nơi hắn: "Đang suy nghĩ cách giết chết ta à?"

Cự Giải khẽ hé môi, bật cười nhẹ. Nàng nâng tay che miệng cười thẹn thùng, đã lâu rồi Cự Giải cũng không nhớ rõ âm điệu ngọt lịm từ chất giọng mình nữa: "Hôm nay ta mới chú ý... chàng cũng thật sự rất soái!"

"Hừ!" Khóe môi Thiên Yết hơi héch lên không tạo độ cong của sự vui vẻ, ngược lại biểu hiện giễu cợt còn chứa đựng nỗi khinh miệt: "Ngươi đang có âm mưu gì sao?"

Tự dưng Cự Giải chồm người về phía Thiên Yết: "Không, chàng thật sự hảo hảo soái! Ta cũng là người của chàng rồi, cũng phải học cách chăm sóc chàng dân."

"Hừ?" Hắn nheo mắt, hàng mi khẽ lay động: "Đừng giờ trò với ta, ngươi hiểu rõ kết quả sẽ như thế nào nhỉ?"

"Ý chàng là..." Nàng lại bật cười: "Ta không được thích chàng ư?"

"Ý của ta ngươi không rõ sao? Ngươi có quyền thích ta nhưng không thể giờ trò qua mắt ta được!"

Cự Giải rửa thềm trong bụng: "Ta chính là giờ trò quyến rũ rồi giết chết ngươi!"

Tuy là vậy, nàng lại gật đầu hiểu ý, sa vào lòng ngực Thiên Yết, mặt đối mặt với hắn: "Ta rất đau, tối đến chàng đừng bỏ đi được không?"

Thiên Yết phải rời đi vì tính chất giao dịch đoạn mạng. Việc ở lại...

"Không thể!"

Nói rồi, hần thuận tay đẩy nàng ra, đứng dậy khỏi giường, với lấy chiếc mũ rom kết màn sa đen rồi khuất bóng ngoài cửa gỗ khách điểm.

Cự Giải thối mái tóc, tự kỉ một mình, mắng cho không khí nghe: "Khốn khiếp!"

...

Thiên Yết nhận được giao dịch năm mươi đỉnh vàng từ cung nữ có ý đồ xấu, len lén xuất cung che mặt đứng ở điểm hẹn trước. Nàng ta nhét túi vải nặng hơn hai mươi đỉnh vàng vào tay Thiên Yết. Bản thân nàng ta không nhìn thấy được dung mạo hần, nhưng biết mình đối diện cũng ai thì tay chân cũng bần rần đến mức cứng cơ, tê rần: "Giờ Tý xe ngựa từ Sương Hoa cung sẽ bắt đầu rồi đi khỏi Hoàng cung, ra khỏi khu vực Loa Cổ Đông Thành liền giết chết không chừa một ai!"

"Bao nhiêu mạng?" Thiên Yết dùng giọng ghen như có cái gì đó mắc ở cổ hần, trầm trầm còn ồ ồ khó nghe vô cùng.

Vị cung nữ kia sợ đến mức mặt mày xanh tím, giờ đưa tay ngắt nhẹ má nàng chắc chắn còn giọt máu nào: "Hai... hai mạng."

Hần đưa túi vải lên cao, ước lượng một chốc: "Nhiều đây không đủ!"

"Chùng nào người hoàn thành nhiệm vụ... nương nương của ta sẽ gửi nốt phần còn lại... còn thưởng... thưởng thêm nữa."

"Ừ!" Hần trả lời xong, liền xoay người thi triển kinh công biến mất sau những cành cây xum xuê cao chót vót.

Cung nữ đứng đó hai chân rã rời, ngã khuỵu xuống đất. Lúc này nàng không nhìn được mặt hần, đoán qua giọng nói. Có lẽ một kẻ trung niên xấu xí, sở hữu khuôn mặt đáng sợ đầy sẹo như những con rắn rết bò lồm nhồm.

Chỉ là nào ai ngờ... Thiên Sát Lang quả thật rất soái ca. Nếu hần không làm Đại Ma Đầu chắc sẽ trở thành tiểu bạch kiếm kiếm được bộn tiền từ các lệnh bà. Còn bình thường đi giao dịch với người ta không đội màn sa che mặt, chắc sẽ bị các "vị tiểu thư" nhéo má vì hiểu nhầm tiểu chính thái nào đó trùng hợp đi ngang qua.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đến một ngày...

Không biết Đông xường đã đi đến chân trời góc bể nào để moi ra được một người có cùng dung mạo, độ tuổi cùng Sur Tử. Điều đó cũng làm Sur Tử bất ngờ, chỉ kịp bàn giao lại thuộc hạ của Đông xường cài vào, và tiểu thái giám A Lộ ở lại che mắt. Y cùng Xử Nữ và Lâm Á Hân rời đi trong đêm.

Giờ Tý đến, ở chỗ xe ngựa đã có thuộc hạ phái đến từ Đông xường. Không những chỉ hai tên đi trước bảo vệ mà còn hơn chục gia nhân giả dạng đi ở xa hỗ trợ. Thiên Yết trước khi đi phục kích đã giải tòa trên người Cự Giải cho nên hần vô cùng thoải mái, để mặc nàng đau đớn quần quai trên giường. Khẩn thiết cầu xin thăm bái hần cũng không để tâm mà ở lại.

Đến nơi, sau khi quan sát sơ sơ cũng gần hai mươi mạng, giao dịch này hần không nhận với lý do khai gian. Thiên Yết tức tối bay thẳng vào Hoàng cung, ném túi vải chứa đầy vàng vào chính điện, còn khuyến mãi cho một đao phá nát đỉnh chuông lớn ở Thiên Dật Cung. Sự việc diễn ra quá nhanh, lại âm trời khiến đám thị vệ được một phen thoát tim.

Hần dặm chân bỏ về khách điểm, vỗ lên trán Cự Giải một cái bốp, đầu chân mày nhũn chặt.

Bị Thiên Yết đánh nhưng nàng không hề đau, bởi đó chẳng là cái đỉnh gì so với cảm giác nhói buốt, cuộn cuộn trào lên từng đợt bên dưới. Tuy vậy, nàng vẫn mờ choàng mắt nhìn Thiên Yết đứng trong bóng đêm, rõ đến từng cái nhăn mặt.

"Dám lừa ta!"

Cự Giải chống lưng ngồi dậy, tay chân run rẩy, trán đỏ đầy mồ hôi, vậy mà vẫn nhoen miệng cười: "Rồi chàng không muốn giết chúng?"

Thiên Yết lắc đầu: "Cho dù ta xưng bá khắp nơi, không đem cái đám giang hồ hào kiệt, anh hùng bắt khuất kia vào mắt. Nhưng cũng không đến nỗi phạm Thượng... huống hồ ta cũng đang vui."

"Đang vui!?"

"Ừ, đang rất vui!"

"Vì điều gì?"

"Lần đầu tiên có người khen ta!"

"..."

Trong màn đêm đôi mắt màu huyết của Thiên Yết như hai ngọn lửa yêu lấp lóe kỳ dị, dù vậy Cự Giải vẫn là nhìn rõ cả thân người hắn. Đây là lần đầu tiên hắn nói với nàng chất giọng này, cũng là lần đầu hắn cười đến tít mắt. Trông cái dáng vẻ như thế, ai lại tin hắn chính là Đại Ma Đầu Thiên Sát Lang? Đúng là...

...

Tối đó Sư Tử hoàn hảo rời khỏi Hoàng cung, hành trình đi đến Bắc Thành không mấy gian nan vì có đội sát thủ cao cường từ Đông xường bảo vệ.

Xử Nữ bên cạnh Lâm Á Hân ngủ ngon lành, còn Sư Tử thao thức cả đêm không thể yên giấc.

...

Bắc Thành Khang Vương Quốc.

Song Tử được ở cùng lang quân, cũng là người mà nàng yêu thương bao nhiêu năm qua. Trong lòng có phần kích, nhất là khi hắn không muốn đi đâu chỉ muốn cùng nàng ân ái ngày qua ngày.

Hoa Mộc Di đưa những ngón tay thon dài nâng cằm Song Tử lên ngang tầm với nàng: "Đừng quên, Kim Ngu yêu thương chiều chuộng nàng lúc này vì yêu đan Mộc Tinh."

"Ta biết." Song Tử hạ mi tiếp, đáy mắt không ngừng lưu chuyển tia óng ánh như sương mai.

"Mộc Tinh của yêu, nàng là người không có căn tu luyện. Chỉ có thể sử dụng đến lúc hoàn thành đại sự liền phải bỏ yêu đan. Nếu không... nàng biết yêu đan trong người khi vậy hẳn phải máu sẽ gây hại như thế nào đúng chứ?"

Song Tử liên tục gật đầu.

Nếu một ngày nào đó rời bỏ yêu đan, Kim Ngu sẽ trở lại là Kim Ngu trước đây. Cả hai không thể bên cạnh nhau, cho dù nàng mang danh phận nương tử hắn. Sẽ ra sao nếu như Kim Ngu tỉnh dậy, hiểu ra rằng tất cả việc nàng làm đều muốn hại phụ mẫu hắn? Cướp luôn cả mạng trên dưới Kim Vương Gia?

Có lẽ hắn sẽ hận nàng lắm! Hận đến thấu xương tủy, hận đến mức muốn tự tay kết liễu nàng!?

"Hắn sẽ giết nàng!" Hoa Mộc Di nghiêng rằng, cố gắng nhắc Song Tử nhớ được việc chính, và nhắc rõ ranh giới giữa hai người.

"Duyên nợ kiếp này có lẽ là đau thương!" Song Tử cười buồn: "Dùng máu gột rửa, hận thù phải trả bằng xương thịt..."

Hoa Mộc Di rời đi, nàng ta cần dịch dung để không ai phát hiện. Còn Song Tử cắt một lọn tóc, kết thành lõi bên trong chiếc vòng dây, khoe môi hơi nâng lên, nàng nâng vòng lên môi hôn nhẹ: "Nếu một ngày ta và chàng trở thành thù địch, cũng chỉ mong một phần của ta thuộc về chàng."

Tối đến.

Kim Ngu ra ngoài cùng Kim Vương lão gia cả buổi, lúc trở về cực kỳ vui vẻ khoe Song Tử đôi ngọc bội phi thúy cá chép. Hắn nói: "Ta và nàng mỗi người một cái, khi ghép lại như này... nó sẽ ra hình trái tim. Trượng trưng cho tình yêu của ta."

Hắn vừa cười vừa cầm hai con cá chép phi thúy ghép lại với nhau, chúng vừa vặn khớp vào nhau thành hình trái tim. Song Tử không nhìn cá chép mà chỉ lo ngắm khuôn mặt Kim Ngu thật gần, vô cùng gât giữ. Nàng chạm vào má hắn, bật cười khúc khích, lấy chiếc vòng dây màu đỏ được thắt tí mĩ: "Chàng đưa tay đây cho thiếp!"

Kim Ngu để ngọc bội lên bàn, đưa tay phải đến cho Song Tử, nhưng nàng lại lắc đầu: "Tay trái... cạnh tim chàng..."

Kim Ngu bật cười rạng rỡ, cũng chiều ái ân đưa tay trái lên. Song Tử úm thử vòng vào cổ tay trái hắn, vừa y, nàng cười híp mắt, khuôn mặt tươi rói, thắt lại hai đầu dây. Sau đó nắm lấy tay Kim Ngu đặt ở trái tim mình: "Thiếp đã dùng tình cảm của mình để thắt nên sợi dây này, nếu một mai thiếp và chàng không thể ở cùng nhau. Thì hãy xem sợi dây này là thiếp, luôn luôn ở bên cạnh chàng."

Hắn buông tay, chủ động ôm chầm lấy Song Tử: "Ta hứa sẽ không đối đãi tệ với nàng, cả đời này cũng không để ai mang nàng rời xa khỏi ta nữa. Cho dù điều đó có bắt ta trả giá đắt đi chăng nữa."

Song Tử choàng tay ôm lấy hắn, nước mắt nàng khi không lăn nhẹ bên má, cơn gió lạnh nơi đâu ùa đến thổi bay những sợi tóc mai mềm mại. Thì ra được yêu thương cũng là một loại đau khổ... nhưng Kim Ngu...: "Chàng có biết trái tim chàng đang bị ta khống chế? Ngay cả lý trí cũng bị ta điều khiển? Và đôi mắt ấy, cái nhìn ôn nhu mị tình này sớm muộn cũng nhuộm trong màu máu, chàng sẽ căm phẫn ta. Còn ta... ta vẫn cứ mù quáng yêu chàng cả đời này!"

Tất cả lời nói đó đều không thể phát ra, nghẹn đặc nơi yết hầu, Song Tử cảm thấy cổ họng rất rát, đau đớn như mắc phải một khúc xương thật to.

Chương 34: Nửa đời còn lại

Hoàng cung trong một đêm đầu rơi máu đỏ theo nghĩa bót ghê rợn đi. Bạch Dương đại khai sát giới cho cả hai tên nam nhân khôn khiếp nằm chồng mông lên trời. Phúi tay, nâng tức giận mà rời đi.

Về phía Bảo Bình đưa Thiên Bình về khách điểm, y nói: "Song Ngư..."

"Y là huynh đệ cùng chung huyết thống với chàng!" Thiên Bình chen vào lời Bảo Bình, không phải vì nàng ăn nói ngông cuồng chỉ là muốn nói ra những gì Bảo Bình không dám thừa nhận.

Y hơi nhướn mày có chút trầm tư, rồi lại thở một tiếng dài thườn thượt: "Thế ta phải làm gì bây giờ?"

"Y đã thành tâm đi tìm thân phận mình, sao chàng không mang ý tốt mà chấp nhận?"

"Vi thân phận thật sự chẳng có gì ngoài chém giết, cho nên ta không thể kéo đệ ấy vào."

Ý của Bảo Bình vốn đã quyết từ lâu chỉ là có chút do dự, y rời Cát Bình Quốc cũng vì muốn an ổn, nhưng... cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Thái tử luôn muốn đuổi giết các hoàng tử còn lại vì hấn nghĩ chỉ cần một người còn sống cũng đủ đe dọa ngôi vị của hấn trong tương lai. Bởi thế, hấn thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Nàng đưa tay che miệng, ho nhẹ, hạ tay mở ra... một ngụm máu đỏ tươi.

Nàng giấu tay sau lưng, khóe môi hơi nâng lên khi Bảo Bình khẽ liếc nhìn nàng qua khóe mi.

"Nàng cảm thấy không khỏe sao?"

Sắc môi trắng bệch, khuôn mặt xanh xao biểu thị rõ tình trạng của Thiên Bình lúc này. Nàng từng chết một lần rồi, cũng chẳng sợ nó nữa. Được sống đã là hạnh phúc, chưa nói đến, gặp được Bảo Bình, nửa đời còn lại nàng chết thêm một lần nữa nguyện không hối tiếc.

"Hơi mệt thôi!"

Bảo Bình cởi áo choàng bên ngoài khoác lên vai Thiên Bình, đáy mắt thập phần không yên tâm: "Nếu nàng không khỏe thì cứ nói với ta đừng giấu giếm, ta sẽ cố gắng tìm cách chữa cho nàng."

"Àn."

Nàng nhận lấy áo choàng, hơi cúi đầu, gật hờ một cái.

...

Bạch Dương rời khỏi Hoàng cung nhanh đến mức Hoàng Tử Thiên chỉ kịp kêu lên "A" rồi mất hút, không phải y đang bị trọng thương, nếu không bọn họ đừng hòng trốn thoát khỏi đây.

Thật ra Bạch Dương chỉ đánh lạc hướng để đến chỗ vũ nữ ban nãy thôi, sự xuất hiện của nàng liền khiến vũ nữ bùng tình, nước mắt không ngừng lăn dài. Đúng là nữ nhân, cả khi khóc cũng diễm lệ vô cùng.

Song Ngư cúi trối cho vũ nữ, không thể trả đồ nên đành điểm huyết một lần nữa rồi mang nàng để ở trước cửa của một nhà dân cạnh đó: "Ồ yên đây, huyện đạo nhanh sẽ tự giải, ta xin thứ lỗi!"

Nói rồi y ôm eo Bạch Dương bay lên một nóc nhà, rất nhanh sau đó hòa vào màn đêm lơ lửng dưới ánh trăng. Bạch Dương hơi thấy tội lỗi: "Liệu đệ nàng ta ở đó có an toàn không?"

Song Ngư đáp: "Sẽ an toàn thôi."

Quả thật, có gì tội tệ sẽ xảy ra nữa chứ?

Song Ngư vừa đáp xuống trước khách điểm bọn họ đặt phòng thì ngoài trời đổ mưa, rõ ràng mặt trăng vừa rồi vẫn còn sáng tỏ, giờ lại ẩn mình sau màn mây đen khóc nhè.

Nỗi áy náy trong lòng càng dâng cao: "Hay chúng ta mang vũ nữ ấy về đây đi, mưa như vậy nàng ta sẽ ngã bệnh mất."

"Nàng ta không sao đâu!"

Nói rồi, Song Ngự nắm cổ tay Bạch Dương hướng phía cầu thang, ông chủ đang ngồi đếm tiền, đám tiểu nhị chạy đến chạy lui dọn dẹp bàn ghế, lau sàn gỗ do khách trú mưa ghé ngang mang theo. Bỗng bên ngoài cửa xuất hiện bóng dáng nữ nhân đầu đội mũ rom rôm sa che hết khuôn mặt, nàng ta bước vào làm ai nấy đều chú ý.

"Kỳ quái!" Bạch Dương từng nghe nói, cốt người trong giang hồ nếu che mặt chính là muốn giấu danh phận thật sự của mình. Mà những người như vậy chỉ có thể tồn tại hai loại: kẻ bị truy nã vì việc xấu xa, hoặc nhan sắc "đẹp" tựa hà bá.

"Đừng tò mò, không tốt!" Trước khi về Song Ngự đã tháo áo ngoài khoác cho Bạch Dương, nên y dễ dàng nắm cổ áo nàng kéo thẳng một mạch lên phòng. Nàng đương suy nghĩ vẫn vơ nên cho qua việc y dám tùy tiện đụng chạm người mình.

Đến phòng, Bạch Dương đi đến cạnh bàn rồi ngồi xuống ghế, tay không ngừng gõ lên mặt bàn theo nhịp. Nhớ đến viễn cảnh tên nam nhân ban nãy đột nhiên xé áo mình, nàng không kiềm lòng được phải chửi thề một tiếng "tha mẹ" hai tiếng "tha mẹ". Song Ngự gọi một âm trà lên phòng, vài cái màn thầu, rót cho nàng một ly trà ấm: "Uống cho ấm bụng."

Bạch Dương nhả hai chữ đầy bực mình: "Không uống."

Thần sắc trên khuôn mặt Bạch Dương lúc này đúng là dọa người mà, Song Từ vừa cắn được một miếng màn thầu, nuốt cũng chẳng trôi phải uống những hai chum trà, đập ngực rồi nuốt nuốt cho nó trôi xuống: "Không uống thì không uống, có cần phải dữ dằn vậy à?"

Bạch Dương đập bàn cái "Rầm" đứng phắt dậy, hất cằm phách lối quát: "Rồi sao? Có ý kiến gì?"

Song Ngự đưa đôi mắt tội nghiệp nhìn nàng, nữ nhân đẹp đến vậy mà dữ dằn quá vậy?

Y không ngừng lắc đầu đáng thương: "Cái gì cũng không có ý kiến!"

"Không có ý kiến thì đừng có chọc giận ta. Nếu không ta nửa đêm canh ba cho người trở thành thái giám đấy!"

Song Ngự ngoan ngoãn khoanh hai tay gập đầu như gà mổ thóc.

Bạch Dương "hừ" lạnh, cúi mặt thật gần với Song Từ, hai tay đặt dưới cằm thành hình chữ V, cười hỏi: "Ta vẫn còn xinh đẹp đáng yêu không?"

Song Ngự quả quyết trả lời: "Nàng là cực phẩm tài sắc vẹn toàn!"

Tâm tình có chút thoải mái, Bạch Dương đưa tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Song Ngự như đang dỗ dành, vuốt ve, cung nựng tiểu hầu: "Ngoan lắm!"

Một tuần sau.

Bạch Dương cùng Song Ngự đang trốn trong một ngôi miếu vì giờ đây quân lính Thiên Hồng Quốc không ngừng ra đi tuần tra. Dân cáo thị quyết phải tìm cho ra nàng và y. Song Ngự uống ngụm nước vừa lấy từ con suối gần đó: "Chỉ là đánh có vài cái, bọn họ có cần phải bắt hai ta về hành hình xử trảm không?"

Bạch Dương thở dài: "Thật ra lúc đó ta có chút mạnh tay vào... tiểu đệ đệ của hần!"

"Phụt!"

Một ngụm nước phun từ miệng Song Ngự thẳng vào mặt Bạch Dương, các cơ mặt vừa căng vừa giật liên hồi. Nữ nhân tàn độc này...!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Hai mảnh đá ngũ sắc

Song Ngự giữ Bạch Dương an toàn ở sau lưng, không nghĩ chỉ vì cái tiếng sắc nước đã làm nơi trốn bị bại lộ. Quân lính Thiên Hồng Quốc lập tức vây khắp tứ phía, tay cầm vũ khí chìa thẳng đến hai người họ.

"Chúng ta không thể thoát được rồi." Bạch Dương nói, mắt nhìn quanh, dù cho Song Ngự có võ công cũng không thể địch lại đám lính hơn trăm tên. Chưa nói đến, y còn phải bảo vệ nàng.

Song Ngự trấn an: "Đừng lo, có ta ở đây!"

Nói rồi y nắm lấy tay nàng, quyết một trận xông lên. Nhưng chưa kịp động thủ Thiên Tử Hoàng đã xuất hiện mang theo rất nhiều binh lính khác.

Bạch Dương kinh ngạc: "Không phải đùa nhau đấy chứ!?"

Thiên Tử Hoàng chỉ tay vào mặt Bạch Dương: "Không được làm hại đến nàng ta."

Song Ngu lần Bạch Dương ngăn ngor: "Hử?"

Bạch Dương suy nghĩ trong đầu: "Hắn chắc chắn đang muốn tự tay xử ta đây mà thật là thâm hiểm quá!" Lối nghĩ đó khiến Bạch Dương tức giận, chỉ thẳng ngón trỏ vào mặt Thiên Tử Hoàng, phun ra hai chữ mỹ miều: "Cầu huyết!"

Tất cả mọi người đều đứng đực ra đó, liếc khề khõe mi nhìn xem biểu tình trên gương mặt Thiên Tử Hoàng, vị thái tử tội nghiệp chưa lên ngôi đã bị vũ nhục hết lần này đến lần khác. Trái ngược với mọi người có mặt tại đó, Thiên Tử Hoàng vô cùng điềm đạm, bình thản bước đến gần Bạch Dương, hai tay chấp sau lưng, bộ dáng thong thả bất chuyết: "Cái vòng đeo trên cổ, ở đâu có?"

Bạch Dương nghĩ: "Ái chà chà, lại còn muốn ăn cướp đồ đeo trên cổ bốn cô nương ư?" Nàng hếch đuôi mắt, nhìn y dữ tợn: "Người hỏi làm gì? Không liên quan đến người!"

Thiên Tử Hoàng suy ngẫm, nếu như bây giờ y bảo đó là một nửa mảnh đá ngũ sắc, năm đó lúc hoàng muội vừa sinh ra chưa được bao lâu, chính tay y đã mang lên cổ nàng. Thì chắc chắn nữ nhân này sẽ nhận ngay của mình, lỡ như nàng ta chỉ tiện tay nhặt được đâu đó bên đường? Thế nên y ghé sát bên tai nàng..

"Người có biết mảnh đá đó trùng với miêu tả vật sở hữu của tên sát thủ bị truy nã?"

Đúng vậy, con người vốn đã ham sống sợ chết, chưa nói đến y chính là hủ dọa nàng một phen xem thử...

"Hớ!? Người ăn nói hàm hồ gì đó? Tội phạm truy nã? Đây rõ ràng là phiến đá ngũ sắc ta mang trên người từ lúc bé đến giờ rồi!"

Trông ra, biểu tình trên gương mặt không lộ chút sợ hãi cũng không hề dối trá. Khuôn mặt đẹp như khắc của Bạch Dương tưởng chừng sắp hòa vào khuôn mặt gần trong gang tấc của Thiên Tử Hoàng, nhìn ở góc độ này hai người họ có nét hao hao giống nhau, chiếc mũi cao thanh thoát như đúc từ một người. Song Ngu đứng bên cạnh ngửa ngáy, đây đương là lão bà của y mà. Song Ngu đưa tay tách hai người ra, giữ Bạch Dương ở sau lưng mình: "Không cần biết người là ai, nếu có ý xúc phạm đến nàng đừng trách ta không cảnh báo trước!?"

Thiên Tử Hoàng đứng thẳng người, cười nhẹ nhõm, y không cười lớn bởi vết thương do Thiên Sát Lang làm vẫn còn nhói nhói chưa lành. Y chớp nhẹ mi tiếp, hạ lệnh: "Mau hộ tống công chúa trở về Hoàng cung thật tốt!"

Nói rồi, Thiên Tử Hoàng xoay người rời đi, còn Bạch Dương với Song Ngu sững sốt chết lặng: "Công chúa ư?"

...

Sau khi về Hoàng cung, Thiên Tử Hoàng đưa Bạch Dương và Song Ngu đến thẳng tẩm điện của phụ hoàng, may thay mẫu hậu cũng có ở đó. Y cho người truyền Thiên Tử Ninh đến, sắc mặt nàng ta khá kém, bờ môi trắng bệch, khuôn mặt xanh xao, biểu hiện đúng là không tốt nhưng vẫn nghe theo lời mà đến.

Thiên Tử Hoàng đứng trước phụ hoàng, lòng vui như hội, đi đến trước mặt Bạch Dương: "Đưa ta chiếc vòng cổ."

Bạch Dương nhìn y có chút dè chừng, đề phòng sợ bị cướp mất, nhưng một chốc chần chờ vẫn tháo ra trao tay y. Thiên Tử Hoàng cầm phiến đá ngũ sắc hình cánh bướm phải, dâng đến trước mặt phụ mẫu, hai người nhìn nhau khó đoán được lòng. Y lên tiếng: "Hai người còn nhớ đá ngũ sắc năm ấy chứ?"

Hoàng thượng đón lấy phiến đá vân vê: "Nhớ chứ, năm ấy hoàng nhi cùng trẫm trốn khỏi cung trong đêm vì sợ mẫu hậu lo lắng, chạy đến núi Vân Hà vô tình nhặt được một khối đá ngũ sắc. Trẫm còn nhớ chính tay mang về khắc thành hai cánh hồ điệp bảy ngày bảy đêm."

Thiên Tử Hoàng tiếp lời: "Năm đó, mẫu hậu hạ sinh Tử Ninh, hoàng nhi liền phá đá ngũ sắc thành hai mảnh, mảnh trái giữ cho riêng mình, còn cánh phải chính tay đeo lên cổ hoàng muội."

Thiên Tử Ninh từ lúc vào đều im lặng nhìn Bạch Dương hòng hào, lúc nào cũng tràn đầy năng lượng cùng quả ngực to tổ chẳng, lòng không ngừng đổ kỵ. Song Ngu đứng bên cạnh Bạch Dương cảm thấy ngứa ngáy vì ánh mắt tóe lửa của ai đó, nên y quay đầu nhìn sang thì đúng thật đang có hỏa hoạn rất lớn. Lửa từ mặt nữ nhân yếu ớt, nhưng không hiểu sao khi chạm vào đáy mắt Song Ngu, ngọn lửa ấy liền biến mất, trở lại thành băng thanh ngọc khiết, lạnh đậm, bất cần. Chỉ là trong lòng Thiên Tử Ninh có cái gì đó hồi hã, không thể rời mắt khỏi Song Ngu.

Nàng vừa nghe đến đá ngũ sắc, liền lên tiếng: "Tử Ninh cũng có một mảnh y hệt như thế!"

Nói rồi nàng tháo từ cổ mình ra một mảnh đá ngũ sắc cánh bướm phải, đi lên trước đưa cho Thiên Tử Hoàng. Y nhận lấy, bảo nha hoàn đến đỡ Thiên Tử Ninh nếu như cú sốc sắp tới sẽ đánh gục nàng.

"Ân, thật ra kẻ tráo đổi công chúa đã có tính toán trước, làm một cái y hệt nhưng... đá ngũ sắc mà phụ hoàng cùng ta nhặt được trên đồi này khó tìm được viên thứ hai."

Nói xong, y ghép mảnh đá ngũ sắc của mình và Thiên Từ Ninh vào, đúng là vừa khít, đường viền chạy theo rất tốt khớp với cả màu sắc uyển chuyển, nhìn vào chẳng ai nghi ngờ, nhưng tiếc rằng... người có thể nhìn thấu được thì chỉ có Thiên Từ Hoàng.

Y đưa lại mảnh đá cho Thiên Từ Ninh. Sau đó, lấy mảnh đá của Bạch Dương từ tay phụ hoàng, chậm rãi ghép lại với mảnh đá của mình. Điều đầu tiên mà họ thấy chính là ở chỗ vết nứt, dường như không còn tồn tại, như thể cả hai mảnh khi này giờ chỉ còn một. Khi hai mảnh đá khít lại với nhau, chúng tạo ra một thứ ánh sáng lưu ly mê hoặc lòng người, giống như đang được chiêm ngưỡng những dải ánh sáng đủ màu sắc uốn lượn bao phủ lấy đôi tay đang cầm đá của Thiên Từ Hoàng. Trông như cực quang xuất hiện, chỉ có điều thu nhỏ vừa ở đôi bàn tay y, nhảy múa hát ca vì bao năm cách xa cuối cùng cũng trùng phùng.

Hoàng thượng vui mừng, nắm lấy tay Hoàng hậu: "Thật kỳ diệu, đây đúng là đá ngũ sắc năm ấy trăm và hoàng nhi tìm thấy ở núi Vân Hà."

Không thể ngờ mảnh đá ngũ sắc ngũ yên bao năm nay lại sinh động, rực rỡ và xinh đến nhường này. Bạch Dương nhìn khối ánh sáng lưu ly chuyển sắc đó không ngừng chớp mắt, nếu đúng như vậy nàng chính là...

Song Ngư đưa mắt nhìn Thiên Từ Ninh lão đảo ngã vào người nha hoàn đứng bên cạnh, khuôn mặt như đang phải chịu đựng một cái đả kích thật lớn, nước mắt chảy không ngừng.

Hoàng hậu nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thiên Từ Ninh, bảo: "Cho dù thế nào thì Từ Ninh cũng đã sống với chúng ta rất lâu rồi, dù có ruột thịt hay không thì không ai có thể thay thế Từ Ninh." Bà nói rồi ra hiệu bảo Thiên Từ Hoàng đưa Bạch Dương đến đây, y đến chỗ nàng, đưa tay ra trước, Bạch Dương sợ hãi bước đi cùng y đến trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu. Bạch Dương cứ nghĩ phụ mẫu là hai người vì nợ nên bán nàng vào phủ Tham Quyển, bao nhiêu năm qua một giây cũng không tưởng tượng đến cái cảnh huy hoàng này.

"Phụ hoàng! Mẫu hậu!"

Hoàng thượng ôm lấy Bạch Dương, khuôn mặt hiền từ đỏ hồng không giấu nổi kích động, lộ ra dáng vẻ vui sướng đến nhường nào: "Ôi, đứa trẻ tội nghiệp của ta!"

Hoàng hậu nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc Bạch Dương lại không quên đứa trẻ Thiên Từ Ninh đã bằng hoàng đến mức mở mắt thật to, chống chọi lại cảnh tượng vốn dĩ không nên tồn tại này. Nàng quay lưng, dùng hết sức lực yếu ớt còn lại vùng chạy ra khỏi tầm điện, nước mắt tuôn trào như lê hoa dải vũ. Hoàng hậu hoảng hốt: "Mau đi giữ Từ Ninh lại, đừng để con bé làm điều dại dột!"

Song Ngư bên dưới không có chỗ chen ngang vào chuyện gia đình người khác, nên xung phong bảo: "Đề tại hạ!" Nói rồi phi thẳng ra ngoài, tìm kiếm bóng dáng Thiên Từ Ninh.

Bên trong tầm điện một màu ly biệt, biệt ly rồi lại tương phùng, hội ngộ. Bạch Dương bật khóc, khóc không phải vì xúc động do tìm phụ mẫu thật sự, hay thân phận cao sang này. Lệ nàng rơi vì hạnh phúc, trái tim vỡ òa bao nhiêu tủi hờ, đã bao năm chịu khổ, ngâm đắng nuốt cay, chưa từng cảm nhận được hơi ấm phụ mẫu ôm nàng vào lòng. Nay thì... Bạch Dương khóc đến mức khó coi: "Không phải là mơ chứ!?"

Thiên Từ Hoàng không ôm chầm lấy nàng như phụ hoàng và mẫu hậu, y chỉ nhẹ vuốt tóc nàng, nở nụ cười ôn nhu: "Không phải là mơ!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ân tình

Thời gian trôi qua, không biết Nhân Mã mang từ đâu về rất nhiều mảnh cơ thể còn nguyên vẹn thay cho Ma Kết. Y một bên thở dài: "Chỉ cần tìm được Tạ Bối, ta liền có thể cho nàng một cơ thể khỏe mạnh không cần ở trong nhục thể mượn tạm chấp và này nữa."

"Tạ Bối?" Ma Kết ở đây cũng vài hôm, nàng rất nhanh thích nghi được cái lạnh thấu xương này, còn cảm thấy rất thoải mái, tay chân hoạt động cũng nhanh nhẹn hơn nhiều: "Là một nữ nhân?"

"Ừ, là nữ nhân... lại còn rất xinh đẹp!"

Ma Kết cười thâm hiểm: "Người người thích à?"

Nhân Mã cười như không cười: "Đã từng."

Nàng bĩu môi dưới: "Nhìn cái bộ dạng này cũng hiểu vẫn chưa quên được người ta đâu."

Y quay sang Nhân Mã, đưa tay cốc nhẹ lên trán nàng: "Ăn nói hàm hồ!"

"Nếu không có thì hà cớ gì đánh ta? Chỉ tại nói trúng tim đen nên muốn che giấu nó đi bằng bạo lực thôi."

Nhân Mã thờ dài, không dư hơi đâu mà giải thích với nàng, vì y biết có nói gì nàng cũng không tin. Do Nhân Mã không thèm nói nữa, nên cục xương trong lòng Ma Kết càng chắc nịch rằng luận điểm y vẫn còn đề Tạ Bối ấy trong lòng. Mấy hôm sau vẫn luôn dùng vẻ mặt khó ở đối xử với y, y vừa đưa tay chạm vào người nàng, vốn dĩ muốn xem xét tình hình da thịt, lại bị nàng lạnh lùng hất tay, hờ hững quay đi hướng khác.

Hiểu rõ phần nào tính khí thất thường như trẻ con của Ma Kết, Nhân Mã chỉ biết cười trừ đi bắt vài con cá cứu đói. Ma Kết ngồi đó, không thể khóc khiến lòng càng khó chịu.

Làm một bữa thịnh soạn, Nhân Mã ngồi cạnh Ma Kết hồi lâu mới mở lời: "Tạ Bối là nữ nhân đầu tiên được ta cứu sống, hết lòng chỉ dạy y thuật cho nàng, còn cùng nàng thề non hẹn biển. Nhưng là..." Y dừng lại, cười nhẹ, hàng mi có chút rũ, ánh nhìn dường như hướng về phía xa xăm, rồi dần chìm vào hư vô. "Không nghĩ đến một ngày nàng ta trộm mất bảo vật pháp khí của ta, cao chạy xa bay."

Ma Kết vừa cho một miếng cá nướng vào miệng, vừa hỏi: "Tại sao? Nàng ta không yêu ngươi sao?"

"Nàng ta có hay không ta cũng không thể hiểu thấu, rõ ràng nàng luôn bên cạnh chăm sóc ta, luôn miệng bảo sẽ báo đáp." Y quay sang Ma Kết, mâu quang nhuốm màu âm đạm: "Nàng còn nhớ ta từng kể trong trận chiến với Thiên Sát Lang, vốn dĩ đã bắt được hắn, nhưng cuối cùng lại làm lỡ mất chứ?"

Ma Kết gật gù, mắt mở to ngóng chuyện hay.

"Lúc đó, trong tay ta là một thanh tiêu được luyện bởi chính máu của hắn ròng rã suốt 49 ngày. Và thanh tiêu đó có thể giết chết Thiên Sát Lang, hay ít nhất cũng làm hắn suy yếu đến mức dễ dàng kết liễu. Nhưng, khi ta tìm thì không thấy đâu nữa, Thiên Sát Lang lợi dụng cơ hội mà tẩu thoát." Y lại bật cười, nhưng lần này lại ẩn chứa sự giễu cợt, khinh bỉ: "Đến mãi bây giờ ta mới biết Tạ Bối đã yêu thầm Thiên Sát Lang ngay từ ngày ta cứu chữa hắn, vì sợ ta giết chết hắn, đầu tiên là làm ta tin tưởng, rồi sau đó cướp mất bảo bối, trốn đi biệt vô âm tín."

Ma Kết cảm thấy Nhân Mã thật đáng thương, đến cuối cùng một người nhẹ nhàng, nặng tình lại bị chính nữ nhân mình yêu nhất phản bội. Nàng nuốt miếng cá vào bụng, chùi tay vào vạt áo cho sạch mới đưa tay lên vỗ khẽ trên vai y an ủi: "Đừng lo, ta sẽ cùng ngươi tìm Tạ Bối! Bắt nàng trả lại tiêu cho ngươi."

"Nàng không thắc mắc vì sao phải tìm Tạ Bối thì nàng được sống toàn diện ư?"

Ma Kết ngẩn ngơ một chốc rồi gật đầu: "Có chứ, chỉ là ta quên mất."

Nhân Mã lại cười, nụ cười tươi tắn híp cả đôi mắt, thần sắc đã có chút cải thiện, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng: "Ta trao cho nàng ấy... yêu đơn ngàn năm chỉ cần lấy lại, để vào cơ thể của nàng, liền hồi phục một cách kỳ diệu."

Ma Kết gật đầu: "Nhưng sao ngươi lại có yêu đơn?"

Nhân Mã tiếp tục xoa đầu nàng: "Năng lực trước kia của ta dư sức bắt hai ba con yêu ma hơn ngàn năm tuổi đấy!"

Ma Kết nghe xong liền bĩu môi xem thường: "Vậy mà lại sống dờ chết dờ ngàn ấy năm!"

Y không phủ định câu nói của nàng, cũng không thuận theo nó, y chỉ cười, một nụ cười khó hiểu chất đầy tâm tư.

...

Đã bao ngày trôi qua vậy mà ở phủ Kim Vương Gia vẫn không có động tĩnh gì. Song Tử giống như một người vợ hiền, dâu thảo luôn luôn trông ngóng Kim Ngưu về mỗi đêm. Hoa Mộc Di vì việc ở Hoa Phiền giáo mà phải rời đi rất lâu, còn xin phép Kim Vương Gia là về quê lo gia sự. Trước khi đi Hoa Mộc Di không quên căn dặn: "Nàng đừng nghĩ ta đi rồi thì không biết nàng đang làm gì, tại mất ta ở khắp nơi trong phủ. Tốt nhất hãy giữ đúng vai trò được giao, sau khi xong việc thì về Hoa Phiền giáo an phận với vận mệnh được định trước."

Chiều hôm đó, Song Tử cùng Hoa Mộc Di không ngừng mây mưa ở biệt viện Tịnh Mãn, dù lòng không muốn, cũng chẳng thể chống cự lại.

Kim Ngưu trở về thì Song Tử đã mệt mỏi ngủ vùi, hần bước đến cạnh nàng, vén tấm chăn bị nàng đạp tung lên ngang ngực, sợ nàng lạnh, lại không muốn phá giấc ngủ ngon ấy cho nên mọi sự đều làm trong tỉ mỉ, nhẹ nhàng nhất. Lúc Kim Ngưu vừa quay mặt đi gột rửa thân thể thì Song Tử cũng vừa mở mắt hướng đến bóng lưng hắn. Dù biết là do yêu đan Mộc Tinh, nhưng lòng nàng vẫn là ảm áp lạ thường.

Vén tấm chăn, Song Tử chậm rãi bước đến dọc bồn, lấy chiếc khăn khô thấm nước, yêu thương thay Kim Ngưu chà lưng. Hắn thoáng giật mình nhìn nàng: "Ta tưởng nàng đang ngủ!?"

"Thiếp cảm nhận được chàng về nên mới thức." Song Tử mỉm cười, lại tiếp tục kỳ lưng cho hắn.

Kim Ngưu bảo: "Ngày mai nàng có muốn ra ngoài ngắm cảnh thế gian không? Ở mãi trong phủ đúng là buồn chết đó!"

"Ân."

"Ta yêu nàng!"

Song Tử hơi ngạc nhiên, giấu nụ cười nham nhở: "Chàng vừa nói gì? Ta không nghe rõ!"

Kim Nguru cười lớn: "Tiểu yêu tinh, đúng là biết làm trò. Ta bảo ta yêu nàng!"

Song Tử cúi đầu sát bên tai Kim Nguru, hôn nhẹ lên vành tai hắn: "Thiếp cũng rất yêu chàng!"

Nói rồi, Song Tử bị một lực đạo nhanh, mạnh kéo xuống vực bờn, cả người ướt nhẹp nằm gọn trong lòng Kim Nguru, nụ cười hắn đậm đặng, tà mị bên môi càng lúc càng nham nhở: "Vậy hãy bày tỏ tình yêu đó cho ta xem ngay tại đây đi!"

Song Tử thẹn thùng khiến hai má ửng hồng, dù không phải là mỹ nhân phong tình vạn chủng nhưng cũng đủ làm Kim Nguru rơi vào bể tình, trầm luân không dứt. Nàng nâng tay, vờ đánh nhẹ vào ngực Kim Nguru, cúi đầu cười khúc khích: "Xấu xa!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đã nghiệm còn ngại

Hai ngày trôi qua không chút tiến triển nào, Thiên Yết luôn ở trạng thái đề phòng nàng. Cự Giải thờ dài nhìn sắc trời ngả hồng, than đỏ sắp sửa cháy thành đen thui. Nàng nằm trong chăn, quần thật kỹ thân người, giữ cho nhiệt độ sắp xuống dốc không phanh, con đầu phút chốc sẽ ủa đến xé tan nàng thành trăm mảnh.

Thế nhưng, khi nàng tỉnh dậy thì trời đã sáng, không có cảm giác đau buốt. Đưa mắt nhìn quanh, Cự Giải đoán chừng đây chính là cảnh hỗn loạn đêm qua Thiên Yết trút lên người mình, bất quá, nàng lại không cảm nhận được một chút gì cả.

Đang trôi theo dòng suy nghĩ hoang loạn, Thiên Yết từ cửa bước vào cầm theo túi vải lớn ném đến nàng, bảo:

“Thay y phục rồi đi với ta, hôm nay rời khỏi đây.”

Ôm lấy túi vải, nàng lấy ra một bộ y phục màu lam tươi tắn cùng chiếc áo choàng màu trắng dày cộm. Đưa mắt nhìn ra ngoài, cánh cửa sổ hơi khép hờ, Cự Giải trông thấy vài tia nắng sớm. Quay sang gật đầu với Thiên Yết, nàng vội vàng mặc y phục hắn mới đưa vào người, rất vừa vặn, tay nghề chọn phục trang nữ nhân của Thiên Yết đỉnh thật.

Nàng hỏi: “Đi đâu?”

Thiên Yết: “Đến nơi có tình nhân cũ của ngươi!”

“Tình nhân cũ?” Cự Giải ngờ ngác đứng thần thờ, suy nghĩ nát óc cũng không ra được đáp án: “Là ai thế? Ta có tình nhân sao?”

Khóe môi Thiên Yết hơi nhếch lên cao, lườm Cự Giải qua khóe mi sắc bén: “Còn giả vờ không biết?”

Cự Giải lắc đầu: “Ngoài chàng ra ta chưa yêu ai bao giờ thì làm gì có tình nhân cũ?”

Thiên Yết khom lưng, cúi sát khuôn mặt đến gần mặt nàng, nheo mắt cau mày: “Yêu ta sao?”

Trong lòng Cự Giải không ngừng la hét: “Yêu cái con khi khò!”

Nhưng ngoài mặt thì lại cười rạng rỡ, như đóa hoa tươi tắn khoe sắc sớm mai, nàng cười híp cả ông mắt trời, hai tay có chút gượng gạo choàng qua chiếc cổ đang khom xuống của hắn: “Tất nhiên là ta yêu chàng rồi! Chàng đang ăn giấm chua à? Đáng yêu quá đi!”

Nói xong Cự Giải còn hôn cái “chụt” lên môi hắn. Thiên Yết không nghĩ trên đời này lại tồn tại một người dám cả gan khen hắn đáng yêu, còn hôn lên bờ môi khô khốc này. Phút chốc, đôi mắt hắn mở to hơn cả ông mặt trời ngoài kia, trái tim tưởng chừng đã sắt đá lại nhảy lên bắn loạn, tất cả sự ngượng ngùng chiếm lấy cơ thể hắn, xúc cảm đầy hoan vui về khó tả. Đôi ngươi đen láy se lạnh vẫn chưa có biểu hiện chuyển sang màu huyết. Cự Giải sau khi trao nụ hôn tựa chuồn chuồn lướt nước kia, thì cũng chịu khó quan sát biểu tình biến hóa đa sắc màu trên mặt hắn.

Thiên Yết lúng túng rời khỏi vòng tay Cự Giải, xoay qua xoay lại định đi đâu đó bỗng quên bèn luôn. Đưa tay lên môi, Thiên Yết ho nhẹ cố tình hướng mặt đến nơi khác để tránh ánh mắt to trong veo, cùng đôi đồng tử trắng đục của nàng: “Khụ... khụ... lên đường sớm một chút!”

Bầu môi, nàng đoán không chừng hắn đang ngượng đến mức đỏ hết mặt mày. Cự Giải đi sau Thiên Yết, cắn nhẹ môi, thì thầm: “Đã nghiệm còn ngại!”

Với cường điệu âm thanh đó, Thiên Yết vốn dĩ đã nghe được hết, nhưng hắn không biết phải biện hộ bằng cách nào, nói ra những lời gì. Vì thật sự... từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy thích thích... .

Thiên Yết đi trước bóng lưng lại lớn, Cự Giải ở sau không nhìn thấy được đôi môi đang nhoen lên cười không ngớt. Dù đó là nụ cười “duyên dáng” trên khuôn mặt nam tử yêu nghiệt nhưng nó cứ kéo dài gần đến mép tai như thế. Người đàn qua lại nhìn thấy cũng không thể không tránh qua một bên vì quá

sợ hãi. Cự Giải cảm thấy bất thường, sao mọi người cứ lướt qua Thiên Yết như yêu quái vậy? Thế là nàng không chơi núp bóng nữa, đi thẳng lên trước.

Nhưng nàng vừa mới xuất hiện ở trước hẻm, thì Thiên Yết đã nhanh chóng phục hồi khuôn mặt, thu nét hạnh phúc của mình vào trong. Lộ ra thần sắc lạnh lùng, vạm vỡ bất mẫn chán ghét, màu quang sa sẫm, hắt gần giọng: “Đừng lẻo đẻo theo ta như cái đuôi như thế!”

Dấu chấm hỏi to đùng hiện trên trán Cự Giải: “Ý chàng bảo là ta được tự do rồi sao?”

Thiên Yết lườm nàng, nắm lấy chóp mũ áo choàng nàng đã đội trên đầu lôi đi: “Im lặng!”

Hành động bất nhã này càng thu hút nhiều ánh nhìn hơn, nhưng chuyện nhà người ta, họ đâu có quyền xen vào, đưa tay chỉ trỏ được một đoạn rồi cũng ngừng. Thiên Yết kéo Cự Giải đi vào một con hẻm, buông tay, hắt chính chu lại y phục. Cự Giải bị lôi đi bước chân cứ va vấp vào nhau khó khăn lắm mới không bị té. Lúc hắt buông nàng ra, Cự Giải tức giận, phồng mang trợn má.

Thấy biểu hiện Thiên Yết có phần nghiêm túc nàng cũng không dám làm càn, nhìn xung quanh, không gian hẹp, thêm nữa là đường cụt. Nàng vội hỏi: “Đây là đâu?”

“Tò mò có thể giết chết con mèo.”

Nói rồi hắt im lặng, bạnh quai hàm, cho nàng ánh mắt hình viên đạn đáng sợ. Thở một hơi dài, Thiên Yết nhẹ nhàng mở cửa bước vào trong, trước khi đóng cửa lại không quên dặn Cự Giải: “Ta ra ngay, tuyệt đối không được chạy trốn!”

Nàng gật đầu, có cho tiền nàng cũng không dám chạy lần nữa đâu.

Đúng thật rất nhanh, Thiên Yết bước vào trong rồi lại ra ngay, hắt đóng chặt cửa lại trên tay cầm theo một phong thư, vừa nhìn thấy nàng hắt đã xé nó thành trăm ngàn mảnh nhét vào tay áo. Càng cầm, càng không cho nàng biết, Cự Giải càng muốn tìm hiểu vấn đề đó. Đúng là quả cấm bao giờ cũng ngọt. Và con người thích những thứ bị cấm cản.B

Thiên Yết mua hắt một cỗ xe ngựa gỗ, chút nước cùng lương thực. Cự Giải biết việc hắt làm không sạch sẽ và khoản tiền hắt được trả không ít, nhưng là hắt giấu mờ tiền đó ở đâu nhỉ?

Suy đi nghĩ lại, Thiên Yết quyết định thuê thêm phu mã, và hứa hẹn sau khi đến nơi hắt cho luôn cỗ xe ngựa này. Cự Giải đứng bên cạnh trợn trừng mắt, không ngừng gào thét: “Tên Đại Ma Đầu này không những ác mà còn sang chảnh nữa.”

Dễ hiểu, Thiên Yết cần phải đến Thiên Hồng Quốc nhanh nhất, hiện tại lại ở Loa Cổ Đông Thành, đường dài như thế, tới đến còn phải định thần không thì thân dưới sẽ đau đến chết mất, mua cỗ xe thuê phu mã là quyết định đúng đắn. Ngồi ở bên trong cỗ xe ngựa cùng nhau, Cự Giải giả vờ kiệt sức tựa vào lòng Thiên Yết. Hắt nhìn nàng rồi cũng không nói gì, mặc nàng làm càn trên cơ thể mình. Trời vừa tối, phu mã cũng dừng lại trước một khách điểm trong cái trấn nhỏ. Cự Giải cảm thấy không tốt, cả người đau đớn, trán toát đầy mồ hôi lạnh, nhưng nàng không hề rên rỉ hay la hét đau đớn nữa. Lòng bàn tay nhỏ nhắn đang nắm chặt vạt áo, những đầu móng tay được cắt gọn gàng bấm sâu vào da thịt. Cả người nàng căng cứng, gồng lên để chống cự lại cơn đau nhức.

Thiên Yết bế Cự Giải từ trong cỗ xe ngựa xuống, nhanh chóng thuê hai phòng, tính luôn cho phu mã thay vì phải ngủ ngoài trời sương gió.

Đặt nàng lên giường, hắt pha chút bột trắng vào nước rồi bóp miệng nàng, nhanh chóng trút hết lượng nước đó vào không để giọt nào được thoát khỏi. Cự Giải mơ mơ màng màng, đau đớn khiến nàng không còn hơi sức chống cự, chỉ còn cách ngoan ngoãn nuốt xuống. Yết hầu nàng vừa thu tóm lấy thì cơn buồn ngủ liền ập tới. Cự Giải đến từ thời hiện đại tân tiến, phút chốc đã hiểu được chất bột trắng kia chính là thuốc mê. Vậy... hôm qua nàng ngủ mê man cũng vì uống phải chum nước có thuốc mê trong đó... cũng tốt... sao nàng lại không nghĩ ra cách này sớm một chút nhỉ?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chăm sóc người thật tốt

Bắc Thành Khang Vương Quốc.

Xử Nữ được trở về nhà trong lòng có chút hoan hỉ, nàng thưa với mẫu thân được đặc ân vài hôm rồi phải quay trở về Hoàng cung. Lâm Á Hân không về Tham Quyển cùng Xử Nữ mà đi cùng Sư Tử đến Đông xưởng.

Vì Bắc Thành không chỉ tồn tại Đông xưởng, mà còn có sự góp mặt của Kim Vương Gia. Hành tung của hai người cực kỳ kín đáo để bọn người Kim Vương không thể phát giác. Tam Vương gia đã có mặt ở Đông xưởng vào sáng sớm, Tam Vương phi cũng rất náo nức chờ đợi muội muội song sinh của mình. Cốt là định giữ bí mật về thân phận Xử Nữ đến cuối để tránh hiềm họa. Thế nhưng, chính miệng Sư Tử lại nói ra sự thật.

Tam Vương phi ở bên cạnh từ đầu chí cuối chỉ mỉm cười rạng rỡ nhất, không gặp được muội muội cũng không sao. Quan trọng nhất Xử Nữ vẫn còn sống rất tốt.

Tam Vương gia: “Ý của Lâm cô nương không phải không đáng để suy ngẫm.”

Lâm Á Hân: “Tạm thời hãy giữ bí mật về thân phận thật sự của Xử Nữ, để nàng không gặp phải nguy hiểm.”

Kim Gia Đông xường cũng gật đầu đồng ý, Xử Nữ hiện tại là người không liên can gì đến cuộc đấu đá giữa hai nhà Kim Gia – Kim Vương. Nếu Kim Gia thắng thì tốt, mà Kim Vương thắng, thì có thể Xử Nữ sẽ mất mạng.

Sư Tử: “Kim Vương Gia đã ra tay rồi, hai hôm trước lão ta mở yến tiệc trên thuyền ở sông Vĩnh Hà. Thâu tóm khá khá bọn tham quan.”

Lâm Á Hân tuy mang thân phận nô tì, nhưng nếu không có biến cố xảy ra thì giờ đây nàng cũng đương là thiên kim tiểu thư cao quý. Cách nói chuyện của nàng với Kim Gia, làm y nhớ đến vị hiền thê xưa kia, ánh mắt không thể dứt khỏi. Kim Gia hơn bốn mươi một chút, nhưng diện mạo lại trẻ hóa lạ thường, ngoại trừ mái tóc muối tiêu làm lộ hết cả tuổi tác. Thì quả mặt ấy vẫn yêu nghiệt lắm. Lâm Á Hân trước giờ chỉ được nghe kể về Kim Gia Đông xường qua lời Kim phu nhân chứ chưa hề được diện kiến. Nay được gặp, đúng là không khác mấy với những gì nàng tưởng tượng.

Cuộc đối thoại của họ rất nhanh kết thúc, Đông xường xưa giờ không thích ra tay trước. Đợi Kim Vương gia nhúc nhích, thì Kim Gia chiều. Chuyện sẽ chẳng có gì nếu như Tam Vương gia không nói ra một điều kè: “Khiến Hoàng Quý Phi mang long thai, lúc đó nội bộ hậu cung sẽ lục đục. Kim Vương chắc chắn sẽ ra tay giờ thủ đoạn với Hoàng Quý Phi, khai chiến cùng Cát Bình Quốc.”

Hoàng Quý Phi, nữ nhân ngạo mạn kia được chồng lưng không hề nhỏ, đó chính là vị công chúa hòa thân từ Cát Bình Quốc. Người tồn tại song song cùng với hiệp ước giao hảo giữa hai nước.

Kim Gia Đông xường tiếp lời: “Kẻ sách nguy hiểm, điều đó có thể khơi mào chiến tranh giữa hai cường quốc.”

Tam Vương gia gật đầu: “Nhạc phụ nói chí phải.”

Sư Tử bật cười: “Không bằng chúng ta lợi dụng Hoàng Quý Phi giúp đỡ một phần chống lại phía Kim Vương. Với cả lão ta chẳng dám đụng đến Tam Hoàng huynh còn gì, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.”

Cuộc nói chuyện đến đó tạm dừng, Sư Tử hiểu việc mà mình phải làm, còn Tam Vương gia cùng Tam Vương phi cũng lui về phủ sớm lên kế hoạch điều động binh mã. Sư Tử không tiện ở lại phủ Tham Quyển, cũng chẳng thể ở trong Kim Gia, đành phải đi cùng Tam Vương gia tá túc vài hôm.

Kim Gia bảo: “Lâm cô nương có thể ở lại đây một chút không? Ta muốn hỏi về Tịnh Nhi!”

Lâm Á Hân gật đầu đáp: “Được.”

Kim phu nhân danh xưng Lâm Tịnh, là người phụ nữ mà Kim Gia Đông xường từng yêu thương nhất, nhất kiến chung tình. Đến nay vẫn chưa thú thêm nữ nhân nào vào phủ.

“Tịnh Nhi có thường nhắc đến ta không?”

“Từ bé ta đã được nghe kể về Kim Gia rất nhiều. Ngoài ra dường mẫu trước khi lâm chung có gửi lời đến Kim Gia.” Lâm Á Hân nhìn y, đôi mắt nàng rảo hoành xoáy sâu vào đáy mắt ấy, một đôi mắt vẫn đục vì tháng năm thăng trầm của cuộc đời: “Hãy sống thật tốt, tìm được người bầu bạn lúc tuổi già, đừng sống mãi trong chấp niệm đã qua.”

Kim Gia thờ dài, cười cười: “Tịnh Nhi vẫn luôn thế, chỉ biết nghĩ cho ta, cho người khác mà quên đi thứ bản thân mong muốn là gì.”

“Mong muốn của dường mẫu là người được hạnh phúc và sống một đời an yên, sống thay cho bà.”

“Vậy sao...?”

Kim Gia ngồi trên tràng kỷ gỗ, mái tóc muối tiêu xõa dài nằm trên mặt bàn gỗ nhỏ đặt ở giữa. Về mặt đờm buồn, có chút gì đó tràn đầy tâm tư nơi khóe mi. Y rót hai tách trà, gọi Lâm Á Hân bước đến gần trao cho nàng: “Người không môi chân?”

Lâm Á Hân gật đầu, bước đến trước mặt Kim Gia, nàng không nhận lấy tách trà mà lại đưa tay tháo vạt áo của mình, lột bỏ lớp vải trên người xuống. Cơ thể mềm mại hiện ra trước mặt Kim Gia Đông xường, ông bất ngờ đến mức rót luôn cả tách trà xuống thảm, y bàng hoàng đứng dậy nhặt áo nàng lên: “Người làm gì vậy?”

“Dường mẫu đã nhờ ta...” Nàng cảm lấy mớ y phục trên tay Kim Gia ném đi: “Chăm sóc người thật tốt!”

Nói rồi nàng tiến đến, hai tay choàng cổ Kim Gia, nhón mũi chân chủ động đặt môi hôn lên môi Kim Gia. Lâm Á Hân chưa từng hôn ai, đây cũng là lần đầu tiên nàng đứng trước mặt một nam nhân không có gì trên người. Nếu nói rằng nàng đã yêu y chỉ qua những lời Lâm Tịnh kể thì chẳng ai tin nổi. Không hiểu sao từ bé, Lâm Á Hân đã luôn mong muốn một ngày gặp được Kim Gia, cùng y sống nửa đời còn lại thật hạnh phúc. Thay vì dường mẫu Lâm Tịnh bù đắp lại những tháng năm đã qua cho y.

Kim Gia bao năm không gần nữ sắc, lại chẳng nghĩ đến ai ngoài ái thiếp Lâm Tịnh của mình. Nữ nhân ở trước mặt y mang theo dung mạo lạ lẫm, nhưng lại ẩn chứa khí chất quen thuộc, mùi thơm trên mái tóc giống y đúc với Lâm Tịnh. Còn bạo dạn đến mức này, trong phút chốc y thất thần nhớ đến lần đầu gặp mặt giữa y và Lâm Tịnh. Lâm Tịnh cũng từng ngồng cuồng như thế này, y để mặc nàng càn quấy rồi yêu nàng say đắm.

Hình ảnh Lâm Tịnh mỗi lúc càng mờ ảo, trước mặt y là Lâm Á Hân, nữ nhi do Lâm Tịnh dung dưỡng bao năm qua. Y đưa tay đẩy nàng ra, cởi áo choàng khoác lại cho nàng, rồi không nói không rằng bỏ ra ngoài mất biệt.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chỉ là một chén rượu giao bôi?

Khi Cự Giải thiếp đi vì thuốc thấm, Thiên Yết nhanh chóng giải thoát bản thân lên người nàng. Để cho con đau mà hắn đang phải chịu đựng giảm đến mức tuyệt đối. Cự Giải đã ngủ, không thể cảm nhận được con đau này, hắn đưa mắt quanh thân thể trắng bệch của nàng rồi lướt xuống cửa mình ẩm ướt.

Lần đầu tiên sau ba mươi bốn ngày gấp rút truyền Cổ Dục sang Cự Giải, hắn cảm thấy thương tiếc. Chỉ là không thể dừng lại được nữa, một là nàng chết, hai là hắn sống dở chết dở. Lần này tìm người kia cũng vì lý do này, chắc chắn người đó sẽ tìm ra cách cứu cả hai.

Bỗng dung một tiếng “chát” vang lên, Thiên Yết đương tự vả vào mặt: “Mềm lòng sao?”

Hắn đã từng là kẻ yếu đuối, hèn nhát đến mức không thể bảo vệ người bạn thân nhất của mình. Từ rất lâu rồi, Thiên Yết không cho phép bản thân bộc lộ hay suy nghĩ về những xúc cảm tầm thường này. Vậy mà...

Thiên Yết lắc đầu nằm xuống bên cạnh Cự Giải, hắn cần nhanh chóng đến Thiên Hồng Quốc, gặp được người đó và lên kế hoạch trả mối hận thù xưa.

Không hiểu sao đôi tay Thiên Yết tùy tiện vén tấm chăn bông đắp cho Cự Giải, chính bản thân hắn cũng không lý giải được việc làm vừa rồi.

...

Sáng hôm sau, Cự Giải tỉnh dậy nhìn quanh phòng, Thiên Yết đã rời đi đâu đó nhưng hơi ấm bên cạnh vẫn còn. Nhìn y phục được thay cùng với tấm chăn đắp kỹ, Cự Giải cảm tưởng bản thân như con cá lội ngược dòng, dù cái dòng nước mà nàng đang cố gắng bơi ngược là con suối chảy ra thác lớn.

Thiên Yết mở cửa vào phòng mang theo một khay thức ăn đặt lên bàn, không nói không rằng tự vận động thân mình bước đến thau nước ấm vắt ráo khăn bông. Hắn lau mặt cho Cự Giải rồi lau xuống hai tay cho nàng, có chút dạn dò: “Ăn cho no một chút, lần này đi không có ngừng lại nghỉ ngơi đâu. Giờ Mùi* phải đến được Thiên Hồng Quốc.”

*Giờ Mùi: 13 giờ – 15 giờ.

Cự Giải ngoan ngoãn gật đầu, sau khi Thiên Yết lau xong cho nàng, Cự Giải nhanh như thoát nhún người lên cao để chạm vào môi hắn. Phản ứng của Thiên Yết dư sức để né vậy mà... hắn lại đứng yên để nàng hôn. Cự Giải cười khúc khích, nhẹ điểm đầu ngón trỏ lên chóp mũi hắn, tinh ranh đùa bỡn:

“Mới sớm mà chàng đã tuần lảng đến vậy rồi thì cả ngày ta biết phải làm sao đây!?”

Ai da, không biết ai dạy Cự Giải cái bộ dạng chớp chớp mắt sau khi trêu ghẹo nam nhân “nhà lành” khiến cho Thiên Yết đỏ hết cả mặt. Cự Giải cười rạo rờ che mắt luôn hai ông mặt trời, Thiên Yết không ngừng ho khan, lúng túng đến mức tìm chỗ rồi khỏi mà hết và vào bàn đến và vào cửa. Nhìn bóng lưng Đại Ma Đầu hung ác biết mắc cỡ, trong lòng Cự Giải cực kỳ hả dạ.

Dùng xong bữa sáng, Cự Giải thay y phục rồi nhanh chóng khởi hành. Tuy nhiên, điều kỳ lạ là Thiên Yết bảo nàng đi trước cùng phu mã, hắn sẽ đuổi theo tìm nàng sau. Nàng không hỏi hắn đi đâu, rất nghe lời leo lên xe ngựa rồi ngồi yên trong đó.

Fu mã đi rất nhanh vừa đúng giờ Mùi đã đến Thiên Hồng Quốc, Cự Giải xuống khỏi cỗ ngựa gỗ, xem xét xung quanh nhưng chẳng thấy Thiên Yết đâu cả. Do lần trước bỏ trốn chịu cảnh đau thương, Cự Giải dường như đã rút kinh nghiệm nên quyết định không đi bậy bạ nữa, cơ mà dạo quanh trong thành chắc cũng không tính là tội tạo phản đâu nhỉ?

Nơi này nàng từng đi qua với Thiên Từ Hoàng, bất quá lúc ấy chưa kịp ngắm nghía. Sắc trời vẫn còn sáng, mặt trời ở Thiên Hồng Quốc đặc biệt không hề gắt gỏng. Ngược lại thời tiết này làm cho nàng rất dễ chịu.

Cự Giải đi một đoạn mới phát hiện phía trước có túp lầu hoành tráng, náo nhiệt. Người người đang đổ vào đó, dây đỏ treo khắp bảng hiệu, gia nhân đứng quanh quán không ngừng gọi người dân. Mọi người đi vào không mất tiền còn được trao cho một chiếc bánh in hình hoa sen. Bụng Cự Giải khẽ kêu lên, cái bao tử này cũng biết chọn đúng thời gian để kêu đấy nhỉ?

Thôi thì... cứ đi vào trong xem thử có gì vui.

Bên trong dán một tấm bảng lớn mà Cự Giải không đọc được, nàng nuốt trọn cái bánh in nhỏ vào miệng, ngọng ngọng hỏi người đứng kế bên: “Sao ở đây lại đông đến thế?”

Nam nhân đứng cạnh cười xã giao, bảo: “Hàng tháng Hồng Duyên Từ lâu đều tổ chức hội thi dành cho các cặp trai tài gái sắc yêu nhau. Tấm bảng treo ở trước cửa có ghi mà, người không thấy sao?”

Hắn vừa nói vừa quay sang nhìn Cự Giải không hay chạm vào đôi mắt trắng đục của nàng làm hắn thót tim. Cự Giải tưởng nàng bị mù, nên dù vẻ mặt bất ổn nhưng lời cất ra thì vẫn giữ khí chất bình đạm vô cùng: “Không thể trách người được.”

Nói rồi hắn nhanh chân tránh xa nàng, cứ như nàng sẽ mang họa đến cho hắn vậy. Tránh như tránh tà!

Cự Giải cố gắng chen lên hàng gần trước để xem có gì vui, chợt cơ mặt nàng cứng đờ, nụ cười biến hóa thành cái nghiêng răng “ken két”. Chuyện là hai cặp đôi bốn người đang đứng trên vũ đài nhỏ, trong đó chính là Thiên Yết cùng nữ nhân khác. Thì ra kêu Cự Giải đi riêng để tâm tình cùng hồng nhan khuyên sắc khuyên thành, không những vậy đã đến đây cũng không thêm tìm nàng.

Khá khen cho tên Đại Ma Đầu suốt ngày chỉ thích làm nàng khổ sở.

Một người trung niên đứng ở trên ra thế lệ cuộc thi, Thiên Yết cau có, mâu quang từ khi nào đã chuyển sang sắc đỏ. Bất quá, mỹ nhân bên cạnh đưa tay khẽ chạm vào ngón út Thiên Yết, thì thầm gì đó bên tai hắn. Mắt Thiên Yết chậm chậm trở lại màu đen bình thường.

“Trước khi bắt đầu cuộc thi, xin mời hai bên cùng nâng chén rượu giao bôi thâm tình biểu thị cho tình yêu bền vững của mình nào.”

Mỹ nhân đó nhận lấy hai chén rượu, đưa cho Thiên Yết một chén, chén còn lại cầm trên tay. Sau đó hai người vòng tay thực hiện nghi thức uống chén rượu giao bôi.

Cự Giải đứng bên dưới, tay nắm thành nắm, miệng lí nhí đủ một mình nàng nghe thôi: “Người thử uống xem! Thử xem! Quào! Uống thiệt luôn à!”

Thật sự Cự Giải không mang theo tình yêu đối với Thiên Yết, nhưng hắn là nam nhân của nàng, là người hàng ngày cùng nàng làm cái loại chuyện xấu hổ đó. Sao hắn có thể đứng trên kia mà giao bôi cùng nữ nhân khác được chứ? Nếu ở thời đại Cự Giải đang sống, người như hắn đã bị khép vào tội danh phản bội và phải chịu án tử khắc nghiệt nhất, đau đớn nhất.

“Không được!”

Không biết sức lực ở đâu ra mà nàng có thể mạnh bạo xô hết mấy người ở đằng trước, xông thẳng lên vũ đài giật hai chén rượu rồi ném xuống đất “xoảng xoảng” khiến khán giả bên dưới một phen hoảng hốt chưa hiểu chuyện gì mới xảy ra.

Mỹ nhân bên cạnh Thiên Yết cười cọt lên tiếng: “Chỉ là một chén rượu giao bôi có cần phải làm vậy không?”

Cự Giải tức giận, biểu tình vạn phần khó coi: “Chỉ là một chén rượu giao bôi?”

Nàng không cần tiểu tam hồ ly tinh lên tiếng, quay phắt khuôn mặt méo xẹo về phía Thiên Yết, nàng đợi câu nói từ hắn. Thiên Yết chết sững trước hành động ngông cuồng của Cự Giải, bất quá hắn lại cảm thấy thích thích...

Bên dưới được xem tuồng miễn phí, Thiên Yết nắm lấy cổ tay Cự Giải kéo ra khỏi từ lâu, à mỹ nhân kia cũng ung dung chấp tay sau lưng thả theo sau. Nhìn cái bộ dáng thông dong, tỏ ra thanh cao, nhã nhặn ấy mà Cự Giải ngứa mắt, nếu không vì Thiên Yết lòi đi thì nàng đã bay đến cào nát cái bản mặt hồ ly tinh kia rồi.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Quan trọng hơn cả ta sao?

Đi được một đoạn Cự Giải chủ động giật tay ra khỏi Thiên Yết. Hôm nay hắn kỳ lạ lắm, không độc đoán như hàng ngày, ngược lại còn rất dễ “chiều”. Cự Giải vẫn chưa hết khó chịu, được đăng chân, lần đăng đầu nên nàng lớn giọng truy cứu: “Nàng ta là ai?”

Thiên Yết nhìn quanh, mọi người không ngừng đưa mắt nhìn ba bọn họ, hắn lại là nam nhân duy nhất ở giữa hai nữ tử. Tình huống này tiến thoái lưỡng nan, vậy thôi hắn đành trả lời cho có: “Là một người rất quan trọng.”

Cự Giải cau mày, đưa tay chỉ chính mình: “Quan trọng hơn cả ta sao?”

Thiên Yết ngẫm nghĩ một hồi, thoáng gật đầu.

“Được, được lắm!” Nàng tức điên: “Ăn với ta, ngủ với ta, tâm tình tư tưởng đến người khác!”

Nói rồi Cự Giải quay đầu hướng ngược lại, giả vờ âm ức khóc nức nở, chạy một mạch lẫn vào đám đông mất hút. À nữ nhân bên cạnh Thiên Yết, về

mặt giễu cợt: “Còn không đuổi theo nàng ta đi!”

“Còn người?”

Điều bộ thực nữ đưa tay áo che nửa miệng, giấu đi nụ cười thẹn thùng cứng ngắc: “Ta ổn mà!”

“Vây, chút nữa gặp lại.” Thiên Yết xoay người, rất nhanh đã đuổi kịp Cự Giải. Bắt lấy cổ tay nàng kéo ngược lại. Cự Giải bị hắn kéo tất nhiên sẽ bị ngã về sau, bất quá hắn không để nàng té. Đôi mắt hắn chạm vào đáy mắt lệ hoen mi ướt đầm, cơ thể yếu đuối, thêm biểu hiện bị thương kinh điển. Trong lòng hắn nảy lên cổ cảm xúc kỳ lạ, chỉ là chưa từng có ai khóc vì hắn trông mỹ miều như thế.

Cự Giải đang diễn tuồng đau thương, kịch tính được nâng lên tầm cao, theo thì phải tới nơi tới chốn, cho nên nàng đưa tay đẩy hắn ra. Lệ tuôn trào, âm vực cao vút, nghèn nghẹn trong túi hờn: “Sao người không ở cạnh người quan trọng kia đi, chạy theo ta làm gì?”

Nàng tay, Thiên Yết bắt giắc lau đi dòng lệ nóng hổi tựa lưỡi dao chọc vào tâm tình hắn: “Đừng khóc nữa!”

“Mặc kệ ta!”

Thiên Yết kiên nhẫn: “Ngoan đi!”

Hắn nói đến đây thì bóng ả nữ nhân kia cũng đang chậm rãi đi tới, Cự Giải khó chịu ra mặt, rõ ràng nàng chạy nhanh như thế. Nhìn ả ta cỡ nào cũng không giống dạng nữ nhân tùy tiện chạy nhảy, sao có thể đến đúng lúc vậy?

“Đừng có nhìn ta như vậy!” Nàng ta đưa hai tay che mặt, nhưng Cự Giải vẫn nhìn thấy ý cười lấp ló nơi khóe mắt ả.

“Người là ai?” Cự Giải ngừng khóc, neho mắt hỏi nữ nhân kia.

“Ta ư? Ta là Tạ Bối, chánh thê của hắn đấy!”

Tay nàng ta chỉ đến Thiên Yết, Thiên Yết không phủ định cũng chẳng khẳng định mà chỉ chăm chăm chìm vào những giọt lệ trên mi mắt Cự Giải. Nhìn thấy nàng bặm môi đến ứa mắt, hắn hơi nhướn mày, đưa tay tách môi nàng ra khỏi.

Cự Giải liếc mắt nhìn thẳng vào mặt Thiên Yết: “Điều đó có phải thật không?”

Thiên Yết ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm, thật sự những tháng ngày còn ở cùng Cốt Dạ, hai người bọn họ có làm chút chuyện không đúng đắn nhưng là... cũng không thể trách hắn được...

“Ta vẫn chưa từng bái đường thành thân.”

Tạ Bối bĩu môi dưới: “Này, nữ nhân đầu tiên cùng người trải qua chuyện ấy là ta đấy! Theo lý ta chẳng phải là chánh thê sao?”

Thiên Yết khẽ hướng mắt đến Tạ Bối: “Nhưng ta và người chưa từng bái đường thành thân.”

Tạ Bối đảo mắt: “Thế người với nàng ta có bái đường chưa?”

Thiên Yết lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Biểu tình Thiên Yết vạn phần ngốc nghếch, ngơ ngẩn còn lơ ngơ nữa. Cự Giải những tưởng đỉnh đầu mình đang bốc một lượng khói rất lớn, lớn đến mức ngút trời. Cứ cho nàng ta là người đầu tiên đi, chuyện đó cũng đã lâu rồi. Khoảng thời gian qua chỉ có mình Cự Giải bên cạnh hắn, hiện tại là hiện tại, còn quá khứ mãi mãi, vĩnh viễn cũng không được chạm vào hiện tại.

Cự Giải thiếu điều nhe răng, mọc vuốt rồi nhào đến cào vào khuôn mặt tự đắc kia.

Tạ Bối lại được dịp chọc gậy bánh xe, đổ dầu vào lửa: “Theo lý, theo tình, theo nghĩa sớm muộn người cũng thú ta thôi. Chẳng phải ta quan trọng hơn nàng ta sao?”

Thiên Yết nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng cho nên rất mạnh mẽ ưỡn ngực, gật đầu liên tục.

Ôi! Tức chết nàng mà!

Cự Giải không thêm đôi co nhiều giữa Tạ Bối, đi thẳng vào vấn đề: “Hỏi hà đến đây chỉ để gặp nàng ta?”

Thiên Yết im lặng gật đầu.

“Thế người có cần ta nữa không?”

Thiên Yết tiếp tục im lặng gật đầu.

“Vậy đuổi nàng ta đi đi!”

Thiên Yết vội lắc đầu, nắm lấy tay nàng kéo đi thẳng đến trước mặt Tạ Bối: “Trị cho nàng ta đi.”

Tạ Bối nhìn từ trên xuống dưới Cự Giải, bật cười ha hả: “Ta không phải Cốt Dạ, cho dù ta có giỏi cũng không thể trị được. Trừ khi ngươi dừng lại việc đang làm, nàng ta sẽ hít thở không khí dài hơn chút đấy.”

Hắn thở hắt tức giận: “Không thể? Nếu không thể ngươi hà cớ gì bắt ta gấp gấp đến đây?”

“Hừ!” Á đảo mắt, tựa như tháo chiếc mặt nạ thẹn thùng xuống, ả để lộ ra vẻ ngoan độc: “Cốt Dạ thoát rồi, hắn sẽ đi tìm ta. Ta không thể một mình đối diện hắn được.”

Cự Giải từng nghe đến Cốt Dạ, chung quy đó là người có thể giết được Thiên Yết nhưng tung tích đã bị mất từ rất lâu. Y bị nhốt, hèn gì... nàng bậm môi, trong đầu vạch ra kế hoạch. Nếu như Cốt Dạ ấy đang truy tìm tung tích ả mỹ nhân khốn kiếp này, thì nàng chỉ cần ở bên cạnh ả chờ ngày người kia xuất hiện thôi. Trong lúc bọn họ chạm mặt giao đầu, nàng có thể lợi dụng cơ hội mà ra tay. Cho nên... Cự Giải chen ngang:

“Cốt Dạ ấy là người xấu sao?”

Tạ Bối cười nhẹ bên môi: “Là hiện thân của ma quỷ. Đúng hơn, hắn chính là ác quỷ đáng sợ nhất!”

Trong đầu Cự Giải liền hiện dòng chữ chạy qua đầy kinh hãi, đối với bọn xấu xa thì Cốt Dạ ác đúng rồi. Còn đối với Cự Giải thì đây là ân nhân, người sẽ giúp nàng thoát khỏi con ác mộng đáng sợ này mãi mãi.

Cự Giải tỏ vẻ sợ hãi, lo lắng cho Tạ Bối: “Thế thì không thể để nàng ấy một mình được, đầu sao đó cũng là nữ nhân của ngươi!”

Chà, đúng là quay mặt ba trăm sáu mươi độ, chóng mặt đến mức Thiên Yết ngỡ ngàng. Mà hắn thì lại không suy nghĩ nhiều, dù gì trong mắt hắn, Cự Giải vô hại đến mức thua cả con kiến.

“Nói cũng phải!”

Riêng Tạ Bối, ả nhìn Cự Giải, thoáng chốc khóe môi lại nhếch lên nửa vờ, rồi rất nhanh biến mất hoàn toàn không để ai kịp nhìn thấy. Chỉ là biểu hiện đó, Thiên Yết dường như thấu tỏ rất gọn ghẽ.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chuyện ở Lục Tinh Uyển

Sau khi trở về Hoàng cung, Sur Tử sắc phong Xử Nữ tài đức vẹn toàn đạt được lòng sủng ái, y phong nàng làm Tiệp Dư. Trong hoàng cung được một phen sóng gió nổi lên, các phi tần được công nạp không qua đợt tuyển tú cảm thấy bức tức. Hoàng Quý phi tục xưng Cát Ngọc Vân, công chúa hòa thân giữa hai nước Cát Bình Quốc và Khang Vương Quốc.

Nàng ta đập bàn, khó chịu hất tay khiến cả khay trà trên bàn rơi xuống đất. Cung nữ đứng bên cạnh sợ hãi cúi đầu, hít thở cũng không thể, mặt ai nấy xanh trắng bất thường.

"Tại sao? Tiệp nhân ấy vừa vào cung chưa được bao lâu liền nhận được sủng ái từ Hoàng Thượng? Ta không hiểu, so với ả ta có gì không bằng? Thân phận cao quý, nhan sắc cũng không kém cạnh!"

Cát Ngọc Vân trút giận xuống bàn, không ngừng đập hai tay đến mức đỏ chót. Bỗng dung thái giám từ bên ngoài hồi hã chạy vào bẩm báo: "Nương nương, nương nương... Hoàng Thượng hạ lệnh tối nay sẽ tự thân đến đây đây!"

Cát Ngọc Vân vừa nghe được liền ngẩng cao đầu, đứng phắt dậy chỉnh lại y phục: "Hả? Thật ả?"

Thái giám gật đầu: "Nô tài đã nghe được từ miệng mấy tên thái giám thân cận với Hoàng Thượng."

Chủ tớ bọn họ được một phen vui mừng. Cát Ngọc Vân những tưởng Hoàng Thượng cảm thấy có lỗi nên đến đây với nàng. Ai ngờ cuối cùng cũng chỉ là một cái bẫy...

Trước đó Sur Tử có nói với Xử Nữ rằng: "Nếu sau này Hoàng Hậu có ra tay với Hoàng Quý phi, nàng nhất định không được can thiệp vào."

Xử Nữ nâng chén trà đến bên môi đáp: "Ân, thần thiếp biết mình biết ta, sẽ không làm những chuyện không phải với đạo lý."

Sur Tử nghĩ ngợi gì đó, nhẹ vỗ lên mu bàn tay nàng: "Ta chỉ mong nàng được bình an. Cố gắng giữ bản thân an toàn, không lâu sau đó chúng ta có thể rời khỏi chốn thị phi này."

Xử Nữ cốt vẫn không hiểu ngọn ngành trong lời nói của Sư Từ, nhưng nàng vẫn gật đầu thấu cảm, bởi lẽ điều mà y không muốn nàng biết đó hẳn phải cam ky lắm. Dù vậy trong lòng vẫn có vài phần không vui vẻ.

Tối hôm đó, Sư Từ có ghé ngang Ngọc Thương cung của Hoàng Quý phi, y biết điều này chính là ngọn lửa tuyên chiến với Kim Vương gia. Đến đường này rồi, ta không diệt người thì người giết ta. Việc Kim Vương gia muốn đổi đầu cùng Hoàng Quý phi lại là một trở ngại cực kỳ lớn, bởi lẽ Cát Bình Quốc không phải là một nước thiện chiến cho lắm.

...

Sáng hôm sau, Sư Từ rời đi rất sớm. Đây là lần đầu tiên của y dù có chút vụng về, nhưng rất nhanh đã nắm bắt được. Y chưa từng nghĩ nữ nhân đầu tiên mà y cùng trải qua mưa bão hoan ái lại là người y không hề yêu thương. Một chút cảm giác cũng không có.

Sư Từ đi rồi, Hoàng Quý phi không lâu cũng tỉnh giấc. Nàng ta cười cả ngày không dứt, dạo bước ra Lục Tĩnh Uyển cố tình chạm mặt Hoàng Hậu. Hoàng Hậu tục xưng Dương Thiên Tuệ cháu gái ruột của Kim Vương phu nhân Dương Thánh Khiết. Trong tam cung lục viện Dương Thiên Tuệ có lẽ là vị nữ nhân quyền lực lẫn kín tiếng nhất. Nàng ta chưa từng đoái hoài đến bất kỳ thứ gì, sự kiện gì, cũng có mấy ai cùng nàng ta đàm đạo.

Cát Ngọc Vân hành lễ với nàng, sau đó ngẩng cao đầu đi thẳng vấn đề: "Đêm qua Hoàng Thượng đã đến chỗ muội, một đêm khó quên."

Dương Thiên Tuệ khẽ mỉm cười: "Số của muội muội cũng thật tốt đi!"

"Thế Hoàng Thượng đã từng cùng tỷ tỷ trải qua một đêm dài ngọt ngào như vậy chưa? Tỷ tỷ vào cung từ bé, chắc hẳn tình cảm giữa hai người phải tốt lắm!"

"Thật ra thì..." Dương Thiên Tuệ che miệng cười nhẹ, cung nữ bên cạnh liền cúi đầu rời đi, nhanh lướt qua Cát Ngọc Vân rồi nắm cổ tay cung nữ của nàng ta dẫn đi mất: "Muội muội đến đây có phải muốn làm ta ganh tỵ?"

Cát Ngọc Vân nhìn thấy cung nữ của mình bị đưa đi, trong lòng vang lên tiếng "keng" của chiếc chuông báo hiệu không lành: "Tỷ tỷ, người đang có ý gì?"

"Ta phải hỏi muội mới phải, muội chính là đang có ý gì?"

Dương Thiên Tuệ vừa hỏi bước chân vừa tiến lại gần Cát Ngọc Vân, sau lưng nàng là hồ cá vàng nước không sâu nhưng đủ để dọa chết nữ nhân, những nữ nhân khó dạy bảo. Cát Ngọc Vân cảm thấy điềm dữ đang bao trùm lấy mình, nên liền la toáng lên: "Đừng có lại gần ta!"

Nàng vừa gào thét thật lớn thì tiếng binh lính người hầu thân cận từ Thượng Phục cung chạy đến. Dương Thiên Tuệ nắm lấy bả vai Cát Ngọc Vân xoay người, vị trí cả hai liền thay cho nhau. Có lẽ sẽ chẳng ai nhìn rõ sự việc lúc này, Cát Ngọc Vân còn đang kinh ngạc thì Dương Thiên Tuệ nắm lấy tay nàng tự tát vào mặt nàng ta. Chiếc nhẫn của Cát Ngọc Vân không ngờ lấy đi một đường da thịt trên mặt Dương Thiên Tuệ, khiến nàng ta ôm má đau rất loạng choạng ngã ra sau. Trước khi ngã, Dương Thiên Tuệ không quên trao cho Cát Ngọc Vân nụ cười nham hiểm.

Dù gì Hậu vẫn lớn hơn Phi một bậc, sự việc truyền đến tai Sư Từ, y lúc ấy đương cùng Tam Vương gia ở trong thư phòng. Tam Vương gia bật cười: "Cuối cùng con hổ cũng thả rắn rồi."

Sư Từ hơi nâng khóe môi, nhưng không có ý cười. Y cùng Tam Vương gia đến Lục Tĩnh Uyển xử vụ việc lần này. Trên đường đến Lục Tĩnh Uyển, Sư Từ đã biết trước sự tình như thế nào. Chỉ có điều Cát Ngọc Vân cứ thần thờ ra đó, không hiểu việc gì mới xảy ra. Dương Thiên Tuệ trước sau như một, sau khi nàng thay y phục, thái y cũng bôi thuốc lên vết thương, một lời cũng không nói. Chẳng nháo chẳng khóc, cũng không đòi lấy lại công bằng hay làm chủ cho thần thiếp. Mặc dù thế, lòng nàng đang cảm thấy hả hê.

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Cát Ngọc Vân cuối cùng cũng bừng tỉnh, liên tục đập đầu quỳ dưới chân Sư Từ khẩn thiết: "Thần thiếp không có, mọi việc đều do tỷ tỷ dựng nên, thần thiếp vô tội!"

Sư Từ nhìn vị Hoàng Hậu lãnh đạm đầy nham hiểm kia, rồi cũng vờ như tức giận đập tay lên bàn ngọc: "Người còn nói láo, vu khống cho Hoàng Hậu?"

Cát Ngọc Vân khóc đến mức kinh thiên động địa, như rằng ai đó đang muốn cắt cổ nàng vậy: "Thần thiếp bị oan... thần thiếp bị oan...!!!"

Dương Thiên Tuệ lúc này mới lên tiếng: "Xin Hoàng Thượng rộng lòng bỏ qua, chỉ là chút hiểu lầm. Cũng do thần thiếp đi đứng không vững nên mới có cơ sự như bây giờ."

"Đầu thế được!" Sư Từ cau mày, vờ nóng giận: "Ai có tội thì phải bị phạt, ta đương là Vua một nước, trị được dân không lẽ để hậu cung làm loạn. Còn phép tắc kỷ cương gì nữa?"

Nói rồi y nhìn Cát Ngọc Vân, hùng hổ hạ lệnh: "Giám Hoàng Quý phi vào cung, hai ngày không được ăn, cũng không được bước chân ra ngoài nửa bước. Ai giúp nàng ta, liền trảm!"

Sư Từ vừa hạ lệnh, Cát Ngọc Vân khóc như mưa, gào thét ầm ĩ. Sau khi kêu người đưa nàng ta về Ngọc Thương cung, y có nén lại một chút: "Ngọc Vân làm loạn ta ắt sẽ đòi lại công đạo cho nàng."

Dương Thiên Tuệ cười nhẹ: "Đa tạ ân sủng của Hoàng Thượng."

Sur Từ lại nói: "Ta đã hạ lệnh mang thuốc quý từ Tây vực đến để nàng dưỡng thương."

Dương Thiên Tuệ định xuống giường theo quy tắc tạ lễ, nhưng Sur Từ rất nhanh giữ lấy nàng: "Không cần đâu, nàng nghỉ ngơi đi."

Y rời đi, một mạch đến thẳng Ngọc Thương cung. Cát Ngọc Vân vừa thấy Sur Từ đã quỳ xuống khóc ngất, y đỡ lấy nàng bảo: "Ta biết nàng bị oan, nhưng thế lực của Hoàng Hậu quá lớn. Ta không đủ sức để chống lại thay nàng, nàng hiểu đúng không!?"

Cát Ngọc Vân khẽ gạt đầu, ai lại không biết Sur Từ dù có bề chồng là Tam Vương gia, nhưng thế lực của Kim Vương gia không hề nhỏ. Ban sáng nàng cũng chỉ muốn chọc tức Dương Thiên Tuệ một chút cho hả lòng, chứ không đoán được sẽ bị nàng ta chơi một vỏ lớn.

"Thần thiếp đã làm Hoàng Thượng phải bận lòng rồi!"

Sur Từ vuốt nhẹ lệ mu bàn tay của Cát Ngọc Vân, an ủi: "Ái phi, thời gian sau này sợ rằng nàng sẽ gặp nguy hiểm."

Cát Ngọc Vân đầy nghị lực bảo: "Thần thiếp không sợ, được Hoàng Thượng sủng ái, có chết cũng cam lòng. Huống hồ thần thiếp còn Cát Bình Quốc sau lưng, họ sẽ không để thần thiếp chịu thiệt. Thiếp không để Hoàng Thượng bị ức hiếp."

Sur Từ cười híp cả mắt: "Ái phi, nàng hào hào tốt với ta!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Không biết thân biết phận

Thiên Hồng Quốc hân hoan chào đón vị công chúa thất lạc bao năm trở về, bất quá Hoàng Hậu không nỡ bỏ rơi Thiên Từ Ninh thành ra tự nhận bản thân là người đã hạ sinh ra hai nàng. Sự thật thì thân phận Thiên Từ Ninh vẫn còn là một ẩn số. Bởi chẳng ai biết ngày xưa kẻ nào đã làm ra cái loại sự tình này, Song Ngự nói có lẽ sư thúc Song Tịnh của y biết được điều gì đó. Bởi vì, chính sư thúc đã dàn dựng tất cả chuyện này, đưa ra gợi ý để hai người bọn họ tìm được đến đây.

Thân phận Bạch Dương thì đã rồi, Song Ngự vẫn chưa tìm được gì. Bảo Bình những ngày qua cũng không đi đâu, chỉ ở tại Thiên Hồng Quốc với cái lý do Thiên Bình không khỏe, y cần tìm thuốc để chữa trị cho nàng.

Song Ngự gửi thư về Song Thương giáo, một tháng sau nhận lại lời hồi âm là sư thúc đã xuất sơn khá lâu vẫn chưa quay trở về. Và có thể sẽ chẳng bao giờ quay về nữa, bảo Song Ngự đừng có tìm sư thúc làm chi. Kiếp này coi như hết nợ nần nhau rồi. Vừa đọc xong, Song Ngự bậm môi: "Bút tích này của sư thúc mà? Sao sư thúc lại...?"

Đứng bên cạnh, Bạch Dương bĩu môi: "Người với sư thúc người đúng là dờ hơi như nhau!"

Y nheo mắt nhìn nàng: "Nàng có ý gì?"

"Ta chẳng có ý gì cả." Nàng thông thả đi đến bên ghế, nhịp bốn đầu ngón tay lên bàn gỗ, nghi hoặc: "Có khi nào Thiên Từ Ninh là hài tử của sư thúc người?"

Song Ngự sờ cằm: "Theo ta biết thì, sư thúc đoạn tỵ."

"Hừ!" Bạch Dương bắt chước bộ dạng sờ cằm, biểu tình thương tiếc: "Thật oan trái!"

Theo nàng nhớ thì, Song Tịnh sư thúc quả là nam nhân thoát tục tựa thiên tiên, khí chất cao ngạo (cao quý và ngạo mạn), ngũ quan tinh xảo. Vậy mà đi làm đạo trưởng trừ yêu bắt ma, lang bạt khắp nơi.

Đang trôi theo dòng suy nghĩ, chợt con gió lạnh ủa đến thổi bay lá thư mỏng manh trên bàn xuống chiếc hồ bên ngoài phòng. Bạch Dương - Song Ngự đuổi theo, y nhảy xuống hồ nhặt lá thư đã ướt đầm. Gió lại lùa qua, bỗng Bạch Dương nắm lấy cổ tay Song Ngự, nghiêng đầu nhìn như kiểu khám phá được gì đó: "Này, người xem kìa!"

Song Ngự cũng nhìn theo, những con chữ trên giấy kỳ diệu thay có thể tách ra được rơi xuống rồi hòa vào không khí, tan theo làn gió. Trên tờ giấy ấy hiện nên những đường nét bút không có màu sắc. Bạch Dương bảo: "Mau đi lấy mực đến đây cho ta."

Nàng đặt tờ giấy ướt lên bàn, mực đưa tới, nàng nhanh nhẩu đổ cả đồng mực lên giấy. Song Ngự không kịp chặn lại hành động đó, nhưng cũng nhờ vậy mà dòng mực đen loang theo nước, phủ lên từng đường nét trong suốt kia, tạo thành câu trả lời cho điều bí ẩn mấy lâu nay.

Bạch Dương đọc: "Bạch Dương được ta nhặt dưới suối, đặt vào nhà của đôi vợ chồng người Tham Quyển, nếu như không phải vì có cơ sự ta nhất định

cuơ mang. Song Ngu, thân phận cao quý đồng thời cũng là điếm dữ, nắm đó mấu thân con hạ sinh con rất khó, biết mình không qua khỏi nên đã nhờ ta đưa con rời khỏi Cát Bình Quốc. Tránh khỏi họa sát thân, dù mỗi năm qua ta duy trì được mệnh con, thế nhưng không thể tránh khỏi số trời. Con mang trọng bệnh, vốn đã chết từ lâu, nhờ vào linh đan trăm năm duy trì đến hiện tại. Nhanh chóng tìm người chấp nhận hy sinh thay máu cho con. Ta xin lỗi, vì ta còn nợ một người ân tình không thể đổi mạng. Sự thúc viên tịch đừng đau buồn, cũng đừng trở về Song Thương giáo. Ta biết con sẽ làm nên việc lớn. Tái bút sự thúc Song Tĩnh."

Đọc đến cuối thư, nàng quay sang nhìn Song Ngu: "Người có bệnh?"

Song Ngu sờ khắp người: "Ta cảm thấy bản thân rất khỏe, không sao cả!"

"Hừ!" Nàng hừ lạnh rồi bỏ ra ngoài, tìm Thiên Từ Hoàng.

Thiên Hồng Quốc có một loại hoa rất kỳ lạ, dù không trị được bệnh nhưng có thể khắc chế độc tính trong người đến mức thấp nhất. Hầu như xua tan hết mọi cơn đau mà người đó phải chịu, kéo dài thời gian sống, cũng như cho thêm cơ hội tìm ra phương thuốc thật sự để chữa trị. Loài hoa ấy không ai biết nó mọc ở đâu trong Thiên Hồng Quốc ngoại trừ những người đứng đầu. Và sự tình về loài hoa ấy cũng nằm ở truyền thuyết được đời đời lớp lớp thế hệ lưu truyền qua tai, ai biết được nó thật sự tồn tại hay chỉ là lời đồn thổi.

Lúc nàng đến xin Thiên Từ Hoàng và nói về nội dung trên bức thư đó cho y nghe, y bảo nàng đợi. Lúc sau xuất hiện cùng chiếc túi hoa thơm thoang thoang rất dễ chịu. Y nói: "Mang về đưa cho y, bao giờ mùi thơm dứt thì báo ngay cho ta."

"Tạ ơn hoàng huynh!"

Nàng cầm túi thơm vội vã chạy về cung của mình, trao túi thơm cho Song Ngu không quên căn dặn lại lời Thiên Từ Hoàng. Song Ngu nhận túi thơm, biểu tình chẳng có chút vui vẻ. Hình như y đang trầm tư điều gì đó.

"Người đang nghĩ gì vậy?"

Song Ngu quay sang Bạch Dương: "Bảo Bình huynh là Nhị Hoàng tử Cát Bình Quốc, có khi nào... ta là..."

Bạch Dương đập bàn: "Quá rõ ràng rồi! Người và cái tên Bảo Bình ấy có nét tương đồng không nhiều cũng ít đấy, ta đã nhìn ra ngay từ lần đầu mà." Nàng ngồi xuống, "Người có định đi nhận người thân không?"

"Có chứ!" Song Ngu đứng phắt dậy, nét mặt dần ra, lòng có vẻ nhẹ nhõm hơn, nhét túi thơm vào ngực rồi phóng ra ngoài như mũi tên lướt gió, để lại Bạch Dương đứng yên một chỗ không ngừng tặc lưỡi.

Vừa hay lúc đó Nam Cung Mễ Tĩnh tiện đường ghé ngang. Vì nàng ta biết Bạch Dương mới là công chúa thật sự, lấy lòng Bạch Dương để dễ dàng tiếp cận Thiên Từ Hoàng hơn. Song Ngu đi rồi, Nam Cung Mễ Tĩnh bước vào, đầu vẫn còn nhìn theo hướng y rời đi, miệng lầm bầm gì đó.

Bạch Dương nghiêng đầu: "Đến đây làm gì vậy?"

Nam Cung Mễ Tĩnh cười rạng rỡ chạy đến ôm chầm lấy Bạch Dương, làm bộ đáng nũng nịu: "Ta nhớ người nên mới chạy đến đây thăm đấy!"

Bạch Dương nhếch mép, đưa ngón trỏ đặt lên giữa ấn đường nàng ta dứt khoát đầy mạnh: "Làm như không ai biết người tiếp cận ta vì hoàng huynh vậy!?"

Nam Cung Mễ Tĩnh cười xòa không đáp, buông vòng tay xoa trán.

Bạch Dương hỏi: "Thế hôm nay lại có chuyện gì sao?"

Nam Cung Mễ Tĩnh đáp: "Hôm qua ta nghe nói Thiên Từ Ninh chuẩn bị tín vật chọn phò mã. Còn người đã chuẩn bị chưa?"

Bạch Dương: "Ta vẫn chưa muốn gả đi."

Nam Cung Mễ Tĩnh: "Người phải nhanh lên một chút, nếu không sẽ bị Thiên Từ Ninh cướp mất nam nhân đấy. Ta nghe nói nàng ta đã đồng ý tuyên bố chỉ gả cho một mình Song Ngu."

Bạch Dương hí mắt nhìn Nam Cung Mễ Tĩnh: "Lời người nói là thật?"

Nam Cung Mễ Tĩnh ra vẻ vô tội, không liên quan, nhún vai: "Ta không biết nhưng ta không rảnh đi bịa đặt chuyện không đâu."

"Hừ!" Bạch Dương hừ lạnh một tiếng, nắm lấy cổ tay Nam Cung Mễ Tĩnh kéo đi: "Dám tranh giành người với ta, đúng là tốt số quá nên không biết thân phận mình là ai rồi!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nữ nhân thâm độc

Chát

"Đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo ngươi. Tiệm nhân, tránh xa Nguru nhi ra!"

Âm thanh giòn tan vang lên xé tan bầu không gian yên ắng nơi phủ Kim Vương, bạt tay nâng lên rồi hạ xuống để lại năm dấu vết đỏ ửng in hằn trên gò má trắng mịn. Song Từ ngã nhào xuống đất, tay ôm má, nước mắt lưng tròng nhìn người phụ nữ lạnh lùng, đánh thép trước mặt.

"Đừng bắt ta phải ra tay độc ác với nhà ngươi, thân phận của ngươi như thế nào? Xứng với Nguru Nguru sao? Chỉ cần ngươi chết đi, Nguru nhi liền có thể thú nữ nhân tương xứng với hân. Ngươi cũng chỉ là tấm bùa hộ mệnh cho con ta thôi. Mơ tưởng hảo huyền!? Lệnh phu nhân tương lai của Kim Vương gia? Thiếu phu nhân?"

Kim Vương phu nhân tục xưng Dương Thánh Khiết, người đàn bà quyền lực nhất trong Kim Vương gia chỉ sau lão gia nhà này. Không hổ danh "Nữ nhân thâm độc", tất cái nào thôn tận rốn cái đó. Song Từ không nói tiếng nào, không phải nằng yếu đuối, nhưng nằng đủ hiểu bây giờ chưa phải lúc. Bốc đồng thì hư đường hư bột cả, cứ đợi sau này, nằng nhất định sẽ trả đủ cho bà ta.

Đối diện với đôi mắt hận thù hằn học ấy, Dương Thánh Khiết cười khẩy khinh bỉ: "Không phục sao?"

Song Từ lắc đầu: "Nô tì không dám!"

"Nguru nhi phải theo phụ thân nó đi xa một thời gian. Cho nên kể từ ngày mai, bắt đầu làm lại những công việc cũ đi."

Bà ta ra lệnh, liếc mắt, phất tay áo rồi khinh khinh rời đi.

Song Từ đợi bóng Dương Thánh Khiết khuất dần mới đứng dậy phui vấy áo, cắn răng chặt đến mức phát ra tiếng. Do Tam Vương gia báo tin Kim Vương đã ra tay với Sư Từ, nên Hoa Mộc Di phải dịch dung trà trộn vào hoàng cung. Không có sự tương trợ, giúp sức Song Từ khó lòng chống đối lại, nghĩ mưu cũng không thể. Chỉ đủ thời gian giữ cái mạng này an toàn trước khi mọi thứ hoàn thành.

Ngày tiếp theo.

Mặt trời vẫn chưa ló dạng Kim Vương phu nhân đã sai người đến dọn đồ Song Từ ra khỏi Kim Đồng viện. Nàng đương yên giấc bị đám gia nhân trong phủ quấy rối, không hề kiêng nể gì thẳng cẳng tống nàng ra ngoài. Khóa cửa lại, rồi nắm lấy tay chân kéo đến biệt viện Tĩnh Mãn.

Song Từ bất chợt rùng mình, cái gì mà...

Nàng ngồi thần thờ ở gian chính Tĩnh Mãn, trong màn đêm hiu hắt thăm thở dài thườn thượt. Ai bảo nàng lại không có tiếng nói cơ chứ, phải chịu đựng thôi.

Sau khi bị đuổi về Tĩnh Mãn, nàng nhận ngay hai cái thùng gỗ quen thuộc. Nhớ lại những tháng ngày làm việc quần quật như một con cẩu, Song Từ nhếch mép cười lạnh: "Hay thật!"

Nàng bước vào trong phòng, nằm lên chiếc giường lạnh toát, nhắm mắt một chút để giữ sức đối diện mụ độc ác kia.

...

Những ngày sau đó công việc mà Song Từ làm là chà rửa mao xỉ, gánh phân, giặt giũ rồi kiêm cả việc bưng trà rót nước, rửa chân cho Kim Vương phu nhân. Trước đây, Kim Vương có bảy bà vợ, nhưng đều bị Dương Thánh Khiết dọa đến mức phát điên, trốn đi, hay tệ nhất là chết. Có người gieo thân xuống giếng, có kẻ treo cổ, sáu người, sáu tội ác không thể dung thứ. Bà ta đã từng đấu trí, đấu sức với đám nữ nhân đó để giành được địa vị như ngày hôm nay, thì một Song Từ bần hèn như nàng có là gì?

Ngày thứ hai mươi sáu, Song Từ mệt mỏi bước chân về Tĩnh Mãn, đi ngang sang hồ sen, chẳng may bị một tên gia nhân đụng trúng. Không biết là cố tình hay vô ý mà đẩy Song Từ ngã nhào, roi thẳng xuống hồ. Con buồn ngủ đang áp đến liền biến mất không còn tung tích, hồ sen khá sâu, may mà nàng biết bơi. Thế nhưng, khi Song Từ vừa bơi tới bờ đã thấy tên gia nhân ban nãy đứng đó nhìn nàng bằng đôi mắt hận không thể băm nàng thành trăm mảnh. Nàng đã đắc tội gì với hân sao? Song Từ đưa tay đặt lên bờ tính nâng người lên, nào ngờ hân ra tay thâm độc, dùng chân đạp lên bốn ngón tay nàng. Song Từ hét lên oai oái: "AAAAAA!"

Bất quá, Song Từ không phải dạng nữ tử nhu nhược, bị bắt nạt đến mức không dám làm gì. Ngông cuồng cỡ này, nàng cũng phải đáp trả một chút. Mất nàng hân lên tia lửa đỏ, mạch máu sôi sục như dung nham, nằng bàn tay còn lại đang ở dưới nước. Nắm chặt cổ chân hân, nằng dùng lực kéo hân cùng ngã xuống nước với mình.

Tên gia nhân không nghĩ "thiếu phu nhân" ần nhẫn dễ bị bắt nạt lại mạnh mẽ đến vậy. Không đề phòng hân liền bị nàng kéo xuống nước, không dừng ở đó, Song Từ dùng lực ở cổ tay, đánh mạnh vào lồng ngực phải hân một phát đau đòn. Chiêu thức dứt khoát, nhẹ nhàng chỉ đủ để lại chút bột nước bắn lên. Tất nhiên, nàng không thể để tên đó chết được, vậy chẳng khác nằng tự mình gây tội. Thật tốt cho kẻ muốn hãm hại nàng. Sau khi lên được bờ, Song Từ cũng kéo hân lên cùng, dùng tay hân tự xé cổ áo nàng, dụng hiện trường hân đang đưa tay cầu chặt vào người Song Từ. Song Từ một lần nữa

gào lên thật lớn: "Cứu! Cứu! Có người muốn cưỡng bức ta! Cứu ta với!"

Hắn đương đầu đến mức không rõ trời đất, một lúc sau người trong phủ đèn đuốc sáng trưng. Kim Vương phu nhân nhìn tên gia nhân lờ mờ không hiểu chuyện gì mà giận đến tím tái mặt mày. Bà ta giả vờ tức giận: "Mau đánh hắn, ném ra ngoài phủ cho ta!"

Dương Thánh Khiết quay sang Song Tử ngồi khóc dưới đất, tỏ ra thánh thiện, ban phát nhân từ: "Mau đưa thiếu phu nhân về Tịnh Mãn, gọi đại phu đến!"

Nô tì cạnh Dương Thánh Khiết cúi đầu, nhẹ giọng đáp lại mệnh lệnh: "Vâng thưa phu nhân."

Song Tử sau đó được đưa về Tịnh Mãn, còn được ăn một bữa thịnh soạn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đứa trẻ nào có tội lỗi gì?

Hà có gì phải làm cái loại chuyện như thế này? Đứa trẻ nào có tội lỗi gì? Thậm chí nó chỉ mới là hòn máu nhỏ, vậy mà... nữ lòng nào các người tàn nhẫn cướp mất nó từ nàng?

Song Tử nằm quằn quại trên giường trúc, nàng ôm bụng, nước mắt lưng tròng, từng cơn đau bên dưới hạ thể không ngừng cuộn lên, xé nát từng mảnh cơ thể nàng. Và cứ như thế, máu tuôn ra không ngừng, đỏ thắm cả tấm đệm giường. Lúc này, giống như có ai đó dùng kiếm đâm xuyên qua bụng nàng không khoan nhượng lời hết ruột gan nàng ném xuống đất. Song Tử gào thét gọi "Kim Ngu", nàng mong cầu, khẩn thiết hy vọng Kim Ngu có thể cảm nhận được nàng đang đau đớn đến mức nào mà trở về. Trở về cứu lấy hài tử của bọn họ, cứu lấy nàng. Nhưng.. hắn làm sao nghe thấy được chứ?

Nàng cắn môi rên rỉ thành từng âm vực nhỏ, cố chống cự lại sự thật tàn nhẫn này, cho đến khi Song Tử không còn chống cự lại được nữa. Tiếng thét xé tan bầu trời đen kịt, năm đầu ngón tay cầu chặt xuống đệm giường, nàng uốn lưng, cả người tê dại. Mơ màng, mồ hôi lạnh ướt đầm nhục thể, nàng vô lực cùng khuôn mặt trắng bệch tái xanh thốt lên vài lời trong tuyệt vọng.

"Không... không... hài nhi..."

Rồi nàng lịm dần vào màn đêm tĩnh mịch.

...

Chuyện là khi Song Tử được người hộ tống trở về Tịnh Mãn, thái y nhanh chóng bước vào bắt mạch chuẩn bệnh. Dương Thánh Khiết thấy Song Tử không chết, sợ nàng nhiều lời với Tam Vương gia, lòng nóng như lửa đốt liền giả vờ ân cần, chu đáo đáng về chẳng liên quan đến tên gia nhân khi nãy.

Sau khi thái y bắt mạch xong, lão cười to sáng khoái: "Chúc mừng thiếu phu nhân, thân thể hoàn toàn khỏe mạnh, không những thế còn mang hỷ sự."

Biểu tình trên mặt Dương Thánh Khiết trong khó coi, đúng hơn là tái nhợt, nhưng vẫn nở nụ cười giả tạo: "Lý thái y, mau kê cho thiếu phu nhân đơn thuốc an thai tốt nhất."

Lý thái y đứng dậy xếp lại chỉ đỏ, bộ dụng cụ hành nghề, cung kính: "Vâng, thảo dân cáo lui."

Dương Thánh Khiết gật đầu, nhẹ điểm hai ngón tay trở giữa.

Mọi người rời đi, trong phòng chỉ còn Dương Thánh Khiết, Song Tử và nô tì của bà ta. Song Tử nhếch môi: "Thân mẫu, người cũng thật giỏi đóng kịch."

Dương Thánh Khiết đứng dậy từ ghế gỗ cạnh giường, điệu bộ kiêu ngạo: "Đâu thể nào sánh bằng người?"

Song Tử che miệng cười giả lả: "Đa tạ! Thân mẫu quá khen!"

"Nghỉ ngơi cho tốt!" Nói xong, bà ta phẩy tay áo, chậm rãi rời khỏi Tịnh Mãn.

Song Tử không nghĩ Dương Thánh Khiết dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy, lúc thuốc được mang lên, nàng dùng trăm thủ độc hoàn toàn không có độc, mùi vị cũng không phải thuốc phá thai. Nàng uống vào, cảm thấy rất tốt. Ngủ một giấc đến sáng cũng không có chuyện gì xảy ra, thấy thể Song Tử vẫn thức dậy làm việc như bình thường. Ba ngày nữa Kim Ngu cùng Kim Vương lão gia trở về Kim Vương phủ, nàng thật mong chờ báo tin này cho hắn. Không biết hắn sẽ vui như thế nào?

Chỉ tưởng tượng đến cảnh đó thôi mà lòng nàng đã vui vẻ lạ thường, đưa tay sờ bụng, nàng hạnh phúc: "Cùng chờ phụ thân con về nhé!?"

Cũng vào tối hôm đó, nàng bước vào phòng bỗng ngửi được làn hương lạ phảng phất từ bên trong phòng chính. Song Tử vội đưa tay che mũi vì nhận ra

hương trầm nhưng có gì đó pha lẫn. Bỗng đầu óc Song Tử choáng váng, cơ thể lão đảo, trong đầu chỉ kịp rủa thầm hai chữ: "Chết tiệt!"

Thân thể nặng nhọc, nàng ngã ra đất, cả người vô lực nhưng thần trí vẫn cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, mơ màng thấy được hai ba người bước đến trong đó có... Dương Thánh Khiết...

Bà ta sai người đặt Song Tử lên giường trúc, nắm chặt hai tay hai chân nàng lại. Bà ta dùng tay bóp mạnh miệng nàng, đổ một thứ chất lỏng đắng ngắt còn rất nóng. Song Tử lắc đầu trong cơn choáng, nước mắt giàn giụa. Nàng không uống... sao lại bắt nàng uống? Đây là... gì?

Sau đó hai tên gia nhân buông tay chân Song Tử, Dương Thánh Khiết cười khinh bỉ quay lưng hững hờ bước ra khỏi cánh cửa phòng. Nàng nằm trên giường tay ôm bụng, đau đớn đến mức uất hận.

"Dương... Thánh... Khiết..."

Ta nhất định... nhất định... đòi lại món nợ máu...

...

Ba ngày sau.

Kim Ngưu trở về, Song Tử ngồi trên giường hẩn trong Kim Đồng viện, đồ của nàng được mang về từ chiều hôm qua, như thể nàng chưa từng rời khỏi đây. Sắc mặt Song Tử có chút xanh xao, tiêu tụy, vừa nhìn thấy Kim Ngưu bước vào nàng liền đứng dậy đi đến nhận lấy áo khoác của hắn, nở nụ cười hiền dịu tươi tắn. Kim Ngưu nhìn Song Tử nhọt nhọt đi rất nhiều, lòng hắn đau xót hỏi: "Nàng không khỏe ở đâu à?"

Song Tử lắc đầu: "Không có, thiếp vì ngày đêm nhớ mong chàng cho nên khẩu vị không được tốt lắm!"

Kim Ngưu yêu thương ôm nàng vào lòng, chất giọng ấm áp tràn ngập ôn nhu: "Từ nay, nàng nhớ phải chăm sóc bản thân mình khi không có ta bên cạnh biết chưa?"

Song Tử nhẹ gật đầu, đáy mắt nàng chỉ còn một màu đen tối, không chút tình cảm.

"Mấy hôm nay ta rời khỏi, trong phủ mẫu thân có làm khó dễ với nàng không?"

Song Tử lắc đầu: "Không có, thân mẫu đối với thiếp rất tốt. Rất rất tốt!"

Ba chữ cuối Song Tử nhấn mạnh, mạnh đến mức hai hàm răng va vào nhau phát lên tiếng "ken két" đáng sợ. Nhưng Kim Ngưu lúc này lại không nhìn thấy được, hắn buông nàng ra, hôn lên trán nàng: "Nàng có muốn cùng ta..."

Song Tử cúi đầu, điềm đạm đáp: "Thiếp có chút không khỏe."

Kim Ngưu thoáng gật đầu: "Nàng mệt rồi, nghỉ ngơi chút đi!"

"Ân."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Nơi đó không tồn tại tình thâm

Khi mà đoá hoa trong túi hương tàn, cũng là lúc Thiên Bình vô lực ngã xuống sàn, giống như con cá thoi thóp khi lên mặt đất, cách xa dòng nước. Đôi mắt nàng cháy rực về thềm khát sự sống, nàng vẫn chưa hề muốn chết. Ít ra bây giờ chưa phải lúc.

Bảo Bình đi vào phòng rất nhanh, trao cho nàng một túi hương mới, bên trong hoa tươi vừa hái. Chỉ trong chớp lát nàng liền cảm thấy rất tốt, rất khỏe, noén miệng cười đáp trả sự lo lắng từ y: "Thiếp không sao!"

"Nàng không nên vận động mạnh, cơ thể nàng không còn mạnh khỏe như trước nữa."

Thiên Bình gật đầu, cảm thấy bản thân thật vô dụng. Chết đi sống lại hai ba lần, cứ ngỡ ông trời thương, phước lớn mạng lớn không để nàng chết. Rốt cuộc thì, đây cũng chỉ là trò đùa của ông, bắt nàng sống dở chết dở.

Ở phía sau Bảo Bình còn có người, đó là thầy lang nổi ở Thiên Hồng Quốc mà người ta giới thiệu cho y. Ông để Thiên Bình ngồi tựa vào khung giường, lấy ra một chiếc khăn tối màu, cùng cái đệm gối nhỏ bằng lông bàn tay, lót khăn lên gối đặt dưới cổ tay nàng. Sắc mặt Thiên Bình xanh xao, gầy gò đến mức sắp rụng rời.

Dù vậy trái tim cùng đôi mắt Thiên Bình hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ có máu bên trong cơ thể nàng... bất ổn. Thầy lang bảo: "Cần phải thay máu gấp, nếu không mạng sống nàng e rằng khó giữ."

Bảo Bình hỏi: "Máu? Tìm ở đâu bây giờ?"

Thầy lang lắc đầu: "Cho dù có tìm ra, ta cũng không đủ tình thông để thực hiện việc đó. Mong công tử sớm chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất."

Thiên Bình giả vờ không sao, nhưng lòng lại đau đớn quá đỗi. Nàng chỉ mới tìm được nam nhân tốt vậy mà đã vội vàng rời khỏi nhân thế. Bảo Bình đưa tiễn thầy lang một đoạn, rồi quay trở vào cùng Thiên Bình. Nàng nhìn y cười khan: "Bệnh tình thiếp không thuốc chữa rồi."

Bảo Bình cau mày, kiên quyết nói: "Ta sẽ tìm ra người chữa được bệnh cho nàng."

Đầu nàng khẽ lay động, lắc lắc tỏ ý không cần đâu: "Thiếp không muốn sống những ngày còn lại cùng mùi thuốc. Chúng ta cùng đi ngắm nhìn thế gian một chút được chứ?"

Bảo Bình hỏi: "Nàng muốn đi đâu?"

Thiên Bình hiền hòa đáp: "Bất cứ đâu chàng đưa thiếp đi."

Bảo Bình bước đến giường, ngồi cạnh nàng, tay y xoa đôi gò má đã hóp tạo thành hố sâu hốc hác. Y muốn an ủi rằng nàng sẽ không sao đâu, cho dù phải đi tìm Cốt Dạ biệt vô tâm tích mấy năm nay y cũng tìm. Nhưng khi đối diện đáy mắt chờ đợi từ lời thỉnh cầu đơn giản nhất, không hiểu sao y chỉ muốn im lặng, nắm lấy tay Thiên Bình và làm những gì hiện tại nàng mong muốn.

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng chân gấp rút, có người nào đó bước vào đá phăng cánh cửa khách điểm. Bảo Bình đứng dậy rất nhanh, theo bản năng mà che chở cho Thiên Bình. Đến khi kẻ tùy tiện kia lộ cái mặt đần độn ra, Bảo Bình mới thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng cơ thể căng cứng.

"Song đệ, đệ đến đây có việc gì?"

Song Ngự vui vẻ huơ tay múa chân: "Hoàng huynh!"

Bảo Bình có chút kinh ngạc: "Sao cơ?"

Song Ngự cứ nghĩ Bảo Bình chưa nghe rõ nên gọi lại bằng chất giọng the thé: "HOÀNG HUYNH!"

Bảo Bình nhanh tay bịt miệng Song Ngự lại kéo y vào trong, không quên dùng chân đóng chặt cửa: "Đừng lớn tiếng!"

Mỗi ngày đều có người muốn ám sát Bảo Bình, khó khăn lắm y mới lần trốn được ở Thiên Hồng Quốc. Không thể để Song Ngự phá hỏng chuyện, chỉ không ngờ Song Ngự đứng bên ngoài cửa hét lớn đến như vậy. Đến khi đóng chặt cửa Bảo Bình mới buông tay ra khỏi miệng Song Ngự: "Ai đã nói cho đệ biết?"

Chưa biết vì có gì lại bị bịt miệng, Song Ngự cũng làm như nghiêm trọng hóa vấn đề, dè dặt giọng đến mức thì thào: "Su thúc đệ ở Song Thương giáo gửi thư mật đến, ghi rất rõ ràng."

Muốn tránh rắc rối nhưng nó cứ vây lấy, rồi bám theo Bảo Bình, y đập tay lên trán chán nản. Một mình lo không xong, mang theo Thiên Bình đã khổ cực, vậy mà lại thêm Song Ngự nữa. Y không biết bản lĩnh mình đến đâu để đảm bảo an nguy cho những người bên cạnh đây.

Trong lúc Bảo Bình trầm tư Thiên Bình nâng người đứng dậy, đi đến cạnh y: "Thiếp đi gọi điểm tâm"

Bảo Bình gật đầu, chạm lên tay nàng, phớt nhẹ qua năm ngón tay, không an tâm cho lắm.

Tự dưng Song Ngự bùng tình ngộ, chợt thấy bản thân chẳng khác nào cái bóng chen ngang đoạn tâm tình của hai người họ. Y đưa tay gãi ót, phát giác ra chân lý, y hết sức sượng, bảo: "Ta sẽ quay lại sau."

"Không sao đâu, dù gì ta cũng nên để khoảng không gian riêng tư cho hai người." Thiên Bình nói rồi, hơi cúi người dùng kính lễ rồi đi.

Song Ngự nhìn Bảo Bình, còn Bảo Bình thì dõi theo bóng lưng Thiên Bình khi nàng đưa tay khép cánh cửa lại. Y thở dài: "Chẳng phải ta đã bảo đừng tìm nữa sao?"

Song Ngự nghiêng đầu: "Tại sao?"

Bảo Bình ngồi xuống ghế, ngẩng đầu, gương đôi mắt lãnh đạm xoáy vào tâm tư người đối diện: "Cát Bình Quốc không phải nơi tồn tại tình thâm!"

"Đệ không có ý định trở về Cát Bình Quốc..." Song Ngự ngồi xuống ghế bên cạnh Bảo Bình: "... tâm nguyện của đệ... là muốn biết bản thân mình là ai?"

Bảo Bình đứng phắt dậy, xoay người, để bóng lưng thẳng tắp lạnh lùng đối diện Song Ngự. Y sợ những lời mình nói sẽ làm Song Ngự tổn thương, thật sự lo rằng bản thân sẽ mềm lòng, tay phải nâng lên đặt vuông góc trước bụng: "Biết rồi, thì bây giờ hãy đi đi, tránh xa ta ra! Nếu muốn sống tiếp những ngày tháng tự do tự tại, tốt nhất đừng nói với ai thân phận của đệ. Bằng không, giống như ta đây... có nhà mà không thể trở về."

Dù không hiểu ngọn ngành sự việc lắm, nhưng mà Song Ngư cũng không có ý định hỏi đến cùng. Nguyên căn của sự cảnh báo đều xuất phát từ việc xấu, nguy hiểm. Nếu Bảo Bình đã nói thế, thì nơi mà Song Ngư mơ tưởng mỗi ngày chính là nằm mơ đáng sợ đang đợi y. Song Ngư đứng dậy, chậm rãi quay người đến hướng cửa: "Ít nhất, đệ cũng chỉ muốn cảm nhận một chút tình thâm... nhưng có lẽ... cáo từ!"

Nói rồi Song Ngư đi thẳng đến cửa, rời khỏi khách điểm nhanh như lúc y bay đến. Thiên Bình bên ngoài chạm mặt Song Ngư, nàng cúi đầu, bậm môi, nhưng đủ thấu tóm hình ảnh yếu đuối của y. Đợi Song Ngư mất hút, nàng mới bước vào, ôn tồn khuyên bảo: "Song công tử cũng rất đáng thương... giống như thiếp!"

Bảo Bình lắc đầu, ánh mắt đượm buồn, hơi thở có vẻ nặng nhọc cất lên hai tiếng: "Ta biết!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chạm môi xã giao

Cứ vậy một tháng nhanh chóng trôi qua tựa như cái chớp mắt của người thiếu nữ. Nhân Mã và Ma Kết bên nhau không biết trời đen hay mây trắng, bồng chốc bao nhiêu toan tính trong lòng y theo gió cuốn phẳng đi mất.

Ma Kết nóng lòng muốn tìm thấy Cự Giải nhưng không có cách nào khiến Nhân Mã nhanh chóng hồi phục võ công. Vài hôm trước nàng bắt được vài con cá hồi nhảy khỏi mặt nước mang về cho Nhân Mã chế biến. Cái hang động đơn giản ngày nào để tránh bão tuyết được trang trí thêm rất nhiều thứ. Đa phần là lông thú và vài bộ phận thú vật hoang dã cốt để thay vào những chỗ hoại tử của nàng.

Nhân Mã bảo: "Hiện tại ta đã hồi phục được phần nào công lực, nhưng để thắng Thiên Sát Lang vẫn còn xa vời quá!"

Ma Kết đang ngồi tía ngọn giáo bằng cây bời bộ móng sắc bén hỏi: "Vậy là không có cách nào cứu được tỷ tỷ sao?"

Y đáp: "Có, nhưng trước tiên phải tìm Tà Bối, nàng ta đang giữ vật rất quan trọng đối với ta."

Nàng gật đầu: "Thế ngươi ước chừng bao giờ mới khởi hành?"

Y quay sang nhìn Ma Kết, đưa tay vuốt mấy sợi tóc mai bay tán loạn bên má nàng, bết vào chiếc cổ thon dài trắng muốt đến nhột nhột kia: "Có lẽ là ngày mai, cũng không vội đâu."

"Ngươi không vội, nhưng ta rất vội!"

"Hừ!" Nhân Mã đứng dậy rời khỏi chiếc hang trú ẩn, khuất dần trong con bão tuyết đang dần kéo đến. Ma Kết ngồi đó thờ dài, trầm nghĩ nếu y gặp phải chó sói thì biết làm sao đây? Nghĩ thế, nàng cũng vội đứng dậy bước theo dấu chân sắp mờ đi vì tuyết san bằng.

"Bảo không vội, vậy mà không nói gì đã đi mất hút rồi!"

Nói thầm trong miệng, môi nàng mấp mé vài cái rồi lại thôi, bây giờ quan trọng là tìm y rồi đi giải cứu Cự Giải. Vì mạng sống tỷ tỷ đang gặp nguy hiểm, với cả bọn họ cũng cần phải trở về nếu không mọi người chắc đang lo đến phát sốt ở thế giới hiện đại mất.

Tính ra hai người họ cũng đi lâu đến vậy rồi, nhất tích vài ba hôm còn có thể chờ đợi. Liệu đã qua một hai mùa trăng tròn rồi, có còn ai tin tưởng và hy vọng bọn họ vẫn còn sống chứ?

Ma Kết chìm trong mớ suy nghĩ về thế giới của mình, lại nhớ đến những ngày tháng ở đây, cạnh bên Nhân Mã. Bọn họ thật sự cũng đã có khoảng thời gian rất vui vẻ, và chắc chắn rằng khi trở về nàng sẽ chẳng bao giờ có thể cảm nhận lại được điều này lần nữa đâu. Tuyết mỗi lúc càng dày thêm, Ma Kết choàng lớp lông gấu quanh người, rút chiếc cổ lại núp trong vạt áo. Nếu không tìm được Nhân Mã trước khi trời tối, ít nhất nàng cũng phải trở về hang động để tránh khỏi cơn bão khắc nghiệt sắp tới này.

...

Hai mươi tám ngày trước.

Cự Giải men theo con suối nhỏ, nhảy chân sáo cùng cây kẹo hồ lô trên tay. Hôm nay trời cứ hầm hầm như có vẻ sắp mưa đến nơi. Chẳng lấy một tý ánh nắng, nàng phải vui lắm chứ, sao đáng về thì hồn nhiên mà đầy mắt lại hiện lên nỗi buồn thế kia?

Chẳng qua từ khi cái nữ nhân Tà Bối xuất hiện, ngoài việc Thiên Yết ở cạnh nàng lúc mặt trời xuống núi, thì hầu hết thời gian đều ở bên cạnh ả ta. Nói nàng không ghen cũng không phải, nữ nhân mà ai lại không ích kỷ, huống hồ gì là kẻ đã cưỡng bức nàng không biết bao nhiêu ngày qua.

Phía bên này Cự Giải buồn tui thì bên kia hai người bọn họ lại phá lên cười ha hả trông rất sáng khoái. Trong lúc đi, nàng cứ gặp được người nào thì lại hỏi về tung tích Ma Kết, theo lời nàng miêu tả thì không khả quan cho lắm. Nhưng xét ra mọi phương diện thì rất dễ tìm. Vì chỉ cần tả một nữ nhân sở

hữu vẻ ngoài như Cự Giải thì cũng đủ đặc biệt rồi. Nhất là nước da trắng bệch như tuyết, môi đỏ tựa máu và đôi mắt không có tròng đen. Chẳng thấy mỹ nhân đâu, chỉ đủ dọa người khác hoảng sợ, trẻ con khóc thét thôi.

Cho dù nàng hỏi rất nhiều người ai cũng đều khua tay bảo chưa từng nhìn thấy người nào giống như Cự Giải. Nàng cũng đã mồi chân, mệt như người, thế là nàng ngồi lại cạnh con suối nhỏ, sẵn tiện ngâm đôi chân chai sạn đau nhức vì đi bộ quá nhiều. Thiên Yết ở đằng sau đưa mắt quan sát Cự Giải thấy nàng ngoan ngoãn dừng lại, hẳn cũng không có ý định tiếp tục đi nữa.

Tạ Bối lên tiếng khi nhìn theo ánh mắt của hắn: "Người có cảm tình với nàng ta sao?"

Thiên Yết vội cau mày, phản bác: "Không có, chỉ là ta không muốn đồ của ta lại chạy loạn mất."

Tạ Bối cười lạnh: "Nếu không yêu thì nhanh chóng trút hết Cốt Dục sang nàng ta, rồi ném nàng ta ở đâu đó chờ chết đi. Người nên nhớ việc quan trọng nhất là phải diệt trừ Cốt Dạ. Có thể ta với người mới có con đường sống."

Thiên Yết trầm tư đôi chút mới lên tiếng đáp: "Có thể kéo dài thời gian duy trì mạng sống của nàng ta chứ?"

"Không thể." Tạ Bối trả lời một cách thẳng thừng và nhanh chóng, cốt để dẹp đi hy vọng trong lòng hắn: "Cả Cốt Dạ chưa chắc đã giải được, người nghĩ làm sao ta có đủ sức?"

"Hừ!" Hắn hừ lạnh, không gian xung quanh bỗng chốc rơi vào trầm mặc.

"Ta đoán chắc người đã yếu lòng vì nàng ta rồi."

"Đừng nghĩ người lúc nào cũng hiểu rõ ta."

"Nếu ta không hiểu rõ người, thì ai đủ can đảm để hiểu?" À cười khan: "Chẳng ai cả!"

Nói rồi, ả nhón chân đặt lên môi Thiên Yết một nụ hôn phớt nhẹ: "Người nên nhanh chóng giải quyết vấn đề này trước khi Cốt Dạ tìm tới lấy mạng cả hai chúng ta. Còn nữa không phải ta đòi hỏi gì, nhưng người đừng quên việc phải thú ta đấy!"

À cười rộ vang cả đất trời rồi bỏ đi về hướng ngược lại. Đúng là nữ nhân quái đản!

Ở bên kia Cự Giải lờm đến rách mắt, việc nàng vừa thấy là gì thế? Thiên Yết và nữ nhân kia hẳn đã hôn nhau ư? Không, chắc chỉ là môi chạm môi xã giao tí thôi mà!? Bất quá... ai lại xã giao kiểu đó chứ?

Thiên Yết lại quay sang nhìn Cự Giải chẳng hay chạm phải đầy mắt ngập tràn lửa hận bùng lên đầy giận dữ. Con thịnh nộ kéo đến khiến Cự Giải đứng phắt dậy chủ động tiến đến trước mặt hắn, nhưng rồi nàng trở nên mềm mỏng hơn khi đối diện cùng khuôn mặt lạnh lùng ấy: "Soái như chàng khó tránh khỏi mỹ nhân bao vây xung quanh."

Nàng cười, rồi cũng nói bước theo con đường Tạ Bối vừa đi. Dù môi nở nụ cười hiền lành nhưng lòng lại căm phẫn vô cùng. Chỉ trách nàng quá vô dụng, để cả chạy trốn lần nữa cũng không đủ dùng khí.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Bị kẻ gian cưỡng bức

Trái tim của Thiên Yết có phải được rèn từ sắt thép? Cự Giải tiếp cận cỡ nào cũng không thể nào đi sâu vào hơn nữa. Hẳn đối với nàng chính là có ý nhưng lại vô tình. Cự Giải ngồi bó gối trong góc phòng. Nàng thật sự rất cần phải rời đi, tìm tung tích Ma Kết còn khó hơn cả việc trở về. Nhưng không có Ma Kết nàng tuyệt đối không thể rời đi, bỏ lại muội muội thân thương ở chốn này bơ vơ một mình.

Cự Giải cứ suy đi nghĩ lại, dự định đưa ra quyết định mỹ nhân cứu Đại Ma Đầu nhưng lại nhớ đến công lực của Thiên Yết, cho nên lại thôi. Nàng thờ dài, ủ rũ mãi đến khi Tạ Bối bước vào cũng chẳng hay biết.

"Người đang nghĩ cách quyến rũ Thiên Yết sao?"

Cự Giải ngẩng đầu, ngược đôi mắt trắng đục lên nhìn người đứng trước mặt: "Không có."

Tạ Bối ngửa cổ cười to: "Đừng dối người nữa, trên trán người đang hiện ra rất rõ đấy."

Đụng trúng tim đen, Cự Giải cũng có chút ngửa ngáy nhồn nhột, bất chợt hạ giọng xuống thấp nhất: "Không có."

À xoay người ngồi xuống cạnh nàng trong góc phòng, thủ thi: "Ta khuyên người nên sớm bỏ cuộc, dù gì cả hai người các người cũng không thể đến với

nhau. Muốn tồn tại chỉ có một, mạng sống chẳng thể bẻ đôi."

"Tại sao?" Cự Giải cau mày: "Vì lý do gì?"

"Rồi ngươi sẽ biết, ta nói sớm chẳng khác nào phá hỏng cuộc vui!" Tạ Bối nói lớn, đứng phắt dậy bước ra ngoài, trước khi rời đi hẳn, ả không quên nhắc nhở: "Đừng chuốc tương tư vào lòng, đến cuối cùng cũng chỉ mình ngươi nếm trải cảm giác đau đớn."

Cự Giải nghiêng đầu cố gắng tiếp thu lời Tạ Bối nói, bất quá có nuốt nửa ngày cũng không thấm thía được gì. Chỉ biết được là tên Đại Ma Đầu kia chắc chắn sẽ chọn ả ta và bỏ nàng ở lại, có khi xé thịt nàng ra làm điểm tâm ngày cưới cho bọn họ cũng chẳng chừng. Nghĩ đến điều đó, bất giác cơ thể Cự Giải rung lên, sờn hết cả sống lưng.

Rồi thì thời gian cũng dần trôi qua, Cự Giải vẫn ở bên cạnh Thiên Yết đóng vai nữ nhân si tình với kẻ đã cưỡng bức chính mình. Hôm đấy cũng sắp đến kỳ hạn sáu mươi ngày, tính ra chỉ còn cách ba bốn hôm thôi. Cự Giải đang tức tốc trở về trước khi trời tối thì bị một bàn tay rất to nắm lấy bả vai kéo mạnh về sau. Nàng đau đớn cau mày, chưa kịp hét lên thì đã bị một bàn tay khác to không kém đánh úp lên môi, chặn hết tất cả âm thanh từ cuốn họng. Tay chân nàng hươ loạn xạ cả lên, thể là tên đang giữ vai và miệng nàng nhanh chóng hạ một đòn vào ót khiến Cự Giải ngất xỉu ngay lập tức. Trước khi rơi vào hố đen huyền ảo, nàng "Oái" một tiếng khe khẽ, ánh sáng tắt dần nhưng vẫn đủ thấy rõ nụ cười dâm đãng trên môi một lão già ghê tởm.

Nàng chỉ biết than thầm trong lòng: "Thôi xong rồi!"

Lúc tỉnh lại, Cự Giải thấy mình nằm trên một chiếc giường trúc xa lạ, y phục trên cơ thể đều đã bị trút bỏ sạch sẽ. Da thịt trắng bệch như tờ giấy ẩn hiện vết xanh tím xuất hiện sau cuộc hoan ái khá dữ dội. Cự Giải ôm lấy y phục bó gối ngồi một góc trên giường, cả người thơ thẩn cùng đôi mắt vô hồn. Bị một tên cưỡng bức đã quá đáng thương rồi, nay còn bị thêm một kẻ nữa. Số Cự Giải rút cuộc là vì sao?

Ngồi một chốc trên giường nàng như kẻ điên dại mà quẩn quại, nắm lấy chiếc chăn bông còn ẩm hơi người cắn đến rách một đường rất dài. Bụng dưới cuộn trào lên nỗi đau xuyên thấu, cảm giác như ai đó cầm một thanh sắt xuyên qua từng bên dưới nàng rồi xé toạc lục phủ ngũ tạng, chọc thủng đại não, giết chết từng tế bào còn đang giãy giữa đôi quyền được sống.

Cánh cửa bỗng bị đập tung ra, mùi máu tanh xộc đến bên mũi Cự Giải, nhưng giờ đây nàng đã quá đau đớn để mở mắt ra nhìn thứ gì vừa xô ngã cánh cửa đó. Bước chân lao đến nàng nhanh như tia chớp, đôi bàn tay to lớn quen thuộc có chút nhóp nhép tựa như máu đặt lên da thịt đang lạnh dần của nàng. Hắn nhanh chóng đổ một gói bột trắng vào miệng Cự Giải, cái vị đắng nghét này khiến nàng cau mày, muốn phun ngược trở ra, nhưng nàng biết đây là thứ gì.

"Thiên... Thiên..."

Lúc đó, không biết vì sao nàng lại nghĩ đến tên Đại Ma Đầu Thiên Yết, muốn gọi tên hắn, muốn bảo nàng hận hắn đến mức nào. Ngay cả sắp chìm vào giấc ngủ rồi vẫn muốn mắng hắn: "Vì sao ngươi giờ này mới đến cứu ta!?"

Bất quá nàng chưa kịp mắng thì đã chìm vào giấc ngủ, cơn đau nhói cũng dần lịm xuống, dịu đi phần nào rồi từ từ tắt hẳn.

Tạ Bối từ ngoài cửa phe phẩy quạt bước vào, nàng ta đưa mắt nhìn xung quanh, cảnh tượng huyết thương như chiếc thảm đỏ trải dài theo bước chân Thiên Yết. Hắn ở đó nhìn Cự Giải, ánh mắt không ngừng hiện lên tia lo lắng đan lẫn tức giận.

Tạ Bối rất từ tốn, ung dung bảo: "Ngươi giết người của Cát Bình Quốc ngay tại Thiên Hồng Quốc. Thật là muốn gây họa sao?"

Thiên Yết lờm Tạ Bối: "Không phải ta bảo ngươi trông chừng nàng ta?"

Tạ Bối vờ như không nhìn thấy đạo ánh mắt đó, hất cằm về hướng khác: "Ta không phải nương nàng ấy, cũng không thể chặt đôi chân đó. Việc nàng ấy đi đâu, sao ta có thể quản?"

Thiên Yết hừ lạnh, cầm lấy tấm chăn bông bị cẩu xé rách tuơng quần quanh người Cự Giải, bế nàng trên tay, khuôn mặt ngủ say thể mà vẫn cau chặt đôi mày vì cơn ác mộng hay cơn đau đang hoành hành ngay cả khi không còn ý thức?

"Đi thôi!"

Tạ Bối đưa quạt chỉ xung quanh: "Đây là người của Cát Bình Quốc..."

"Kệ bọn chúng!"

"Ngươi giết chúng trong Thiên Hồng Quốc đấy!?"

"Vậy thì càng tốt!"

Càng tốt!? Vậy là có ý gì!? Tạ Bối ngơ ngẩn chạy theo sau khi sự tĩnh và không thấy sự hiện diện của Thiên Yết và Cự Giải đâu, nàng hét to: "Thiên Sát Lang, đợi ta với!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Có ta đây rồi!

Những việc sau đó phải nói là... Cự Giải ở đâu chắc chắn Thiên Yết hẳn sẽ tìm đến tận nơi. Như việc Cự Giải bị chấn động tâm lý, vừa tỉnh lại đã chạy mất. Vừa nhìn thấy Thiên Yết đã hét toáng lên sợ hãi khiến hẳn phải động tay động chân cột nằng vào sợi dây thừng dắt về.

Cũng như hôm trước, Thiên Yết tỉnh lại rất sớm, vậy mà người bên cạnh còn biến mất sớm hơn cả hẳn. Đi không để lại một chút âm thanh, mặc dù thường ngày lỗ tai Thiên Yết thính hơn cả cú mèo, hôm nay cư nhiên lại chẳng phát giác được tí động tĩnh nào.

Hắn vừa rời khỏi khách điểm liền chạm mặt Tạ Bối, nằng ta bảo: "Nữ nhân của ngươi lại chạy loạn à?"

Hắn lờm ả: "Thì?"

"Chỉ là ban nãy ta thấy nằng ta chạy đến ngôi chùa cách đây không xa. Chẳng qua... ngôi chùa ấy đang cháy rất lớn!"

Vừa nói, ả vừa liếc mắt nhìn biểu hiện biến sắc của Thiên Yết. Nghe dứt câu, Thiên Yết nhanh như chớp lao đi trong gió cũng chẳng hỏi lấy ngôi chùa ấy nằm hướng nào. Bóng lưng hẳn khuất dần, đi rồi chẳng để lại nằng ta chút lời. Tạ Bối cắn nhẹ môi dưới, xòe bàn tay với những chiếc lục lạc quen thuộc.

"Nằng ta cần phải chết..." Ả nở nụ cười u uất: "Dù sớm hay muộn... cũng phải chết!"

Khắc ở chỗ chết vào tay ai thôi...

Dù không nghe được tiếng lục lạc, Thiên Yết vẫn có thể tìm đến ngôi chùa đang cháy phừng phừng. Người dân xung quanh không ngừng mang nước gần đó truyền tay nhau để dập lửa. Bên trong các sư thầy, sư cô dùng tay áo che mũi chạy ra ho sặc sụa. Đám lửa lớn, khói mù mịt, ngôi chùa xây bằng gỗ dễ dàng trở thành thức ăn cho lửa. Không biết ai phóng hỏa hay tự bắt lửa trong đồng tro tàn từ vụn giấy tiền bạc còn cháy dở.

Hôm nay ngày lễ, người dân tìm đến lễ cúng bái rất nhiều, khó tránh khỏi lửa nhưng không ngờ lại cháy lớn. Còn rất nhiều người bên trong, họ la hét thảm thương vô cùng. Thiên Yết cố gắng quan sát để tìm Cự Giải nhưng không thấy rõ. Đến khi một tiếng thét cầu cứu vang lên đây quen thuộc...

"Bên đây còn có trẻ con!!! Cứu với!!!"

Thiên Yết mặc cho lửa đang bén lên y phục, hẳn chậm rãi bước đến cạnh Cự Giải, nằng ngồi đó dùng tay áo nhúng nước ướt để che cho đứa trẻ nhỏ. Cự Giải không mở mắt, nằng không thể, đôi mắt nằng luôn luôn nhạy cảm với ánh sáng. Hẳn nắm lấy bàn tay nằng lôi dậy, Cự Giải không vì thế buông đứa trẻ ra. Ngoan cố ghi chặt đứa trẻ hơn nữa.

Hắn quát: "Đi!"

Nằng vừa khóc vừa lắc đầu: "Không được, ngươi phải mang đứa trẻ này ra ngoài trước!"

Thiên Yết nhìn nữ hài tử mặt mày trắng xanh bất thường, có lẽ bị nằng bóp sấp ngộp chết rồi: "Mau buông tay, ngươi còn giữ như vậy nó sẽ bị bóp chết thay vì khỏi đây!"

Cự Giải ti hí, khóe mắt cay xè vì khói. Đúng thật là nằng cẩn trọng đến mức sấp giết người thật. Thấy thế nằng vội buông tay, Thiên Yết ôm lấy eo nằng và đứa trẻ, một đạp bay thẳng lên cao. Rất nhanh sau đó, cơ thể nằng được thả xuống đất, đứa trẻ cũng bình an vô sự. Không ngờ kẻ luôn giết người lấy tiền, nay ra tay cứu người?

Lúc này, Cự Giải chớp chớp mi mở mắt nhìn người đối diện.

Thiên Yết cau mày nhìn nằng, còn nằng thì buông tay cho đứa trẻ hoảng loạn chạy đi tìm người thân.

"Tại sao lại chạy loạn?"

Cự Giải buồn bã cúi đầu, mặt mày lấm lem nhọ đen: "Muốn cầu cứu sự giúp đỡ từ cửa Phật."

"Rồi!?"

Nằng thút thít: "Chùa cháy..."

Thiên Yết nắm lấy cổ tay nằng, siết thật chặt: "Phật rất cao rất xa không thể nghe được lời thỉnh cầu của ngươi đâu. Tin ta đi, ta hiểu rõ cảm giác tuyệt vọng là như thế nào!"

Cũng giống như lúc... hẳn ôm lấy bằng hữu duy nhất, khóc ngất cầu xin được tha mạng... cũng giống như lúc... bọn chúng cười trên nỗi đau của hẳn, mặc kệ hẳn sống chết. Cho dù hẳn có gọi tên Đức Phật bao nhiêu lần, cũng chỉ có cơn mưa giá buốt, lạnh đến thấu xương đáp lại hẳn, đắp lên từng tấc da lạnh lẽo dần của bằng hữu ấy...

"Nếu ngươi không tự cứu ngươi. Thì chẳng có ai có thể cứu được ngươi cả. Có hiểu không?"

Hắn như muốn tức điên lên, muốn đưa tay bóp cổ nàng chết quách cho rồi. Bất quá, bây giờ hắn chưa thể làm được.

"Sau hôm nay, ngươi sẽ được tự do!"

Câu nói đó thoát ra từ môi Thiên Yết nhẹ nhàng như con gió, nhưng lại khiến lòng hắn nặng nề khó chịu. Hắn quay lưng, chậm rãi bước đi. Cự Giải ngược mắt nhìn hắn, lại chạm phải bóng lưng rộng lớn cứng nhắc tựa như bức tường thật vững chắc ngăn cách cả hai người.

"Ngươi nói thật chứ?"

Thiên Yết không dừng lại, không hề môi đáp lại nàng, hắn chỉ nhẹ gạt đầu rồi nhanh chóng biến mất trong dòng người đông đúc.

Cự Giải đứng đó, không hiểu bản thân nên vui hay nên buồn.

Chẳng qua, nàng đã rất vui khi hắn xuất hiện. Xuất hiện ngay lúc nàng cần hắn nhất, gọi tên hắn trong vô thức "Thiên Yết..."

...

Giữa đất trời bao la, kẻ đi săn lại yêu con mồi của mình. Thiên Yết ngồi trên mái ngói khách điểm sau khi đã ân ái với Cự Giải, cho nàng uống thuốc an thần ngủ một giấc thật dài. Đêm nay, thời hạn đêm sáu mươi đã đến. Lúc bắt đầu, hắn không nghĩ bản thân có thể lún sâu đến như vậy.

Thiên Yết nhớ lại lúc bọn họ gặp nhau, nàng quỳ dưới chân hắn cầu xin được sống. Đôi mắt trắng đục ấy như kẻ mù đã đánh lừa được hắn. Thân thể lửa lò giữa đám tha ma, xác chết chất thành núi quanh nàng, chẳng vì thế mà làm cho nàng trở nên tanh tưởi. Máu đỏ mầu kiêu diễm như chiếc váy tân nương khoác lên từng tấc da trắng bệch mềm mại. Nàng tựa như tân nương của Ma Quỷ lấp lánh dưới ánh trăng tròn, khoe vẻ xinh đẹp quý dị, tô điểm bởi cái chết khiến hắn không thể nào quên được.

Lòng Thiên Yết đau nhói khi nghĩ đến diễn cảnh thân xác nàng cứng ngắt lạnh lẽo nằm trên mặt đất khô cằn sau khi bị Cổ Dục hành hạ đến chết. Hắn đã làm gì thế này?

Tạ Bối xuất hiện cạnh Thiên Yết, trao cho hắn một bình rượu: "Đã nói lời từ biệt chưa?"

"..." Thiên Yết nhận lấy bình rượu ném thật xa.

"Không nữa?" Tạ Bối giễu cợt lên tiếng.

Hắn nhìn nàng, đôi mắt hiện lên màu máu.

"Vậy ta sẽ làm thay ngươi."

Đêm hôm nay trăng thật tròn.

Hai kẻ ngồi trên mái đá lòng đầy tâm trạng.

Một người ngủ say không hay lời từ biệt tàn nhẫn nhất...

...

Cự Giải tỉnh dậy, cơ thể đau đớn đến tận cùng. Nàng không còn sức nữa, đầu óc mụ mị vẫn chưa xác định được điều gì thì cơn gió lạnh từ đâu lùa đến khiến Cự Giải co rúm người. Đưa mắt nhìn quanh.

Sao nàng lại ở giữa đồng hoang thế này? Cự Giải hoảng sợ chịu đựng cái đau đang nuốt dần lấy ý thức rồi hét lớn: "Thiên Yết!?"

Chẳng có ai đáp lại ngoài đám côn trùng, rầm rết xung quanh. Thì ra... đây chính là tự do...

"Ngươi vứt bỏ ta sao?"

Khóe mắt nàng cay xè, nàng không muốn tự do kiểu này đâu. Vứt đâu cũng nên có nhiều người một chút. Đồng hoang mông quạnh biết đường nào đi đây? Đây chẳng khác nào gián tiếp giết chết nàng chứ? Nàng gồng mình đứng dậy, nhưng vừa dùng chút lực liền đau đến nả thờ, có cái gì đó vừa cắn vào tim nàng? Đau quá! Nàng đưa tay ôm ngực trái, một lần nữa ngã nhào xuống đất. Mặt tiếp đất đá rách cả đường, máu đỏ nhỏ xuống lớp đất nâu sẫm. Cự Giải lại cố gắng ngồi dậy. Lần này lực phù ngũ tạng tưởng chừng bị ai đó bóp chặt lại rồi kéo hết chúng ra khỏi cơ thể nàng. Cự Giải "hự" một tiếng ôm bụng ngã ra đất bất tỉnh.

Mơ mơ màng màng Cự Giải tỉnh lại lần nữa, nàng đau rất đau, nhưng lại lo sợ cái chết hơn. Bầu trời đã tối đen, có cơn gió đang gặm lên chỗ vết thương của nàng. Cự Giải khó khăn đưa tay xoa nó đi. Trong bóng đêm nàng nhìn thấy những đôi mắt phát sáng đáng sợ, tay áo nàng bỗng nặng trĩu, da thịt nàng chạm phải lớp da sần sùi của con vật nào đó. Nó trườn vào tay áo nàng rồi lại lẩn ra vì đường cụt, chưa dừng ở đó nó tìm thấy được con đường mới phập phồng. Cảm thấy vui mắt liền bò trườn vào cổ áo, chui thẳng đến nơi phát ra âm thanh "thình thịch" yếu ớt.

Giờ đây Cụ Giải đã kiệt sức, cả việc sợ hãi nàng còn không thể.

Đôi mắt nặng trĩu muốn đóng chặt, nàng không muốn chấp nhận số phận. Tại sao vừa mới được tự do lại phải bỏ mạng nơi hoang vắng thế này? Nàng khát nước quá! Môi khô cả rồi, nàng cũng đói quá! Bụng còn cào khó chịu ghê. Không nước uống, vết thương trở nặng và những con sói hung hãn, đói khát đánh mùi, bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể trở thành bữa tiệc thịnh soạn cho chúng.

"Thiên Yết..."

Nàng lại gọi thăm hân, mong hân sẽ nghe được, cảm nhận được nàng sắp không xong rồi...

Mí mắt nàng sắp nhắm nghiền, bỗng bước chân người nào tiến đến nắm lấy đầu con rắn vút ra khỏi cổ Cụ Giải, đôi tay quen thuộc ôm lấy nàng, bế xốc nàng lên cao...

"Có ta đây rồi!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Người đó

"Chùa cháy rồi!!! Mau dập lửa!!! Mau cứu người!!!"

"Chùa cháy!!! Cháy lớn lắm!!!"

Tiếng la vang vọng bên tai, nhưng giờ này Bảo Bình chẳng thể nghe nổi lời nào nữa. Chỉ thấy đầu óc quay cuồng, miệng phun ra ngụm máu đỏ tươi, lồng ngực nhói buốt. Khói bốc lên càng lúc càng đặc, người đứng trước mặt y cũng dần mờ nhạt. Bảo Bình vươn tay, môi hé mở, mấp máy vài từ như muốn nói gì đó nhưng chẳng có thứ âm thanh nào thoát khỏi.

Bên trong đám khói đặc quánh xuất hiện thêm vài người, bước chân hồi hả từ bốn hướng dần dần to rõ hơn. Kẻ đứng trước mặt Bảo Bình giờ đây hoàn toàn biến mất vào làn khói, đôi mắt y vẫn lên từng tia máu đỏ. Y ôm ngực trái, cố gắng lê lét thân thể nặng nhọc về phía người nằm bất động bên cạnh: "So...ng... Ng...r... hự!"

Song Ngư nằm đó bất động như kẻ đã chết. Bảo Bình cố gắng nắm lấy cổ áo y trong trạng thái thương tổn nặng nề. Bảo Bình không thể chống cự, y chỉ kịp cau mày một chốc cả thân thể đã đổ rạp xuống sàn.

...

Lúc mơ màng tỉnh lại Bảo Bình nghe thấy rất nhiều tiếng nói xung quanh, và có lẽ âm thanh không thể nào lẫn tạp được đó là của Thiên Bình. Nàng lo lắng đến khàn giọng, nghe thấy thể Bảo Bình chỉ muốn đứng dậy đi đến chỗ Thiên Bình. Nhưng khi y vừa cố gắng nâng người ngồi dậy thì lồng ngực lại truyền đến cơn đau tê liệt tứ chi. Y nhăn mày, phát lên âm thanh rên rỉ nho nhỏ: "U!"

Thiên Bình từ ngoài cửa nhanh chóng bước vào, tiến đến cạnh Bảo Bình, đôi mắt lún sâu lộ vẻ lo lắng, bờ má hao gầy lại xanh xao quá đổi. Bảo Bình đưa tay nắm lấy bàn tay nàng, y muốn bảo: "Ta không sao cả!"

Lời trấn an ấy chẳng thể nói, y vô lực đến mức thở cũng khó khăn.

Điều tồi tệ hơn chính là tin tức về Song Ngư.

Hai người họ đã hôn mê gần hai ngày, Bảo Bình tỉnh lại, bất quá Song Ngư thì không. Thiên Bình vỗ về mu bàn tay người thương bảo: "Thiên Từ Hoàng đang tìm cách, chàng đừng lo lắng! Hãy cố gắng dưỡng thương, vết thương trên người chàng cũng không nhẹ."

Bảo Bình mỉm cười gật đầu cho Thiên Bình an lòng.

Bên ngoài Bảo Bình vẫn còn nghe rất nhiều loại âm thanh, nhìn lại căn phòng mới phát hiện ra bản thân đã được đưa về Hoàng Cung Thiên Hồng Quốc. Y lại đưa mắt ôn nhu như nước về phía Thiên Bình, cảm thấy đã làm khổ nàng rồi.

Không khí dần thay đổi, động tĩnh dần yên ắng lạ thường. Thiên Bình ngồi xuống cạnh Bảo Bình: "Có người đến giúp rồi, sẽ không sao đâu."

Bảo Bình nhẹ nhàng buông hơi thở cùng cái chớp mắt mệt mỏi, y nhủ thầm: "Như vậy thì tốt quá!"

...

Nhân Mã và Ma Kết rất nhanh lên đường, nơi bọn họ dừng chân chính là Thiên Hồng Quốc, trong trận hòa hoãn hôm đấy Nhân Mã chợt nhận ra được người quen. Không ngờ kẻ y cứu chính là Song Ngư và...

Song Ngư xem như đã thiếu Nhân Mã y đây hai mạng, không biết bao giờ mới có thể đòi được đây. Trong phòng Song Ngư, vẻ mặt Nhân Mã cực kỳ khó coi, gọi Bạch Dương ra ngoài cùng y.

Tránh được đám người bên trong phòng, Nhân Mã dễ dàng truyền đạt ý nghĩ hơn: "Trước đây ta đã nói với ngươi rồi, hấn sống được chính là kỳ tích. Nhưng hiện tại độc trong người hấn đã phát tán, khiến cơ thể chết dần. Càng hôn mê lâu càng không thể cứu được."

Bạch Dương lòng nóng như lửa đốt: "Vậy thì phải làm sao bây giờ? Ngươi có cách nào cứu được hấn?"

Nhân Mã nghĩ ngợi: "Không phải không có... nhưng mà..."

"Nhưng mà? Mà sao?"

"Bình tĩnh!" Nhân Mã cố gắng làm cho Bạch Dương không phải loạn lên kêu ca, khóc thét thảm thương: "Việc này cực kỳ khó khăn, vì độc tố đã thấm vào máu của hấn, chẳng bao lâu nữa tất cả lục phủ ngũ tạng đều thối rữa. Chỉ còn cách nhanh chóng tìm người thích hợp, sẵn sàng chết và cho hấn tất cả máu của người đó."

Cả người Bạch Dương tê rần: "Cho hết tất cả máu ư? Phải độc ác đến vậy sao?"

Nhân Mã nhướn mày: "Tại sao lại bảo độc ác?"

"Vi chẳng có ai sẵn sàng cho hấn máu cả, kể cả ta."

"Hừ!" Nhân Mã sờ cằm, khoe môi trái khê nhếch cao, vẻ kiêu ngạo quen thuộc của Cốt Dạ mà ít ai có thể chiêm ngưỡng được: "Ta cho rằng có người sẽ cho hấn cái mạng này đấy."

"Là ai?" Bạch Dương khấn trương: "Ngươi mau nói đi đừng làm bộ đáng bí hiểm như thế này nữa!"

Nhân Mã ngửa cổ cười to: "Rồi ngươi sẽ biết, người đó sẽ tự tìm đến đây trong hôm nay thôi."

Bạch Dương không hiểu Nhân Mã đang muốn ám chỉ ai, nàng bấn loạn, dù rằng cũng có chút tình cảm với Song Ngư. Và một phần y chính là nam nhân của nàng, nhưng để chết vì y thì vẫn chưa đến mức đó đâu. Nàng cũng chỉ vừa mới nhận lại phụ mẫu, sao có thể dễ dàng thay mạng cho một người chỉ vừa mới chiếm một phần nhỏ trong lòng?

Thật như lời Nhân Mã nói, trong chiều ngày hôm đó, người bước đến trước mặt y chính là... Thiên Bình. Nàng mang theo khuôn mặt nhọt nhọt cùng nụ cười thanh nhã nở trên môi, dù thế cũng không thể che được quãng thâm với đôi mắt sưng húp. Chắc hẳn nàng đã khóc rất nhiều, đầm lệ, tuyệt vọng, rồi đến cuối cùng, nàng cũng phải đưa ra quyết định... một quyết định thật khó khăn. Khó khăn cho chính nàng, cũng tàn nhẫn cho người ở lại. Tại sao ông trời lại cho Thiên Bình năm lần bảy lượt không chết? Sao lại tàn nhẫn bắt nàng ném trái cái chết hết lần này đến lần khác? Thiên Bình tự hỏi, có phải bản thân nàng kiếp trước đã gây ra rất nhiều tội ác oan trái không?

Nàng cứ hỏi, và ông trời vẫn chỉ lặng thinh.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nàng ở đây...

Điều đó thật điên rồ, mọi người nín thở khi nghe những lời mà Thiên Bình thốt ra. Nàng sẽ trao đổi máu mình cho Song Ngư, và một trái tim khỏe mạnh đền đáp ơn cứu mạng từ Bảo Bình. Chỉ là, đừng ai nói với y rằng nàng đã làm điều này. Hãy bảo rằng: "Nói với chàng rằng, ta đã vô ơn, đã bỏ đi thật xa. Mong chàng có thể xem ta như một lỗi lầm trên đường đi, một người tạm nương nhờ những ngày qua!"

Bạch Dương nắm lấy bàn tay gầy guộc của Thiên Bình, lắc đầu phản bác: "Đừng, ta nghĩ còn có cách khác mà. Đừng không, Nhân Mã, ngươi nói đi. Nói rằng vẫn còn cách nào đó khác đi!"

Nhân Mã lạnh lùng lắc đầu.

Không khí xung quanh lại dần rơi vào trầm mặc, chẳng ai khuyên cũng chẳng ai lên tiếng điều gì. Thiên Bình cúi đầu cười nhẹ: "Dù gì thương thế ta cũng không thể duy trì lâu, bây giờ có thể cứu được hai mạng người. Sao lại chần chừ chứ?"

Bạch Dương gào lên: "Ngươi không suy nghĩ đến Bảo huynh sau khi tỉnh dậy sẽ ra sao à?"

Thiên Bình nhẹ nhàng đáp: "Ta sẽ để lại lá thư cho chàng." Nàng đưa mắt về phía Nhân Mã, dứt khoát hỏi. "Khi nào chúng ta có thể!?"

Nhân Mã nhìn Ma Kết thần thờ bên cạnh: "Càng sớm càng tốt!"

Vừa dứt lời Thiên Bình đã nhanh chóng trở về phòng thu xếp vài thứ. Bảo Bình đã ngủ say rồi, nàng yên tâm ngồi xuống bàn nắn nót vài con chữ y đã dạy. Cảm bút hơi khó, có khó cũng chẳng so sánh bằng nỗi đau trong tim nàng lúc này.

"Đa tạ chàng, Bảo Bình! Đa tạ chàng đã cho ta khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng lại vui vẻ nhất trong kiếp này. Nếu có kiếp sau, nhất định... nhất định ta chỉ nguyện gả cho một mình chàng! Bảo Bình, ta yêu chàng!"

Nàng ngừng bút đi đến cạnh giường Bảo Bình.

Lệ hoen mi nóng hổi rơi dài dọc theo gò má nàng, nhỏ xuống môi y. Mặn chút!

Y cau mày, khó khăn thở hắt trong cơn mơ. Hình như y gặp ác mộng, nàng như lông hồng nằm xuống cạnh y. Quan sát thật kỹ khuôn mặt y lúc ngủ, hết như một vị Thượng Tiên khí chất cao sang, quyền quý. Thứ khí chất từ kẻ hèn hạ, thấp kém như nàng muôn đời cũng không dám mơ có thể chạm vào. Giống như một giấc mộng xinh đẹp nhất, bất quá ông trời bắt nàng phải thức dậy. Thức dậy trước khi có thể danh chính ngôn thuận được chạm vào y, sánh bước cùng y, sinh cho y những đứa trẻ khỏe mạnh tài giỏi, cùng y trải qua một kiếp người cho đến khi mái tóc bạc đi. Y chải tóc cho nàng, cùng nàng ôn lại những chuyện xưa.

Sao ông trời lại đối xử với nàng tàn nhẫn đến như vậy?

Thiên Bình muốn ho, bất quá nàng sợ động đến Bảo Bình, làm y tỉnh dậy. Nàng gượng người chống lại cơn ho sặc sụa đang tung hoành bên trong cuốn họng. Rồi có gì đó rất tanh tươi từ bao tử cuộn trào lên đầu lưỡi, nàng đưa tay bịt miệng. Một ngụm máu đỏ tươi chảy qua từ khe ngón tay, nàng vội đứng dậy, để lại lá thư. Đi đến ngưỡng cửa, Thiên Bình dừng lại, đáy mắt hiện lên phần tình không nở ròi xa, nàng lưu luyến đến vô vọng. Khóe mắt Thiên Bình lại ướt đầm, nàng nước nỡ vụt chạy ra khỏi căn phòng, để lại Bảo Bình cùng cơn ác mộng.

Trong cơn ác mộng, Bảo Bình thấy Thiên Bình khóc rất nhiều, người nàng đầy máu. Nàng nhìn y mỗi lúc một đáng thương hơn, máu không ngừng chảy từ mắt, mũi, miệng, tai nàng, Bảo Bình càng muốn bước đến gần thì Thiên Bình lại chạy đi xa hơn. Bảo Bình gọi nàng mau dừng lại, nàng lại vờ như không nghe thấy mà biến mất để y hoang mang cực độ gọi tên nàng.

Nàng cứ như thế không quay lại nữa rồi..

...

Bảo Bình tỉnh lại, ngực trái được quấn một tấm vải trắng, theo như y nhớ thì y không hề bị thương đến mức phải khâu vết thương.

Nhìn quanh phòng, u uất không bóng người. Theo thói quen y đưa tay sờ đến bên cạnh, nơi đây lạnh toát, chỉ sót lại chút mùi hương từ tóc nàng, y gọi: "Thiên Bình!"

Không có âm thanh nào đáp lại, y không ngồi dậy được, tim bỗng dưng đập mạnh hơn như bị kích động mạnh. Y gọi: "Thiên Bình!"

Vẫn không có ai đáp.

Y nhớ lại giấc mộng hôm qua, Thiên Bình người đầy máu bỏ chạy khỏi y. Bảo Bình dự cảm có điều không lành, y hét thật lớn: "Thiên Bình! Nàng ở đâu!?"

Cánh cửa mở tung ra, đập vào mắt y là Thiên Từ Hoàng cùng với một người lạ lẫm.

Thiên Từ Hoàng lên tiếng: "Nhân công tử, phiền công tử xem xét vết thương của bằng hữu ta như thế nào!?"

Nhân Mã khiếm tốn: "Cứ gọi tại hạ là Cốt Dạ."

"Cốt Dạ, người xem thế nào?"

Nhân Mã bước đến giường Bảo Bình, đặt tay lên ngực y, sau đó nắm lấy cổ tay y bắt mạch. Mạch tự ổn, có điều tim vẫn còn chưa thích ứng cơ thể lắm, nhịp tim hỗn loạn, khí tức lúc rõ lúc không. Nhân Mã khuyên: "Nhị hoàng tử vừa mới trải qua giai đoạn nguy hiểm, đừng kích động!"

Bảo Bình không quan tâm lời Nhân Mã nói gì, y chỉ muốn biết: "Thiên Bình đang ở đâu?"

Nhân Mã vô cùng bình thản chỉ ngón trỏ vào ngực trái Bảo Bình: "Nàng ở đây..."

Bảo Bình mở to mắt: "Nàng ở đây? Người là có ý gì?"

Bỗng trái tim khỏe mạnh bên trong lồng ngực Bảo Bình đau nhói, tựa như một cảm xúc khác đang dấy lên rất mãnh liệt. Bảo Bình khó khăn thở dốc, y đưa mắt về phía Thiên Từ Hoàng, chờ đợi muốn nghe một lời giải thích: "Thiên Bình... nàng ấy... đang ở đâu?"

Thiên Từ Hoàng không nghĩ Nhân Mã có thể thẳng thừng nói ra sự thật như thế, làm trái với di nguyện cuối cùng của Thiên Bình. Y không biết phải đáp

thế nào với Bảo Bình, bộ dáng này lại làm Bảo Bình bán tín bán nghi thêm phần chắc chắn Thiên Bình gặp chuyện chẳng lành.

Nhân Mã đứng dậy, nhìn thẳng vào đáy mắt đỏ rực của Bảo Bình: "Sớm muộn gì ngươi cũng phải biết, thay vì lừa dối ngươi cả đời để ngươi day dứt về Thiên Bình. Thì ta cho ngươi biết bây giờ cũng chẳng sao, Thiên Bình đã chết rồi. Vì cứu ngươi và Song Ngư, hãy sống thật tốt, sống thay cho nàng ấy. Đừng để sự hy sinh của nàng trở nên vô ích. Việc của ngươi bây giờ chính là dưỡng thương, sau đó đi trả thù kẻ đã gây ra tất cả việc này. Hiểu chứ?"

Biểu tình chết lặng của Bảo Bình và sừng sốt từ Thiên Tử Hoàng phần nào cũng nói được tình hình chiến sự hiện tại. Bảo Bình nằm trên giường đinh đấm kích động hết khóc rồi lại cười, cong oằn người. Từ xưa đến giờ y chưa từng nợ ai ngoài mẫu thân mạng sống này. Thế mà giờ đây, kẻ cả nữ nhân vô năng bên cạnh luôn cần sự che chở bảo hộ cũng vì y mà không màng đến mạng sống, sẵn sàng cho đi tất cả. Nữ nhân ngu xuẩn. Thật quá ngu xuẩn!

"Ngu xuẩn!!! Ngu xuẩn!!! Nữ nhân ngu xuẩn!!!"

Chưa bao giờ, đúng vậy... chưa bao giờ y lại hận bản thân mình vô dụng như bây giờ. Cũng tức giận nàng, giận nàng chưa hỏi ý y đã tự mình quyết định. Tại sao?

"Tại sao lại chết thay ta!?"

"Ta đã hứa sẽ bảo hộ nàng ấy cả đời..."

"Ta đã hứa sẽ trị khỏi bệnh cho nàng..."

"Đã hứa mang nàng đi đến những nơi mà nàng ấy muốn..."

"Nhưng mà tại sao... tại sao các người lại đồng ý với điều ngu xuẩn này chứ?"

"Tại sao lại không hỏi ta?"

"Sao không hỏi ta?"

"Sao..." Bảo Bình khóc, lần đầu tiên y khóc như tiểu hài tử rơi mắt kẹo hồ lô, không phải vì vết thương đang rỉ máu âm ỉ. Mà vì một nữ nhân yếu ớt ngu xuẩn ấy... sao nàng: "Có thể đối xử với ta như vậy chứ!?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Long thai

Buổi sáng đẹp trời Hoàng Quý Phi Cát Ngọc Vân bỗng cảm thấy chóng mặt buồn nôn, thái giám hầu hạ bên cạnh cùng nô tì thân cận liền truyền thái y. Thái y bắt mạch sau đó cười rất rạng rỡ báo tin cho Sur Từ rằng: "Chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Quý Phi Nương Nương đã mang long thai!"

Chuyện này liền truyền khắp Hoàng Cung. Loa Cổ Đông Thành được một phen mở hội linh đình. Sur Từ ngồi trong thư phòng cùng Tam Vương gia, sớm đã biết kết quả nhưng không ngờ lại "dễ" đến như vậy. Tam Vương gia len lén nhìn Sur Từ: "Ta không nghĩ Hoàng Thượng lại có thể bách phát bách trúng!"

Sur Từ không giấu nổi nụ cười gượng gạo: "Hoàng huynh cười chê rồi!"

"Không, ta đang hoàn toàn bày tỏ lòng ngưỡng mộ!"

"Ân!"

Hai người ngừng lại kể cả nụ cười lẫn đối thoại, tai vách mạch rừng, hiện tại thời sự trong Hoàng Cung càng lúc càng gay go. Kim Vương gia hình như cũng đứng ngồi không yên, sợ rằng hài tử mà Cát Ngọc Vân hạ sinh là hoàng tử. Chẳng khác nào mối đe dọa đến vị thế của lão ta sau này. Sắp tới có lẽ Sur Từ sẽ cần lui đến Ngọc Thương cung nhiều hơn.

Trong đình viện, cung nữ, thái giám chụm lại thành từng nhóm xôn xao về việc huyết mạch long thai. Nào là: "Hoàng Hậu vào cung trước Hoàng Quý Phi nhưng đến giờ vẫn chưa được một lần sủng ái!"

Còn nữa: "Chẳng phải Xử Tiệp Dư mấy hôm trước vẫn còn được Hoàng Thượng yêu chiều!"

Đại loại: "Hoàng Quý Phi thật may mắn, nếu hạ sinh hoàng tử. Chắc chắn ngôi vị Thái Hậu nắm chắc trong tay."

Chưa hạ sinh, cũng chẳng biết rõ long hay phụng, sẽ thành Thái Tử hay không? Mà bọn người này đã bàn đến cả vấn đề truyền ngôi lẫn Thái Hậu. Cát Ngọc Vân nghe thì vận phần thích thú, lòng mát như gió xuân, nàng ta vừa thương trà vừa thương cảnh, trời về chiều, đồ hồng như bếp lửa than không

lồ.

Ở bên kia có người đứng ngồi không yên.

Dương Thiên Tuệ cảm thấy bàng hoàng trước tin tức mà thái giám đưa đến. Kim Vương gia xuất hiện ngay khi Dương Thánh Khiết hốt hoảng: "Phải làm sao đây lão gia ơi! Á Cát ấy mang long thai mất rồi!"

Dương Thiên Tuệ đứng lên ngồi xuống, còn Kim Vương thì trầm mặc nâng chén trà mà chẳng buồn nhấp môi, đến khi nguội rồi cũng không để ý.

"Cô trượng, phải làm sao đây!?"

"Người đừng hoảng, để ta nghĩ cách!"

"Làm sao có thể không được, ả ta đã mang long thai rồi. Trong khi Hoàng Thượng đến cả động còn không thêm chú ý đến ta."

"Hừ!" Lão sờ cằm, lên tiếng: "Chẳng phải sẽ mở yến tiệc tiếp đãi Cát Bình Quốc vì tin mừng này sao? Ta có cách rồi."

"Cách gì ạ?" Dương Thiên Tuệ mở tròn mắt nhìn Kim Vương.

Lão ta nói nhỏ: "Cổng phẩm từ Tây Vực vừa mới đến, chúng ta chỉ cần pha một vài thứ vào tặng cho ả. Không giết ngay trong ngày một ngày hai, nhưng nếu sử dụng quá bảy ngày, chắc chắn mẫu lần tử đều không qua khỏi."

"Làm như vậy có phải sẽ gây sự chú ý?"

"Không, ta sẽ làm thay người. Cứ việc dâng lên Hoàng Thượng với tâm ý tặng cho ả, việc sau này chỉ cần người giả vờ như không hay biết gì là được."

"Cô trượng, người có chắc chứ?"

"Người cứ việc làm phần của người đi, đừng hỏi quá nhiều, biết càng ít càng tốt."

Kim Vương gia đã chuẩn bị sẵn một lọ phần thơm được cống hiến từ Tây Vực, có công dụng dưỡng nhan rất tốt, kết hợp cùng trầm hương lại càng hiệu quả hơn. Thoạt nhìn qua chẳng ai nhìn thấy được thành phần bên trong đã bị trao đổi, nhưng mùi hương vẫn giống y hệt. Chỉ cần sử dụng bảy ngày, người trực tiếp tiếp xúc chắc chắn sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Bên Sư Tử vốn đã phòng bị trước việc này, cũng tính hấn hoi đảng hoàng bước đường phòng bị. Kim Vương không biết lúc hai người họ bàn bạc, một Hoa Mộc Di của Hoa Phiên Giáo đã nghe thấy hết toàn bộ. Nếu bọn họ đã có công tính kế, thì ta cũng nên diễn cho đến cùng.

Xử Nữ ngây ngô vẫn ung dung tưới nước cho những chậu lan vừa mới cắt tia gọn gàng. Những tin đồn xung quanh không làm gì được nàng, cũng phải, tại sao nàng phải bận tâm? Chuyện trong thâm cung chính là vậy, trước giờ luôn luôn như thế. Sớm muộn gì cũng phải loại trừ lẫn nhau, cá lớn nuốt cá bé, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Giả vờ ngoài cuộc may ra còn sống thọ hơn được một chút.

Lâm Á Hân dạo này hay đi ra ngoài, luôn có những cuộc nói chuyện riêng tư cùng Hoàng Thượng và Tam Vương gia. Á Hân không nói, Xử Nữ cũng chẳng hỏi làm gì. Thấy nàng ta vừa đi vào Suong Hoa cung trên môi còn nở nụ cười vui vẻ, Xử Nữ chỉ tiện lời: "Hôm nay có gì thú vị sao?"

Nụ cười trên môi Lâm Á Hân liền tắt hẳn, nàng ta đi đến cạnh Xử Nữ, bộ dạng cung kính: "Tiểu thư có gì cản ngại ạ?"

"Không gì đâu." Xử Nữ đáp, lắc lắc chiếc bình đựng nước, chợt nhớ ra gì đó: "Hai hôm nữa yến tiệc tiếp đãi Thái tử Cát Bình Quốc và các đại quốc giao hữu khác. Ta vẫn chưa chuẩn bị lễ vật cho ra lễ."

Lâm Á Hân nghiêng đầu hỏi: "Chuyện Hoàng Quý Phi mang long thai không làm người thấy lo lắng sao, dù gì thì Hoàng Thượng..."

"Đó là tin vui..." Xử Nữ quay sang nhìn Lâm Á Hân người từng như tỷ muội thân thuộc với nàng, nay sao lại khác lạ đến thế? "Sao lại mang lòng đổ kỵ?"

"Chỉ là nô tì thấy, Hoàng Thượng đối xử với tiểu thư rất tốt, tâm ý tiểu thư cũng trao cho Hoàng Thượng."

Xử Nữ biết khó giấu được lòng mình với Lâm Á Hân, bất quá có ý thì sao chứ? Ai bảo Sư Tử là Hoàng Thượng, là Vua của một nước. Khó trách bên cạnh còn có nhiều mỹ nữ vây quanh, ai cũng muốn mang long thai, được Hoàng Thượng sủng ái. Nàng sớm đã lường trước những việc này rồi, nàng cũng chẳng bận tâm nhiều cho cam.

Thấy Xử Nữ im lặng không đáp, Lâm Á Hân tự biết thân biết phận lui xuống. Hôm nay nàng đi gặp một người khiến lòng vui vẻ, chẳng qua không thể nói cùng ai kể cả Xử Nữ, vì việc này quả thật rất sai trái.

Kim Gia Đông Xưởng cũng có mặt ở Hoàng Cung tham dự yến tiệc sắp tới. Trong đêm, Sư Tử đã cho truyền Kim Gia đến. Tam Vương gia đã về phủ cùng Tam Vương phi, do nàng cảm thấy không khỏe.

"Kim Gia, ông có muốn nhận mặt nữ nhi."

Kim Gia lắc đầu: "Tốt hơn hết, hãy để cho nó được sống một đời bình an."

"Ông chắc chứ? Vì có thể lần này sẽ lỡ cả đời."

"Cũng tốt... cũng tốt...!"

Sư Từ ngồi trên tràng kỷ cùng Kim Gia, cả hai không hẹn mà thờ dài. Một lão già đã qua tứ tuần, kẻ thiếu niên mới chỉ mười ba. Vậy mà đồng điệu mang theo nỗi sầu lo, kiếp nạn phía trước sợ rằng... chỉ mang chữ "Từ".

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Để họ thấy ta yêu nàng đến nhường nào [18+]

Dạo gần đây Song Từ rất lạ, nàng ít nói hơn, sắc mặt cũng rất kém, khó coi hơn nữa chính là cái bộ dạng luôn thần thờ ngồi nhìn về một điểm nào đó. Kim Ngu đi đến bóp vai cho Song Từ: "Nàng một sao?"

Song Từ lắc đầu: "Không có, thiếp chỉ có chút buồn chán."

Kim Ngu ngó ý: "Nàng có muốn ra ngoài dạo chơi không?"

"Yến tiệc sắp diễn ra rồi, chàng chạy ra ngoài phụ mẫu hẳn sẽ trách mắng đấy!"

"Còn tận hai hôm nữa cơ mà!"

Khoe môi Song Từ hơi nâng lên, nàng không muốn tiếp thêm lời.

Kim Ngu vừa bóp vai cho nàng vừa nghịch ngợm lần tay xuống đôi bầu ngực tuyệt mỹ xoa nắn. Ngực nàng không nhỏ cũng không to, rất vừa tay lại còn mềm mại ấm áp. Hắn xoa nắn nhẹ nhàng, Song Từ cũng dần nhắm mắt hưởng thụ.

Y phục thật rườm rà, hắn luồn tay vào bên trong vạt áo, tháo luôn chiếc yếm đào mỏng manh, rút ra rồi ném xuống đất. Kim Ngu điều luyện cỡi áo nàng ra, cho đến khi phần da thịt trắng nõn nà xuất hiện ngay trước mặt, đôi mắt hắn chỉ còn hiện lên vẻ dâm tà. Nàng ngồi trên tràng kỷ gỗ, hắn bước xuống khỏi tràng kỷ và nhanh chóng thoát y phục. Kim Ngu quỳ xuống bậc thang gỗ, khuôn mặt đối diện phần hông của Song Từ. Đưa tay nâng hai chân nàng lên quắp qua cổ mình, hắn cười yêu nghiệt trước khi bắt đầu thưởng thức tiểu hoa đào mộng nước hồng nhuận kia.

Chiếc lưỡi đầy ẩm ướt khẽ liếm láp hoa đào, đánh một vòng tròn, đầu lưỡi treu đùa với hạt đậu phộng nằm giữa hoa đào. Cả người Song Từ vì cơn cực khoái mà vận vẹo, ưỡn người về trước. Hai tay nàng chống ra sau, đầu cũng gửa ra sau rồi lúc lắc trong âm điệu rên rỉ. Đôi mắt nàng nhắm nghiền, nỗi buồn bao ngày qua, hôm nay nàng cho phép bản thân được giải thoát chúng. Để Kim Ngu lấp đầy khoảng trống bên trong cơ thể này.

Kim Ngu cho chiếc lưỡi của mình vào bên trong tiểu hoa đào thăm dò, càng quấy bên trong. Mật ngọt không ngừng chảy ra, phủ khắp cả khuôn miệng hắn. Nhịp thở của Song Từ càng lúc càng trở nên gấp rút hơn, nàng rên to hơn và cơn khoái cảm ấy dần chiếm lấy từng chút linh hồn nàng.

Hắn rút chiếc lưỡi khỏi nơi đó, đứng thẳng người dậy, tiểu đệ của hắn cũng đã háo hức muốn ném thử hoa đào rồi. Kim Ngu nhếch nhẹ một bên môi, khom lưng đặt lên môi Song Từ nụ hôn ướt át: "Gọi tên ta đi!" Hắn ra mệnh lệnh bằng chất giọng khàn khàn gọi tình.

"Kim... Ngu..."

"Van xin ta đi!"

"Thiếp... thiếp... cầu xin chàng...!"

Nàng vận vẹo khiến hoa đào cọ sát tiểu đệ của hắn, điều này làm nàng thoải mái rất nhiều. Ngọn lửa dục vọng đang khiến Song Từ phải khốn khổ, cả cơ thể nàng van nài được cứu rỗi từ Kim Ngu. Hắn không để nàng chờ quá lâu cho chuyện này, rất nhanh sau đó tiểu đệ đã được ném thử hoa đào, đi sâu vào mật ngọt chặt khít, co thắt dữ dội.

Nâng hai chân nàng lên cao, Kim Ngu bắt đầu nhấp từng giọt, hồng hân nói lỏng tạo một khoảng cách hoàn hảo rồi thật mạnh tiến thủ. Giống như dùi cui đánh vào mặt trống vang lên âm thanh "mỹ miều" hắn nắm lấy hai cổ chân nàng kéo qua đầu. Hắn nhấp, nàng cũng đồng điệu nhịp theo từng hồi.

Bỗng hắn buông hai chân nàng ra, và rời khỏi nơi đó làm nàng có cảm giác hụt hẫng, chưa kịp thể hiện sự bất mãn đó hắn đã nắm lấy tay nàng kéo ra bên ngoài Kim Đồng viện nơi chắc chắn sẽ có rất nhiều gia nhân qua lại. Đôi mắt nàng mở to vì cơ thể giờ đây phơi bày cùng thiên hạ, hắn không quan tâm những ánh mắt đổ dồn về phía này. Ngay hành lang trước cửa phòng, Kim Ngu đẩy nàng dựa vào chiếc cột to, mặt đối mặt, hắn cười dâm đãng: "Để họ thấy ta yêu nàng đến nhường nào!"

Nói rồi, hắn hôn lấy nàng, nuốt trọn bờ môi lẫn chiếc lưỡi nàng, như muốn hút luôn hết thể khí quyền bên trong cơ thể Song Từ. Kim Ngu lần nữa hòa

quyên mê say lấy Song Từ, hân nâng chân trái nàng lên cao, sau đó tiến thủ vào bên trong, liên tục dồn dập. Cho đến khi những ngón chân phải nàng đau buốt vì nhón gót lâu đến thế. Con cực khoái cùng cái sự đau đớn tạo nên cảm giác tuyệt hảo hơn nữa. Nàng "ư a..." vài âm thanh, rồi bầu chặt lấy cơ thể Kim Ngu, quên luôn cả bên ngoài có rất nhiều người dù đang cúi đầu, vẫn he hé nhìn cảnh tượng kích tình này.

Hắn lại buông Song Từ ra, bồng nàng lên tay đi đến cái bàn đá phía trước phòng, hiển nhiên việc làm này càng tiến đến gần đám gia nhân trong Kim Đồng viện hơn. Kim Ngu cũng cóc cần quan tâm, nữ tử trong lòng dường như đã mất nguyên đến một nửa cả người.

Đặt nàng nằm sấp trên bàn đá, hai chân đặt dưới đất, ngực nàng rất nhanh tiếp nhận cái lạnh xuyên qua da thịt. Lạnh đến ứ hự, hai mắt mở to vì không chịu được, nàng vừa định bật dậy đã bị hân đưa tay đè sát xuống bàn, hân ở sau không nhanh không chậm đánh động cả tiểu cục bé nhỏ. Khiến mười ngón chân nàng co lại vì đau đớn, nơi đó bị nong ra đến nhức nhối. Nàng cảm thấy thôn thốn, chỉ kịp "A" một tiếng khi hân lấp trọn.

Một tay hân bịt chặt miệng nàng, một tay nắm cả mớ tóc nàng kéo ngược về sau khiến ngực nàng phô bày rõ ràng hơn, đung đưa như hai quả vú sữa căng tròn. Đầu nàng đau buốt vì hân nắm lấy kéo ngược về, bụng cọ lên bàn đá đau rát, còn đôi nhũ hoa... Song Từ cảm nhận rõ cái lạnh từ mặt bàn đá hết lần này đến lần khác lướt qua.

Kim Ngu sắp đạt được con cực khoái hân thúc mạnh hơn khi cả tiểu đệ căng cứng đến mức tối đa, cái nhấp nhô không còn thể hiện qua nhịp điệu nữa mà mỗi lúc càng nhanh hơn, cường bạo hơn, độc bá hơn. Rồi hân nấc lên vài cái, rên rỉ bằng chất giọng trầm ấm khàn đục, tốc độ chậm dần rồi dứt hẳn. Hân ngã úp lên tấm lưng trần của nàng, nở nụ cười mỹ mãn: "Ta yêu nàng!"

Song Từ không dám ngẩng đầu, chỉ biết đợi cho Kim Ngu lấy lại sức rồi bồng nàng trở về phòng, nếu không nàng cũng chẳng biết phải chui đi đâu để trốn hết phần đời còn lại.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Bách Liên Hoa

Yến tiệc tại Khang Vương Quốc được diễn ra vô cùng linh đình để ca tụng, chúc mừng hỷ sự đầu tiên của Sư Từ. Thư mời tham dự được Sư Từ gửi đi đến các nước láng giềng, trong đó có Cát Bình Quốc, Thiên Hồng Quốc, Đại Nam Quốc,...

Đoạn đường từ Thiên Hồng Quốc đến Khang Vương Quốc cũng mất mấy ngày đường nếu dẫn đi nhiều người. Và tất nhiên, tham dự yến tiệc cũng cần phải bày về một chút chứ. Thiên Từ Hoàng đại diện dẫn theo Thiên Từ Ninh, Bạch Dương, Nhân Mã, Ma Kết, Bảo Bình và cả kẻ thân tàn ma dại Song Ngu cùng đi. Song Ngu vừa được thay máu, cũng chỉ là biện pháp an toàn tạm thời vì máu của Thiên Bình vốn dĩ không tốt. Kết hợp điều trị từ thuốc đặc chế riêng và châm cứu, Song Ngu may ra vẫn cố gắng lê lét được một thời gian dài nữa. Nhưng là... Thiên Từ Hoàng cảm đến một túi thơm vừa quen vừa lạ...

Nhân Mã vừa nhìn thấy túi hương, ngửi được mùi thơm thoang thoảng bên trong hai mắt liền sáng rực: "Bách Liên Hoa."

Bảo Bình lặng thinh đưa mắt trông sang, còn Bạch Dương tò mò lên tiếng hỏi: "Bách Liên Hoa ư?"

"Àn!" Y cười như nhặt được vàng: "Loài hoa quý như này có đi tìm khắp thế gian e rằng cũng chẳng thể tìm thấy, không ngờ nó lại xuất hiện ở đây."

Thiên Từ Hoàng đưa túi hương cho Nhân Mã: "Cốt Dạ, người nói rằng loài hoa này rất quý?"

"Đúng vậy, không những rất quý mà còn rất rất quý. Vô cùng trân quý!"

Bảo Bình lúc này mới hé môi khinh khinh: "Cũng chỉ là một loại hoa vô dụng!"

Vừa nói Bảo Bình vừa nốc một ngụm rượu, mùi vị đắng nghét, cay nồng xé tan nỗi lòng đau đớn của y lúc này. Không ai trách được Bảo Bình, dù gì y cũng đang suy sụp tinh thần, khó trách những lời nói đầy dao găm.

"Nó có thể điều trị độc tố trong máu cho Song Ngu."

Bảo Bình nghe thế liền phản bác: "Người sai rồi, chỉ là một loài hoa vô dụng, nàng đã dùng rất nhiều... nhưng..."

Giọng y lạc đi một nhịp, Bạch Dương đứng gần đó cũng chỉ biết im lặng nhìn Thiên Từ Hoàng. Còn Thiên Từ Ninh giờ đây đang ngồi cạnh Song Ngu, kẻ vật vờ không rõ sống hay chết.

"Không phải là vô dụng, chỉ là không tìm được cách làm cho nó phát huy tác dụng." Nhân Mã dứt lời xé rách túi thơm, lấy những bông hoa trắng nhỏ li ti ánh nhụy vàng bên trong ra ngoài. Y tiện tay với lấy tách trà trên cái bàn gần đó, bỏ hoa vào bên trong, song y rót một chút trà vừa ngang bằng lông ngón tay trở. Y đưa tách trà cho Bạch Dương cầm, nâng ngón trỏ lên miệng, cắn mạnh đầy dứt khoát. Sau đó nặn ba giọt máu vào bên trong lắc đều, Nhân Mã làm rất thuần thục, vui vẻ đưa đến trước mặt Thiên Từ Ninh: "Mau cho hân uống cạn đi, nuốt cả hoa xuống!"

"Hử? Ta sao?" Thiên Từ Ninh ngậy người đưa ngón trỏ chỉ chính mình.

Nhân Mã nhìn xung quanh, ai cũng thể hiện một vẻ là không muốn liên can, kể cả Bạch Dương. Thiên Từ Ninh thở dài, gượng gạo tựa như bị ép uống, nhận lấy tách trà, một tay tách môi răng Song Ngư, một tay cầm tách trà đổ hết vào. Thấy Song Ngư có vẻ không tự giác cho chúng trôi xuống được, Nhân Mã ra chiêu cực nhanh vào phía xương ức y, làm Song Ngư cau mày nhăn nhó, phản xạ có điều kiện nuốt hết tất cả những thứ bên trong miệng lúc này xuống.

Mọi người cùng chờ đợi, chưa đến một khắc, Song Ngư đã có thể mở mắt dù vẫn thể hiện vẻ mệt mỏi đau nhức. Nhân Mã cười cười: "Chỉ cần dùng liên tục ba ngày, độc tố trong cơ thể hẳn hoàn toàn được chữa khỏi!"

Xoàng

Tiếng vỡ tan nát từ chiếc bình rượu sứ trên tay Bảo Bình, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía y. Khuôn mặt y đỏ bừng, khóe mi vương vãn giọt lệ sâu, trong đôi ngươi trắng toát ấy lại hiện lên vô vàn tia lửa đỏ hung ác muốn thiêu rụi cả thế gian chỉ vì nàng.

Y chính là đang tự trách chính mình, Thiên Bình có thể đã được cứu nếu như...

"Tại sao?" Bảo Bình gầm lên như con hổ bị thương nặng, y quát thật lớn vào mặt Nhân Mã: "Ngươi đã có thể chữa trị cho cả hai, sao lại phải hy sinh nàng chứ?"

Nhân Mã vờ như bị oan uổng nhún vai: "Ta đâu có biết ở đây có loại hoa này! Dù sao nàng cũng phải chết, phải hy sinh cho ngươi trái tim thôi. Sao có thể trách ta được?"

Lúc này Ma Kết mới phục hồi lại thần trí, nàng đi đến trước mặt hai người đang to tiếng: "Ngươi đã có thể cứu được ta!"

Mọi người lại nhìn đến Ma Kết.

Đúng vậy, trên người nàng chỉ toàn những bộ phận chấp vả, không phải của nàng, nhưng tại sao nàng vẫn có thể sống được. Bảo Bình chỉ cần một trái tim, Nhân Mã vốn cũng có thể giúp được!

"Điều kỳ diệu không đến được hai lần, nàng là người đầu tiên thành công trong rất nhiều người không thể cứu chữa được." Nhân Mã lắc đầu, đặt tay vào nơi ngực trái Ma Kết: "Đây là trái tim của nàng, không phải được thay thế. Nàng không cảm nhận được ư? Chỉ có điều nó không còn đập nữa!"

"Nhưng tại sao trước đó ngươi không trả lời rằng trái tim ta vẫn còn ở đây!? Ngươi bảo đã cất giữ nó ở nơi an toàn rồi!?" Ma Kết nhướng mày.

"Ta không nghĩ, ngay cả trái tim của mình mà nàng cũng không cảm nhận được."

Cốt Dạ lưu danh có thể cứu, nhưng y chính là không muốn cứu...

Y quay sang Bảo Bình, dùng cái biểu tình ngay thẳng nghiêm túc nhất để đối diện, mâu quang có phần se lạnh tựa như tấm gương đồng lạnh lẽo phản chiếu lại khuôn mặt Bảo Bình. Vô hồn, bất cần, nhẫn tâm: "Nếu ta không dùng tim Thiên Bình cho ngươi, liệu khi ngươi tỉnh dậy, ngươi vẫn còn là ngươi?"

Mọi người đều im lặng trước câu hỏi bí bách này. Ma Kết được cứu sống, chấp vả từng bộ phận nhưng não và tim là của nàng, chưa bao giờ bị thay thế bằng thứ khác. Nếu như nơi lồng ngực ấy là trái tim của một con yêu ma nào đó mà Cốt Dạ thu phục được. Vậy Bảo Bình có còn là Bảo Bình nữa hay không? Bảo Bình mà Thiên Bình đáng thương trót mang lòng yêu thương?

"Bách Liên Hoa có thể là thánh vật của trời, là trân quý trong vạn vật. Nhưng không có nghĩa nó có thể cứu được tất cả chúng sinh. Ta cũng vậy, Cốt Dạ ta chỉ có một, sao đủ sức cơ chứ. Đã là cái chết thì luôn luôn phải có cái chết, trong luật trời chỉ có mạng đổi mạng."

Một mạng cứu sống hai người, sự hy sinh đó cũng không phải là vô ích.

Xác của Thiên Bình được Nhân Mã mang đi đâu đó, Bảo Bình ban đầu còn đòi đến điên loạn. Nhưng vừa nghe Nhân Mã nói: "Nếu ngươi muốn gặp lại nàng, thì tốt nhất ngoan ngoãn dưỡng thương đừng làm loạn nữa. Rồi ngươi và nàng sẽ được gặp lại nhau trong tương lai, có lẽ thế..."

Thật ra Nhân Mã cần bộ phận thay thế cho cơ thể Ma Kết... y cũng chỉ nói văn hoa một chút, vậy mà cũng thuyết phục được kẻ thần trí mê loạn lúc này...

Phản còn lại Nhân Mã đã lẳng lặng thiêu hủy rồi rải tro trong gió, mong Thiên Bình sớm ngày siêu sinh, luân hồi sống một cuộc đời an yên. Đừng trách Nhân Mã y tàn độc, hãy đa tạ vì y đã ban cho nàng cái chết nhẹ nhàng nhất, thoát mái nhất và vĩ đại nhất.

Kẻ thay tim nhờ vào Bách Liên Hoa mà có thể đứng vững, kẻ mê man nhờ máu Cốt Dạ và Bách Liên Hoa mới tỉnh táo tiếp chuyện dù vẫn vô dụng chưa cử động được nhiều. Bọn họ đều phải lên đường đến Khang Vương Quốc. Lần này Bảo Bình đi chính là ngụ ý của y, sớm muộn gì y cũng phải đối diện Thái tử, kẻ đã mang đến tất cả đau thương này. Y quyết phải bắt hẳn nợ máu phải trả bằng máu, trả giá cho những tội ác không thể rửa sạch này. Dù kết quả sau cuộc giao đấu có phải chết vạn lần, cũng rất đáng!

Trong đêm, đám Thiên Từ Hoàng cùng rất nhiều cung tần, thái giám, binh lính rời đi. Nhưng vừa rời khỏi Hoàng Thành chưa lâu đã gặp phải một bóng dáng quen thuộc nằm dài trên đất, giữa đồng không mông quạnh, cơ thể bị rần rết bâu lấy, chưa kể đến sắc mặt vạn phần khó coi.

Là nữ nhi có làn da trắng bệch...

Thiên Tử Hoàng ra lệnh dừng lại: "Cự Giải!"

Ma Kết nửa tỉnh nửa mê do say xe ngựa khiến nàng mệt mỏi, nhưng vừa nhìn thấy Cự Giải, trái tim bất động bỗng nảy lên một nhịp khiến nàng nhói đau, lao xuống xe nhanh như tia chớp, môi hé mở, nói không nên lời.

Nước mắt muốn rơi là chẳng chẳng được, nàng định chạm vào, nhưng đã có thân hình cao to hơn nắm lấy cổ con rắn đang bò bên trong lớp y phục Cự Giải ném đi, rồi bế xốc nàng lên.

"Có ta đây rồi!"

Thiên hạ nhỏ trong lòng không ngừng run rẩy vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc nàng liền thả lỏng cơ thể, dần dần rơi vào màn đêm ảo huyền.

Ma Kết khản khết lên tiếng: "Tỷ tỷ của ta... là tỷ tỷ!"

Nhân Mã neho mắt nhìn Cự Giải trên tay Thiên Tử Hoàng, vừa nhìn sơ qua đã thấy được Cổ Trùng bò trường dưới lớp da trắng bệch kia. Y lên tiếng: "Sắp không cứu kịp nữa rồi!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Vì nàng hay vì ta? [18+]

Vì vừa rời khỏi Hoàng Thành Thiên Hồng Quốc nên chưa tìm thấy được thị trấn nào, cũng chẳng có khách điểm ở đây. Đoàn người cứ đi trong màn đêm u tịch, Thiên Tử Hoàng vẫn như nguyên ôm chặt lấy Cự Giải trong cổ xe ngựa.

Cự Giải mê man luôn miệng gọi: "Thiên Yết."

Lòng Thiên Tử Hoàng đau như cắt, vì ngày hôm đó không đánh lại Thiên Sát Lang, bắt tài vô dụng đến mức bị hấn làm cho trọng thương cướp mất người. Cứ ngỡ hấn vì yêu thương nàng cho nên mới đến, nào ngờ...

Qua lời kể của Nhân Mã đây chính là Cổ Trùng mà y đã làm vốn muốn giết chết Thiên Sát Lang lại chẳng ngờ bản thân cũng bị dính phải. May mà gặp được Ma Kết, nàng chính là liều thuốc làm cho y giảm bớt phần nào đau đớn, nhờ thời gian qua đến nơi cực hạn, điều chỉnh lại khí huyết, lấy lại phần nào công lực, nên y mới không đau đớn cùng cực.

Còn Cự Giải nàng chỉ là một người bình thường, sớm muộn sẽ bị Cổ Trùng ăn sạch đến chết trong đau đớn. Ma Kết ngồi bên cạnh bầu mườì đầu ngón tay vào đùi Nhân Mã, gần giọng không giấu nổi vẻ thương tâm: "Cứu tỷ tỷ của ta!"

"Hừ!" Nhân Mã nhìn Thiên Tử Hoàng: "Cổ Trùng Thiên Sát Lang dính phải được truyền qua đường ân ái, nếu người chấp nhận cùng nàng ta trải qua vài lần ân ái, tiếp nhận Cổ vào người một phần. Ta sẽ có cách làm gián đoạn cái chết của nàng. Chỉ là sớm phải tìm được Thiên Sát Lang và Tạ Bối, bọn họ đang giữ một vật rất quan trọng với ta, nó không những cứu được nàng còn giết được Thiên Sát Lang."

"Ân ái sao?" Thiên Tử Ninh hừ lạnh: "Sao có thể như thế được? Hoàng huynh đương là một Thái tử cao quý, lại cùng với... ả tiện nhân không còn trinh tiết..."

"Im lặng!" Thiên Tử Hoàng cắt ngang lời Thiên Tử Ninh trao cho nàng cái nhìn đầy phẫn nộ, khiến nàng tức giận đến mức đỏ tía tai.

Trước mặt y phải cứu nàng, sau đó trả thù. Nỗi nhục nhã đó quyết đòi lại bằng được.

"Chúng ta cần tìm nơi dừng chân trước đã, mọi người cũng cần nghỉ ngơi."

Thiên Tử Hoàng đã ra lệnh thì ai dám làm trái ý. Đoàn người dừng lại giữa núi non mênh mông, lấy củi nhóm thành ngọn lửa lớn ở giữa những chiếc xe ngựa gỗ nạm vàng. Binh lính, cung nữ, thái giám làm lều để giữ ấm giữa tiết trời lạnh giá.

Bên trong cỗ xe ngựa quý phái nhất, sang trọng nhất và cũng to nhất là Thiên Tử Hoàng cùng Cự Giải. Y nhìn sắc mặt nàng thay đổi rất nhiều từ đỏ sang tím, rồi xanh rồi lại trắng bệch hơn nữa.

Y tự hỏi việc mình sắp làm là: "Vì nàng hay vì ta?"

Đôi tay y có vẻ run rẩy cõi lòng y phục bên dưới nàng ra, da thịt trắng bệch như cái xác không có máu làm y lưỡng lự. Liệu nàng có đồng ý hay không? Y phải đấu tranh tư tưởng rất lâu sau đó, song vẫn quyết định phải thực hiện, vì cứu nàng quan trọng hơn tất cả.

Y phục dưới người Cụ Giải được thoát sạch, cũng là lúc y biết cảm giác rạo rực trước một nữ nhân là gì? Tiểu đệ đệ bao nhiêu năm chỉ đùa tiểu tiện, nay lại ngẩng cao đầu hồi hộp muốn được nếm trải cảm giác bên trong cơ thể mềm mại này.

Thoát chiếc quần rườm rà với đủ loại cung trang, y cảm thấy bên dưới nàng rất khô không biết làm sao, liền vén tấm màn lên he hé, thò cái đầu ra ngoài xin sự trợ giúp từ Nhân Mã: "Khô như thể liệu nàng có đau không?"

Nhân Mã thật ra cũng chưa từng nếm trải qua cảm giác mất trinh trắng là như thế nào, y sợ mất hình tượng "cái gì cũng biết" cho nên nhìn quanh, xác định không có ai nghe thấy mới lên tiếng đưa đại ý kiến: "Người thử dùng nước bọt xem!"

Thiên Tử Hoàng gật đầu như đã hiểu, phun nước bọt ra tay sợ ít quá nên đã phun thêm vài cái, bàn tay đầy nước bọt run rẩy chạm vào cô bé của Cụ Giải. Cảm giác ấy, như phiêu diêu trên chín tầng mây, một luồng năng lượng cực mạnh chạy dọc theo từng ngón tay y lên đến đại não rồi truyền xuống bên dưới, tiểu đệ càng khoái chí chờ đợi. Bên dưới căng cứng làm y khó chịu vô cùng, y xích lại gần nàng, dạng hai chân nàng vừa phải. Thiên Tử Hoàng chậm chậm cho tiểu đệ hưng hân đi vào bên trong.

Cảm giác co thắt, thít thật chặt ôm trọn lấy tiểu đệ y. Một khoái cảm y chưa từng nghĩ sẽ tuyệt như thế lại tồn tại trên đời, có chút đau nhẹ nơi đỉnh đầu rồi rất nhanh biến mất. Thay vào đó là cảm giác muốn được nhiều hơn nữa. Y khom người cúi nót phần trên cho đến khi cơ thể Cụ Giải chẳng còn gì nữa. Môi y áp lên môi Cụ Giải tham luyến nụ hôn run rẩy, vụng về này. Tay y đặt lên ngực nàng khẽ xoa nắn, dịu dàng, ôn nhu, trong đáy mắt chỉ ngập tràn hình ảnh yêu kiều đáng yêu của nàng. Nụ cười và cả... khoái cảm ân ái. Tình trong lòng y biến thành chữ dục, y hé môi nuốt lấy nhụy hoa nhỏ nơi bầu ngực Cụ Giải. Chiếc lưỡi không điều luyện cứ như đứa trẻ đang bú sữa mẹ, hồng năng lên rồi đáp xuống, y dần quen với việc mỗi cái nhấp là một lần sung sướng.

Bây giờ đây chắc không còn là vì nàng nữa, mà chỉ vì ta. Vì: "Ta yêu nàng!"

Lần đầu tiên của y đúng là đến rất nhanh, chưa gì đã gục ngã nằm lên người nàng thở hổn hển, mồ hôi lạnh chảy khắp cơ thể. Y rất thích cảm giác này đối với Cụ Giải, việc được cùng nữ nhân mình thích trải qua tiếp xúc xác thịt còn tuyệt vời hơn cả cô độc ngồi hưởng giang sơn.

Cụ Giải mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy phần bên dưới đang bị ai đó xâm nhập, nàng một mõi đưa mắt quan sát mới hay ra khuôn mặt gần trong gang tấc là Thiên Tử Hoàng. Nỗi hoang mang cực độ chiếm lấy thần trí khiến Cụ Giải tỉnh táo lạ thường, nàng vô lực đẩy y. Cái cử động ấy vô tình đánh thức dục vọng trong người Thiên Tử Hoàng, y thúc sâu vào bên trong Cụ Giải làm nàng oằn người lên, biểu tình vô vọng. Nước mắt nàng tuôn trào, nàng không nói được, nhưng nếu có thể nàng muốn hỏi: "Tại sao?"

Thiên Tử Hoàng cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của Cụ Giải, y thò thê bên tai nàng: "Hãy hiểu cho ta!"

Y luồn tay xuống dưới lưng Cụ Giải kéo nàng ngồi dậy đối diện với mình, bên dưới vẫn còn dính chặt vào nhau. Đôi môi trắng bệch nứt nẻ khiến Thiên Tử Hoàng hết sức đau lòng, y trao nàng cái hôn ướt át, hai đầu lưỡi quấn lại với nhau. Cụ Giải dùng hết sức lực cuối cùng để đẩy y ra, ngăn chặn tội lỗi này, nhưng không thể. Thiên Tử Hoàng nâng mông, từ bên dưới thúc lên lún sâu tận bên trong của nàng, khóa lấp lấy từng tế bào. Cổ tử cung nàng co thắt, d*m thủy chảy ra, biểu hiện cho sự phản bội trong nàng. Nàng cũng đang thật sự rất thích điều này, đúng chứ!?

Y đặt nàng nằm xuống, nâng một chân lên cao đặt bên vai, y nhịp nhanh đều, đôi mắt nhắm nghiền hưởng thụ. Cụ Giải nằm ở đó, bất lực đến vô vọng, ai cũng vậy, cũng chỉ muốn làm tổn thương nàng.

Đến khi Thiên Tử Hoàng đạt được cực khoái cũng là lúc y cảm nhận được những con kiến nhỏ men theo đường d*m thủy ẩm ướt luồn vào bên trong tiểu đệ d*y. Y nuốt trọn chúng, cũng là giải thoát cho bản thân mình.

Thiên Tử Hoàng nằm xuống cạnh Cụ Giải, hơi thở đứt quãng, khóe môi nhẹ cong đầy mãn nguyện: "Ta không để nàng chịu thiệt thòi! Hãy tin tưởng ta!"

Giờ Cụ Giải nào còn nghe lọt điều gì nữa, nàng chỉ còn biết khóc, khóc hết nước mắt rồi lại mê man bất tỉnh. Mọi việc này đều do Thiên Yết mà ra, nàng hận hân. Hận đến mức muốn lột da xé thịt hân để cho cá ăn, quả mỗ, chó tha.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thiên Sát Lang

Bước chân xiêu vẹo, chực ngã, và hân cứ như thế lằm lằm trong màn đêm đang dần buông xuống, nóc cạn bầu rượu, hương vị cay nồng chiếm trọn ruột gan. Hân thật sự không hiểu, hà có gì uống nhiều rượu đến thế cũng không làm hân say, ngược lại còn rất tỉnh táo. Hình ảnh nàng chiếm trọn trong trí óc hân, lúc nàng ngủ say bên cạnh hân, lúc nàng vụn vỡ sau những đau đớn mà hân ban cho.

Nàng như một bóng ma dai dẳng bám lấy từng khoảng không của hân, khiến hân dùng mọi cách xua đuổi đều vô ích.

"Thiên Sát Lang!"

Tiếng nữ nhân vang vọng ở sau, nàng ta cau mày, bước chân hần dừng lại. Thiên Yết ngửa cổ cười to tựa âm thanh từ quỷ dữ, gào thét ai oán trời cao, sao lại dồn hần vào bước đường này, sao đối xử với hần bất công đến thế.

"Người đã vừa lòng chưa!?"

"Ta là đang giúp người!" Tạ Bối tiến đến sau lưng hần, nàng giang tay ôm trọn tấm lưng rộng lớn vững chắc vốn đã thuộc về ai kia, mãi mãi không dành cho nàng. Thế mà nàng vẫn ngoan cố ôm chặt lấy: "Nàng ta không xứng đáng với người. Người là Thiên Sát Lang..."

"Đúng vậy, ta là Thiên Sát Lang!" Thiên Yết cắt ngang lời nàng, khinh bỉ bản thân mình, cũng đang giấu cột nữ nhân ở sau lưng: "Cho nên không có quyền được vui vẻ sao?"

Bằng hữu hần mất, người mà hần động tâm cũng mất. Cả hai đều chết vì hần, do hần. Thật đáng thương làm sao, buồn cười làm sao!?

"Thiên Sát Lang ư?" Hần cười lạnh: "Ta chưa bao giờ muốn trở thành kẻ không tim không phổi, trái tim ta không làm bằng đá. Ta cũng như những người khác, cũng mong cầu được cảm nhận ái tình thật sự."

"Có ta ở đây mà!" Tạ Bối khản thiết bằng giọng mũi, nàng muốn khóc, thật sự rất muốn khóc.

"Người không xứng đáng!" Đưa tay gỡ tay nàng ra khỏi cơ thể, Thiên Yết buông lời cay độc rồi tiếp tục loạn choạng trong màn đêm.

Hần nhảy lên một mái nhà cao, cứ bay như thế cho đến khi Tạ Bối không nhìn rõ bóng hần nữa. Nàng đứng đó, như chết lặng đi. Hai tay nắm thành nắm đấm, nghiến răng, nàng phản hận: "Ta có gì không bằng nữ nhân đó chứ? Ta có gì không xứng với người?"

Không ai đáp lại nàng, chỉ có màn đêm và những chiếc đèn lồng nguội lạnh trước hiên nhà.

Trăng tròn đáp lại lời nàng, bằng cách núp sau những rặng mây đen.

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

...

Chỉ mới vài hôm không còn Cự Giải, Thiên Yết trở nên già nua hơn. Khuôn mặt non nót dần mọc đầy râu ria, hần cũng không thêm cạo sạch chúng. Hần có "ghé" ngang nơi Tạ Bối bỏ nàng, nhưng không thấy bóng nàng nữa. Có lẽ đã bị chó sói tha đi mất rồi, người mất thật rồi.

Tạ Bối mở cửa phòng bước vào: "Người có định trả thêm cho ông chủ khách điếm không?"

Thiên Yết không đáp, hần bước đến thau nước ấm mà tiểu nhị ban sáng đã chuẩn bị, xóc một ngum nước tát lên mặt. Nước ấm đã trở nên lạnh, vậy mà cũng không rửa hết cơn say đêm qua. Bên trong ánh nước hần nhìn được hình ảnh phản chiếu của chính mình, không những vậy còn mơ hồ nhìn thấy nụ cười lúc nàng làm nũng ban sáng, khi mà hần thay nàng lau sạch đôi tay bẩn.

Đánh mặt, bệnh quai hàm, hần cắn chặt hai hàm răng khiến khuôn mặt trở nên dữ tợn. Đưa tay hất đổ thau nước xuống đất, Thiên Yết bực dọc hướng đến phía cửa, thẳng một mạch xuống cầu thang.

Tạ Bối chạy theo: "Cột Dạ xuất hiện rồi!"

Hai chữ "Cột Dạ" thật có uy lực, chỉ nhiều đó mà có thể khiến Thiên Sát Lang hần dừng lại, chú ý đến sự tồn tại của Tạ Bối.

"Hần xuất hiện?" Thiên Yết hỏi lại.

Tạ Bối gật đầu: "Hần đang cùng đoàn người của Thiên Hồng Quốc đến Khang Vương Quốc tham dự yến tiệc. Mang danh thần y cứu nhân độ thế."

"Đúng là con cáo già ranh ma!" Một bên khoe môi Thiên Yết nâng lên, ánh mắt đảo quanh đầy xem thường. Hần nói với ông chủ quầy: "Trả phòng!"

Tạ Bối chạy theo hần ở phía sau, rất nhanh đã rời đi.

Thiên Sát Lang giờ đây hận thù ngút trời. Gân Phượng Hoàng trong người hần cũng rạo rực không kém, móng tay mọc dài ra, đôi mắt ánh lên sắc huyết, mái tóc đen dần chuyển sang đỏ máu tựa như Quý Dạ Xoa đến trần gian đòi mạng. Dân chúng xung quanh được một phen sợ hãi, bán sống bán chết chạy vào nhà đóng cửa, run rẩy trốn dưới gầm giường.

Thanh đao từ đầu bay đến bên cạnh hần, Tạ Bối bước đến gần, mái tóc cũng trở nên trắng toát. Nàng ta tỏ vẻ rất thích thú về bộ dạng này, dù bên ngoài thay đổi nhưng không thể sử dụng Yêu đan trong người khi chưa có mạch yêu để dẫn thông khí huyết.

Mà mạch yêu thì...

Nàng đưa thanh tiêu đến trước mặt Thiên Yết: "Ta nghĩ tốt nhất nên giấu nó thật kỹ."

Đương nhiên hần không thể chạm vào thanh tiêu ấy được, do phong ấn vẫn chưa được phá vỡ. Hần bảo: "Người và cả tiêu đều cần được giấu kỹ."

Vốn dĩ cuộc chiến sắp diễn ra, Tạ Bối nắm phần trọng điểm nhất, nếu để nàng rơi vào tay Cốt Dạ, thắng thua đã quá rõ ràng. Nàng vội lắc đầu: "Sớm muộn cũng phải đối diện, có trốn cũng không được."

Thiên Yết không có ý kiến, hần im lặng hướng về phía Loa Cổ Đông Thành, đoán chừng quãng đường bọn người Cốt Dạ đi có vẻ khá xa. Cần nhanh chóng đuổi kịp, trận chiến sắp tới chắc chắn mạng đến viễn cảnh sinh linh đồ thán. Nhưng để giết được Cốt Dạ hần không màng đến việc bao nhiêu người vô tội phải bỏ mạng. Giết Cốt Dạ rồi, có lẽ hần sẽ: "Đợi ta!"

Hần nói vào khoảng không như nhẩn nhu đến ai đó, Tạ Bối biết người mà hần muốn gặp chính là Cự Giải. Đến cả khi Cự Giải đã chết, hần vẫn không từ bỏ ư? Tạ Bối cắn mạnh môi dưới hần lên đầu răng để thôi phát ra tiếng thờ dài ganh ghét.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Nữ nhân đơn thuần

Xử Nữ chuẩn bị một chiếc vòng cẩm thạch quý giá nhất trong đồng trang sức được Sư Tử ban tặng. Nhiều như vậy, nàng dùng cũng không hết, bỏ đi thì uổng. Nàng cho vào tay, có chút rộng, ước lượng cổ tay của Hoàng Quý Phi chẳng to hơn nàng bao nhiêu. Xử Nữ vừa ý gật đầu: "Hân Hân, lấy vòng tay này đi."

Lâm Á Hân gật đầu mang chiếc vòng tay đi gói kỹ càng, sau đó quay lại bên cạnh Xử Nữ.

Xử Nữ như mọi ngày khác, có chút nhàm chán và đơn điệu. Nàng luôn luôn không muốn quan tâm thế sự trong thâm cung, ai ghét ai, ai đấu đá ai, ai về phe ai. Cũng không phải chuyện của nàng. Lâm Á Hân hiểu tâm tình Xử Nữ dạo gần đây đã biến đổi, không ngang ngạnh bướng bỉnh như ngày nào nữa. Xử Nữ ra dáng thực nữ hơn, điềm đạm hơn và thỏa mãn những gì đang có. Thế cũng tốt, sóng gió sẽ không vì thế vạ lây lấy nàng.

Xử Nữ bỗng cất lời: "Hân Hân, người có nghĩ Hoàng Thượng đang mang nỗi lòng?"

Lâm Á Hân không dám nói bừa: "Nô tì không dám nói bừa, tại sao tiểu thư lại hỏi ta như vậy?"

Xử Nữ im lặng, trong lòng tự có câu trả lời cho riêng mình.

Bên ngoài xuất hiện một tên thái giám và hai kẻ cận vệ bước đến gần Xử Nữ. Thái giám hành lễ với nàng trước khi phát ra âm thanh the thé chua chát: "Xử Tiệp Dư, Hoàng Thượng cần dẫn tới nay sẽ đến Sương Hoa cung, nương nương hãy chuẩn bị trước để cùng Hoàng Thượng ra ngoài."

Xử Nữ gật đầu, nhẹ mỉm cười.

Thái giám cùng hai tên cận vệ rời khỏi, Lâm Á Hân trông thấy họ đã đi mới lên tiếng: "Nương... à không, tiểu thư người cũng nên đi chuẩn bị sớm một chút."

"Vẫn còn sớm." Nhìn sắc trời vẫn chưa vào chiều, gấp gấp chi chứ.

Nàng bảo: "Đi dạo với ta không?"

"Vâng."

Lâm Á Hân cùng Xử Nữ đi dạo quanh Hoàng Cung to lớn, nàng biết những nơi nào nên đi và không nên bước chân đến. Không hiểu sao trong vô thức Xử Nữ lại đi đến Ngọc Thương cung. Đã đến rồi thì cũng nên vào tham kiến chủ nhân một chút.

Cát Ngọc Vân đang ngồi thưởng trà ở trà đình thì cận vệ đến báo có Xử Tiệp Dư cầu kiến. Tâm trạng nàng ta đang vui nên đồng ý cho Xử Nữ vào.

"Tỷ tỷ cát tường!"

"Hoàng Quý Phi cát tường!"

"Miễn lễ đi!"

Cát Ngọc Vân sai người lấy thêm một phần trà, ra hiệu cho Xử Nữ ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện. Nàng ta hỏi: "Không biết muội muội đến đây có việc gì?"

Xử Nữ dịu dàng đáp: "Chỉ là tiện đường ghé ngang muốn chúc mừng tỷ tỷ!"

Giọng nói của Xử Nữ đúng là thanh thoát như nước, êm dịu như mây, nam nhân gặp nàng khó lòng không đem cảm giác yêu thương. Vì tâm tình Cát Ngọc Vân thoải mái với cả mối nguy hiểm hiện tại của nàng là Hoàng Hậu chứ không phải Xử Nữ. Việc đề phòng cũng dần được nói lỏng.

"Đã nhọc công muối muối rồi!" Cát Ngọc Vân cầm một chiếc bánh hoa quế: "Đây là bánh hoa quế do chính tay Hoàng Thượng xuất cung mang về, muối muối cũng thử nếm một chút."

Xử Nữ kính cẩn vâng lời đưa tay cầm một chiếc bánh hoa quế đưa lên môi. Mùi vị đúng không tệ, bánh vừa ăn, không lạc cũng không ngọt quá. Lâm Á Hân sợ Xử Nữ sẽ buồn, nào ngờ về mặt Xử Nữ hoàn toàn ngược lại, nàng thật lòng chúc mừng Cát Ngọc Vân được Hoàng Thượng sủng ái.

Buổi thường trà chấm dứt khi sắc trời chuyển sang hồng nhuận, Xử Nữ không nghĩ Cát Ngọc Vân lại mở lòng với nàng đến vậy. Người đầu tiên muốn kiểm chuyện với nàng chính là Cát Ngọc Vân, và phi tần đầu tiên mở lòng với nàng cũng là Cát Ngọc Vân. Nữ nhân này tâm địa không sâu, nói đúng hơn là đơn giản. Nàng ta giận thì thể hiện sự ngang tàn, nàng ta vui thì hòa đồng nhã nhặn. Không để bụng, không thù đoạn. Người như vậy lại mang huyết mạch thiên triều, liệu có thể tồn tại bao lâu? Xử Nữ được nghe kể rất nhiều về cung đình lúc bé, nữ nhân muốn được sống sót phải có dã tâm. Vậy mà... nàng chỉ biết thờ dài trong lòng không thể hiện ra ngoài.

Cát Ngọc Vân kể cho Xử Nữ nghe về Cát Bình Quốc. Nàng là Thập công chúa, đứa trẻ nhỏ nhất, trên nàng còn rất nhiều hoàng huynh, nhưng chỉ có một tam hoàng tử bị cầm tù bé sau một tai nạn ngoài ý muốn. Các hoàng huynh của nàng luôn tìm cách tranh ngôi vị cho nên lần lượt bỏ mạng. Năm đó Phụ hoàng vì tình thâm giao giữa Cát Bình Quốc và Khang Vương Quốc nên đã gả nàng đi, sớm không muốn trở về nơi máu tanh đó nữa. Chẳng lẽ người được hòa thân là Tam công chúa tội nghiệp, nhưng vì bị tạt nguyên không đủ tiêu chuẩn để rời đi cùng cống phẩm. Nàng kể: "Hoàng tử của ta rất khổ sở không may mắn như ta, vì cầm cho nên luôn bị khinh thường, mang thân phận là công chúa, nhưng lại sống trong nơi tồn tàn nhất, mục nát nhất, tối tăm nhất. Bị đối xử thua cả cung nữ rùa mao xỉ. Ta chỉ mong hoàng tử sớm ngày có thể giải thoát khỏi nơi đó."

Xử Nữ im lặng lắng nghe, nàng chưa từng trải qua việc đau thương nhiều như thế cũng chẳng biết phải an ủi thế nào. Bất quá nàng lại đồng cảm với Cát Ngọc Vân, cùng là nữ nhân như nhau, cùng bị xem như món hàng trao đổi. May mắn hơn, Xử Nữ không phải sống trong cảnh tang gia giết hại lẫn nhau.

Xử Nữ cáo lui, Cát Ngọc Vân cũng mệt rồi, nàng cần nghỉ ngơi. Trước khi Xử Nữ rời đi, Cát Ngọc Vân có dặn: "Bao giờ rảnh rồi cứ việc đến trò chuyện với ta, ở đây ta không có ai bầu bạn thật sự. Có người, ta cảm thấy rất gần gũi!"

"Vâng, muối muối sẽ thường xuyên lui tới cùng tỷ tỷ tâm tình. Tỷ tỷ nghỉ ngơi, sắc trời cũng không còn sớm nữa!"

Cát Ngọc Vân cười, nụ cười ấy thanh thuần đến mức đáng thương.

Lâm Á Hân sau lưng Xử Nữ rời đi, rời khỏi Ngọc Thương cung một đoạn, Lâm Á Hân vội vã bước lên sánh cùng Xử Nữ: "Hoàng Quý Phi thật sự rất tội!"

Xử Nữ cười cười: "Mỗi người sinh ra đều đã được sắp đặt một số phận riêng, sống được bao nhiêu lâu, càng đơn thuần bao nhiêu càng đỡ nhọc lòng bấy nhiêu."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nhất định phải sống thật tốt

Phù Kim Vương gia.

Kim Vương gia đã chuẩn bị sẵn món quà trong chiếc hộp màu đỏ, cùng một số trang sức quý giá khác. Dương Thánh Khiết cảm thấy tức giận: "Sao lão gia không giết chết ả ngay sáng hôm nay?"

Kim Vương gia "hừ" lạnh đáp: "Tam Vương gia mang trong tay binh quyền lớn mạnh, ta vẫn chưa thu tóm hết hoạn quan triều đình, bây giờ ra tay chẳng khác nào tự mình giết mình."

"Đến bao giờ mới có thể?" Dương Thánh Khiết khẩn trương.

"Khi Thiên Tuệ mang trong mình huyết mạch thiên triều." Lão sờ cằm, chỉ bằng tới nay diện kiến Sư Từ bất y phải cùng với Dương Thiên Tuệ trải qua một đêm. Với sức ép của lão và các quan trong triều, Sư Từ không thể trốn tránh việc đó nữa.

Và đúng như những gì lão ta muốn, triều chính chính sự chưa đề cập. Việc Hoàng Hậu thất sủng đã bị mang ra nói trước, nào là: "Đường đường là Mẫu Nghi Thiên Hạ lại chưa từng cùng Hoàng Thượng trải qua một đêm ân ái."

"Không sủng ái đã đành, Hoàng Thượng còn đối xử bất công với Hoàng Hậu khiến lòng dân không phục."

Dưới sự mua chuộc từ phía Kim Vương gia, Sư Từ đành phải thuận theo ý cùng Hoàng Hậu trải qua một đêm hoan lạc. Sư Từ vốn đã tính trước đường lui, không hề ban phát cơ hội mang thai vào bên trong cơ thể Hoàng Hậu. Bất quá có tính cũng không thể tránh khỏi việc bị bỏ xuân được, chứng pha thuốc vào trầm hương khiến đêm đó Sư Từ mụ mề, không nhớ rõ việc mình đã làm, chống cự, và cố gắng giữ vững thần trí ra sao. Thế lực Kim Vương gia lớn dần, ban cho chén thuốc tránh thai chẳng khác nào tuyên chiến trước? Cho nên Sư Từ chỉ còn biết dằn lòng phải lạnh không được rồi.

Trước đêm yến tiệc diễn ra tất cả khách khứa đều đã có mặt. Sư Tử sắp xếp chỗ dùng chân cho mọi người ở trong Hoàng Cung và các phủ đệ quan chức trong triều.

Bạch Dương gặp lại Xử Nữ và Lâm Á Hân, nàng kể cho hai người họ nghe về hành trình tìm được thân phận của bản thân. Ba người tâm tình quên luôn cả thời gian. Kim Ngưu, Bảo Bình, Song Ngư cũng có dịp gặp mặt.

Kim Ngưu nói: "Không ngờ cái hẹn ngày đó lại lâu đến vậy!"

Bảo Bình cố gắng nở nụ cười khi men say vẫn còn lẩn át tâm trí y: "Vừa mới vài tháng thôi!"

Chỉ mới vài tháng thôi mà đã có nhiều chuyện xảy ra đến thế rồi.

Đoàn người của Thiên Hồng Quốc được sắp xếp ở tại Kim Vương phủ, một phủ đệ nhỏ của Kim Vương gia đặt ở Loa Cổ Đông Thành, tuy không to bằng Kim Vương phủ ở Bắc Thành nhưng đủ sức chứa hơn một trăm người. Nam Cung Mễ Tĩnh đến ngay sau đó, vừa nhìn thấy Thiên Từ Hoàng đã vứt bỏ hết hình tượng công chúa điểm lệ chạy đến cầu dẫn y.

Tiểu là Thiên Từ Hoàng xem Nam Cung Mễ Tĩnh như không khí.

Nam Cung Mễ Tĩnh buồn chán chạy đến bầu bạn với Bạch Dương, nàng cũng không xua đuổi ngược lại cho nàng ta nhập bọn bốn người buồn đưa leo cả buổi.

Bảo Bình chờ đợi đoàn người từ Cát Bình Quốc, nhưng rất lâu cũng chưa thấy. Y hỏi Sư Tử, Sư Tử bảo: "Thái tử Cát Bình Quốc sẽ đến trễ vì chút chuyện triều chính."

Bảo Bình cười khan, lạnh giọng vu vơ: "Hắn là vì triều chính!?"

Không ai biết thân phận của Bảo Bình và Song Ngư ngoài những người trong cuộc, hai người họ đi theo mang tiếng là bằng hữu Thái tử Thiên Hồng Quốc và phò mã tương lai. Còn Nhân Mã thì ai cũng nghe danh qua, thần y Cốt Dạ cứu nhân độ thế.

Ma Kết vẫn còn ngồi bên trong xe ngựa với Cự Giải. Nhờ Nhân Mã mà Cự Giải không còn cảm nhận cơn đau nữa, nhưng đây cũng chỉ là biện pháp tạm thời. Y bảo: "Ta phải tìm được thứ thuộc về ta, sau đó mới có thể giúp cô nương hút Cổ Trùng ra ngoài. Vậy cô nương có biết tung tích của Thiên Sát Lang đang ở đâu không?"

Cự Giải lắc đầu, nàng không biết, cũng không muốn biết. Giờ đã gặp được Ma Kết rồi nàng chỉ khẩn cầu được xin trở về không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa.

Thấy sắc mặt tỷ tỷ rất tệ Ma Kết liền đuổi Nhân Mã đi: "Đừng làm tỷ ấy thêm khó chịu nữa."

Nhân Mã định hỏi nhưng lại thôi, lẳng lặng rời đi.

Ma Kết bảo: "Việc Thiên Từ Hoàng làm... là đang muốn cứu tỷ."

Cự Giải mặt mày gât đầu: "Tỷ biết."

Dù thế, Cự Giải vẫn chưa thể chấp nhận được việc Thiên Từ Hoàng cùng nàng làm ra cái loại chuyện như thế, y không cảm thấy... nàng rất dơ bẩn sao?

Sắp xếp xong, ai cũng yên vị ở nơi ở của mình. Lợi dụng lúc Kim Ngưu, Bảo Bình và Song Ngư đàm đạo, Song Từ âm thầm đi đến Tịnh Mãn gặp Hoa Mộc Di.

Hoa Mộc Di đã ở sẵn nơi đó, chuẩn bị nước ấm cho hai người.

Song Từ cò bỏ y phục cùng Hoa Mộc Di ngâm mình trong đục bồn. Hoa Mộc Di nhìn Song Từ rồi bật cười: "Nương tử, nàng có vẻ không thoải mái khi bên cạnh ta!?"

Song Từ cắn môi nào dám thốt nên lời.

Hoa Mộc Di nói tiếp: "Ta đến đây mang cho nàng tin vui đấy, mau cười cho ta xem nào!?"

Song Từ vô thức cười cười gượng gạo, nụ cười vô cùng khó coi.

Hoa Mộc Di thờ dãi: "Sau khi xong vụ này, ta quyết định cho nàng tự do. Hoa Phiến Giáo không cần phải tồn tại nữa."

Song Từ ngẩng đầu, hai mắt mở to: "Tại sao? Hoa Phiến Giáo là tâm huyết bao đời...?"

"Ta muốn phiêu bạc, ở ẩn quãng đời còn lại. Không màn thế sự trong giang hồ nữa. Nếu nàng nguyện ý có thể đi cùng ta, còn không, hãy sống cuộc đời của nàng thật tốt vào. Đừng để ta biết nàng sống không tốt, lại phải bỏ mọi việc đến trông nom nàng đấy!"

Hoa Mộc Di cười như không cười, lời trêu chọc chẳng mang theo hàm ý vui tươi. Song Tử cảm thấy có lỗi, nàng nhào người về phía Hoa Mộc Di, tự nguyện trao cho nàng ta nụ hôn ngọt ngào ngăn ngừi. Hoa Mộc Di đưa tay luồn qua tóc Song Tử, đáp trả lại nụ hôn vụng về đó, lòng nàng lưu luyến nhưng nhẹ nhõm.

"Song Tử, nàng nhất định phải sống thật tốt đó!"

Song Tử gật đầu: "Nhất định!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Tội lỗi [18+]

Sáng hôm sau, Thái tử Cát Bình Quốc – Cát Thượng Bình cũng đã đến nơi cùng Tam công chúa. Buổi sớm cũng chẳng có ai thức giấc, hoặc một số đã dạo quanh Kinh Thành thăm thú cảnh náo nhiệt, phồn hoa nơi đây. Đúng là một cường quốc giàu có, cuộc sống cũng no ấm hơn rất nhiều nơi bên ngoài kia.

Bạch Dương, Xử Nữ, Lâm Á Hân và Nam Cung Mễ Tinh rời khỏi Hoàng Cung, Sư Tử cũng không cảm cản. Ở giữa đường bọn họ bắt gặp Song Tử đang cùng Tam Vương Phi chọn mấy cây trâm cài tóc. Chạm mặt nhau, trước giờ cũng không có ác cảm gì nên rất nhanh đã kết bằng hữu. Sáu nữ tử thay nhau chọn trâm cài tóc, Tam Vương Phi đôi lúc len lén ngắm nhìn Xử Nữ qua đôi mắt trắng đục khiến nàng mất tự nhiên.

Lâm Á Hân để ý biểu hiện của hai người, trong đôi mắt không còn ánh sáng ấy, Tam Vương phi vẫn chứa đựng rất nhiều tình thương gia đình, dù không thấy được Xử Nữ. Nhưng nàng có thể cảm nhận được sự quen thuộc ấy, có lẽ nàng rất muốn nhận muối muối ruột thịt. Chỉ là chiến sự ép buộc nàng không được tiến đến. Tam Vương phi nghĩ ý: "Mọi người có muốn dùng bữa chứ?"

Không ai từ chối lời mời.

Trên đoạn đường đi đến tửu điểm nổi danh nhất Loa Cổ Đông Thành, Tam Vương Phi cố tình đi chậm lại để sánh ngang cùng Xử Nữ. Cạnh Tam Vương Phi là Song Tử, trước mặt bọn họ Nam Cung Mễ Tinh luôn miệng kẻo nhéo bên tai Bạch Dương khiến nàng ta bực bội đi rất nhanh.

Tam Vương Phi mở lời trước: "Nàng là Xử Tiệp Dư dạo gần đây được Hoàng Thượng sủng ái?"

Xử Nữ biết phép tắc mà trả lời: "Vâng."

"Sống trong cung, có ai ức hiếp nàng không?"

"Không ạ!"

"Vậy thì tốt rồi."

Tam Vương Phi cười cười, nàng tỏ ra bình thản trước mặt Xử Nữ vì biết nàng ta đang quan sát mình. Dù đôi mắt có trở nên mù lòa, nàng vẫn còn rất nhạy bén với mọi thứ giống như cái cách cầm binh ra chiến trường vậy. Không thể sơ hở để bị giết chết.

Lâm Á Hân bên cạnh ngắm Xử Nữ lại nhìn đến Tam Vương Phi. Nếu không vì bị hủy dung, có lẽ giờ Xử Nữ đã nhận ra được sự tình, người đứng bên cạnh chính là bào tỷ của nàng. Thế chẳng khác nào mối hiểm nguy càng lớn dần.

Bọn họ đến trước một tửu điểm lớn. Tam Vương Phi bảo: "Ta mời!"

Bên trong ông chủ quầy đã sắp xếp phòng hạng sang cho khách quen đầy quyền uy. Bọn họ cười đùa nói chuyện không đâu chẳng mang chút phong thái hoàng gia quý tộc nữa. Không khí giữa Tam Vương Phi và Xử Nữ dần nói lỏng. Xử Nữ không còn để tâm việc Tam Vương Phi cứ luôn hướng đến nàng cười ôn nhu. Tam Vương Phi không tham gia cuộc tranh luận, vì nàng không hiểu lắm chỉ lắng nghe, đôi lúc phá lên cười hưởng ứng.

...

Bên này Cát Thượng Bình được đặc biệt ở tại Hoàng Cung cùng với Cát Ngọc Vân và Tam công chúa – Cát Ngọc Hương. Vừa nhìn thấy người thân Cát Ngọc Vân vui mừng hơn hờ chạy đến ôm chầm lấy hoàng tỷ và hoàng huynh: "Mọi người đến rồi!"

Cát Thượng Bình tựa tiểu phi tiểu côc nhẹ lên trán nàng: "Lớn rồi, đừng như con nít nữa. Cũng phải để ý đến hài nhi trong bụng chứ!"

Cát Ngọc Vân chu cái mỏ nhỏ nhắn lên nũng nịu với Cát Ngọc Hương: "Hoàng huynh bắt nạt muội!"

Cát Ngọc Hương cười cười, nàng có thể nghe nhưng không nói được, ra hiệu bản thân không liên quan chưa nhìn thấy gì cả. Cát Ngọc Vân vui vẻ lạ thường vì sự xuất hiện của Tam hoàng tỷ: "Hoàng huynh cuối cùng cũng mang hoàng tỷ ra ngoài rồi ư?"

Cát Thượng Bình trả lời: "Ta đâu thể để hoàng muội chịu thiệt thòi mãi, sớm muộn cũng phải gả muội ấy đi thôi!"

Cát Ngọc Hương cúi đầu không đáp, đáng về bao năm vẫn không thay đổi, nhẫn nhục đến mức người khác cũng tức giận thay. Cát Thượng Bình bảo đi đường xa có chút mệt, muốn nghỉ ngơi chút trước khi yến tiệc diễn ra. Cát Ngọc Vân sai cung nữ chuẩn bị hai gian phòng gần nhau ở trong Ngọc Thương cung. Một khắc trôi qua phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, Cát Ngọc Vân muốn lưu lại phòng Cát Ngọc Hương nói chuyện, lâu rồi tỷ muội không có dịp tâm tình và sẽ thay nàng ta chọn y phục thích hợp vào tối nay. Cát Thượng Bình cau mày: "Muội ấy cần nghỉ ngơi!"

Lời hoàng huynh nói sao dám phản kháng, Cát Ngọc Vân chỉ còn nước cắn môi bảo: "Vậy gấp lại tỷ sau!"

Cát Ngọc Hương đi cùng Cát Thượng Bình về gian phòng của mình, gian phòng lớn thật còn nằm sát cạnh nhau. Hắn không cho Cát Ngọc Hương trở về phòng, bảo cung nữ lui ra ngoài hết. Trong phòng rất nhanh không còn lại bóng người nào. Cát Ngọc Hương vẫn đứng yên đó cúi đầu thật thấp, Cát Thượng Bình tiến lại gần nàng cầm nàng lên đối diện với mình.

"Những gì ta cho ngươi ngày hôm nay, ngươi đều phải trả lại cho ta thứ mà ta muốn đúng chứ, Hương nhi?"

Cát Ngọc Hương ngoan ngoãn gật đầu, đôi tay đang cấu chặt lấy nhau dần vươn tới quần Cát Thượng Bình, tháo sợi dây thắt lưng ra khiến chiếc quần tuột xuống đất. Nàng quỳ xuống trước hắn, yêu chiều ngậm lấy tiểu đê đê cương cứng. Dục vọng trong cơ thể hắn trào dâng, giữa cổ lên trời, hắn đương cảm nhận thiên hạ nhỏ bên dưới đã biết cách làm thỏa mãn nam nhân như thế nào. Động tác uyển chuyển, lúc buông lúc thả, lúc vờn quanh lúc lại nuốt trọn.

Kéo nàng đứng dậy, hắn cỡi y phục nàng, sau đó vuốt ve nụ hồng bên dưới, nhanh như thoát đã tiến công vào bên trong. Ôm nàng trong vòng tay, hắn ghi chặt nàng như muốn hòa quyện thành một. Chiếm đoạt mỗi nàng một cách mạnh bạo nhất. Hắn thô thể bên tai nàng: "Sinh cho ta một hài tử. Ta muốn sinh con cùng nàng!"

Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng run rẩy, nàng không có cách chống đối chỉ biết gật đầu đồng ý. Dù điều đó là không thể, trước thiên hạ bọn họ chính là huynh muội, làm ra cái việc này, thể thống nằm ở đâu nữa!?

Hắn bảo: "Ta sẽ nhanh chóng gả nàng đi, rồi sinh cho ta hài tử. Hài tử của chúng ta!"

Hắn vừa nói vừa nhấp mông lên xuống, để nàng ngồi lên chiếc bàn tròn, Cát Thượng Bình nâng chân nàng quắp ngang hông hắn. Vừa tiến vừa lùi, vừa ngẫu nhiên đôi môi ngọt ngào như mê được. Hắn không cần rượu cũng say, không còn xuân dược cũng có thể hưng tình bất cứ lúc nào. Nhưng tất cả cũng chỉ đối với một mình Cát Ngọc Hương, nữ nhân khiến hắn dần lún sâu vào tội lỗi.

Bên ngoài cánh cửa đóng chặt, Cát Ngọc Vân bưng bình định trốn qua phòng Cát Ngọc Hương nhưng không thấy người đâu. Nghe cung nữ báo hai người họ ở đây nên nàng sang, chỉ định lên xem xét tình hình nào ngờ...

Nhìn qua khe cửa, vô tình chiêm ngưỡng được diễn cảnh bên trong. Đó là hoàng huynh và hoàng tỷ của nàng, bọn họ thể nào cũng cùng một huyết thống. Sao dám làm ra loại chuyện trái luân hồi đạo lý thế chứ? Nàng bịt chặt miệng, hai mắt tròn tròn như thể muốn rơi xuống đất, nàng ngăn không cho tiếng thét thất thanh vang lên. Bần thần đi lùi, rồi chạy nhanh về phòng, tinh thần bị đã kích trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Dục vọng chiếm hữu [18+]

Đúng là mỗi nhà mỗi cảnh, không ai giống ai.

Cự Giải lúc tỉnh lúc mê, mơ màng tỉnh giấc nhìn thấy Ma Kết người không ra người, ma không ra ma. Nàng lại tự đổ lỗi cho chính bản thân, nếu như hôm đó chẳng phải nàng cứng đầu đi lên mặt đất tìm vài món đồ linh tinh thì không có chuyện này.

Ma Kết chỉ biết ngồi đó thờ dài vô nhệ lên mu bàn tay gầy gò của Cự Giải. Nàng chưa bao giờ hận hay trách móc tỷ tỷ, dù gì lúc đó cũng là nàng muốn được đi cùng.

Thiên Tử Hoàng mở cửa phòng bước vào, nhìn thấy Cự Giải đã thiếp đi rồi. Y ra hiệu muốn ở lại cùng Cự Giải, Ma Kết hiểu chuyện nhẹ nhàng rời khỏi không phát ra tiếng làm kinh động đến giấc ngủ của tỷ tỷ.

Đội Ma Kết ra ngoài đóng chặt cửa, Thiên Tử Hoàng mới chậm rãi bước đến gần. Cự Giải ngủ rất yên bình, hình như không gặp ác mộng gì cả. Lòng y nhẹ nhõm, ít ra từ lúc xảy ra việc đụng chạm đó đến giờ, nàng không hề tránh mặt y.

Nhân Mã bảo chuyện giữa hai người không thể chỉ xảy ra một lần, muốn cứu nàng Thiên Tử Hoàng phải thực hiện việc đó nhiều lần nữa. Chỉ là y muốn

đội Cự Giải tỉnh, hỏi ý kiến từ nàng. Cự Giải lìm dim tỉnh dậy, bóng dáng mờ ảo dần hiện rõ, Thiên Tử Hoàng ngồi cạnh nàng trầm tư điều gì đó. Nàng im lặng, y cũng chưa nhận ra việc nàng đã tỉnh.

Một lúc sau, Thiên Tử Hoàng xoay người liền chạm vào đáy mắt trắng đục quỷ dị kia. Y ôn nhu vuốt ve đôi gò má nàng, hỏi han: "Nàng cảm thấy thế nào rồi?"

Đôi mắt trắng đục ấy cứ ngược lên nhìn Thiên Tử Hoàng, nàng hé môi muốn đáp rồi lại thôi. Thật ra Cự Giải muốn bảo rằng: "Ta không xứng đáng!"

Hãy tha lỗi cho nàng, nàng cũng ích kỷ muốn được sống tiếp. Và quan trọng hơn hết, Cự Giải muốn chính tay trả mối thù này, sau đó mạnh khỏe trở về thời đại của mình. Vậy nên, cho dù bản thân trở nên rề rệ, tôi tớ, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Nàng hơi nhoeo môi cười, rử mi, che giấu đi nỗi chán ghét Thiên Yết lớn dần trong lòng.

Thiên Tử Hoàng vẫn đậm khinh phong, tay vẫn vờ cánh môi nàng: "Hãy xem như ta thay nàng gánh một mạng, nếu có cơ hội hãy đáp ứng với ta một điều kiện. Được không?"

Cự Giải không đáp chỉ nhẹ gật đầu đồng ý. Bất cứ điều kiện gì chỉ cần cho nàng được sống. Để được trông thấy kẻ nhẫn tâm kia phải hối hận vì những gì hắn đã làm.

...

Song Ngu ở cùng phòng với Bảo Bình, Bảo Bình dậy rất sớm, y thay y phục rồi đi đâu đó đến mãi trưa cũng chưa thấy bóng dáng trở về. Song Ngu buồn chán nằm trong phòng hai người thì cửa phòng bật mở, hình bóng nữ nhân vừa quen vừa lạ chạy xộc vào hồng hộc. Rất nhanh đóng cửa lại, tựa như sợ ai trông thấy nàng đến đây vậy. Song Ngu thò cái đầu ra khỏi giường, phát hiện Thiên Tử Ninh lại đến.

Y nằm vật trở lại, mặt môi hỏi: "Công chúa đến đây có việc gì?"

Thiên Tử Ninh vẫn còn đang thờ đốc vì tức tốc chạy hụt cả hơi, chưa thể đáp lại lời y được. Mãi một lúc, nàng mới nhào người đến chỗ giường, nằm đè lên người Song Ngu. Dùng chất giọng nũng nịu: "Người ta hy sinh cả danh giá để đến gặp chàng. Vậy mà chàng lại nói chuyện với ta kiểu đó sao!?"

Song Ngu thờ dãi: "Ta không phải có ý đó. Ý ta là... um..."

Lời biện minh chưa dứt đôi môi đã bị nàng chiếm đoạt, nuốt hết tất cả âm thanh nơi cuống họng. Song Ngu mở to mắt kinh ngạc trước khi kịp đẩy Thiên Tử Ninh ngồi dậy. Thiên Tử Ninh bặm môi hôn đôi môi đỏ hoe tựa như sắp khóc: "Chàng dám đối xử với ta như thế sao?"

Hiện tại Thiên Tử Ninh đang ngồi trên người y, trùng hợp thay lại đúng vị trí tiểu đệ đệ không ngoan, mới mở mắt đã căng cứng khó chịu. Song Ngu thỉnh cầu: "Công chúa... có thể tha cho ta được không?"

"Tha cho ngươi!?" Thiên Tử Ninh nghiêng rặng: "Vậy ai tha cho ta?"

"Ta..."

"Đêm hôm đó chính là ngươi đã rót vào tai ta những gì? Ngươi hứa những gì? Nam nhân các ngươi bạc tình đến vậy à?"

"Ta..."

"Ta ta cái gì?" Thiên Tử Ninh chính là không cho Song Ngu đường được giải bày.

Đêm hôm đó đúng là Song Ngu đã làm ra cái loại chuyện không thể cứu vãn được. Y đổ lỗi do thứ rượu mà y uống có vấn đề. Vò rượu đó chắc chắn đã bị bỏ xuân được vào, không hiểu như thế nào Thiên Tử Ninh lại xuất hiện ngay trước mặt y. Kết quả là...

Y đã có Bạch Dương rồi, hứa sẽ chịu trách nhiệm với nàng, nếu ai không chịu thú nàng thì y sẽ vỡ ngực đứng ra đón nàng đưa về túp lều tranh. Bất quá ông trời cứ gieo xuống oan trái, giờ lại thêm Thiên Tử Ninh, y thật sự không biết phải làm sao cho vẹn cả đôi đường. Nếu Bạch Dương biết chuyện này, thế nào nàng cũng sẽ cắt mất thứ bên dưới rồi ném cho chó tha. Nghĩ đến thôi cũng đã cảm thấy đáng sợ, sồn cả gai óc.

Song Ngu không nói làm Thiên Tử Ninh càng trở nên tức giận hơn. Vì y đang mặc độc nhất trung y trắng mỏng manh, dễ dàng kéo cái quần ném xuống đất. Tiểu đệ bao năm chinh chiến sa trường vừa nhìn thấy mỹ nhân đã ngẩng cao đầu hứng thú.

Nàng đe dọa: "Hay ta cắt nó đi, để ngươi trở thành thái giám. Vậy thì không cần phải chịu trách nhiệm với ta nữa!?"

Song Ngu hiện tại yếu còn hơn cả nữ tử khuê phòng, chống cự? E rằng tình thế này chỉ có nước bắt lợi. Thiên Tử Ninh được nước làm tới bóp vào hai hòn ngọc bên dưới khiến y chảy cả mồ hôi hột vì thốn.

Không thể tuyệt giống được, y liền giở thói mềm mại: "Ta chịu! Nàng muốn gì ta cũng chiều cả!"

"Hừ!" Thiên Tử Ninh cười lạnh: "Vậy thì ngoan ngoãn trở thành phò mã của ta đi!"

Nói rồi nàng ngậm lấy tiểu đệ mút mạnh khiến da đầu y tê rần, sướng rên. Vừa đau vừa sướng, ôi cái cảm giác tuyệt vời lạ lùng làm sao. Thiên Tử Ninh

phun nước bọt lên đầu khát bóng lờng, bản thân tự thoát y phục ngồi lên người y. Nàng trở thành tướng quân cười trên yên ngựa. Chỉ là cái yên ngựa này có một khối mềm mềm cứng cứng đi vào bên trong nàng, chạm đến tận nơi sâu thẳm nhất. Song Ngư "hự" một tiếng mụ mị, nàng "um" lên vì khoái cảm.

Thiên Từ Ninh chủ động nắm lấy đôi bàn tay y đặt lên ngực nàng vuốt ve âu yếm, rồi yêu chiều xoa nắn nó. Ngực nàng không to như Bạch Dương gọn ghẽ nằm trong lòng bàn tay y. Giờ đây Song Ngư đã bị Thiên Từ Ninh câu dẫn mất rồi, cảm thấy có lỗi với Bạch Dương cũng sợ nàng thiên mất, nhưng hiện tại không thể tàn độc với bản thân mình. Thật sự y không muốn dừng lại, huống hồ gì biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Song Ngư cần phải bảo toàn nguyên vẹn thân thể đến khi hồi phục hoàn toàn.

Bên trong phòng vang lên từng âm thanh "bach bach" đồ mắt tia tai, khiến cho mớ tạp âm bên ngoài có lớn cỡ nào cũng không đủ che đầy được sự tình diễn ra bên trong.

Tiếng rên rỉ của đôi nam nữ dâm loạn mỗi lúc một lớn hơn. Cũng như việc Thiên Từ Ninh ở trên người Song Ngư dần hóa điên cuồng, dục vọng chiếm hữu tăng cao. Tưởng chừng nàng muốn lấy hết tất cả tinh hoa của y chỉ để khóa lấp từng khoảng trống bên trong nàng.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Xế chiều

Buổi sáng trời qua vô cùng nhanh, nhanh đến mức lạ kỳ. Xế chiều, yến tiệc đã được chuẩn bị đầu vào đó chỉ cần chờ đông đủ đúng giờ liền có thể nâng chén rượu chúc mừng. Yến tiệc trang trí không quá cầu kỳ, tuy vậy món ăn chỉ toàn cực phẩm, sơn hào hải vị quý hiếm nhất cả trên núi lẫn nơi biển khơi.

Sư Từ chưa đến, Tam Vương gia đã có mặt lo bày biện đủ điều. Tam Vương phi vừa cùng Bạch Dương và mọi người dùng bữa, đôi ả về liền ghé sang phụ phu quân vài thứ.

Lâm Á Hân đi cùng họ ban sáng nhưng đến trưa đã biến mất biệt, Xử Nữ trông ra sân vườn vài lần cốt muốn thấy bóng dáng nàng ta bước vào. Bất quá, đến mãi xế chiều Lâm Á Hân vẫn chưa về. Bạch Dương ở lại cùng Xử Nữ, nàng không muốn về phủ đệ Kim Vương gia, ở đó thật chán ngắt, buồn tẻ và lạnh lẽo. Lắm lúc nàng cảm thấy mình quên điều gì đó, nghĩ mãi chẳng ra, thế là bỏ qua luôn.

Nam Cung Mễ Tinh lẽo đẽo theo sau Bạch Dương, Song Từ từ lỗi cáo lui trước lấy lý do về phủ chuẩn bị y phục cho Kim Ngưu. Vừa hay lúc đó Thiên Từ Hoàng tìm đến, Nam Cung Mễ Tinh được một phen vui vẻ, chớp lấy thời cơ quấn chặt nam nhân trong lòng. Thiên Từ Hoàng dự định hỏi Bạch Dương về việc Thiên Từ Ninh cùng Song Ngư, y cảm nhận được sự tình bên trong không hề ổn.

Bạch Dương cười lạnh sau khi nghe được tiếng lòng Thiên Từ Hoàng: "Hoàng huynh không cần phải lo, tên đàn ấy ra sao muội không quan tâm. Dù gì cũng chẳng có tình cảm, nếu có thể được thì gả hẳn cho Từ Ninh đi."

Nam Cung Mễ Tinh hai mắt tròn trũng, khuôn mặt trông ngơ ngẩn hẳn, nàng ta hơi dề giọng: "Này, không phải mới đây ngươi còn một khúc hai nháo ba tự vẫn trước mặt Song Ngư sao? Sao hôm nay có thể thành toàn cho Thiên Từ Ninh với Song Ngư như vậy?"

Bạch Dương lờm Nam Cung Mễ Tinh đến rách mắt: "Không phải chuyện của ngươi!"

"Hừ!" Nam Cung Mễ Tinh bĩu môi, đảo mắt biểu hiện sự khinh bỉ. Chữ "ghen" viết rõ ràng trên trán Bạch Dương như thế, chỉ có kẻ mù mới nhìn không ra thôi.

"Ê!? Thái độ ngươi như vậy là sao?" Bạch Dương nheo mắt: "Lo mà giữ hoàng huynh ta cho kỹ một chút, sắp mất rồi đấy!"

Nam Cung Mễ Tinh kiêu kỳ pha lẫn chút ngô nghê: "Không sao, miễn ta làm chính thê là được, ta trước giờ luôn từ bi hỷ xả việc Từ Hoàng thú thêm ai ta đều có thể nhắm mắt cho qua."

Bạch Dương nhếch môi trái, mắt đảo từ dưới lên trên Nam Cung Mễ Tinh, giễu: "Nói không biết ngượng miệng."

Nam Cung Mễ Tinh không quan tâm, cũng chẳng làm cái đuôi của Bạch Dương nữa. Mà nàng ta chuyển qua làm cái đuôi của Thiên Từ Hoàng, cứ y đi đâu là nàng ta bước theo đến đó. Thiên Từ Hoàng cũng không đuổi nàng mà chỉ lơ đãng, như không khí hay nặng lắm là hòn đá ngáng chân, quẹo nhẹ một phát để qua.

Sự lạnh lùng ấy không làm cho Nam Cung Mễ Tinh bỏ cuộc, ngược lại còn khiến nàng say đắm hơn nữa. Quyết phải chinh phục cho bằng được tên nam nhân đặc biệt này, trước giờ chưa từng có ai dám phớt lờ nàng như thế.

Thiên Từ Hoàng cảm thấy rất phiền nhưng vì tình giao hữu giữa hai nước, y không thể bốp cổ cho nàng chết quách đi được. Chỉ đến lúc Thiên Từ Hoàng tiến vào phòng Cự Giải đóng sầm cửa lại, ngăn cách nàng ta sau cánh cửa gỗ to nặng trịch thì mới hy vọng cắt được cái đuôi ngựa ngày đấy.

...

Sau một hồi chiến đấu khốc liệt trên giường Thiên Từ Ninh là loi nằm trên người Song Ngư, ngón trỏ thon dài vẽ vờ trên ngực y. Y thờ hồn hèn vì hao kiệt sức lực, hiện tại y vẫn còn là người bệnh cần phải bồi dưỡng đầy, sao có thể rút sạch của y đến như vậy.

"Đến khi về lại Thiên Hồng Quốc ta sẽ xin với phụ hoàng tác hợp cho chúng ta. Chẳng thấy như thế nào!?"

Song Ngư nhắm nghiền hai mắt. Y phải tính như thế nào đây? Như nào mới có thể vẹn cả đôi đường.

Thiên Từ Ninh đưa tay nắm lấy hạ thể y, dùng lực, cả người Song Ngư lại căng cứng đến độ tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bụng dưới nổ tung vì cái đau nhói vừa truyền từ nơi đó lên đỉnh đầu.

"Ta... tùy nàng quyết định!"

Ắt hẳn là tùy nàng quyết định, chứ giờ mà lắc đầu có nước nói "vĩnh biệt" với tiểu đệ đệ hơn hai mươi năm thân cận mắt.

Thiên Từ Ninh bật cười mẫn nguyện: "Như vậy mới xứng đáng làm nam tử hán chứ!"

Nàng ta cười rộ lên rồi dừng lại, ngóc cái đầu bé nhỏ đối diện Song Ngư, tóc rối bởi bù xù như lão bà bà vì luyện công quá nhiều nên tầu hỏa nhập ma: "Chàng đừng bắt ta phải ra tay độc ác!"

Song Ngư ngoan ngoãn gật đầu không dám ho he một lời nào.

Song Ngư xuất phát từ Song Thương giáo, từ bé được dạy diệt yêu trừ ma. Nhưng chưa từng được dạy phải thu phục dạng "yêu nữ" trước mặt như thế nào. Y chưa bao giờ ao ước có thể gặp Song Tịnh sư thúc như lúc này.

...

Nhân Mã đi dạo xung quanh kinh thành náo nhiệt cùng với Ma Kết, tâm trạng thiên hạ nhỏ bên cạnh có vẻ không tốt lắm. Y mua cho nàng những ba xâu hồ lô, nàng cũng không buồn nhìn đến, đôi mắt lúc nào cũng nhìn xuống bước chân đang tiến về phía trước trong vô thức.

Vì sợ Ma Kết va phải người xung quanh, Nhân Mã đành phải đi trước nàng hai bước cứ sắp có đụng chạm liền nắm tay nàng rẽ hướng. Ma Kết thờ dài khi y ôm lấy nàng tránh vài tên phu mã say khướt dắt ngựa đi lung tung.

Ngược đầu nhìn Nhân Mã, Ma Kết hỏi: "Có cách nào để cứu tỷ tỷ nhanh nhất không? Ta không thể chịu nổi khi nhìn thấy tỷ ấy đau đớn như thế!"

Nhân Mã im lặng hồi lâu: "Không, chỉ có cách tìm lại được đồ của ta, ta mới có thể cứu nàng. Tạm thời nàng ấy sẽ không chết, nhưng không biết có thể chống cự được bao lâu. Nếu quá trễ có thể làm liên lụy đến mệnh hệ của Thiên Từ Hoàng."

Ma Kết kinh động: "Thiên Từ Hoàng là huyết mạch của Thiên Hồng Quốc không thể có mệnh hệ gì được."

"Ta biết chứ. Nếu so với trước đây, việc cứu Cự Giải chẳng qua là cái búng tay. Chẳng qua bây giờ công lực thì không có, vật quan trọng nhất bị lấy cắp. Lực bất tòng tâm!"

Nếu Nhân Mã đã nói đến thế rồi thì Ma Kết cũng chỉ biết im lặng thờ dài nặng nhọc, tiếp tục quay lại với mớ hỗn loạn trong đầu, không quan tâm xung quanh đang diễn ra hay có bao nhiêu người sắp va vào mình. Nàng chẳng còn hơi sức đâu mà chú ý nữa.

...

Nhẹ nhàng như lông hồng, Bảo Bình dọc theo những gờ tường, không ngờ đi đến Ngọc Thương Cung bắt gặp Cát Ngọc Vân thơ thẩn ở trước sân. Vừa gặp y nàng đã vội kêu: "Nhị hoàng huynh!"

Bảo Bình không định đến chào, nhưng nàng ta đã ôm lấy vạt váy chạy nhanh đến mức y muốn rời đi cũng không kịp. Nhảy từ trên gờ tường xuống, Bảo Bình cố gắng gượng cười: "Thập hoàng muội!"

Khóe mắt Cát Ngọc Vân đỏ hoe, nàng tự dung khóc, mọi cảm xúc dường như đã chôn giấu rất lâu đều tuôn trào như mưa, nhào vào lòng Bảo Bình trút hết thảy.

Một lúc sau Cát Ngọc Vân nín khóc, mới thỏ thẻ bên tai Bảo Bình: "Muội có chuyện muốn kể cho huynh nghe!"

Nàng đuổi hết cung nữ thái giám ra ngoài, bảo đóng cửa lại, đám cung nữ được một phen lạnh phôi, thái giám cúi đầu chẳng dám ngược. Hoàng Quý Phi đang mang long thai lại ở riêng với nam nhân khác, chẳng những vậy còn kêu đóng chặt cửa không ai được đứng gần quá ba mươi bước? Gian tình này có trời xanh cũng không minh chứng nổi! Dù vậy bọn họ cũng chỉ là người làm, chủ đuổi thì đi, ai dám chần chừ ngoan cố ở lại.

Bên trong phòng Cát Ngọc Vân thuật lại những gì mình đã thấy cho y nghe, Bảo Bình nghe xong đỏ mặt tía tai không phải sượng sùng. Mà là nộ khí xông thiên, y hận bản thân ngày đó không một kiếm giết chết Cát Thượng Bình, để hắn gây ra biết bao nhiêu tội lỗi chẳng thể cứu vãn.

Nhắc đến ngày ấy... Bảo Bình nghiêng răng nghiêng lợi...

Chương 61: Bóng ma tội ác [18+]

Hơn mười năm trước Bảo Bình chỉ mới là đứa trẻ lên mười, và y được gọi là Cát Bảo Bình, ngây ngô đáng yêu và có chút gì yếu đuối. So với hoàng huynh và các hoàng đệ, y chẳng có tý gì gọi là giống một nam hài tử. Da dẻ như ngọc, tóc dài đen huyền như suối mây. Đôi mắt tròn to với hàng lông mi cong vút, bờ môi son đào, cánh mũi nhỏ không quá cao góp phần tô vẽ nên dung mạo như tiểu tiên nữ.

Sắc đẹp Bảo Bình lúc bấy giờ phải nói họa quốc họa thủy. Thời điểm đó Bảo Bình và Cát Thượng Bình được phụ hoàng cùng mẫu hậu cho đi theo du ngoạn núi sông. Trong lúc chơi đùa cùng tiểu thái giám thân cận cạnh bờ sông, y phục trên người Bảo Bình ướt sũng dán chặt vào cơ thể mảnh mai, tiếng cười thanh thoát róc rách êm dịu vang khắp bốn phương. Bộ dạng của y lúc này thật phải khen qua bốn chữ "Phong Tình Vạn Chủng".

Nếu không biết, có thể nhầm y thành tiểu mỹ nhân.

Cát Thượng Bình hơn Bảo Bình bảy tuổi, hấn ngồi trên ghềnh đá to đưa mắt trông ra ngoài con sông lớn, nhưng tâm thì lại đặt trên người y. Hấn bỗng bật cười, cái ý nghĩ muốn ném thử hương vị ngọt trên da thịt y bỗng mỗi lúc một lớn dần.

Trong hoàng cung chỉ có Cát Thượng Bình và Bảo Bình được sinh ra bởi Hoàng Hậu, còn tất cả đều là phi tần trong tam cung lục viện. Bất quá Cát Thượng Bình hấn hiểu rõ, huyết mạch chảy trong người hấn...

Hoàng Hậu bất chợt chạm vào đáy mắt đen láy vô hồn của nhi tử, bà cắn môi dưới, biểu tình có chút không thoải mái. Cát Thượng Bình nhận ra cái nhìn từ phía mẫu hậu, hấn đáp lại bà bằng nụ cười lạnh nhạt. Mọi quan hệ giữa hai người dường như không mấy tốt đẹp?

Hấn rời khỏi những phiến đá chất chồng không đều nhau, bước đến cạnh Bảo Bình, hấn lên tiếng đuổi tên thái giám kia đi, sau đó quay sang y: "Đệ có muốn vào rừng bắt thỏ không?"

Cát Thượng Bình cao hơn Bảo Bình hai cái đầu, hấn đưa tay chỉ vào cánh rừng gần đó, dọc theo bờ sông là thảm cỏ xanh ngát và đàn ngựa đang được chăm sóc rất tốt. Bảo Bình nghe đến thỏ hai mắt đã sáng rực, khoe môi nâng cao, đôi mắt híp chặt. Y gật đầu dứt khoát: "Có ạ!"

Nắm lấy tay Cát Thượng Bình, Bảo Bình tội nghiệp không may mảy mà đề phòng, hoàn toàn tin tưởng rằng hoàng huynh đang dẫn mình đi bắt thỏ rừng.

Mỗi lúc bước chân Cát Thượng Bình càng nhanh hơn, hấn nắm lấy tay Bảo Bình kéo mạnh đi sâu vào cánh rừng âm u, lạnh lẽo, vắng vẻ vô cùng. Bảo Bình bắt đầu cảm thấy sợ, cả người run rẩy đi thật sát vào hoàng huynh: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Đi bắt thỏ!" Cát Thượng Bình vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, một nụ cười cứng ngắc khó hiểu.

Lúc này Bảo Bình mới cảm nhận được sự tình có gì đó không đúng, y vùng vẫy thoát ra khỏi cái nắm chặt của Cát Thượng Bình nhưng không thể. So với cơ thể to khỏe của Cát Thượng Bình, Bảo Bình tựa như châu chấu đá xe, thân thể yếu mềm vô năng. Sau một lúc bất lực y quyết định thét lên cầu cứu, nước mắt chảy ròng bên gò má. Nhưng Cát Thượng Bình đã kịp điểm huyết đạo Bảo Bình khiến y không thể cựa cựa, cũng chẳng nói được, hai mắt trợn trừng cùng dòng lệ ấm nóng không ngừng tuôn như mưa.

Hấn dừng lại nhìn xung quanh, cạnh bên có một cái hồ nhỏ, nước không mấy trong nhưng cũng khá tươi mát. Đặt y nằm xuống nền cỏ xanh, hấn nở nụ cười quái dị nguy hiểm, âm thanh ái muội từ cổ họng hấn vang vọng bên tai y: "Ngoan ngoãn nghe lời ta, sau này ta hứa sẽ không bạc đãi đệ!"

Y muốn bảo: "Không cần, làm ơn buông tha đệ!"

Nhưng y không nói được, từ ngữ đều bị chặn lại nơi cuống họng. Cát Thượng Bình cúi đầu thật sát, môi hấn chạm vào môi y, một luồng năng lượng cực mạnh chạy dọc theo lớp da xuống hạ bộ, khiến cả cơ thể hấn nóng rực. Đôi môi này mềm mại khiến hấn thích thú nuốt lấy, đưa lưỡi tách đôi môi đang đóng chặt ra, hấn đi vào bên trong. Hai chiếc lưỡi va phải nhau. Nhưng chỉ có mình hấn ném được dư vị ngọt ngào. Còn y, chua chát tận tâm can.

Tay Cát Thượng Bình luồn vào bên trong vạt áo ướt sũng của Bảo Bình, nhẹ nhàng mân mê nhụy hoa bé nhỏ đang dần se cứng lại. Đôi mắt hấn đục ngầu, giọng nói cũng dần khàn: "Đệ đệ ngoan!"

Thoát chiếc quần bên dưới ra, hấn cũng thay Bảo Bình làm điều đó, hai thân thể quện vào nhau. Bảo Bình cảm tưởng bản thân mình đã chết từ lúc đó, không... là chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần ở thời khắc ấy. Một bóng ma tội ác không thể nào gột sạch được.

Làm ướt tiểu cút Bảo Bình bằng cách cho thật nhiều nước bọt vào, hấn đưa lưỡi vờn quanh đóa hoa còn e thẹn khép mình, cho một ngón tay vào thăm dò trước. Cát Thượng Bình không ngừng ra vào bên trong, đánh thức đóa hoa còn muốn ngủ say, lần đầu tiên ném trải nghiệm được cảm giác khác lạ này. Không ngờ tuyệt hơn cả khi hấn mong đợi. Nơi đó chặt khít đến mức khó khăn. Loay hoay rất lâu sau hấn mới có thể cho tiểu đệ đâm xuyên qua hoa cúc được.

Thân thể Bảo Bình căng cứng, đau đớn, rách toạc. Nơi đó không những bị nông rộng ra mà còn rỉ máu. Một đứa trẻ mười tuổi thân thể nhỏ bé sao có

thể chịu đựng nổi cực hình này đây? Mỗi lần hấn thúc sâu lút cán là mỗi lần y gồng người đến chết đi sống lại. Ruột gan như bị hấn đâm xuyên qua, xuyên nát cả phần thân dưới khô khan.

Hai tay Cát Thượng Bình nâng hai chân Bảo Bình lên cao để dễ dàng thúc vào sâu bên trong hơn nữa. Sâu đến mức đôi mắt Bảo Bình trở nên nhạt nhòa, mờ lung, vô hồn. Y không thể tin đây chính là sự thật. Hoàng huynh của y tàn độc đến mức này.

Mặc cho Bảo Bình tội nghiệp khóc rát cả mắt, chết lặng dưới thân. Cát Thượng Bình cũng chẳng quan tâm, hấn bây giờ chỉ có ý niệm phải thỏa mãn bản thân trước tiên. Và hấn đã được điều đó.

Bế xốc Bảo Bình lên, Cát Thượng Bình cho y nằm sấp dưới đất, phần đầu đưa ra mép rìa hồ nhỏ, lúc hấn đi vào lại bên trong y một lần nữa. Hấn đưa tay mạnh bạo đè đầu y xuống nước khiến y bùng tỉnh muốn vùng vẫy, quẩn quại chẳng được. Nước không ngừng tuôn vào họng vào mũi vào tai y, khiến hơi thở dần bị rút sạch hết ra ngoài. Lúc này mọi thứ thật trở nên rõ ràng, y phải trả thù, phải trở nên mạnh mẽ...

Cứ tưởng Cát Thượng Bình sẽ giết chết Bảo Bình trong lúc nhấp điên cuồng, nào ngờ hấn lại nắm mái tóc rối nùi ướt đầm của y kéo lên để y lấy lại được chút không khí ít ỏi. Phía dưới Cát Thượng Bình vẫn không ngừng thúc, thúc đến tê liệt, máu rỉ ra đau rát. Hấn lại một lần nữa nhấn đầu y xuống nước đến ngất lịm vì không thể thở và tệ nhất là nỗi thống khổ mà y đương phải chịu đựng bên dưới.

Cát Thượng Bình nắm lấy tóc y kéo lên bờ, nhanh lật y nằm ngửa, xốc ngực để nước bên trong phun ra ngoài. Bảo Bình lờ mờ tỉnh dậy, con ác mộng vẫn chưa chấm dứt ư? Y chưa biết đã tỉnh giấc chưa, thì một cơn mưa màu trắng nhợt bao phủ hết khuôn mặt y. Mùi vị này, có chút tanh, có chút ngọt.

Bảo Bình nhớ lại hết thấy mọi việc ghê tởm ấy, đứng trước mặt Cát Ngọc Vân bản thân, y tức giận đến mức không hiểu tại sao lúc bấy giờ... Mẫu hậu người mà y tin tưởng ấy yêu thương nhất, sau khi nghe lại sự việc lại có thể điềm nhiên đến mức đưa y đến một nơi xa xôi để học võ công, rồi dặn y không được nói chuyện này ra ngoài cho bất cứ ai. Nếu không cả đời y cũng không thể sống yên ổn dù chỉ một ngày. Và hoàng huynh vẫn có thể an nhiên chiếm chệ trên ngôi Thái tử, sống những ngày tháng yên bình, sung sướng đến thế? Chính y đã hận đến mức bỏ cả họ Cát, không muốn trở thành Nhị hoàng tử, cũng chẳng màng ngôi vị Thái tử. Thế mà Cát Thượng Bình, năm lần bảy lượt luôn muốn dồn y vào con đường cùng. Bất y không thể không trả thù giết chết bóng ma tội ác kinh tởm đó được.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bí mật

Bảo Bình không thể nói nên lời, y tìm cách để trấn an tinh thần Cát Ngọc Vân, lỡ động thai khí thì thật không nên. Y rời đi sau đó không lâu, xác định được vị trí của Cát Thượng Bình tạm thời ở Ngọc Thương cung. Chắc chắn sau yến tiệc hấn ta không hấn sẽ trở về Cát Bình Quốc ngay, thậm chí sẽ lưu lại đây một thời gian dài.

Bởi vì sao? Vì sự có mặt của Bảo Bình chính là rào cản, mối đe dọa lớn nhất đến ngôi vị của hấn trong tương lai. Thế thì hấn phải loại bỏ trở ngại nguy hiểm này mới yên tâm mà... phục quốc...

Sự thật đáng sợ, ghê rợn, kinh tởm nhất... phải được chôn cùng với Bảo Bình...

Đó là...

Y rời khỏi Cát Bình Quốc mười năm, đó là khoảng thời gian không ngắn cũng chẳng dài. Được học đạo bởi vị sư quái dị, hành tung bất định cho nên y luôn luôn bị xách đi như hành trang khắp nơi. Khoảng thời gian ở cùng "sư phụ" quả thật rất vui vẻ, dù không đầy đủ, ăn uống thiếu thốn, có hôm mưa tầm tã hai sư đồ ôm lấy nhau co ro bên vệ đường, nước mưa đọng lại trên mái hiên rồi nhỏ xuống đất văng tóe lên, một hạt, hai hạt... vô số hạt... dù li ti nhưng đủ làm ướt đôi chân của y và lão.

Lão bảo: "Muốn làm Vua một nước, trước hết phải sống thử cuộc đời thường dân. Con nhìn xem, tuy cơn mưa lớn ướt người, lạnh thấu xương. Thế mà, không lạnh bằng nỗi cô tịch ngồi trên chiếc ghế vàng." Lão dừng lại, cúi đầu nhìn Bảo Bình. "Con hiểu không?"

Bảo Bình gật đầu mặc dù lúc ấy y vẫn chưa hiểu được bao nhiêu.

Cô quạnh là khi... xung quanh đầy áp người, ai nấy cũng đều nở nụ cười tươi rói, thay ta khoác lên vai một chiếc áo bông giữa trời đông tuyết trắng. Nhưng lại mang lòng muốn hăm hại, sẵn sàng giấu thanh đao bên dưới chiếc áo bông, chỉ cần ta lơ là liền đầu rơi khỏi cổ. Kẻ ấy sẽ cười khi đầu ta rơi xuống, dùng xương ta mài thành chiếc ghế vàng. Ngồi trên thân xác đã lạnh của ta, thống trị giang sơn do tổ tiên ta gây dựng. Gần Vua nhưng gần hỏ. Mấy ai thấu hiểu được xung quanh hỏ chỉ có kẻ muốn diệt trừ, chứ chẳng lấy nổi một người thân tín.

Bảo Bình không muốn làm Vua, cũng chẳng cần quay về... nhưng khi sư phụ viên tịch, y nghe theo lời căn dặn mà trót gót bước về nơi cấm cung đáng sợ...

Cái ngày mà y trở về cũng là lúc y phát hiện Cát Thượng Bình ở trên người mẫu hậu hoan ái. Tội đồ thiên hạ không những một mà đến hai, cũng từ lúc đó

y biết được bí mật khủng khiếp.

Cát Thượng Bình không phải nhi tử của phụ hoàng. Năm đó phụ hoàng Bảo Bình chỉ là Ngũ hoàng tử vì muốn tranh ngôi Thái tử nên đã ám hại Thái tử đương thời, sau đó cướp luôn cả nữ nhân của hoàng huynh. Điều đó minh chứng cho việc Cát Thượng Bình chính là hải tử của mẫu hậu và người kia. Dù vậy, chuyện Cát Thượng Bình cùng với mẫu hậu đưa đẩy trên giường, đây còn ra cái thể thống gì nữa...

Bảo Bình đã tìm mọi cách để tâu lên phụ hoàng, lại nhìn thấy mẫu hậu đau thương khóc thảm bên cạnh. Y đã chần chừ, yếu lòng rồi quyết định bỏ qua. Chẳng bao lâu sau đó, mẫu hậu y treo cổ tự vẫn tại Điện Thờ, phụ hoàng lâm bệnh nặng nằm liệt trên giường. Việc triều chính bị Cát Thượng Bình thao túng, huynh đệ thay nhau bỏ mạng. Bảo Bình cũng bị đuổi cùng giết tận phải chạy trốn khắp nơi rồi gặp được Xử Nữ, Kim Ngưu, Thiên Tử Hoàng, Thiên Bình... Âu cũng chính là duyên số, giữ được cái mạng không những thế còn có được cơ hội trả thù. Cho mẫu hậu, cho phụ hoàng và... nữ nhân đáng giận Thiên Bình.

Hiện tại phụ hoàng sống chết chưa rõ, chỉ biết Cát Thượng Bình hăm he ngôi báu nhưng không thành, tức phụ hoàng vẫn chưa truyền ngôi cho hắn. Bảo Bình trước kia không cần đến ngôi vị, nhưng hiện tại y phải lấy lại giang sơn trao cho người tốt thật sự xứng đáng. Dù phải đánh đổi cả máu và mạng sống này.

...

Yến tiệc Hoàng Cung.

Cuối cùng giờ khắc này cũng đã đến, quan thần - khách khứa đã có mặt đầy đủ. Sư Tử cũng đã đến, y còn trẻ, thân người khá gầy, thấp hơn Hoàng Quý Phi Cát Ngọc Vân nửa cái đầu. Không như những vị Vua luôn đi trước, rồi yên vị trên ghế cao, thì Sư Tử lại đi cùng với Cát Ngọc Vân, cử chỉ dịu dàng dìu dắt đi lên từng bậc thang. Hoàng Hậu hôm nay không thể đến, nàng ta cáo bệnh do cảm thấy mệt mỏi, ăn không ngon ngủ không yên trong người cứ lúc nóng lúc lạnh. Sư Tử cho người mang tổ yến, phần ăn của Hoàng Hậu đến Thượng Phục cung còn căn dặn: "Ta sẽ đến thăm Hoàng Hậu khi yến tiệc kết thúc."

Thái giám rời đi, Sư Tử nâng chum rượu báo hiệu buổi tiệc được phép bắt đầu.

Mọi người có vẻ chưa đói, ai cũng muốn đổi âm thơ ca, sau một màn tranh đấu quyết liệt cuối cùng ai nấy cũng vỗ tay, cười đùa rồi dùng món.

Thái tử Cát Thượng Bình là người có mặt cuối cùng khi buổi tiệc bắt đầu khai vị, sự trùng hợp lại đến bất ngờ. Vị trí của hắn ngồi đối diện Thiên Tử Hoàng, Bảo Bình ngồi dưới Thiên Tử Hoàng một bậc, vừa đủ chạm phải ánh mắt hờ hững nơi hắn.

Hắn nhìn thấy Bảo Bình lại vẻ như không có gì bất ngờ, kính một chum rượu, hắn đưa tay chống cằm, vẻ mặt yêu mị đủ giết bất cứ con chim nhạn nào. Chỉ có điều nụ cười hắn gồm ghê tởm đến khó tả.

Bên cạnh Thiên Tử Hoàng là Cự Giải, thật ra nàng không có hứng để dùng bữa. Nhưng Thiên Tử Hoàng cứ gấp đồ ăn dâng đến tận miệng, nàng nào có cơ từ chối lòng tốt của y. Dù nuốt xuống toàn sơn hào hải vị, nàng vẫn cảm thấy nhát nhèo, khó nhai.

Bầu không khí âm trầm, nàng buồn chán, băng quơ ngược mắt nhìn lên tháp canh đối diện, dưới ánh trăng tròn bóng dáng quen thuộc hiện ra vô cùng rõ ràng. Mái tóc hắn như mạng nhện giăng kín cả bầu trời đen, bay lượn trong không trung mặc cho gió có đang khiến tóc hắn dần trở nên rối tung. Đường như hắn đã nhìn thấy sự tồn tại của Cự Giải, và nàng cũng thế. Khóe môi nàng nhếch cao, trong lòng không ngừng gào thét vì ức hận: "Người không ngờ ta vẫn còn sống đúng không? Thiên Yết, ta phải giết chết người. Giết chết người!"

Lời không nói, nhưng ánh mắt nàng đã thể hiện lên điều đó. Thiên Yết đứng nơi xa trông thấy nàng, lòng hắn dấy lên cảm xúc nhớ thương mãnh liệt, nhưng đan xen vào đó là một phần vui mừng, ba phần tức giận, và sáu phần tội lỗi.

Hôm nay hắn đến đây để giết Cốt Dạ, bất quá đã đợi rất lâu, tìm rất lâu cũng không thấy bóng người đâu. Vừa định rời đi, lại hay gặp được nàng..

"Cự Giải." Nắm lấy lấy chuỗi thanh đao mà lòng đau như cắt: "Ta còn định sẽ cùng nàng gặp nhau dưới hoàng tuyền. Vậy mà..."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Không phải con người

Lễ vật mà Cát Ngọc Vân nhận được vô cùng nhiều, nhưng nàng lại chẳng có cảm giác hứng thú. Xử Nữ thướt tha trong bộ y phục hồng nhạt, sau khi trao lễ vật xong, bước chân nàng vội khựng lại một chút nơi Bảo Bình. Đáy mắt chạm phải nhau, thoáng nhẹ nhàng lướt qua như chưa từng quen biết. Nàng rời đi, y cũng không hề có ý muốn giữ lại.

Bóng lưng nàng thẳng tắp rời khỏi yến tiệc vẫn còn đang nhộn nhịp mà lòng Bảo Bình khó thoát khỏi ý niệm cuối cùng. Y nợ nàng một buổi hẹn cốt để nói lời từ biệt.

Chẳng bao lâu yến tiệc cũng chấm dứt cùng vô vàn lời chúc mừng ca tụng, Sư Tử cùng Hoàng Quý Phi Cát Ngọc Vân trở về Ngọc Thương cung. Khách khứa dần dần ra, người nào cũng say bí tỉ, tiếng cười nói xôn xao rồi cũng trở nên tĩnh lặng, trả lại đáng về âm thầm vốn có của Hoàng Cung rộng lớn.

Thiên Tử Hoàng ngoảnh lại: "Nàng có muốn đi dạo đầu đó giải khuây không?"

Cự Giải gật đầu: "Vâng."

Dù sắc trời không còn sáng nhưng chung quy vẫn còn sớm lắm, về phủ đệ Kim Vương gia chẳng khác nào bỏ gối, từ tưng sinh ra buồn chán. Nơi này nàng từng ở cùng với Thiên Yết một thời gian, nhưng chưa từng được ngắm trời đêm trọn vẹn. Biết đâu tức cảnh sinh tình có thể đối ẩm ngâm thơ, giết thời gian trôi qua trong vô nghĩa.

Bỗng khỏe môi nàng nâng lên tạo thành nụ cười mỹ miều, đôi mắt trắng đục thăm thẳm chìm trong trầm tư. Ban nãy Thiên Yết đã thấy Cự Giải và hẳn có vẻ tức giận? Rồi biến mất ngay sau đó?

Thiên Tử Hoàng nắm lấy bàn tay nàng đan xen vào năm ngón tay y, kéo Cự Giải thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn loạn: "Đi thôi!"

Cự Giải nhìn vào khoảng không trước mặt, nơi tay y và nàng gắn kết với nhau. Cái nắm tay này vừa lạ lắm vừa thân quen, nếu như không thể trở về, nàng cũng chỉ mong có thể được bình yên như thế này đến cuối đời. Bất quá, Cự Giải nàng cần phải thoát khỏi con ác mộng nơi thế giới này càng sớm càng tốt.

Thiên Tử Hoàng biết nàng đang nghĩ gì, thậm chí khi này y đã vô tình nhìn thấy bóng dáng Thiên Sát Lang.

...

Nhân Mã cùng Ma Kết dừng chân trước một căn phòng không ai lui tới trong Hoàng Cung, chẳng qua y cảm nhận được thứ thuộc về mình, cảm giác mạnh mẽ đến mức khiến bước chân y vô thức bước đến không chần chừ.

Ma Kết nhìn quanh, có hơi sợ nên đi thật sát Nhân Mã: "Đây là đâu vậy?"

Nhân Mã không trả lời, đôi mắt y hiện lên ánh bạc lưu ly đẹp mê hồn. Bất giác Ma Kết cảm thấy xa lạ, người này với Nhân Mã mà nàng quen biết không hề giống nhau mặc dù vẫn có cùng một gương mặt yêu nghiệt. Đến khi Ma Kết dừng lại thôi không tiến lên cùng Nhân Mã nữa y mới quay sang nàng: "Nàng không tin ta sao?"

Ma Kết có vẻ do dự, môi hé mở định trả lời nhưng lại thôi.

Nhân Mã không vội vàng giải thích hay cưỡng ép nàng, đôi môi y mím thành đường chỉ dài, rồi thở dài một hơi sầu não. Y cúi đầu, lại ngược mắt nở nụ cười mỉm: "Chúng ta đang đi tìm thứ có thể cứu được tỷ tỷ nàng."

Không phải nàng không tin Nhân Mã chỉ là cái bộ dạng này, Ma Kết chưa từng nhìn thấy. Xung quanh y toát ra hàn khí rất lạnh, lạnh đến mức không ai có thể đến gần, chạm vào, kể cả nàng. Đôi mắt ấy hiện lên ánh bạc lạ lắm, sức ép từ không khí bỗng chốc lớn dần, như muốn rút cạn hơi thở Ma Kết. Nàng vẫn còn đang do dự đề phòng người trước mặt thì cảm thấy choáng váng, Nhân Mã rất nhanh tiến lên trước, nắm lấy cổ tay nàng kéo vào lòng, khóa chặt trong vòng tay rộng cùng vòm ngực vững chãi.

Bất chợt cánh cửa phòng bật mở, Ma Kết có thể hít thở lại bình thường. Nhân Mã cúi đầu thật sát bên tai Ma Kết, âm thanh phát ra từ cổ họng y vừa đủ cho cả hai nghe thấy: "Không những cứu được tỷ tỷ nàng, mà còn có thân thể mới để thay cho nàng rồi!"

Ma Kết không hiểu, nàng ngẩng đầu nhìn y, vừa hay chạm phải nụ cười lãnh khốc cô độc.

Kẻ này là ai? Là Nhân Mã nàng quen biết sao? Ma Kết đánh mắt về phía cửa phòng, bên trong đang ẩn chứa điều gì?

Điều mà nàng thắc mắc nhanh chóng được giải đáp, bên trong phát ra tiếng cười lạnh lạnh vang vọng khắp nơi khiến da đầu Ma Kết tê dần, rợn gáy: "Ma nữ!?"

"Hừ!" Trên đỉnh đầu nàng, Nhân Mã vẫn cười, điệu bộ không hề nao núng sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy rất hứng thú và phấn khích. Gặp lại người cũ sao có thể không vui được cơ chứ?

"Tạ Bối! Nàng vẫn như vậy, vẫn xinh đẹp động lòng người như thế!?"

Bên trong nữ nhân tên Tạ Bối chậm chậm bước ra, mái tóc nàng ta bạc trắng, khí chất hơn người, dung mạo tựa Thần Nữ giáng thế. Thảo nào Nhân Mã lại không chết mê chết mệt, say như điệu đờ trước một nữ nhân như thế. Lòng Ma Kết bỗng chùng xuống, nàng so với Tạ Bối chẳng khác nào cóc ghè với thiên nga.

Cơ mà...

Ánh mắt Tạ Bối lại rơi lên người Ma Kết thay vì phải sợ hãi trước con thịnh nộ từ Nhân Mã thì nàng lại dời sự chú ý đi nơi khác, phớt lờ mọi thứ. Nàng ta khinh khỉnh: "Lại một kẻ ngu ngốc đáng thương!"

"Hử?" Ma Kết neho mắt không hiểu, ý của nàng ta là gì? Đang ám chỉ ai thế?

Nhân Mã cười rộ, tay vẫn giữ chặt lấy Ma Kết: "Lâu đến vậy rồi, nàng vẫn nghĩ ta tòi tẹ đến thế sao?"

"Đừng nhiều lời!" Tạ Bối cắt ngang cuộc nói chuyện vô nghĩa: "Hôm nay ta đến đây để giết ngươi, không phải ôn lại chuyện xưa!"

"Ồ!?" Ma Kết nàng tự hỏi sao mình lại ở đây? Ở giữa chốn ngang giống như cái bóng đèn, thật kỳ cục! Người ta bao nhiêu năm trùng phùng, hận thù vây quanh mà Ma Kết nàng cứ nhiên bị mang ra làm bia đỡ. Thẹn quá hóa giận khiến cả khuôn mặt nàng dần trở nên đỏ ửng.

"Thối nát!" Tạ Bối chỉ ngón trỏ vào mặt Nhân Mã: "Thứ như ngươi không xứng đáng làm người!"

Nhân Mã từ nãy đến giờ luôn giữ dáng vẻ điềm nhiên nhất, nhã nhặn nhất và quan trọng hơn hết chính là ánh mắt thương tiếc cho một mối tình chưa kịp nở rộ đã bị dập tắt, vùi sâu dưới mấy tầng đất. Y không cười nữa, lạnh giọng đáp: "Ta, vốn không phải con người!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Không ngờ

"Không..." Ma Kết đẩy Nhân Mã ra xa, khó hiểu nhìn y: "Không phải con người?"

Tạ Bối ở sau lưng Ma Kết cười đắc ý: "Haha... đúng là nữ nhân ngu ngốc!"

À cười lạnh làm lòng tơ Ma Kết dựng đứng hết cả lên, nàng chưa kịp quay đầu nhìn lại đã bị một đạo ánh sáng ập tới, mạnh đến mức hất tung nàng bay ra xa, đầu đập vào cây cột bất tỉnh nhân sự.

Người vừa đến phát ra một luồng khí vừa nóng vừa lạnh, hơi thở hỗn tạp. Mái tóc đỏ bay loạn trong gió như ngọn lửa rực rỡ giữa trời đêm, đôi mắt hân ánh lên sắc huyết, hung tàn, đáng sợ. Sức ép từ thanh đao quả thật không tầm thường, cường bá đến mức có thể thổi bay cả một căn phòng. Nhân Mã cũng bị ảnh hưởng từ sức mạnh đó, chân bắt giắc lùi về sau ba bước, nơi khóe miệng chảy ra thứ chất lỏng màu đỏ tươi.

"Ha!" Y tiện tay vứt một ngọn cỏ gần đó, ném nó lên không trung, tay phải đưa lên cao điểm thành hai ngón tay trỏ giữa, hô lớn: "Diệt!"

Ngọn cỏ vừa được ném lên liền biến thành một thanh kiếm sắc bén, động tác dứt khoát, y nắm lấy chuôi kiếm đỡ lấy một chiêu hạ từ thanh đao. Lưỡi kiếm liền nứt ra, vỡ tan tành. Trước mắt thấy thanh đao liên tục tấn công tới tấp trong không trung, còn Thiên Yết chỉ đứng từ xa điều khiển thanh đao theo ý nghĩ của riêng mình. Nhân Mã trông thấy không ổn, nếu cứ tiếp tục như vậy e rằng y không còn giữ lại được cái mạng yếu ớt vô dụng này lâu hơn nữa. Xung quanh cỏ mọc um tùm, Nhân Mã tiện tay nắm lấy một nắm cỏ gần đó ném lên cao một lần nữa, lần này y hô: "Thủ!"

Tất cả ngọn cỏ biến thành những thanh kiếm yếu ớt kịch liệt chống đỡ sức công phá từ thanh đao cuồng loạn kia. Nhân Mã lùi dần về phía Ma Kết đang nằm hôn mê bất tỉnh, mắt hướng đến Thiên Yết trào phúng nửa vờ cảm thán: "Xem ra Thiên Sát Đao đã cùng ngươi hợp thể thành một... thật... giỏi!"

Thiên Yết mặt không thay đổi, Nhân Mã càng lùi thì bước chân của hắn càng tiến, một chút tâm tình cũng không biểu lộ ra ngoài. Y hệt như một con rôi vô tri vô giác chỉ biết giết chóc để thỏa con thịnh nộ lúc này.

Những thanh kiếm từ cỏ bị Thiên Sát Đao tận diệt liền trở lại nguyên hình rơi xuống đất, Nhân Mã hô: "Không!"

Đám cỏ tử trận ban nãy bỗng bay vút lên tạo thành một lá chắn kiên cố không để bất cứ thứ gì có thể tổn hại được chủ nhân của nó. Thiên Sát Đao đang rất cuồng nhiệt chơi trò chém chường vật bỗng dừng lại. Sau lá chắn, Nhân Mã một tay ôm Ma Kết, một tay nắm chặt thanh tiêu quen thuộc. Đôi mắt Thiên Yết có phần mờ to, nhưng nét mặt vẫn bình thản lạ thường. Hắn đảo mắt nhìn Tạ Bối đã ngất từ lúc nào, ả nằm chổng vó ở đằng xa, so với khoảng cách từ Nhân Mã thì Thiên Yết gần hơn, dễ dàng cướp người.

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

"Ngươi nghĩ có thể giết chết được ta sao?" Cách một lá chắn, Nhân Mã bật cười u ám. Nụ cười chưa từng xuất hiện trên khuôn mặt y, đúng hơn là chưa từng để cho Ma Kết nhìn thấy dáng vẻ này. Đôi mắt y ánh lên màu vàng chói, một đường rạch dài màu đen từ đuôi mắt chạy dọc xuống cổ, không có điểm dừng. Y bẻ cổ phát lên vài tiếng "rắc", cánh môi dần chuyển sang màu đen thẫm thẫm, hất chiếc cằm nhọn hơn cả mũi kiếm, y cho hắn cái nhìn đầy thách thức: "Đứa trẻ ngốc của ta! Ngươi vẫn còn non dại lắm!"

Thiên Yết từ đầu chí cuối không phát ra một âm thanh nào, hắn chỉ đứng đó xem biểu tình trên gương mặt Nhân Mã dần biến đổi.

Thiên Sát Đao bay vút đến chỗ Tạ Bối, toát ra hàn khí cực đại bảo vệ ả.

Nhân Mã lại một lần nữa cười rộ lên đầy kiêu ngạo: "Không cần phải phản kích đến như vậy, ta vẫn chưa muốn kết thúc sớm, chán lắm! Hử, thôi thì ta cho đôi cậu nam nữ các ngươi thêm một ít thời gian ở bên nhau vậy!"

Nói rồi y đưa tay lên ra lệnh cho đám cô đại tan thành một làn sương dày đặc bao phủ lấy toàn bộ không gian ở nơi này. Lúc này, Thiên Yết mới hoàn hồn, giật mình bay tới nơi Nhân Mã vừa đứng liền không thấy bóng dáng y và Ma Kết đâu, hắn đưa mắt về phía thanh Thiên Sát Dao đã không còn thấy hình dạng trong màn sương trắng xóa. Thế nhưng, hắn có thể cảm nhận được Thiên Sát Dao và nó báo rằng: "Tạ Bối vẫn ổn."

Lần này đúng là Thiên Yết đã quá tự cường, cứ nghĩ Cốt Dạ suy yếu đi nhiều dễ dàng bị kiềm hãm và giết chết, nào ngờ... cho dù y trở thành một tên phế vật cũng đủ thi triển ma thuật, điều khiển và cho vài nhát dao chém chết Thiên Sát Lang lấy lòng vang dội.

Tạ Bối gượng người cố chống chọi khỏi cơn đau từ đôi chân mang lại, ả bắm lấy chuỗi Thiên Sát Dao làm điểm tựa để đứng dậy. Lúc này làn khói cũng đã từ từ tan biến đi, bóng dáng ả và Thiên Sát Dao dần hiện ra trước mắt Thiên Yết. Mái tóc Tạ Bối vẫn chưa thay đổi tức yêu đan chưa bị lấy đi, bất quá thanh tiêu...

"Yết..."

Tạ Bối yếu ớt gọi tên Thiên Yết, hắn đánh mắt lườm ả: "Yết không phải từ để cho người tùy tiện muốn gọi thì gọi!"

Đối diện vẻ ngoan độc của Thiên Yết, Tạ Bối bất giác chùng bước, muốn đi đến gần nhưng lại chần chừ khó hiểu. Sợ rằng lúc này đây chỉ cần chạm nhẹ vào hắn thôi, cũng đủ khiến hắn điên tiết lên phanh thây xẻ thịt ả mất.

"Ta... người..." Tạ Bối ấp úng, từ ngữ thoáng chốc bay đâu hết trơn: "Không sao chứ?"

"Hừ!" Hắn lại lườm ả kèm theo cái nhếch mép khinh bỉ, lạnh lùng phun ra hai từ: "Vô nghĩa!"

...

Trận chiến vừa rồi đã gây ra một âm thanh cực đại, cả khoảng đất rộng dường như bị chấn động mãnh liệt, mạnh đến mức mặt đất nứt ra, lộ khung cảnh "giường chiếu" của những con giun đang ngủ say bên dưới. Sur Từ đương đưa Cát Ngọc Vân về cung nghỉ ngơi bị sự tình này làm cho hoảng hốt. Y biết đây không phải chiêu trò từ phía Kim Vương Gia vì lão ta có cường bạo cỡ nào, cũng không thể gây ra động đất được.

Cầm y vệ xuất hiện bảo vệ Sur Từ, phi tần và quý khách trong cung nhanh như chớp, thế nhưng cơn địa chấn ấy nhanh chóng biến mất, cũng chẳng xuất hiện điều gì khả nghi hay thích khách ập tới như con lũ.

Sur Từ xem xét tình hình đất trời cùng tiếng ve kêu, lát sau y lắc đầu cười già già đưa tay bảo: "Không sao!"

Nhưng đám cầm y vệ vẫn tiếp tục ở đó cho dù Sur Từ tỏ ra cực kỳ khó chịu.

Bấy giờ, cũng chỉ có một người duy nhất hiểu việc gì vừa mới xảy ra, nàng đang sánh bước cùng Thiên Từ Hoàng chợt quay ngoắt đầu về phía phát ra tiếng động. Trong màn đêm đôi mắt Cự Giải sáng rực và rõ ràng hơn bao giờ hết. Tất nhiên nàng không thể nhìn thấy trong phạm vi quá xa, chỉ biết nơi đang diễn ra cuộc giao chiến là ở đâu thôi. Thiên Từ Hoàng rất nhanh kéo Cự Giải vào lòng, hạo hạo dùng cả thân thể bảo hộ nàng, y đưa mắt nhìn quanh phòng thủ, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Nép sát vào lồng ngực Thiên Từ Hoàng, Cự Giải nghe thấy âm thanh "thình thịch" từ trái tim của y, cảm nhận được sự ấm áp nhẹ nhàng, an toàn đến mức có lỗi. Thật ra nàng không xứng đáng nép sau vòng tay này, dựa vào lồng ngực rộng lớn này và nhận lấy sự bảo vệ từ y. Bất quá, chính Thiên Yết đã không cho nàng sự lựa chọn nào khác nữa ngoài việc bắm lấy nam nhân duy trì mạng sống, tìm đường trở về hoặc giết chết "Thiên Sát Lang" khôn khiếp!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Bạt tay

Lễ vật Kim Vương Gia dâng lên được Sur Từ đánh tráo bằng một chiếc hộp khác có cùng màu sắc, kiểu dáng đưa cho Cát Ngọc Vân, căn dặn: "Đừng để bọn họ biết nàng đang diễn tuồng, hiểu chứ?"

Cát Ngọc Vân cầm hộp phấn bằng sứ tinh tế từng chi tiết gập đầu, nàng chưa muốn chết, con của nàng cũng cần phải được sinh ra đời. Khi Sur Từ đi rồi, cũng là lúc Cát Ngọc Hương từ bên ngoài bước vào mang theo khuôn mặt vui vẻ hạnh phúc. Vừa nhìn thấy vị Tam Hoàng tỷ, cả người Cát Ngọc Vân liền dâng lên cảm giác ghê tởm, âm thanh rên rí ái muội đáng ghét kia vẫn còn vang vọng bên tai nàng.

Cát Ngọc Hương cảm thấy thần sắc của hoàng muội có phần bất ổn, bước chân khựng lại đứng ở cửa chưa có ý định tiến lại gần. Cho đến khi Cát Ngọc Vân bật cười: "Sao tỷ không bước vào đây?"

Cát Ngọc Hương phân vân giữa việc tiến tới và quay đi, nhưng Cát Ngọc Vân đã đứng phắt dậy đi đến cạnh nàng ta, kéo tay: "Muội đang đợi tỷ đấy! Ta có chút quà cho tỷ mang về Cát Bình Quốc này!"

Cát Ngọc Hương thấy bị kéo tay có chút không thoải mái, cơ thể hơi cứng ngắc, tuy thế vẫn nở nụ cười mỉm chỉ duyên dáng trên môi sánh bước cùng nàng ngồi xuống ghế. Cát Ngọc Vân giờ chiếc hộp gỗ khác to ra, bên trong liền xuất hiện một món đồ vừa nhìn đã biết đặc giá vô cùng.

Cát Ngọc Vân đưa cho Cát Ngọc Hương một lọ phấn bằng sứ tinh xảo, nhét vào tay nàng ta: "Đây là lễ vật của Kim Vương Gia rất quý, ta đang dùng một loại khác không tiện sử dụng thêm cho nên... ta tặng tỷ!"

Cát Ngọc Hương nghe nói đến hai từ "lễ vật" cao sang liền lắc đầu, khua tay ý bảo không nhận, đúng hơn là không thể nhận. Nàng không xứng để sử dụng những thứ xa xỉ này. Thật tiếc cho lòng tốt của hoàng muội, Cát Ngọc Hương nhón người đứng dậy, nàng ra hiệu phải rời đi. Phía Cát Ngọc Vân nào dễ dàng buông tha, dùng lực nhét hộp phấn vào tay nàng ta: "Tỷ vừa tới liền rời đi, Hoàng huynh không dám ăn hiếp ta đâu, cho nên tỷ cứ yên tâm ở lại chút nữa. Ta có nhiều chuyện muốn tâm sự với tỷ lắm!"

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Cát Thượng Bình ngoài cửa bước vào, chất giọng khàn khàn có chút nặng nề do men rượu: "Muội cần nghỉ ngơi, đừng làm loạn nữa!"

Nhìn thấy Cát Thượng Bình nắm khuỷu tay Cát Ngọc Hương lôi về phía mình, đôi chân mềm nàng ta hơi chau biểu tình cho việc đau đớn. Cát Ngọc Vân rất nhanh đứng dậy, tựa như hải tử tò vò về nững nự: "Lâu như vậy muội mới có cơ hội gặp lại hai người. Không thể ở cùng muội tâm tình một chút sao?"

Cát Thượng Bình chỉ tay ra ngoài: "Sắc trời đã tối rồi, muộn thế này còn muốn tâm tình điều gì nữa? Ngày mai đi, dù gì ta cũng chưa trở về Cát Bình Quốc vội."

"Hoàng huynh chắc chứ?" Cát Ngọc Vân biểu tình dò xét.

"Chắc!" Hắn nói như đinh đóng cột, cười cười rồi kéo mạnh Cát Ngọc Hương rời đi, ra đến cửa, chút âm thanh xì xào nhỏ, bắt quả Cát Ngọc Vân lại hoàn hảo thấu tóm được tất cả: "Chẳng phải ta đã dặn không được chạy loạn? Còn chạy đến đây? Để xem chốc nữa ta xử muội như thế nào! Nữ nhân không ngoan đáng bị phạt!"

Cả người Cát Ngọc Vân run lên, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Nàng nhìn xuống bàn, hộp phấn Sư Tử mang đến cho nàng vẫn nằm đó, còn phần lễ vật từ Kim Vương Gia đã trao tay cho Tam Hoàng tỷ, đừng trách nàng độc ác, trách thì trách hai người họ không thể hạ sinh nghiệp chủng. Nàng, cũng chỉ đang làm đúng với đạo lý thường tình. Sư Tử không hề đề cập đến phần hoa trong lọ của Kim Vương Gia quá nhiều, chỉ bảo nếu sử dụng thì không thể giữ lại hải tử, thế thôi!

...

Chát

Một bạt tay rơi xuống gò má trắng mịn, giữa không gian yên tĩnh vang lên âm thanh chói tai, nữ nhân ngồi trên ghế dường như chết trung tại chỗ.

"Không biết liêm sỉ!"

Bốn từ thoát ra từ đôi môi nhỏ xinh lại quá chói chua ngoa.

Bốn người còn lại ở đó, cũng bị một phen hú vía chưa kịp can ngăn đã xảy ra có sự.

"Người dám tát ta?"

Nữ nhân bị tát ôm má, đôi mắt lưng tròng đỏ hoe sắp khóc.

"Sao ta lại không dám đánh thứ lẳng lơ như ngươi!?"

Chát

Vừa nói xong, nàng lại hạ tay lên phía gò má còn lại, nữ nhân trên ghế bị tát đến xoay mòng, khuôn mặt đỏ bừng ôm má đứng phất dậy: "Ta cùng phò mã tương lai của ta ân ái thì có gì là lẳng lơ. Hay ngươi vốn ghen tỵ với ta, thứ tiện dân già mao!"

"Già mao!?"

Không khí từ lạnh chuyển sang nóng, bốn người bên dưới gồm ba nữ một nam nhanh như chớp chạy đến ôm chặt lấy hai người bùng bùng sát khí trước khi cuộc chiến khốc liệt xảy ra. Nữ nhân hung hăng kia chính là Bạch Dương, nàng bị Lâm Á Hân và Xứ Nữ ghì chặt, nhưng vẫn có thể vùng vẫy la hét: "Ta phải giết chết ngươi!"

Nàng giống như con cọp cái bảo vệ đàn con, gầm gừ xòe móng vuốt cùng răng nanh để bay đến chỗ nữ nhân kia cào nát cái bản mặt yêu nghiệt đó ra. Sau đó, dùng dao rạch nát mặt ả, cắt luôn cả cây gậy th* dưới thân tên nam nhân nhu nhược, không chung thủy kia.

Song Ngư với Nam Cung Mễ Tình ôm chặt Thiên Tử Ninh, nàng ta cũng đã đạt đến đỉnh điểm, tóc tai bù xù xòe mười móng vuốt muốn bóp lấy cổ Bạch Dương.

Nam Cung Mễ Tình khuyên: "Có gì nên từ từ nói chuyện!"

Xử Nữ đồng tình: "Đúng vậy, bình tĩnh chút nào!"

Bạch Dương hét inh ỏi: "Con khi khô, đừng đến đồ của bọn cô nương đây, đúng là chán sống rồi!"

Thiên Tử Ninh cũng đâu có vừa: "Thích thì chơi tay đôi này, nhào vô!"

Song Ngư chưa chừa, còn làm bộ đáng tựa tiểu phi tiểu: "Hai người nghe ta nói..."

Lâm Á Hân cau mày cắt ngang lời Song Ngư: "Tại tên nam nhân thói nhà người cả đấy!"

Bạch Dương liếc sang: "Đội ta xử xong ả lẳng lơ này rồi đến lượt người, đừng hồng còn nguyên vẹn đến cuối đời!"

Cảnh tượng Song Ngư bị thiến trở thành thái giám hiện ra trong đầu y khiến y nhảy dựng lên giành quyền lợi cho bản thân: "Này này, ta cũng là người bị hại!"

Cả Bạch Dương và Thiên Tử Ninh đồng thanh quát: "Bị hại cái con khi khô chết tiết nhà người!"

Xong, khung cảnh bị đóng băng vài giây, mọi người vẫn còn mơ hồ không hiểu việc gì vừa xảy ra thì Thiên Tử Ninh lại động hàm, hai má ran rát: "Ta giết người!"

Trong lúc lơ là mất cảnh giác Thiên Tử Ninh thoát khỏi vòng vây nhào đến chỗ Bạch Dương đưa tay bóp cổ nàng. Bạch Dương không kịp đỡ bị nàng ta đẩy ngã xuống sân nhà đau điếng. Thấy cô bị bóp ngạt, Bạch Dương cũng đưa hai tay bóp cổ Thiên Tử Ninh ngược lại thế là hai người ôm nhau lăn lộn dưới đất mấy vòng.

Trận chiến chỉ dừng lại khi có người thứ bảy bước vào: "Có chuyện gì vậy?"

Quần áo hai chiến sĩ dưới đất xộc xệch, đầu tóc rối nùi rũ rượi y hệt mấy tên ăn xin ngoài đầu thành. Chưa nói đến mặt mày xanh trắng tím đỏ lôm chôm chẳng ra giống ôn gì.

Người bước vào thu hút được sự chú ý từ mọi người kể cả hai kẻ nằm dưới đất, Thiên Tử Ninh bật khóc, ủy khuất đứng dậy chạy đến chỗ người ấy: "Hoàng huynh phải làm chủ cho muội, đòi lại công đạo cho muội! Muội bị người ta hạ nhục không còn thanh danh gì nữa, còn động thủ lên mặt người ta!"

Nàng ta trung bộ mặt đỏ ửng kèm theo mười dấu tay bên má, khóc lóc ỉ oai dưới chân Thiên Tử Hoàng. Còn Bạch Dương thì kiêu ngạo, ngang ngạnh từ trước đến giờ, không làm bộ làm tịch mình oan ức như Thiên Tử Ninh, nàng đi đến trước mặt Song Ngư thay vì Thiên Tử Hoàng, đưa tay lên cao.

Chát Chát...

Hai bạt tay giáng xuống đôi gò má hốc hác xanh xao yếu ớt kia, như gáo nước lạnh tạt lên mặt từng người, ai cũng đứng ngay như trời trồng. Thiên Tử Ninh vì thế mà ngừng nháo, ngơ ngếch nghiêng đầu khó hiểu.

"Bỉ ối!"

Chỉ hai từ thôi, hai từ ngắn gọn phun ra từ đôi môi nhỏ ấy lại mang theo cảm giác nặng nề chèn ép trái tim Song Ngư. Y chết sững nhìn nàng, không gian xung quanh lặng xuống đến mức âm.

"Từ nay, ta với người không còn bất cứ quan hệ gì cả!"

Nói rồi, Bạch Dương lướt qua đầu vai Song Ngư, hát vai y đầy khinh bỉ: "Cút khỏi mắt ta càng xa càng tốt! Thứ dơ bẩn!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Rất đối

Sau ba ngày yến tiệc kết thúc, khách khứa bắt đầu dời đi. Chỉ riêng Cát Thượng Bình vẫn còn ở lại chốn cấm cung. Đồng thời đoàn người của Thiên Tử Hoàng cũng dời từ phủ đệ của Kim Vương gia sang khách điểm nổi danh nhất Đông Thành để tiện bề sinh hoạt hơn. Song Tử cùng Kim Ngư trở về phủ chính Kim Vương Gia ở Bắc Thành. Kim Vương phu nhân tạm biệt tướng công ở Kinh Thành, vì lão ta còn có việc cần mưu tính nên chưa thể rời đi.

Đoàn người của Kim Ngư chẳng may bị đạo tặc bao vây, bọn chúng không những cướp tiền còn muốn bắt luôn người. Song Tử không thể bộc lộ một cường thế võ công ra ngoài, nàng cứ thế để mặc bọn chúng xô đẩy, trêu ghẹo.

Kim Ngư xông tới bảo vệ mẫu thân với nương tử, thế nhưng thân thể ốm yếu vô dụng chỉ cần một cước cũng đủ đá bay vài thước. Vậy mà hán vẫn cứ

thể xông lên cho dù bị đâm đá đến máu me đầy người, phun ra một ngụm huyết tương đỏ tươi vào mặt tên đối diện, Kim Nguu quát cường đứng dậy: "Các người... có biết... đang... động... đến..."

"Kim thiếu gia, bọn ta tất nhiên biết người là ai rồi! Haha..."

Mấy tên ở sau cười rôm rả, còn kẻ bị Kim Nguu phun máu vào mặt đang dùng tay lau đi những vết máu tanh tưởi, hắc tuyến nổi lên khắp trán.

Kim Vương phu nhân trông thấy nhi tử của bà ta bị đánh đến mức đứng không nổi, hơn hai mươi năm cuộc đời bà chưa từng quát hấn nói chi là dù đến đòn roi. Vậy mà...

"Các người... các người... dám dám..." Con tức giận hòa quyện vào sự sợ hãi khiến giọng nói bà ta the thé, cả người run bần bật. Bất quá lại giống như con thỏ không dám làm gì ngoài việc giương mắt nhìn.

Song Tử đứng cạnh căn chốt môi dưới, đến mức đường này... nàng không thể để việc này tiếp tục. Động đến nàng thì được, tuyệt nhiên không thể làm tổn hại đến người nàng yêu, bức bách nàng quên mất lời căn dặn của Tam Vương gia...

"Dừng lại!" Giọng nàng vang bồng giữa trời xuân mây trắng, vùng ngoại thành hoang vu bị lay động, chim muông vẫy cánh bay loạn khắp nơi.

"Người vừa lên tiếng sao mỹ nhân!?"

Kẻ cầm đầu cũng là tên bị phun máu lúc nãy đi đến trước mặt Song Tử, ngón tay bần thiêu hấn chạm vào chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng, nâng lên.

Song Tử liền hất mạnh tay hấn ra, trao cho hấn đôi mắt ngoan độc kèm theo lời cảnh báo: "Nếu còn muốn sống thì mau biến khỏi chỗ này!"

"Ha!" Tên cầm đầu thấy thế cười to, giễu cợt: "Ta không biến rồi sao? Dựa vào tiểu mỹ nhân đây... muốn đánh bại ta à? Hoang đường!?"

"Hừ!" Song Tử tức giận, nàng vốn không muốn động thủ nhưng chính hấn đã bắt nàng làm thế. Năm ngón tay nàng chau lại, từng đốt xương trên cơ thể như muốn gãy rời, có cái gì đó rất lớn đã cắm rễ từ lâu nay, giờ đã có dịp bộc phát.

Tên cầm đầu cũng đang chờ xem "tiểu mỹ nhân" trước mặt có thể làm điều gì thì Kim Nguu ở sau vô lực ngã nhào xuống đất, trán đập mạnh xuống phiến đá to mà bật máu. Hấn bị đánh tã toái đến thế chịu đựng được vậy cũng là kỳ tích rồi, trước mặt thấy Kim Nguu ngã xuống, người không ra người ma không ra ma, kiên nhẫn trong lòng Song Tử đạt đến đỉnh điểm, cơn thịnh nộ cuộn cuộn nổi lên, mái tóc dài bỗng trở nên tán loạn trong gió. Dưới ánh nắng mặt trời những sợi tóc trên đầu nàng bện nhọn đến kỳ lạ.

Mọi người đều đang ngây người trước dáng vẻ tà mị này thì "Phập Phập Phập" âm thanh như xé toạc cơn gió đang ủa đến, có cái gì đó phóng ra rất nhanh và nhỏ. Lập tức thân thể của đám đạo tặc thì nhau ngã xuống đất co giật, nơi lồng ngực trái bọn chúng bị những sợi tóc mỏng dính đâm xuyên qua, tơ máu chạy dọc theo sợi tóc hấp thụ vào cơ thể Song Tử.

Song Tử nhắm mắt lại, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy thoải mái đến nhường này, sức sống tràn đầy mãnh liệt.

Kim Vương phu nhân bị một màn trước mắt dọa cho xanh mặt lùi về ba bốn bước thì hai chân vấp phải nhau ngã nhào về sau. Đôi mắt bà ta mở to đến mức tròng trắng sắp lòi ra hết bên ngoài, hoảng hốt, sợ hãi liên tục đập chân lùi ra xa.

Song Tử không định giết những người thân cận, chi là hiện tại Kim Nguu đã bất tỉnh trời trăng mây gió còn không rõ thì biết cái gì chứ. Đám hạ nhân bị cột chặt tay chân, bíp mắt nhét giẻ rách vào miệng không dám cử động. Coi như lần này chính là cơ hội trả thù riêng đi!

Đám đạo tặc bị rút sạch máu, lớp da đen sần bên ngoài dán chặt vào bộ xương khô bên trong, chỉ sợ lực phủ ngũ tạng cũng chẳng còn. Song Tử bước từng bước đến gần Kim Vương phu nhân, đôi mắt nàng ánh lên sắc xanh huyền ảo, chứa đựng cả bầu trời lạnh lẽo cùng u uất. Đôi diện với vẻ thất thần vô hồn từ bà ta, nàng cảm thấy rất thỏa lòng. Nhưng điều này vẫn chưa đủ, cơn của nàng...

Nhớ đến việc bà ta đã làm, Song Tử vạn lần không thể buông tha.

Cơ hội tốt đến thế...

Ánh sáng chói chan từ mặt trời xuyên thấu qua những tán cây rậm rạp chiếu thẳng xuống thân thể Song Tử và Kim Vương phu nhân. Chiếc bóng hai người trải dài dưới lớp đất đá gồ ghề, kẻ đứng yên lặng người ngồi thần thờ, vài viên sỏi trắng lấp lánh phản chiếu lại ánh nắng gay gắt. Từ hai chiếc bóng xuất hiện vài cái bóng dài như đường chỉ, trong chốc lát những chiếc bóng dài ấy đâm xuyên qua lồng ngực người đang ngồi ngây ngốc dưới đất. Cái bóng ấy "hự" lên một tiếng rồi co giật rất mạnh, vô cùng mạnh, máu tươi phùng ra khắp nơi, khoả lấp lên những viên sỏi trắng, tô điểm thêm màu sắc quỷ dị đầy kích thích cho khung cảnh hiện tại. Bóng ngồi ngã xuống đất bất động, bóng đứng đưa tay, thè lưỡi liếm láp những gì còn sót lại từ bữa ăn thịnh soạn.

Nàng xoay người, khóe môi vẫn còn giương lên thích thú thì...

Kim Nguu đưa đôi mắt nặng trĩu nhìn nàng, hấn "ừ ừ" vài tiếng rồi tiếp tục bất tỉnh.

Song Tử nhìn Kim Nguu đang nằm phục dưới đất, trong lòng dâng lên những cảm xúc khó tả... nàng... cảm thấy vẫn còn đói... phải là...

Rất đói!

Chương 67: Người vẫn còn giận ta sao?

Song Tử bước đến thật gần người đang nằm đó, đôi tay nàng vươn ra, những sợi tóc chậm rãi uốn lượn tiến đến gần Kim Ngu. Đôi mắt xanh chỉ hiện lên tia thèm khát, nụ cười quái dị cứ như thể vang vọng cả đất trời. Ngọn tóc nhọn đến mức đâm xuyên qua da thịt ngọt lịm, không một tiếng la hét vang lên, dòng máu đỏ tươi đang dần được rút từ thân thể đó sang nàng.

Bỗng một nhánh cây rung lên phát ra tiếng thét dữ dội, nàng vội bịp chặt hai tai lại, mắt liền đảo liên hồi, những sợi tóc đang ghim vào người Kim Ngu vừa vụn vụn về trong hoảng hốt. Nàng sợ hãi đến mức tức khắc biến mất.

Việc gì đã làm Song Tử sợ hãi lẫn trốn đến như vậy?

Từ xa một cặp nam nữ bay đến, cành cây lung lay vừa rồi liền biến thành mũi tên lao thẳng vào không trung đuổi theo Song Tử. Mặc dù khu rừng dường như đã tĩnh lặng không còn nhìn thấy bóng dáng Song Tử nữa, nhưng..

Phụt!

Mũi tên xé gió xuyên qua ngực phải Song Tử, nàng đương núp sau một thân cây to. Trước mắt thấy hai người kia ngày càng thu gọn khoảng cách, Song Tử chỉ còn một cách chính là dùng hết sức lực nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Máu Song Tử nhỏ xuống đất một mảnh xanh trắng trong thoáng chốc hóa thành Bách Liên Hoa, loài hoa xinh đẹp này lại có thể...

Cả hai người họ dừng lại trước những đóa Bách Liên Hoa đang tỏa ra mùi thơm dịu dịu, nam nhân ấy cũng Kim Ngu, còn nữ nhân kia ngồi xổm xuống đưa tay ngắt một đóa hoa đưa đến mũi người: "Bách... Liên Hoa?"

Đôi mắt nàng ta mở to hết mức có thể vì kinh ngạc, đây chính là Bách Liên Hoa, loại hoa dường như chỉ có trong truyền thuyết?

"Bách Liên Hoa là gì?"

Nữ nhân không trả lời chỉ vội hái hết những bông hoa ở đó cho vào túi thơm: "Mau đưa hân trở về Đông Thành trước khi mất máu đến chết!"

"Còn Kim Vương phu nhân?" Nam nhân lên tiếng hỏi:

Nữ nhân nhếch nhếch một bên môi: "Bị lợn rừng ăn mất xác rồi!"

Nam nhân hé môi định nói gì đó nhưng rồi lại thôi...

"Còn hân?"

"Tạm thời giữ hân ở Lưỡng Bằng trước đã!"

...

Hội Quán Lưỡng Bằng cư ngụ tại con hẻm nhỏ trong Đông Thành.

Hội Quán Lưỡng Bằng được mở ra cho các anh hùng đại hiệp nghỉ ngơi, tá túc, và cũng là nơi cho các ma đầu giáo phái muốn mua chuộc thông tin mật ở bất cứ nơi nào. Người ta chỉ biết bà chủ Hội Quán rất đẹp, người trong giang hồ chẳng ai rõ thông tin người này ngoài cái tên Lưỡng Bằng. Nàng ta ở đây không hại ai, có tiền có thông tin có chỗ ngủ, không tiền thì có thể uống chén trà ăn vài cái mần thầu rồi rồi đi không tính phí. Mua thông tin ba lần liền được cấp thẻ hội viên. Ưu đãi chính là miễn phí ăn uống, ngủ nghỉ ở phòng thượng hạng một tháng dành cho hai đến bốn người.

Sự xuất hiện của ba người làm cho Lưỡng Bằng có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh sắc mặt liền quay trở về như trước, tĩnh lặng tựa gương. Khóe môi nàng nâng lên, niềm nở tiếp đón: "Hoa Mộc Di, đã lâu không gặp người!" Nàng quay sang hai người bên cạnh Hoa Mộc Di, "Đây là... Tam Vương gia? Kim đại thiếu gia?"

Hoa Mộc Di nào có thời gian để ôn lại chuyện xưa: "Ta cần căn phòng bên dưới mặt đất, được không?"

"Dĩ nhiên là..." Lưỡng Bằng cười mỉm: "Được!"

Lưỡng Bằng gọi tiểu nhị tiếp đón những vị khách quý ghé sang hội quán, một phần khác chính là cố tình dời sự chú ý của họ đi nơi khác.

Hoa Mộc Di sau khi cho Kim Ngưu nằm gọn trên chiếc giường đá, nàng nhờ Lưỡng Bằng tìm đại phu giỏi cũng như kín tiếng nhất Đông Thành mà nàng ta quen biết. Đúng như lời đồn, việc gì có thể làm khó bà chủ Lưỡng Bằng cơ chứ? Chỉ vài khắc sau đó vị đại phu nhìn có vẻ khá giỏi về y thuật lại còn quen đường trong mật thất tối tăm này, lão di chuyển nhanh chóng đến nơi Kim Ngưu hôn mê. Bắt mạch kê thuốc các thứ, lão từ đầu đến cuối không hề môi nửa lời. Hoa Mộc Di nhìn theo còn chưa hết bất ngờ này liền đến bất ngờ khác. Dược liệu được sắc cực kỳ nhanh, chuẩn, cả máu mà đại phu yêu cầu cũng có. Nữ nhân mang theo dòng máu phù hợp bị bịt chặt mắt bằng dải lụa trắng, nàng ta run rẩy cho đến khi Lưỡng Bằng ghé vào tai nàng ta thì thậm gì đó rất nhỏ. Nàng ta dần bình tĩnh không còn run nữa, gật đầu đồng ý cho cuộc hiến máu được phép bắt đầu.

Tam Vương gia cần phải trở về hoàng cung trước khi có người nghi ngờ về sự biến mất của y, Hoa Mộc Di gật đầu bảo: "Ồ đây đã có ta lo liệu, người cứ việc quay về trước. Ngày mai chúng ta cùng đi tìm Song Tử!"

Khi Tam Vương gia đi rồi Lưỡng Bằng quay sang Hoa Mộc Di: "Có thể đến phòng ta một chút không? Ta muốn ôn lại chuyện cũ với người, dù gì cũng lâu rồi chúng ta mới có dịp gặp lại nhau như thế này!?"

"Ừ!" Hoa Mộc Di cùng Lưỡng Bằng đi đến phòng ngủ nàng ta.

Lưỡng Bằng khép chặt cánh cửa lại, căn dặn tiểu nhị và gia nhân: "Không có việc gì quá gấp gáp, tuyệt đối đừng làm phiền đến ta, nay ta cùng bằng hữu xưa có nhiều thứ để ôn lại!"

Lệnh nàng đưa ra ai dám cãi lại, tất cả chỉ biết cúi thấp đầu, hô: "Đã rõ!"

Khi cánh cửa khép lại, bên trong liền vang lên những tiếng đồ vỡ, ngã đụng, rơi rớt khắp nơi. Bên ngoài ai cũng vã cả mồ hôi lạnh, tưởng tượng một trận ác chiến đao gươm bên trong nào ngờ...

Lưỡng Bằng lao đến Hoa Mộc Di nhanh đến mức nàng không kịp trở tay, nàng ta ôm lấy Hoa Mộc Di thật chặt, đôi gò bồng siêu khủng cứ như muốn ép chết Hoa Mộc Di ngay tại chỗ. Hoa Mộc Di đưa tay xô nàng ta ra thì nàng ta lại càng níu chặt hơn: "Người vẫn còn giận ta sao?"

"Ừ... ừm..." Hoa Mộc Di định lên tiếng phản bác thì Lưỡng Bằng đã dè chặt lấy môi nàng bằng môi mình, nút lấy đôi môi Hoa Mộc Di đến sưng tấy, đôi tay tùy tiện lột bỏ y phục trên người Hoa Mộc Di. Nàng ta rời khỏi môi nàng, yêu mị đẩy nàng ngã xuống giường trức: "Hôm nay cho ta cơ hội được chuộc lỗi nhé!"

Hoa Mộc Di im lặng cắn chặt môi dưới, đôi mắt tròn ngược nhìn nữ nhi cùng đôi ngực khủng trước mặt. Mùi vị "người cũ" đúng là... khó cưỡng..

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Yêu đan vậy máu nhuộm đỏ Bắc Thành

Ba ngày sau.

Sau khi yêu đan của Song Tử vậy máu, Kim Ngưu cũng từ mộng cảnh bước ra. Hắn như người vô hồn cứ mãi nhìn vào bóng đêm vô tận, không hiểu bản thân đang trong hoàn cảnh nào, vì sao? Tất cả những gì diễn ra bấy lâu nay như một giấc mơ dài, đến lúc tỉnh lại mới biết đó là ác mộng.

Song Tử quyền rũ hẳn bằng yêu đan, trái tim hắn lúc ấy tưởng chừng đã thật sự học được cách yêu thương, trân trọng nàng. Nào ngờ, tất cả cũng chỉ là một màn kịch đầy giả dối, hạ màn rồi, sót lại toàn những nỗi khinh bỉ, oán hận đang tích tụ rồi lớn dần. Chính mắt hắn thấy Song Tử giết chết mẫu thân không chút thương xót, nụ cười ác độc còn văng vẳng bên tai. Kim Ngưu chớp mắt, xung quanh vẫn là một bóng đêm dày đặc được bao phủ bởi cái lạnh thấu xương từ bên dưới nền đất bằng phẳng. Hắn có thể nghe được tiếng con trùng bò khắp nơi, thậm chí đang tiến đến gần. Có con chuột gặm cổ tay áo Kim Ngưu, hắn cũng lười nhấc tay lên để đuổi con chuột bẩn thỉu ấy đi. Trong hắn giờ đây... chẳng còn tồn tại chút gì gọi là sức sống nữa...

Hoa Mộc Di, Tam Vương gia cùng nhau đi tìm tung tích Song Tử, nhiều ngày rồi vẫn chưa rõ chút manh mối nào từ nàng. Vậy mà, dùng một cái tin tức Bắc Thành đổ máu, sinh linh đồ thần, tiếng khóc thét thấu tận trời xanh khiến mưa to sấm chớp liên tục giáng xuống.

Khi hai người bọn họ đến nơi, Bắc Thành đã thành một bãi tha ma chất chồng đầy xác chết.

Một số người vẫn còn sống chạy vào rừng, lưu lạc khắp nơi.

Xử Nữ đứng ngồi không yên trong hậu viện, nàng cực kỳ lo lắng cho thân mẫu ở Tham Quán, đến giờ vẫn chưa nghe được gì từ bà. Lâm Á Hân bên cạnh cũng quýnh đít cả lên, Kim Gia Đông Xương chẳng phải vừa về Bắc Thành cách đây một ngày?

Bảo Bình tìm đến sau khi nghe tin tức kinh khủng xảy ra ở Bắc Thành, ắt hẳn Xử Nữ hiện tại rất lo lắng. Hai hôm trước y vừa mới quỳ gối dưới chân nàng tạ lỗi, nàng cười bảo: "Âu cái gì cũng có lý do của nó, chàng cứu người là việc tốt, ta sớm muộn cũng phải thuận theo mà trở thành tú nữ. Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa. Chỉ mong rằng ta với chàng vẫn là bằng hữu tốt!"

Lúc đó Xử Nữ còn cười, khuôn mặt chẳng vương vấn chút tình ái đối với y, trong lòng Bảo Bình cũng nhẹ nhõm phần nào. Chỉ là hôm nay... gương mặt

ấy...

Dù nàng đang rất lo lắng nhưng vẫn giữ đúng phép tắc lễ nghi, nhã nhặn cùng Bảo Bình hỏi thăm thăm ba câu thăm tình. Bảo Bình trấn an:

"Tam Vương gia có lẽ đã đến Bắc Thành rồi, sớm sẽ gửi thư mật báo cáo về thôi. Nàng đừng nghĩ nhiều ảnh hưởng đến thân thể."

Xử Nữ cắn môi dưới: "Đa tạ vì đã nghĩ cho ta!"

"Hoàng Thượng có căn dặn ta đến đây bầu bạn với nàng!"

"Thật sao!?" Xử Nữ hơi ngạc nhiên hỏi, ai lại cho phép tình cũ cùng thế thiếp mình hàn huyên tâm tình, huống hồ người đó còn là Vua một nước?

Bảo Bình gật đầu, tâm ý Sư Tử y hiểu chứ, tuy chỉ là một đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi lại phải gánh vác cả giang sơn trên vai. Bảo Bình cũng biết Sư Tử đang đối diện với cuộc chiến ngầm trong hoàng cung lúc này, có khi sẽ chẳng giữ nguyên vẹn được mạng sống đến cùng...

Ngày hôm đó, Loa Cổ Đông Thành Khang Vương Quốc mang theo một màu u ám tang thương.

Ngày hôm đó, Bắc Thành Khang Vương Quốc máu chảy thành sông, oán khí mịt trời.

...

Cự Giải ngồi tựa một cành cây khô trong phòng, nay không có nắng nhưng nàng chẳng muốn ra ngoài. Cốt Dạ và Ma Kết từ bao giờ đã biến mất biệt, tỷ muội nàng khó khăn lắm mới trùng phùng vậy mà không một lời nào tên Cốt Dạ ấy lại mang nàng ấy đi đâu chẳng rõ.

Thiên Tử Hoàng mang theo một giỏ táo đỏ đặt trước mặt Cự Giải, đôi mắt nàng khẽ động: "Táo?"

"Ta vừa đi hái cùng Mễ Tinh..." Y vừa nói vừa khẽ liếc mắt xem biểu tình trên gương mặt Cự Giải thế nào, vậy mà nàng vẫn như không, y cảm thấy có chút chạnh lòng thất vọng, phất áo ngồi xuống cạnh Cự Giải: "Nàng ấy cứ vùi mãi nên ta không còn cách nào khác!"

"Ừ, Mễ Tinh..." Cự Giải tự có suy nghĩ riêng cho mình, nàng vốn không ích kỷ đến mức ghen ghét mù quáng, bởi vì nàng biết nàng không xứng với Thiên Tử Hoàng, ngay cả khi đứng bên cạnh y: "Là một cô nương tốt, nàng ta rất thích người!"

"Hừ!" Tự dưng Thiên Tử Hoàng cảm thấy bức bối hơn bao giờ hết, đứng ra là hờn giận: "Đúng vậy, nàng ấy rất tốt còn nấu cho ta vài món ăn dù mùi vị khá tệ. Dầu vậy nàng ấy thân vẫn là một công chúa cảnh vàng lá ngọc."

Thiên Tử Hoàng muốn khích Cự Giải khiến nàng phải nổi cơn ghen, ghen đến mức lồng lộn, tan bành như Thiên Tử Ninh và Bạch Dương. Nhưng Cự Giải kiên định một cách khó chịu, cứ như muốn bắt lửa đốt hết mớ rom.

"Đấy, người cũng nên cho Mễ Tinh cơ hội, ta tin chắc hai người sẽ thật sự sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long đấy!"

"Được thôi!" Thiên Tử Hoàng đẩy giỏ táo qua Cự Giải, y đứng phắt dậy, mặt than đi thẳng ra ngoài đến mức không thèm ngoái đầu nhìn lại. Giận thật rồi!

Cự Giải nhìn bóng Thiên Tử Hoàng khuất dần mới phì cười. Dáng vẻ này đúng là cực phẩm, chẳng biết bao giờ mới được nhìn thấy lần nữa. Cũng nhờ trêu chọc Thiên Tử Hoàng mà những ngày trôi qua đối với nàng không nhàm chán, phải gheo y đến mức lật bàn đá ghế mới chịu buông tha đôi chút.

Cười một chốc, Cự Giải lại trở về như trước, chuyện ở Bắc Thành nàng có nghe qua rồi. Chỉ là thế giới này không phải nơi của nàng, nhà của nàng, mọi người xung quanh không quá thân thuộc với nàng. Sớm muộn gì nàng cũng trở về và quên hết tất cả mọi chuyện diễn ra ở đây thôi. Cho nên... nàng cũng không bận tâm có bao nhiêu cái Bắc Thành bị tàn sát...

Bỗng Cự Giải giật bản mình...

"Từ khi nào..." Nàng đưa tay sờ môi dưới, đôi mắt ngờ nghệch, một luồng suy nghĩ chợt xoẹt qua trong đầu rồi giữ như in nơi đó: "Ta lại trở nên nhẩn tâm đến thế!?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Muốn dừng lại chỉ còn cách...

"Muốn dừng lại chỉ còn cách..." Tam Vương gia bên cạnh Hoa Mộc Di ngập ngừng nói:

Hoa Mộc Di đang trong lúc cấp bách, quay sang Tam Vương gia như quát vào mặt y: "Đó là?"

"Hừ!" Tam Vương gia nhìn nàng bằng nửa con mắt, nữ nhân này bản tính chẳng có chút dịu dàng gì cả: "Phải giết nàng ta!"

"Giết!?" Hoa Mộc Di mở to mắt, giết Song Từ ư? Làm sao có thể được chứ? Về mặt không đành lòng, Hoa Mộc Di đưa đôi mắt đau thương nhìn y: "Phải có cách khác chứ?"

"Không thể!" Tam Vương gia kiên quyết lắc đầu: "Ngay từ ban đầu ta đã nói, tuyệt nhiên không được dùng sức mạnh của Mộc Tinh để hại người, yêu đan vậy máu. Song Từ không những trở nên cuồng loạn thêm thường giết chóc, uống máu... mà còn muốn trên thân nam nhân hút hết dương khí của họ. Nàng ta vốn dĩ không thể cứu được nữa rồi!"

Hoa Mộc Di im lặng, đây là lỗi của nàng. Vì ngay ban đầu nàng đã kéo Song Từ vào việc này, nếu người nhận yêu đan đó là một kẻ khác... có lẽ sẽ không xảy ra sự tình như hôm nay.

...

Bắc Thành Khang Vương Quốc.

Nơi đây từng náo nhiệt, đông đúc đến mức người ra người vào chen chân, đụng vai. Thế mà hôm nay tường thành vắng lặng không bóng người, sương mù bao quanh khắp Bắc Thành, chỉ cần đứng bên ngoài cũng đủ ngửi thành mùi tanh tươi của máu. Hoa Mộc Di và Tam Vương gia hơi cau mày, dù mùi máu rất đậm, nhưng đối với người chuyên giết chóc, kẻ chinh chiến sa trường bao năm thì đây có là gì. Chỉ là đám lính đi sau bất giác không tự chủ được mà đưa tay lên che mũi, cái mùi này kinh khủng đến mức khiến người cứng cỏi lắm cũng phải nôn ọe.

Bước chân Hoa Mộc Di hơi nặng nề, nàng không biết phải đối diện với Song Từ như nào nữa.

Từ trong kiểu xe, Kim Ngưu bước ra cùng khuôn mặt vô hồn, mùi máu thật tanh giống như hương vị khó nuốt trong miệng hắn lúc này. Răng cắn vào môi dưới, cắn mạnh đến máu chảy thành dòng, một dòng máu tươi đỏ thẫm.

Có lẽ vì hương thơm từ máu Kim Ngưu đã đánh thức giác ngủ của Song Từ. Sương mù càng lúc càng dày đặc, Tam Vương gia cảm nhận được sự đe dọa nguy hiểm đang tiến đến gần, y đưa tay ra hiện đám lính đằng sau xếp thành tấm lá chắn vững vàng phía trước. Hoa Mộc Di nắm lấy bả vai Kim Ngưu, một đám người từ từ tiến vào Bắc Thành Khang Vương Quốc.

Đúng như những gì Tam Vương gia cảm nhận, Song Từ rất nhanh xuất hiện trước mặt họ. Nàng bay lơ lửng trên không, khuôn mặt xuất hiện rất nhiều đường chỉ xanh, không giống hình thù của mạng nhện, giống với rễ cây hơn, và mỗi lúc nó càng đậm hơn che kín cả khuôn mặt vốn thanh tú. Song Từ bẻ cổ phát lên tiếng "răng rắc", đôi môi nâu đất hơi hé để lộ những chiếc răng vẫn còn dính máu và vài mảnh thịt.

Kim Ngưu ngẩng đầu ngược mắt nhìn nàng, người mà hắn từng nghĩ rằng trái tim đã bị nàng giam cầm. Rồi hình ảnh nàng giết chết mẫu thân hắn hiện ra trước mặt, mọi yêu thương biến thành mây khói hòa vào đám sương mù đang dần dày đặc hơn. Song Từ cũng va phải đáy mắt Kim Ngưu, bỗng tìm nàng nhói đau, trong đôi mắt ấy, cái nhìn ấy chỉ tràn ngập hận thù. Kim Ngưu đưa tay vào bên trong ngực lấy ra một nửa mảnh phi thủy cá chép quen thuộc. Hắn nâng lên cao để cho nàng thấy rõ. Hoa Mộc Di cùng Tam Vương gia trước sau im lặng, vì họ biết bên trong thân xác tội lỗi ấy, Song Từ thiện lương, si tình vẫn còn hiện diện. Chỉ là yêu đan quá mạnh điều khiển tâm trí khiến nàng trở nên mất kiểm soát rồi dần biến mất.

Một sợi tóc của Song Từ vươn dài luồn vào tay áo mình lấy ra mảnh còn lại, đôi mắt xanh biếc bỗng dịu đi để lại một mảng đen tối. Nàng đang cố hiểu những điều này mang ý nghĩa gì? Cho đến khi một tên lính làm rớt chiếc khiên của hắn. Tiếng động lớn đã động đến tâm thức Song Từ, nàng rú lên một tiếng điếc tai, những sợi tóc điên cuồng bay loạn trong không trung. Đôi mắt dần trở lại với màu xanh, ngọc bội rơi từ không trung xuống đất vỡ ra từng mảnh nhỏ...

"Nàng ấy..."

Hoa Mộc Di biết không lành liền nắm lấy bả vai Kim Ngưu đẩy ra phía sau lưng mình, Tam Vương gia hô to: "Bây trận!"

Vì những sợi tóc sẽ vươn đến vị trí tim của bọn họ cho nên đám binh lính liền kết khiên thành một lá chắn vững chắc không một khe hở. Bên trên những tấm khiên phát ra từng tiếng "choang choang" do bị tấn công quyết liệt. Song Từ đang dùng hết sức để tóc xuyên qua đồng khiên nhưng bất thành. Nàng là rế lên từng âm, lần này là thứ âm thanh rất kỳ lạ.

Mặt đất rung chuyển, nứt ra thành từng mảnh nhưng những tấm khiên vẫn rất kiên cố chống trả lại sự tấn công bên trên, chân đứng trụ để không té trước con địa chấn mãnh liệt. Bên dưới mặt đất xuất hiện tầng tầng lớp lớp rễ cây không lồ đã cắm rất sâu từ rất lâu, chúng quắp vào chân của từng người rồi kéo họ đi khắp hướng. Tiếng la hét vang lên khắp đất trời, Bắc Thành Khang Vương Quốc lại một lần nữa ngập trong mùi máu tanh tươi. Tam Vương gia trước khi bị cuốn đi đã kịp căn dặn: "Không được nhìn thẳng vào mắt nàng ta!" Rồi bóng Tam Vương gia cũng mất hút trong đám sương mù.

Hoa Mộc Di vẫn cứng cỏi giữ Kim Ngưu an toàn bên cạnh mình, nàng đưa kiếm đứt khoát từng nhát chém đứt những cái rễ cây to oằn mình muốn bám vào thân thể hai người, không để mất va vào mắt Song Từ. Kim Ngưu trước sau không nao núng, hắn ngược mắt nhìn nàng. Tam Vương gia bảo nàng có thể điều khiển trí óc con người qua ký ức? Tạo nên một viễn cảnh mơ hồ để họ bị cuốn theo, bị biến thành con rối, rồi chết dần? Vậy thì... hãy nhìn những ký ức của bọn họ đã từng... có phải nàng cũng muốn thấy chúng không?

Trong lúc hỗn loạn Hoa Mộc Di một mình bảo vệ hai người đủ một rồi, Kim Ngưu còn chủ động cho Song Từ thôi miên...

Bỗng những cái rễ cây dừng lại, đứng yên trong không trung, dưới mặt đất, tiếng la hét chấm dứt chỉ còn lại âm thanh kiếm va vào rễ cây, từng người thoát khỏi sự vây hãm khốc liệt.

Hoa Mộc Di khó hiểu quay quanh quan sát mọi thứ, đề phòng nguy hiểm bất chợt nhào đến. Nhưng Kim Ngu cùng Song Tử ánh mắt giao nhau đều bất động..

Tam Vương gia sau khi thoát khỏi liên tìm hướng chạy như bay đến chỗ Hoa Mộc Di, y có chút kinh ngạc. Đưa tay bịt miệng vết thương đang không ngừng phun máu trên vai, y cố chống đỡ cơ thể nặng nhọc qua thanh kiếm mảnh mai. Thấy Tam Vương gia bị trọng thương do rễ cây đâm xuyên qua vai trái, Hoa Mộc Di tiến đến giúp y đứng vững: "Bọn họ..."

Tam Vương gia cười lớn vì nhìn thấy cơ hội, biểu tình có chút đắc ý: "Chúng ta phải nhanh chóng tiêu diệt Song Tử, hiện tại nàng ta đang bị mắc kẹt trong trí óc của Kim Ngu rồi!"

"Bằng cách nào!?" Hoa Mộc Di hỏi, dù nàng biết phải giết Song Tử, nhưng phải đánh vào đâu?

Tam Vương gia chỉ vào trái tim Song Tử: "Yêu đan đang nằm nơi đó, phải lấy yêu đan ra đồng nghĩa giết chết nàng ta!"

Hoa Mộc Di chần chừ, nàng không nỡ ra tay, dù gì đây cũng là người mà nàng từng rất yêu thương, đến bây giờ vẫn thế. Sao nàng có thể giết chết đứa trẻ do chính tay mình cu rư mang chăm sóc cơ chứ?

Tam Vương gia biết Hoa Mộc Di không thể, y cay độc nghĩ rằng: "Ta biết ngươi không thể... nhưng ngươi có nghĩ đến viễn cảnh nàng ta bị nhốt trong thân xác đó sống không bằng chết. Nếu như vậy, sao không giúp nàng ta giải thoát. Đổi lại... nếu đó là nương tử ta..." Tam Vương gia như dồn hết tất cả sự nhẫn tâm vào lời nói của mình: "Ta cũng phải giúp nàng, vì nàng vì ta, vì rất nhiều người vô tội khác nữa!"

"Ta..."

Lời Hoa Mộc Di chưa kịp thốt lên thì thanh kiếm trong tay nàng đã bị đoạt mất, một tiếng "phập" vang lên cực kỳ nhanh chóng, dứt khoát. Song Tử từ khi nào đã đứng trên mặt đất, thanh kiếm xuyên qua tim nàng khiến yêu đan tổn thương không ngừng tìm đường trốn khỏi đó. Kim Ngu một tay ôm lấy Song Tử, một tay vẫn còn nắm chuôi kiếm rất chặt, đáy mắt y yên bình phẳng lặng như làn nước không gợn sóng phản chiếu lại hình ảnh của nàng.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Tự mình đa tình

Ai cũng bất ngờ trước hành động đó của Kim Ngu, hấn ra tay một cách dứt khoát khác với dáng vẻ bất cần, ảm đạm bao ngày qua. Đôi mắt hấn bấy giờ không ai nhìn thấu rõ tâm tư, duy chỉ một mình nàng..

Song Tử đưa tay vuốt ve bờ má quen thuộc, đôi ngươi nàng đã không còn xanh nữa, giờ đây là nàng, là Song Tử si tình phát gốc... Chẳng ai rõ Kim Ngu đã cho nàng thấy gì, và nàng đã cho hấn thấy gì... Khóe môi rỉ máu, Song Tử nhẹ buông lời thì thào như sắp tắt lịm đi: "Xin lỗi, hẹn kiếp sau ta..."

Giọt lệ nóng hổi lăn dài trên má, nàng "hự" một tiếng, cơ thể buông thõng, mắt nhắm nghiền. Được chết trong tay người mình yêu... cuối cùng Song Tử cũng có thể mãn nguyện xuôi tay mà ra đi thanh thản... thế nhưng những người nàng đã giết, liệu họ có được ra đi nhẹ nhàng như cách nàng rời đi không?

Yêu đan bị tổn thương tìm cách trốn thoát khỏi cơ thể Song Tử chẳng may đã bị Tam Vương gia khống chế, dùng chiếc bình quý của Song Thương giáo thu phục, giam giữ. Sương mù xung quanh dần tan cũng giống thân xác của nàng, dần dần tan thành làn khói hòa vào sương mù rồi biến mất giữa không trung. Hoa Mộc Di như chết cứng tại chỗ, nàng khuyu gói khi bóng hình Song Tử hoàn toàn rời khỏi thế gian, chẳng phải nàng đã dặn Song Tử phải hạnh phúc sống tiếp quãng đời còn lại hay sao? Chẳng phải nàng đã trả tự do cho Song Tử, cho nàng ấy một đời bình an bên cạnh Kim Ngu? Thế tại sao?

Thời gian và không gian như dừng lại, Kim Ngu vẫn giữ chuôi kiếm trong tay, dáng vẻ đờ lầy Song Tử chưa hề động đậy hay nao núng. Sương mù tan hết rồi, Tam Vương gia mới nhìn rõ người dân vô tội nằm la liệt khắp Bắc Thành, chỉ còn đều chưa ai bị giết cả, họ chỉ đang bị thôi miên bay bổng trong thế giới do Song Tử tạo ra. Không một ai bị giết, mùi máu mọi người ngửi được cũng như nhìn thấy khắp nơi là của đàn bò, heo, gà,... Song Tử nàng ấy... không hề giết những người vô tội, nàng vẫn luôn là nàng, chỉ là ai sẽ hiểu cho nàng đây? Vì trong mắt họ Song Tử chỉ là một đứa trẻ mồ côi, một nô tì dơ bẩn được gả vào phủ Kim Vương gia để giải hạn, một nương tử không được yêu thương, một nữ nhân bị ruồng bỏ xem thường..

Chẳng ai thật sự quan tâm cảm xúc của nàng cả, họ chỉ biết nghĩ cho họ, kể cả Hoa Mộc Di, kể cả Kim Ngu... không một ai thật sự hỏi: "Nàng thích điều gì?", không một ai cả...

...

Sau ngày hôm đó, Kim Ngu rời khỏi Bắc Thành Khang Vương Quốc, không ai biết hấn đi đâu, hấn cũng không nói lời từ biệt cứ thế bỏ mặc tất cả mà đi. Có người đồn rằng hấn đã tự tử chết theo nương tử, có kẻ độc mồm độc miệng bảo hấn luyện yêu đan để hồi sinh "yêu nghiệt" kia rồi sau đó tiêu diệt hết tất cả loài người.

Chỉ có Tam Vương gia, người cuối cùng gặp Kim Ngu trước khi hân biệt vô âm tích.

"Người có chắc chứ?" Tam Vương gia đưa cho hân một bầu rượu.

Kim Ngu không nhận, cười nhạt: "Phụ thân muốn lật đổ triều chính, mẫu thân bị giết, nương tử thì... thế gian này đúng là một vở tuồng tang thương."

"Vậy người dự định sẽ đi đâu?"

Kim Ngu lắc đầu: "Đi về cuối chân trời!"

"Có gì ở đó à?" Tam Vương gia nốc một ngụm rượu, ngà ngà hỏi:

Kim Ngu mím nhẹ bờ môi rồi cong lên tạo thành hình chữ "a" được nổi buồn: "Một cuộc hẹn."

Chỉ thế thôi, Kim Ngu rời đi sau đó, Tam Vương gia cũng chỉ biết lắc đầu. Đến cuối cùng, lòng có hình bóng người, thì ái tình đã hóa hư vô.

...

Kim Ngu đi bộ thay vì xe ngựa hay ngựa, hân muốn biết cảm giác mệt nhọc khi bước bằng đôi chân của mình. Giày của hân sòn đế, thế là Kim Ngu mang ra từ túi một đôi hài mới, trước ngày Song Tử rời đi, nàng đã may cho hân một đôi để dự phòng hân phải đi xa, không ngờ hôm nay lại có dịp sử dụng.

Đôi hài rất vừa chân, mang rất êm nữa.

Đưa tay sờ lên chiếc vòng vẫn còn trên cổ tay, hân nhìn thấy được vài sợi tóc đen bên trong hơi chìa ra ngoài. Bất giác Kim Ngu bật cười: "Đội ta đấy, đừng có bỏ đi chơi đâu đó, ta hết sức để chạy theo nàng rồi!"

Nói rồi hân dừng lại một cửa tiệm nhỏ, mua hai ba chiếc màn thầu, hai bầu nước rồi tiếp tục rời đi. Vừa đi hân vừa nói gì đó trong miệng còn cười tủm tỉm một mình, người qua đường đôi lúc sẽ ngoái đầu lại nhìn hân như kiểu: "Đầu óc hân bị hỏng à?"

Hoa Mộc Di vẫn luôn thắc mắc thời điểm hai đôi mắt họ giao nhau, đã có chuyện gì diễn ra?

Thật ra Kim Ngu cho Song Tử thấy thời gian hân và nàng hạnh phúc bên nhau, mua một chiếc túi thơm, giúp nàng chải tóc, khắc tặng nàng chiếc trâm cài, ngồi đặt trước tên cho hài tử. Hân ôm lấy nàng, cùng nàng ân ái, rồi cả khi nàng giận hờn tìm hân cũng nhói đau. Kim Ngu còn cho Song Tử thấy viễn cảnh mà hân đã từng vạch ra, một mái nhà nhỏ, một vườn rau tươi... có nàng có hân và những đứa con của hai người, chúng vô tư hồn nhiên chạy nhảy đùa giỡn xung quanh. Trước sân nhà là một con sông dài, còn có những dãy núi cao chót vót, rừng vàng biển bạc, hàng cây xanh mướt ở tận tận xa xôi. Không có kẻ hầu người hạ, không có xô bồ chen chúc như Bắc Thành, bình dị yên ả. Hân nắm tay nàng hạnh phúc đến lúc đầu bạc răng long. Cuối chân trời, Kim Ngu trao cho Song Tử một nụ hôn ngọt ngào, đầu tựa vai nhau nhắc lại chuyện xưa cũ.

Còn Song Tử nàng chỉ có thù hận, cô đơn, lo lắng, sợ hãi và hoảng loạn. Nàng cho hân thấy những lúc nàng đứng sau cánh cửa to nhìn hân cùng nữ nhân khác ân ái. Rồi lúc nàng được gả cho hân, hân cũng chưa từng nghĩ đến nàng. Song Tử buồn tủi vì bị khinh thường, rồi mẫu thân hân tàn nhẫn độc ác đến mức giết chết con của nàng. Bao nhiêu đau đớn cứ dồn dập lẫn tới, nàng sợ hân sẽ phát hiện tình yêu hân dành cho nàng chỉ là một viễn cảnh không có thực. Tình yêu trong nàng càng lớn thì áp lực càng dâng lên, cũng như lúc nàng giết mẫu thân hân. Trong lòng đã không còn kiềm chế được con thịnh nộ nữa...

Nàng thốt lên: "Chỉ do ta, tự mình đa tình!"

Hân ôn nhu đáp lại nàng: "Nàng chưa bao giờ tự mình đa tình cả. Song Tử, nàng là nương tử của ta!"

Cũng là lúc hân cho nàng một nhát kiếm xuyên tim...

"Song Tử, đội ta ở cuối chân trời. Có được không?"

...

Kun: Viết đến đây thì ta cảm thấy bản thân có chút độc ác, nhưng mà không độc ác thì không xứng với danh xưng "Mẹ Ghê" được. Dù gì thì ai cũng phải chết, nhưng ít ra người còn sống vẫn là người có tình có nghĩa. Nếu ai muốn có ngoại truyện về cặp đôi thì bình luận hăng say vào để ta có hứng viết ngoại truyện cho hai em lúc hoàn chính văn nhé!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Kim Vương gia tạo phản

Những ngọn đuốc không ngừng di chuyển trong màn đêm, có vài kẻ đang âm mưu thao túng giang sơn. Chúng cần phải tiến hành ngay khi mặt trời lặn.

Vài giờ trước.

Ma Kết cùng Nhân Mã biến mất không biết bao nhiêu ngày, Cự Giải dò tìm, thăm hỏi khắp nơi nhưng chẳng ai biết họ đâu. Thiên Từ Hoàng không thể nào chịu đựng mãi được, nàng không nhẫn tâm đẩy y vào chỗ chết. Cho nên... liền mạng đến nơi tập trung rất nhiều nam nhân trong kinh thành. Bất quá lại bị Thiên Từ Hoàng phát hiện, nắm cổ lôi về "quất" miệt mài một trận dài.

Nhân Mã đã mang Ma Kết đi đâu?

Ở một nơi khá xa so với Kinh Thành Khang Vương Quốc - Trên đỉnh ngọn núi Lạp Khôi.

Lúc Ma Kết tỉnh lại chỉ thấy cơ thể bị trói chặt trên giường, Nhân Mã bên cạnh cười quái dị, nàng định mở lời hỏi thì hắn đã bấm vào huyệt khiến nàng ngất đi.

Lại một lần nữa tỉnh dậy trên giường, lần này Ma Kết cảm thấy thân thể có chút khác lạ, tay chân hoàn toàn đồng điệu, cơn gió lùa qua, nàng cảm nhận được cái lạnh xâm chiếm da thịt qua lỗ chân lông. Ma Kết đưa tay sờ trán, có hơi ẩm? Chuyện này?

Y phục đã bị lột sạch, cơ thể hiện rõ trước mặt. Ma Kết đưa tay sờ từng vị trí trên cơ thể, đây không phải nàng, nhưng chính là của nàng..

Bỗng tiếng bước chân vang bên tai, Ma Kết ứng biến nhanh như thoát tóe bộ y phục gần đó, thắt lưng vẫn còn thanh nhuyễn kiếm. Nhân Mã bước vào, lẳng lặng khép chặt cửa lại, mặt đối mặt, hắn không nói chuyện, im lặng đi đến cạnh nàng.

Ma Kết nắm chặt bộ y phục trên tay, nàng buộc phải mở lời trước: "Đây là đâu?"

Như mọi khi, Nhân Mã sẵn sàng đáp lại từng câu hỏi của nàng, chỉ trừ những câu vô nghĩa: "Lạp Khôi."

"Lạp Khôi?" Là nơi nào nhỉ? Ma Kết nàng có phải người ở đây đâu, nói địa danh làm cái quái gì? Cơ mà...

Ma Kết rút nhuyễn kiếm trong y phục ra chìa thẳng đến cổ Nhân Mã, nàng cần phải rời khỏi đây.

Nhân Mã bật cười ha hả trước khi phun ra bốn từ tặng nàng: "Không biết lượng sức!"

Đứng, nàng làm gì biết dụng kiếm, với cả chắc gì đã đánh lại hắn. Trò này để đe dọa hắn hay dồn chính bản thân vào đường cùng?

Nàng ném thanh nhuyễn kiếm ra xa, trao cho hắn ánh mắt sắc lẹm: "Ta muốn gặp tỷ tỷ!"

"Nếu nàng ngoan ngoãn!"

"Ta có điểm nào không ngoan!? Ngươi mang ta đến đây làm gì? Chẳng phải ngươi bảo chữa bệnh cho tỷ tỷ ta sao?"

"Nàng có gì phải gấp gáp?" Nhân Mã xoa đầu nàng: "Không cảm tạ ta vì ban cho nàng thân thể mới hoàn hảo này sao?"

Hắn nhắc mới nhớ, thân thể này... Ma Kết bỗng cảm thấy mắc cỡ, cả người đỏ ửng, đôi ngươi xám xịt đảo quanh: "Ta cần mặc lại y phục, ngươi mau ra ngoài!"

Nhân Mã nghiêng đầu: "Có thứ gì trên người nàng mà ta chưa thấy chứ?"

"Ngươi..." Ma Kết nghiêng răng nghiêng lợi, tốt lắm, hay lắm... có thứ gì hắn chưa thấy? Cả lục phủ ngũ tạng nàng hắn cũng sờ qua rồi, còn chi ngại ngần nữa?

Đã vậy, nàng cũng nên mặc y phục vào trước đã. Cơ thể này vừa tỉnh đã thấy, cứ ngỡ sẽ khó thích nghi nào ngờ nàng rất nhanh đã cùng nó trở thành một. Tay chân vừa vận, linh hoạt, khuôn mặt thanh tú, da thịt mịn màng. Tuy nhìn hơi lạ mắt, đâu thể ngày một ngày hai mà quen liền với dung mạo mới. Bất quá, đỡ hơn những bộ phận chấp vá mấy hôm trước.

Nghĩ đến mới nhớ, hình ảnh của Nhân Mã ngày hôm đó Ma Kết vẫn mờ mờ ảo ảo nhìn thấy. Dáng vẻ quái dị, đôi mắt vàng chóc cùng vết sẹo đen đáng sợ chạy dọc từ mặt xuống cổ. Chẳng qua lúc này, Nhân Mã trông chẳng giống kẻ ghê tởm đó, khuôn mặt tuấn lãng, mái tóc đen tuyền, chiếc cằm tinh tế vừa vặn. Hắn quay sang nhìn Ma Kết khiến nàng chợt dạ quay đầu sang chỗ khác, giả vờ ngoảnh tìm thắt lưng nhuyễn kiếm.

"Thật kỳ lạ!?" Nàng lẩm nhẩm, chẳng may Nhân Mã lại nghe thấy.

"Kỳ lạ điều gì?"

Ma Kết vội chỉnh lời: "Ta nhớ vừa mới ném thanh kiếm đâu đây mà... à... thấy rồi!"

Hú hồn!

Hôm đây đầu Ma Kết bị va đập mạnh nên không biết điều nàng nhìn thấy phải ảo giác hay không, dù gì cũng phải đề phòng. Nếu thật sự hắn không phải

con người...? Mà cũng đúng, con người ai có thể làm được điều này!? Nghĩ đến bản thân, Ma Kết liền kết luận Nhân Mã không phải người trần mắt thịt tầm thường, còn vấn đề tiên ma chưa xác định rõ.

"Cổ Trùng của ngươi?" Ma Kết nhớ lời Nhân Mã kể, hắn cũng từng bị dính Cổ như Cự Giải, liệu Cổ của hắn đã hết chưa?

Nhân Mã đáp: "Ta đã trút bỏ sạch sẽ, hiện tại có thể chữa trị cho tỷ tỷ nàng."

"Hay quá! Vậy mau đi tìm tỷ tỷ thôi!"

"Chưa thể!" Nhân Mã giữa cổ tay Ma Kết khi nàng nhắc mong muốn chạy ra ngoài.

Ma Kết cau mày, rõ ràng có thể trị tại sao vẫn chưa chịu đi?

Nhân Mã tiếp lời: "Nhân gian sắp đại loạn."

"Thì liên quan gì đến ta?"

Nhân Mã nhếch nhẹ viền môi: "Tỷ tỷ nàng sẽ tự đến đây. Sớm thôi!"

"Sao ngươi biết?"

"Ta biết."

...

Cự Giải cùng Thiên Tử Hoàng chạy trốn khỏi cơn mưa tên không ngừng trút xuống, trong đêm tối tĩnh mịch, hoàng cung Khang Vương Quốc dần trở nên rục rở giống như một lò lửa khổng lồ bùng sáng trong đêm tối.

Kim Vương gia trở nên điên loạn, phu nhân lão chết khô, nhi tử cuối cùng thì bỏ đi biệt tích. Với cái tuổi gần đất xa trời, liệu lão còn có thể duy trì nòi giống. Bây giờ lão gần như đã tuyệt tử tuyệt tôn. Bởi thế lão chẳng cần quan tâm những kế hoạch vốn đã vạch ra trước đó, cứ thế dẫn theo quân phản tặc đột nhập vào hoàng cung. Cầu kết cùng Cát Thượng Bình - Cát Bình Quốc tạo phản.

Lâm Á Hân bảo vệ sự an toàn của Xử Nữ kéo nàng băng qua biển lửa chạy thẳng vào rừng sâu thẳm. Sư Tử ngồi trên ngai vàng đối diện Kim Vương gia bên dưới chính điện, lửa đã bén đến quanh hai người. Tam Vương gia hôn nhẹ lên trán Tam Vương phi nhờ nàng mang Cát Ngọc Vân cùng nhiều người khác đến nơi an toàn. Tam Vương phi mắt nhắm lệ nhưng miệng nàng vẫn nở nụ cười hiền dịu tựa như mọi chuyện diễn ra đều rất bình ổn. Nắm lấy tay Tam Vương gia, nàng đặt lên bụng mình, nơi đây đã xuất hiện kết tinh tình yêu của hai người họ. Cho nên: "Hãy hứa với thiếp, chàng sẽ là người đầu tiên chạm vào hải tử của chúng ta chứ?"

"Ta hứa!"

Nụ cười ấy... biệt ly hay hạnh phúc... cũng chẳng biết nữa.

Dù Tam Vương phi không nhìn thấy đường nhưng trong lúc hỗn loạn, nàng lại tinh tường vô cùng, đường đi nước bước đều rất nhanh, dứt khoát, chưa đầy một canh giờ sau nàng đã đưa tất cả mọi người đến nơi an toàn bên ngoài Kinh Thành Khang Vương Quốc. Nơi đây nàng gặp được Lâm Á Hân cùng Xử Nữ, nắm lấy bàn tay Lâm Á Hân: "Hãy... thay ta bảo vệ họ. Được không?"

"Tam Vương phi, người!?"

"Được không?" Tam Vương phi nhấn mạnh lại một lần nữa.

Lâm Á Hân run rẩy, nhìn sang Xử Nữ sắp ngất đến nơi: "Được!"

"Đa tạ!" Nàng chỉ để lại hai từ ngắn gọn sau đó bóng lưng nàng khuất dần, biến mất trong làn khói cùng ngọn lửa nóng rực.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Huynh muội tương tàn

"Kim Vương, người ăn gan hùm nên ngông cuồng rồi sao?" Sư Tử vẫn chễm chệ trên ngai vàng sáng chói, mặc cho ngọn lửa có bén đến gần gót giày.

Kim Vương gia bên dưới, mặt không đổi sắc, xung quanh lão ta xuất hiện thêm vài tên cầm đao, lão cười sảng: "Ta ngông cuồng? Nhãi ranh như ngươi xứng đáng làm Vua?"

"To gan!" Sư Tử đập tay lên chiếc bàn vàng trước mặt, thân thể hao gầy có phần run rẩy, y chống lại cơn ho sặc sụa bởi khói, cổ gồng mình, trợn mắt đe dọa kẻ hỗn láo bên dưới: "Đại nghịch bất đạo, ngươi có biết phải lãnh hậu quả như thế nào không?". "Dừng lại lúc này, có khi ta còn ban cho ngươi một ân huệ!" Sư Tử không quên đi đáng về uy nghiêm của một Hoàng Đế dù ở trạng thái sắp mê man. Lão ta dù gì cũng từng có công với triều đình. Bao nay công hiến, chỉ vì đến cuối đời ham mê quyền lực liền sa lầy vào tội lỗi khó dung thứ.

Tiếng quát lớn từ Sư Tử không hề làm cho Kim Vương gia nao núng: "Đã đến bước đường này, còn đường lui sao? Còn đường để quay đầu sao? Ngươi nên quan tâm tính mạng của mình đi thì hơn!"

Nói rồi lão ra lệnh cho đám cầu tặc bên dưới lao lên cướp mạng Sư Tử. Để đối phó với một đứa trẻ mười ba tuổi lại huy động lắm sát thủ tinh nhuệ thế?

Nào dễ dàng có thể chạm vào được Sư Tử, bọn chúng vừa tiến lên thì đằng sau Sư Tử đã xuất hiện hơn tá hộ vệ từ Đông Xưởng phái đến. Tam Vương gia đứng cùng Sư Tử, không nói không rằng y nắm lấy vai Sư Tử một chiều liền bay mất. Kim Vương gia biết hiện tại lão chẳng thể đuổi theo được, vì người Đông Xưởng ở đây có khi mạng cũng mất.

Tuy nhiên, để liều một trận sống chết cũng đáng...

Trong làn khói dần dày đặc bỗng xuất hiện một nhân ảnh mềm mại, gầy gò khiến cho Tam Vương gia phải nheo miệng cười: "Cả ông trời cũng giúp ta!"

...

Ba ngày sau.

Sư Tử gặp lại Xử Nữ và mọi người ở một trấn nhỏ, đúng hơn là làng. Một cái làng chài mé sông nằm trên dưới chục hộ. Tam Vương gia lạc mất tin tức của Tam Vương phi, y cứ ngỡ nàng cùng với Cát Ngọc Vân và mọi người chạy đến nơi an toàn, nào ngờ lại...

Lâm Á Hân nói: "Lúc đó Tam Vương phi..."

Sư Tử biết Tam Vương gia hiện tại đang lo lắng đến phát điên lên, nhưng y vẫn luôn giữ vẻ bình tĩnh đó để mọi người xung quanh không bấn loạn theo: "Hoàng tâu không sao đâu, chúng ta cùng nghĩ cách tìm tẩu tẩu."

Tam Vương gia gật đầu dù lòng vẫn rối như tơ. Có lẽ việc nàng bị Kim Vương gia bắt giữ cực kỳ cao.

Xử Nữ tiến đến gần Tam Vương gia, bỗng nàng cất lời: "Mạn phép cho nô tì hỏi, Tam Vương phi tặc xưng là gì thế?"

Mọi người có chút sững sờ nhưng rồi Tam Vương gia vẫn hòa ái đáp: "Kim Sa."

Thật ra nàng chỉ buộc miệng hỏi thế thôi...

Sau ba ngày thăm dò, cuối cùng Sư Tử cũng biết triều chính hiện tại đã rơi vào tay Kim Vương gia, lão phản tặc tạo phản thành công cũng nhờ vào sự góp sức của Cát Thượng Bình. Nếu không sao có thể trong một đêm liền gia tăng lực lượng như vậy? Lão đồng ý chia cắt gần một phần ba giang sơn để đền đáp Cát Thượng Bình. Không dừng ở đó còn mang cháu gái thế tử tất Hoàng Hậu đương thời Dương Thiên Tuệ làm cống phẩm.

Cát Ngọc Vân ngồi trong góc bàn thờ, nàng ta không tin hoàng huynh có thể làm ra nhiều loại chuyện trái đạo lý đến thế. Không lẽ kết cục của Cát Bình Quốc... là huynh muội tương tàn hay sao? Bảo Bình mang đến cho Cát Ngọc Vân một ly nước ấm: "Muội nên giữ sức khỏe!"

Bảo Bình có mặt ở đây cũng khiến mọi người bất ngờ, vì từ lúc xảy ra sự việc đến tối hôm qua không hề thấy bóng dáng của y. Y có thuật lại sự việc rằng một mình tìm Cát Thượng Bình, nhưng hẳn ta quá thông minh bày mưu tính kế, thậm chí còn dùng kẻ thế mạng may mà y vẫn chưa ra tay với kẻ đó.

Chẳng mấy chốc Sư Tử nhận được thư mật báo từ Kim Gia Đông xưởng, rằng Kim Sa bị Kim Vương gia bắt giữ, hiện tại nàng đang bị giam lỏng trong Ngọc Thương cung. Lão ta ra điều kiện mạng đổi mạng, ba ngày sau nếu không giao nộp Sư Tử cùng Tam Vương gia liền giết chết Kim Sa treo xác trên gờ tường Kinh Thành Khang Vương Quốc.

"Lão già độc ác!" Tam Vương gia bóp lá thư đến nhàu nát, hai hàm răng y nghiến chặt vào nhau, đôi mắt long lên sòng sọc tia máu đỏ. Nếu Kim Vương gia xuất hiện ở đây, chắc chẳng toàn thay với Tam Vương gia mất: "Ta phải đi cứu nàng ấy!"

Sư Tử vội vội vàng vàng ôm chặt lấy Tam Vương gia: "Dừng!"

"Bình tĩnh đã!"

Song Ngư lên tiếng, âm thanh thều thào như sắp chết.

Bạch Dương tựa đầu lên vai Nam Cung Mễ Tĩnh đưa mắt nhìn về phía chân trời xa xa. Thiên Tử Ninh lúc này bên cạnh Song Ngư mới mở lời: "Có ai thấy hoàng huynh của ta đâu không?"

Ba ngày trước trong lúc hỏa hoạn, Thiên Tử Hoàng cùng Cự Giải đã chạy theo một hướng hoàn toàn ngược lại...

...

Ba ngày trước.

Thiên Tử Hoàng kéo theo Cự Giải chạy hết sức có thể, chỉ là trong lúc thoát thân gặp phải một kẻ "không nên gặp lại" - Thiên Yết.

Hắn đáp xuống trước mặt Cự Giải, sau đó đưa mắt nhìn sang Thiên Tử Hoàng ôm chặt nàng. Trong lòng hắn dấy lên cơn sóng dữ, đôi tay mạnh mẽ vươn dài cướp Cự Giải từ trong lòng Thiên Tử Hoàng. Nhưng y nào chấp nhận việc đó, y dồn hết sức lực dù biết tựa như châu chấu đá xe cũng quyết phải giành lại được nàng.

Chẳng qua, Cự Giải tự thân đẩy Thiên Yết thật mạnh, tại sao nàng lại trở thành trái bóng thế?

"Tránh xa ta ra!" Nàng gằn giọng, dùng loại ánh mắt chán ghét đáp trả đôi ngươi màu huyết sắc lạnh trước mặt.

Nàng chính là đang gằn giọng với Thiên Yết.

Thiên Tử Hoàng lòng như nở hoa kéo nàng về sau lưng bảo hộ: "Đừng hòng chạm vào nàng ấy!"

"Hừ!" Thiên Yết hừ lạnh, hắn xoay người, một thoáng liền rời đi mất.

Cái kẻ điên này!

Chưa kịp mừng vì Thiên Yết bỏ cuộc rồi đi thì hai người họ phải cuống quýt cong đất lên chạy trốn chết. Đằng sau bỗng xuất hiện một đám thích khách, chúng đuổi theo Thiên Tử Hoàng còn dùng ám khí. Thiên Tử Hoàng chưa xác định được ai nhưng vẫn nên chạy trốn đã. Y ôm lấy nàng, thi triển khinh công có chút non nớt vụng về, thế mà lại đủ sức bỏ lại đám thích khách ở đằng xa. Cũng có thể ý định của chúng không phải giết chết hai người.

...

Kun: Sắp kết thúc rồi đây! Ai muốn xin gì xin đi nha, để Kun còn lên danh sách và diễn biến đoạn kết - ngoại truyện nà. Đang định cho chết quách hết đỡ nhọc!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Rơi xuống vực thẳm

Bước chân nàng có chút khó khăn khi phải đỡ lấy thân thể nặng nề của Thiên Tử Hoàng. Cự Giải vừa giữ chặt y, vừa bịt chặt miệng vết thương bên hông không ngừng rỉ máu. Hai người nữ nhân đang đứng trước mặt nàng đây, bọn họ chẳng khác nào những kẻ không tim không phổi. Còn Thiên Tử Hoàng bị đánh đến mức sống chết giống như sợi chỉ treo trên quả cân ngàn ký, gọi mãi không thấy hồi âm.

"Ngươi còn chờ gì nữa không ra tay?" Tạ Bối đứng đằng sau lưng nữ tử kia lên tiếng. Nữ nhân ấy có chút chần chừ, nàng không rõ có nên dồn Cự Giải vào đường cùng không, vì đằng sau là vực thẳm sâu không thấy đáy. "Ngươi sợ sao?" Tạ Bối bật cười, nhẹ vuốt đầu mũi. "Nếu để ả sống, Thiên Yết sẽ rời bỏ ngươi, không sớm thì muộn!"

Nữ nhân ấy run lên bần bật. Tại sao?

"Đừng!" Cự Giải đau đớn khi vết thương không ngừng nhói lên từng cơn: "Ta với ngươi không hề thù oán, sao... sao lại ra tay với ta?"

"Không thù không oán ư?" Tạ Bối lại bật cười ha hả đầy sáng khoái: "Vì ngươi mà Thiên Yết muốn rời bỏ bạn ta đây!"

"Bạn ta?" Cự Giải đưa mắt nhìn hai nữ tử, Tạ Bối thì nàng biết rồi, còn nữ nhân vận hắc y, tóc dài qua eo, đôi mắt đỏ huyết cùng khuôn mặt... rất chi giống nàng là ai chứ? Thiên Yết hẳn lăng nhăng như vậy sao? Gặp ai cũng bạ được?

Tạ Bối huýt khuỷu tay nữ nhân bên cạnh, bảo: "Cũng nên giới thiệu một chút cho người sắp chết biết đi chứ! À mà quên... ngươi vẫn chưa có giọng nói... thôi thì để ta giúp ngươi!" Tạ Bối nói rồi, hướng mắt về phía Cự Giải. "Thiên Sát Dao, nàng ta đã vào sinh ra tử với Thiên Yết còn nhiều hơn số lần hai người các ngươi hoan ái đây. Thậm chí, trên người Thiên Yết có bao nhiêu cọng lông, có lẽ cũng chỉ mình nàng ta rõ."

Thiên Sát Dao cảm thấy lời này có phần đúng cũng có phần sai, nhưng chưa nhận ra cái điểm ngửa ngửa đó ở đâu. Nàng ta xoay đầu, híp mắt nhìn Tạ Bối, biểu cảm kiêu như: "Thật à? Ta cao siêu đến vậy ư?"

Tạ Bối nhận ra thiếu nữ mới tạo hình này vốn không có ý muốn hợp tác, nàng liền híp mắt lườm xéo "hừ hài tử" to xác.

"Thiên Sát Dao!?" À, Cự Giải lúc này đã hiểu rồi. Thiên Sát Dao chính là cây đao luôn bên cạnh Thiên Yết. Chi là... sao có thể chứ?

Đôi mắt Cự Giải mở to cũng là lúc Thiên Tử Hoàng từ trong tay nàng bị cướp mất. Thiên Sát Dao nắm cổ áo Thiên Tử Hoàng bằng một tay, nhẹ như cách cầm một sợi lông hồng. Cự Giải ưỡn bước tới, với tay theo thì bị Tạ Bối nắm chặt lấy hai cổ tay. Nàng ta cười khinh khỉnh: "Sống cũng dai quá đó chứ! Để ta xem, lần này ngươi còn sống sót nổi nữa hay không?"

Không kịp để Cự Giải định hình sự việc đang diễn ra thì Tạ Bối đã dùng lực đẩy mạnh nàng về phía sau. Chân vấp vào chân, lại ngay mé vực trơn trượt, không giữ được thăng bằng và điểu tựa. Cả thân thể Cự Giải chao đảo rồi ngã thẳng xuống vực. Trước khi bóng đêm bao phủ lấy ý thức nàng, Cự Giải chỉ kịp nhìn rõ nụ cười nơi khóe môi Tạ Bối. Một nụ cười hiểm độc hơn cả rắn rết. Nữ nhân đó, tại sao năm lần bảy lượt đều muốn giết nàng?

Thiên Sát Dao nắm lấy cổ tay áo Tạ Bối giật nhẹ. Nàng quay đầu nhìn sang thì thấy Thiên Sát Dao ném Thiên Tử Hoàng đến trước mặt nàng. Nàng bảo: "Tên vô dụng này cứ việc ném đại đầu đó trên đường trở về đi!"

Thiên Sát Dao vội chỉ xuống vực thẳm.

Tạ Bối liền lắc đầu: "Không, ta bảo là trên đường trở về. Có hiểu không?"

Thiên Sát Dao gật gù.

Hai người quay lưng rời đi, chưa được năm bước Thiên Sát Dao đã đưa tay lên cao định ném ngược y về sau cho bay xuống vực thẳm nhưng Tạ Bối nhanh tay hơn, nắm chặt cổ tay nàng ta: "Không phải ở đây!"

Sau đó giành Thiên Tử Hoàng trên tay Thiên Sát Dao, kéo lê lét trên mặt đất: "Ngu ngốc!"

...

Ba ngày sau.

Thiên Tử Hoàng tỉnh dậy, bản thân y đang nằm trên chiếc giường bằng tre, mái nhà đơn sơ, khung cảnh mộc mạc, tồi tàn. Bỗng đầu y đau như búa bổ. Đưa mắt nhìn quanh, cảnh vật ở đây lạ lẫm đến mức phát hoảng. Chợt một nữ nhân nho nhảnh, đen nhẻm bước vào: "A, người tỉnh rồi!"

Thiên Tử Hoàng nhìn nàng, nheo mắt đề phòng: "Ngươi là ai? Đây là đâu?"

"Ta là A Mạ, đây là nhà của ta." Nàng đưa tay chỉ chính mình, rồi chỉ khắp nơi. Trên tay nàng là một mâm đồ ăn gồm cháo thịt với trà nóng, hương cháo thoang thoảng bay đến mũi Thiên Tử Hoàng làm y chẹp miệng, bụng đói réo lên từng tiếng "ọt ọt".

"Ngươi đói rồi, lại đây ăn đi!"

Thiên Tử Hoàng không khách khí hất tằm chặn ra, định đứng dậy thì đầu lại đau khiến cả người y loạng choạng, khung cảnh cứ nhàn lên ba bốn hình mờ ảo ảo. A Mạ vội buông mâm đồ ăn xuống bàn, chạy đến cạnh y: "Ngươi không sao chứ?"

"Ta bị làm sao vậy?"

A Mạ đáp: "Ba ngày trước ta tìm thấy ngươi bị thương trên núi, đầu như bị va đập rất mạnh vào đâu đó. Tưởng ngươi đã chết rồi, nào ngờ... ngươi vẫn còn thở!"

Sau một lúc, Thiên Tử Hoàng không còn cảm thấy chóng mặt buồn nôn nữa, y thở hổn hển, đôi mắt hần lên tia máu đỏ, dường như cơn nhức đầu đó đã làm y cạn kiệt sức lực, cả người bủn rủn tựa vào tường tranh vách lá. Giọng nói trầm đục, khan khan đứt quãng: "Ta là ai?"

"Ngươi..." A Mạ mở to mắt trùng y: "Không nhớ bản thân mình là ai sao?"

Thiên Tử Hoàng mệt mỏi lắc đầu, đầu y đau lắm, tại sao lại ở đây? Tại sao lại gặp nạn? Bản thân là ai? Tất cả đều huyền hoặc không rõ ràng. Bên tai y vẫn còn văng vẳng giọng hét thật lớn của nữ nhân. Tiếng kêu cứu ai oán, tiếng khóc thương bảo y: "Đừng bỏ ta một mình!"

Chúng là gì? Là ký ức cuối cùng còn sót lại sao?

A Mạ rót cho y chum trà nóng: "Tạm thời ngươi nghỉ ngơi đi, đợi ta vào trấn gọi đại phu đến!"

Trước khi đi nàng không quên dời chiếc bàn gỗ đến cạnh giường cho y dễ dùng chén cháo vẫn còn nóng hôi hổi.

"Đợi ta!"

...

Kun: Ấy gi! Thiên Tử Hoàng tội nghiệp mất trí nhớ rồi! Cự Giải sống chết chưa rõ luôn(thật tình ta rất lo lắng cho nàng ấy...!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Thiên Nguyệt Mộ

Vóc dáng A Mạ tuy thấp bé nhưng được cái linh hoạt, chạy rất nhanh, làm gì cũng lanh lẹ. Chưa đến một canh giờ sau nàng đã mò được đại phu trong trấn. Nói đến gia cảnh A Mạ khá buồn, nàng mất phụ mẫu năm mười tuổi, từ đó đã một thân một mình bươn chải ở làng chài ven sông. Tuy cơ thể nhìn có vẻ rất yếu ớt, nhưng sức vẫn còn ngon nghề lắm, ngày nào cũng mang cá ra chợ trong trấn giao cho các tửu điếm, khách điếm. Tiếng cười trong trẻo, thanh âm dịu dàng. Làn da A Mạ hơi đen lém, ấy mà lại lọt vào mắt nhiều chàng trai khỏe khoắn trong trấn, lúc nào nàng xuất hiện cũng kéo theo một đàn người hâm mộ cuồng nhiệt sẵn sàng xoắn tay áo để giúp đỡ.

Hôm nay thì khác, A Mạ không thể nói rằng vừa cứu được nam nhân, còn cho nam nhân ấy ngủ trên giường của mình, nàng mời đại phu về, cũng phải bỏ rất nhiều công sức giải thích phải lẽ.

Sau một lúc xem xét, mạch tự của Thiên Tử Hoàng không ổn, lúc mạnh lúc yếu, trên trán vết thương tạm thời không còn rỉ máu, nhưng mà những vết bầm, sưng đỏ đủ nhận thấy bệnh tình y. Đại phu bảo: "Do va chạm mạnh nên tạm thời hấn không thể nhớ được những chuyện trước đây, nhưng chỉ cần uống thuốc ta kê thì chưa đến một tháng bệnh tình sẽ khuyên giảm. Lúc đó, việc nhớ lại hay không là nằm ở hấn!"

Nói rồi, lão đứng dậy thu dọn đồ nghề, trước khi rời khỏi không quên căn dặn: "Nhớ thường xuyên luộc trứng gà lán cho hấn."

A Mạ gật gù theo đại phu nhận tờ kê đơn cùng bốc thuốc. Thiên Tử Hoàng ở lại không hiểu gì cả vì đầu y vẫn còn lảng lảng. Vì biết y không tiện đi lại lúc này, nàng tính té vắt một bình nước đầy bên góc giường rồi chỉ cho y. Lúc A Mạ trở lại, y mở to mắt nhìn nàng, A Mạ chỉ biết thở dài thườn thượt tiến lại trước mặt y: "Ngươi... có nhớ tên mình là gì không?"

Thiên Tử Hoàng ngẫm nghĩ một lát, trong đầu lóe lên cái tên khá quen thuộc: "Cự Giải!?"

A Mạ "hừ" nhẹ, đáp: "Vậy ta tạm gọi ngươi là A Giải, nếu ai có hỏi về lai lịch của ngươi... thì nhớ bảo là ca ca ta, họ hàng xa từ kinh thành Thiên Hồng Quốc về thăm ta vài hôm chẳng hạn. Hiểu không?"

Thiên Tử Hoàng nghiêng đầu khó hiểu: "Tại sao? Rõ ràng ta với cô nương không hề quen biết!?"

A Mạ nhún mắt: "Này, ngươi nghĩ xem, nam nữ thọ thọ bất tương thân, ta với ngươi không thân không thiết lại ở cùng một nhà. Người khác sẽ nghĩ ta như thế nào? Chưa kể đến lúc ngươi đi rồi, ta mang tiếng xấu sống cô độc đến tận cuối đời sao?"

Thiên Tử Hoàng cảm thấy cũng có lý: "Vậy thời gian sắp tới ta phải làm phiền cô nương rồi. Khi ta khỏe sẽ làm việc trả công cho cô, đến khi bình phục hẳn lấy lại được ký ức. Ta nhất định không bạc đãi ơn cứu mạng của cô nương!"

A Mạ có chút lúng túng, cách nói chuyện cùng khí chất toát ra từ Thiên Tử Hoàng không hề tầm thường, nàng luôn có cảm gì đó rất ngệt thở, muốn quý gối xuống trước mặt y mà run rẩy. Nhưng rồi nàng cũng vờ như không có việc gì, tiếp tục rời đi sắc thuốc cho y.

Cánh cửa khép lại, Thiên Tử Hoàng tựa người vào tường gỗ, trong đầu không ngừng hiện lên những đoạn ký ức mờ ảo và tiếng la thát thanh của nữ tử nào đó. Y lại đau đầu, chuyện gì đã xảy ra thế này?

...

Lúc Tạ Bối trở về Thiên Yết đã đứng trước cửa nhìn ả, hấn bảo: "Tâm tính ngươi vẫn không hề thay đổi!"

Tạ Bối chùn bước: "Ý ngươi muốn ám chỉ điều gì?"

"Đừng tưởng ta không biết chuyện ngươi đã làm!"

"Vậy tại sao không ngăn cản?"

Đúng vậy, tại sao hấn lại không ngăn cản hành động của Tạ Bối. Dù hấn biết nhất cử nhất động của ả? Thiên Yết chấp tay sau lưng, không thềm trả lời hay liếc mắt nhìn đến Tạ Bối, hấn huyết sáo gọi Thiên Sát Đao. Giờ đây Thiên Sát Đao đã trở lại nguyên thân là thanh đao bay vút từ bầu trời xanh cảm sâu xuống nền đất trước mặt hấn.

"Đừng biến Thiên Sát Đao trở thành công cụ giết người của ngươi. Đến lúc Cốt Dạ bị ta giết chết, ta sẽ hỏi tội ngươi sau!" Hấn lạnh lùng quay lưng bỏ vào bên trong căn nhà hoang mục nát. Tạ Bối cấn môi dưới, ánh mắt ngoan độc.

Lòng ả thầm nghĩ: "Giờ này chắc Cự Giải của ngươi đã về nơi chín suối rồi, đừng mong gặp lại ả nữa!"

Thiên Yết đi vào bên trong, dừng lại trước một cái cây đã rụng hết lá nhưng vẫn vươn cành cây to khỏe lên cao hơn nữa, đâm thủng qua cả mái nhà gạch cũ nát. Tường bám rêu xanh, nền đất ẩm ướt, có nơi bị dột do cơn mưa tối qua bất ngờ kéo đến. Thiên Sát Đao vẫn bay theo hấn ở đằng sau, nó chỉ dừng lại khi Thiên Yết ngừng bước. Hấn cất tiếng trầm âm như muốn nói cho Thiên Sát Đao hiểu: "Ta biết ngươi có tâm tính. Đi theo ta lâu như vậy vẫn không có cái tên ra hồn, ngươi nghĩ như thế nào về cái tên Thiên Nguyệt Mộ? Rất hợp với bộ dáng ngươi lúc này đây!"

Khỏe môi hân bắt giác nâng lên, về vờ thành một đường cong hoàn hảo. Có người từng nói rằng hân cười rất đẹp, phải chỉ lúc này người đó cũng ở đây chột chột ngón tay nhỏ trắng bệch vào má hân rồi giữu cột: "Thiên Sát Lang cũng có lúc cười động lòng người thế à?"

Thiên Sát Dao ở sau lưng hân nhẹ nhàng đáp xuống đất, bỗng một làn khói trắng bao phủ thanh đao, trong chớp lát làn khói ấy biến mất để lại một bóng hình nữ tử mảnh khảnh, tóc mai nhẹ nhàng bay lượn trong gió. Đôi mắt màu huyết của nàng ánh lên rồi biến mất, để lại đôi ngươi đen lầy dẹt dẹt.

Thiên Yết xoay người đối diện với Thiên Sát Dao lúc này là Thiên Nguyệt Mộng, hân không tự chủ được thốt lên hai tiếng: "Cự Giải!?"

Rồi hân im bất vì nhận ra người trước mặt dù mang hình hài giống y như đúc nàng, nhưng lại không phải là nàng. Đôi mắt ấy thật xinh đẹp, mộng mị đầy nước tựa như tấm gương trong veo phải chiếu lại hình ảnh hân, bất quá nó không mang theo màu trắng đục kỳ dị. Lòng Thiên Yết bỗng quặn đau: "Tại sao lại chọn hình dáng này để thành chứ?"

Thiên Nguyệt Mộng không thể cất lời, nhưng nàng và Thiên Yết có một mối dây liên kết chặt chẽ từ trong linh hồn. Nói đúng hơn, một nửa linh hồn của hân đã tạo ra Thiên Nguyệt Mộng. Giao tiếp bằng tâm thức, nàng đáp: "Vi ta muốn trở thành nữ nhân trong lòng chàng!"

Thiên Yết vén tóc mai cho nàng, nụ cười ôn nhu này vốn đã biến mất từ rất lâu rồi, có lẽ đã chết cùng "bằng hữu" ngày ấy, vậy mà hiện tại hân lại thể hiện loại biểu cảm này.

"Vậy tại sao lại giết chết nữ nhân ta yêu thương!?"

"Vi..." Thiên Nguyệt Mộng cúi đầu, tỏ vẻ bẽn lẽn, sợ sệt: "Ta muốn thay thế nàng ấy... ta điểm nào cũng tốt hơn nàng ấy... cũng đã cùng chàng ở cạnh nhau rất lâu rồi..."

"Ừ, đã bên cạnh ta rất lâu!" Thiên Yết cắt ngang lời Thiên Nguyệt Mộng bằng một nụ hôn áp đảo ngọt ngào đầy nóng bỏng.

Hân không hiểu bản thân mình vì tình cảm của Thiên Nguyệt Mộng làm cho lung lay, cảm động. Hay vì bề ngoài của nàng ta lúc này khiến tim hân không dặng mà làm ngo, lòng hân đau đến mức chỉ muốn ôm lấy nàng thật chặt và mong rằng đây không phải là một giấc mộng. Một giấc mộng thấm đậm ân ái rồi tan biến như bọt biển, nhẩn tâm cướp mất nàng mãi mãi. Hít lấy hương thơm nơi da thịt nàng, cảm nhận từng tất da ẩm áp trên cơ thể trắng bệch, trao cho nàng những cái hôn ngọt ngào không ngớt. Nói với nàng rằng hân cũng biết đau: "Cự Giải, hãy tha lỗi cho ta!" Dù rằng cơ thể hân không nghe lời, cứ đắm chìm trong nụ hôn ấy, nhưng lý trí hân đủ tỉnh táo để nhận ra việc hân đang làm lúc này là gì... chẳng qua... sai thì vẫn cứ sai... hân không thể nào ngừng lại được.

Thiên Nguyệt Mộng biết nụ hôn này không phải trao cho nàng, chỉ vì vẻ bề ngoài của nàng lúc này giống Cự Giải. Cho dù là thế... nàng cũng chấp nhận... vì... vì nàng yêu hân... yêu đến mức sẵn sàng vì hân biến mất vĩnh viễn..

Thần sắc Tạ Bối sa sầm khi chứng kiến toàn bộ sự việc này, đến cuối cùng ả cũng là kẻ đứng ngoài cuộc, làm bao nhiêu chuyện vì hân vậy mà... hân chưa từng để tâm đến ả dù chỉ một chút... ả nghiêng răng nghiêng lợi, sự căm ghét, thù hận Cự Giải mỗi chốc lại càng tăng lên: "Tốt! Ta sẽ cho hai người được toại nguyện đoàn tụ nơi chín suối!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Làm điều mà người muốn nhất!

Cự Giải rơi xuống vực thăm vậ mà không chết, phúc lớn mạng lớn, ở hiền gặp lành. Không biết kiếp trước nàng đã cứu bao nhiêu người để kiếp này Tạ Bối ra tay, rắp tâm hãm hại đến cỡ nào cũng không châu trời. Lúc nàng mờ mờ ảo ảo mở mắt, gương mặt kẻ sát xa lạ nhưng cảm giác đối với người đó lại gần gũi vô cùng.

"Tỷ tỷ tỉnh rồi!" Ma Kết mừng rỡ nắm lấy tay Cự Giải.

Cự Giải nhú mi, nặng nhọc ngồi dậy cũng vì thế mà động vết thương bên hông trái, nàng buột miệng, cổ họng khô khốc: "Nước... nước..."

Ma Kết gạt đầu như gà mổ thóc, lật đật chạy đi rót nước: "Nước đây tỷ tỷ!"

Sau khi uốn cạn tách trà nóng, Cự Giải cố gắng chống người tựa vào thành giường nhìn nữ nhân trước mặt: "Ma Kết?"

Ma Kết cười tươi như hoa: "Muội đây!"

Còn chuyện quái nào không xảy ra nữa không? Nếu có thì ập đến một lúc luôn đi.

"Tại sao tỷ lại ở đây? Muội cứu tỷ sao? Sao muội lại ra hình hài này? Tỷ hôn mê bao nhiêu lâu rồi!?"

Nhiều câu hỏi dồn dập đến như vậy khiến Ma Kết có chút lúng túng, hoang mang, không biết nên giải thích từ đâu cho Cự Giải hiểu. Đương lúc ấy cánh

cửa phòng bật mở, người bước vào là Nhân Mã. Hắn thay Ma Kết trả lời những câu hỏi của Cự Giải, vì hắn biết nữ nhân này lòng đang rối như tơ: "Là ta cứu ngươi, hình hài của Ma Kết cũng do ta ban phát, ngươi đã hôn mê ba ngày."

"Thế còn Thiên Tử Hoàng?" Cự Giải chợt nhớ đến Thiên Tử Hoàng, trước khi rơi xuống vực thăm Thiên Sát Dao đã cướp y từ tay nàng.

"Hắn không sao." Nhân Mã vừa nói vừa bắt mạch cho nàng, mạch tự vẫn còn rất yếu, nhưng đủ để dụ được Thiên Yết ra mặt, tựa tiểu phi tiếu: "Chúc mừng!"

Cự Giải nhướng một bên mày: "Chúc mừng? Vì điều gì?"

"Ngươi có hỷ rồi! May vết thương không làm ảnh hưởng nhiều đến bào thai!"

"Có hỷ!?" Cả Ma Kết cùng Cự Giải đồng thanh lên tiếng: "Là con của ai cơ chứ?"

Nhân Mã nhếch mép: "Đó còn phải đợi đến lúc ngươi hạ sinh, ta mới có thể giúp ngươi kiểm nghiệm đứa trẻ là hài tử của ai."

Không, có thể chứ. Thời gian bên và cùng Thiên Tử Hoàng thực hiện chuyện đó mới cách đây không lâu... có thể nói chưa quá một tuần...: "Đứa trẻ bao nhiêu tuần tuổi?"

"Hừ!" Theo như mạch đập, khả năng trời phú của Cốt Dạ hắn đây thì... hắn vận một chút yêu khí len lỏi vào mạch tự Cự Giải, đoán chừng: "Gần một tháng..."

"Một tháng!?" Cự Giải dờ dẫm, đứa trẻ này... là con của Thiên Yết ư?

"Chẳng qua cơ thể ngươi mang Cổ Trùng, có thể sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Ta khuyên ngươi tốt nhất nên phá bỏ." Nhân Mã rút tay lại, lạnh lùng đưa ra lời khuyên bảo.

Ma Kết trừng mắt: "Ngươi không thể chữa được sao? Rõ ràng ngươi nói với ta..."

Nhân Mã ngắt lời: "Ta có thể trị nhưng với điều kiện sức khỏe cùng cơ thể của nàng ta không có sự can thiệp khác, hay vấn đề về thai nghén. Nếu không... chỉ cứu được một mạng, mạng còn lại sống thực vật đến hết đời."

"Này!" Ma Kết tức giận quát tháo: "Ta chết rồi ngươi còn mạng về cứu được, thì hai mạng sống sờ sờ có gì mà không thể hử? Chỉ do ngươi không muốn cứu người thôi! Giống như... giống như Thiên Bình..."

"Haha...!!!" Nhân Mã cười lớn: "Được rồi, ta cứu được chưa? Đừng tức giận nữa!"

Hắn đứng dậy ôm lấy Ma Kết vào lòng, vuốt ve mái tóc đen dài của nàng đầy yêu thương, một phần là muốn bịt miệng nàng lại, không cho nàng nháo: "Chi là..." Nhân Mã đưa mắt nhìn Cự Giải, nàng ngẩng đầu, ngược đôi mắt trắng đục đối diện gương mặt toát lên vẻ âm hiểm của hắn: "Nếu Thiên Yết chịu ra mặt, ta sẵn sàng giúp ngươi cùng hài tử của hắn khỏe mạnh đến hết phần đời còn lại."

"Thật sao?" Cự Giải ngây ngốc hỏi tiếp: "Thế ngươi sẽ làm gì hắn?"

Khỏe môi Nhân Mã mím thành đường chỉ dài rồi biến nó thành nụ cười mỉm chi híp mắt: "Làm điều mà ngươi muốn nhất!"

Cự Giải cũng cười, uất hận tràn ngập trong nụ cười méo mó ấy: "Ta phải làm gì tiếp theo?"

Ma Kết bị Nhân Mã giữ lấy, giam chặt trong lòng muốn nghẹt thở. Tai nàng ong lên nghe được từ có từ không chứ chẳng nhìn được biểu hiện trên mặt của hai người cạnh bên lúc này, đáng vẻ của họ đúng là y hệt nhau.

"Ta giúp ngươi tiếp cận hắn!"

Tiếp cận rồi làm gì nữa? Có lẽ trong lòng Cự Giải đã có sẵn câu trả lời, chỉ là với một người đơn giản yểu đuối như nàng liệu có dễ dàng xuống tay với Thiên Yết không tìm không phôi kia. Nàng cũng không biết nữa, nhưng để có thể sống sót trở về. Và... đứa trẻ này không có tội lỗi gì, sao lại nhẫn tâm giết chết nó chứ?

Cự Giải đưa tay sờ chiếc bụng phẳng lì của mình, nơi đây đang có một tiểu Yết lớn dần, nàng phải cứu nó, cứu cả bản thân cùng Ma Kết nữa.

Ma Kết thoát ra khỏi vòng tay ghì chặt của Nhân Mã, khuôn mặt nàng đỏ bừng thở hồng hộc, ho khan liên hồi: "Ngươi... khụ khụ... muốn giết ta hay gì!?"

Nhân Mã vuốt lưng cho Ma Kết, cười khoái chí: "Bộ dạng mới này cũng không mấy khó coi nhỉ!?"

...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cho dù có mang nữ nhân về...

Một ngày sau khi Kim Vương gia tạo phản.

Bạch Dương lạc mất Thiên Tử Hoàng bản thân cùng những người khác cứ lần trốn theo những con đường xuyên rừng núi, tránh tai mắt của Kim Vương gia. Nếu có Thiên Tử Hoàng ở đây bọn họ đã không như thế này. Thiên Tử Ninh có lẽ là người biết rõ nhất ở đây về tiền tuyến Thiên Hồng Quốc cùng Cát Bình Quốc, trước nay hai cường quốc chưa từng có ý thiện chiến. Cát Thượng Bình giúp Kim Vương gia âm mưu tạo phản thành công, vừa giúp hắn có một phần giang sơn của Khang Vương Quốc, vừa có thể bắt giữ Thiên Tử Hoàng, Thiên Tử Ninh và Bạch Dương làm con tin đe dọa phụ hoàng, mặt hậu. Tiếc rằng bọn họ lại chạy thoát, bắt quả đến giờ nàng vẫn chưa thấy bóng dáng Thiên Tử Hoàng xuất hiện.

Nam Cung Mễ Tinh cứ lèo đèo theo sau Bạch Dương đến phát bực. Vừa hay trông thấy cảnh Thiên Tử Ninh cùng Song Ngư tình chàng ý thiếp lau mồ hôi trên trán cho nhau, bao nhiêu sợ hãi, uất ức, tổn thương đều đổ lên đầu cái đuôi kia, giận cá chém thớt: "Sao ngươi cứ đi theo ta hoài vậy? Chẳng phải ngươi thích hoàng huynh ta sao? Có gì từ ngày xuất hiện đến giờ ngươi bám theo ta không từ một khắc nào thế hả? Ngươi có biết ngươi phiền lắm không? Chuyện này không liên quan đến ngươi, sao ngươi không rút xéo về Đại Nam Quốc của mình đi!!!"

Nam Cung Mễ Tinh bị nắng, bị chửi, bị trút giận chỉ biết đưa khuôn mặt ngơ ngáo nhìn Bạch Dương trút giận. Không những vậy, những người xung quanh cũng đều hướng mắt đến phía Bạch Dương chứng hứng, có lẽ người sùng sốt nhất vẫn là Song Ngư. Vì miệng Bạch Dương thốt ra là lời chửi Mễ Tinh, nhưng mắt lại hướng về phía y, chẳng khác nào đang gián tiếp phi nhổ y chứ?

Đội nàng mắng xong rồi, Nam Cung Mễ Tinh mới nắm lấy cổ tay nàng kéo thẳng một mạch rồi đi cách xa nơi mọi người ngồi nghỉ chân chút. Bạch Dương cố gắng co thoát khỏi cái nắm tay đó, nhưng Mễ Tinh ngày thường cười đùa, yếu điệu, phiền phức, nhờn nhợt còn nhây bựa nay lại mạnh mẽ quá đổi. Kéo Bạch Dương ra xa, khuất tầm mắt mọi người, Mễ Tinh mới thẳng thừng bày tỏ: "Ta thích ngươi!"

"Hả?" Bạch Dương mờ to mắt, miệng cũng há ra dài thòng, lời nói lắp bắp khó xử: "Ngươi ngươi... thích... thích ta!?" Nàng chỉ ngón tay vào mình, vẫn còn kinh ngạc lắm. "Ngươi lại đùa rồi! Haha!" Nàng khảy tay, cười hồ hồ chảy cả nước mắt.

"Không!" Mễ Tinh nắm lấy tay Bạch Dương đặt lên ngực trái to tròn của mình: "Ta thật sự rất thích ngươi!"

Đối diện với khuôn mặt chín phần nghiêm túc, chín mười phần nhu tình thì... cô hòng Bạch Dương khô khốc, ho khan kịch liệt. Nàng đang bị sốc tâm lý cực độ.

Dù cặp đôi bông của Mễ Tinh không to như Bạch Dương, nhưng chiều cao của nàng đủ để người khác ngược nhìn. Đúng hơn, đôi mắt Bạch Dương nếu nhìn ngang, có lẽ chỉ so được từ cổ xuống ngực Nam Cung Mễ Tinh thôi. Nàng cực kỳ chạnh lòng vì điều đó...

"Ta biết ngươi sẽ như vậy... cho nên chỉ muốn đi theo ngươi. Chọc ngươi tức giận, vì ta nghĩ ngươi với Song Ngư sẽ thành một cặp cho đến khi tên đồ bại tòi tệ chết tiệt đó phản bội. Ta đã lên kế hoạch sẵn, sau khi trở về Thiên Hồng Quốc sẽ bày tỏ với ngươi!"

"Nhưng mà..." Thành ý của Mễ Tinh làm Bạch Dương có phần bối rối: "Ngươi là nữ nhi... ta cũng là nữ nhi... chúng ta... ta... ngươi..."

Văn thơ trong đầu Bạch Dương như biến mất hoàn toàn, thậm chí bây giờ chỉ cần Mễ Tinh chạm nhẹ vào nàng một cái cũng đủ khiến đầu óc nàng mụ mị đến mức xuất hồn luôn đấy.

Thật, Nam Cung Mễ Tinh đã hành động, nàng ta đưa tay nâng khuôn mặt đang chuyển sắc liên tục của Bạch Dương lên cao, không nhanh không chậm đặt vào đôi môi đào nhỏ nhắn một nụ hôn triển miên, ấm áp, ngọt ngào.

Bạch Dương nàng... cũng điên mất rồi! Sao tim lại đập mạnh đến như vậy chứ?

...

Hai ngày sau đó tại làng chài ven sông, trông một ngôi nhà lá tạm bợ.

Nam Cung Mễ Tinh thuật lại chuyện xưa với Bạch Dương, Đại Nam Quốc trước giờ chỉ có Nữ Đế không có Hoàng Đế. Nàng được sinh ra trong một mối tình nghiệt ngã của mẫu thân với thường dân. Mẫu thân nàng xuất phát từ thân phận thường dân nghèo hèn, phải lòng nam nhân tiểu phu trên núi hàng ngày hái thuốc mang về kinh thành bán cho các phòng mạch, đại phu. Hai người vô tình trong một đêm mưa giông, tại ngôi miếu hoang tàn đổ nát sinh ra sự tình ngoài ý muốn. Sau đó người thường dân ấy không thừa nhận, trút bỏ hết trách nhiệm rồi về quê nhà cùng nữ nhân khác. Mẫu thân nàng phát hiện đã mang thai, dự định sẽ gieo thân xuống vực thẳm, mang theo nỗi ô nhục này biến mất mãi mãi thì gặp được mẫu hoàng. Năm đó mẫu hoàng kén tú, tuyển thê nam, lúc buồn chán rời khỏi hoàng cung thăm thú cảnh sông núi thì va phải mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyến Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Mẫu hoàng phải lòng mẫu thân bởi sắc đẹp khuynh sắc khuynh thành, mái tóc dài đen bóng óng ả, đôi mắt lúc nào cũng đượm buồn. Sau đó mẫu thân hạ sinh Mễ Tinh, thế là nàng có đến hai lão nương, chuyện yêu đương, thành thân nương nàng không quản chỉ đưa cho nàng các lựa chọn tốt thôi.

Cho dù giò đây nàng có mang về một nữ nhân, họ cũng vui vẻ chấp thuận.

Bạch Dương cảm thán: "Thật là một chuyện tình đẹp!"

Sau đó, Bạch Dương cùng Mễ Tinh lăn lộn trên giường, y phục ném tứ tung, chuyện gì đến cũng đến chẳng ai cấm cản được gì.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Hãy để ta bù đắp cho nàng

Một tuần sau.

Đúng như lời Nhân Mã nói, hắn giúp nàng rời khỏi núi, còn giúp nàng tiếp cận Thiên Yết một lần nữa. Cự Giải có hỏi: "Người giỏi đến vậy sao không tự mình tiếp cận hắn?"

Nhân Mã cười lớn: "Giỏi nhưng không có nghĩa phân thắng nhường về ta. Đối với Thiên Sát Lang tất nhiên không thể dùng cách thức một chọi một chính diện được."

"Nhưng người có chắc hắn sẽ không nghi ngờ mà mang ta về!?"

Nhân Mã gật đầu tỏ vẻ hiểu biết sâu rộng, còn vỗ nhẹ lên bả vai Cự Giải như kiểu trấn an tâm lý vốn không còn tỉnh lặng của nàng: "Yên tâm, hắn sẽ thu nạp ngươi!"

Không hiểu sao Nhân Mã có thể biết được hành tung của Thiên Yết, và còn nắm rõ chính xác nơi mà Thiên Yết đang dừng chân nữa. Chỉ có Nhân Mã biết, vì thứ thuộc về hắn đang nằm ở chỗ Thiên Yết, việc cảm nhận được cũng là chuyện thường tình.

Trước khi đồng ý rời đi nàng không quên hỏi: "Thiên Tử Hoàng liệu có ổn?"

Nhân Mã đáp: "Hắn hiện tại đang ở nơi rất an toàn, ta đã nhờ người kê thuốc tốt nhất để hắn dưỡng thương. Sớm muộn hắn cũng bình phục thôi, đừng lo lắng quá!"

Nếu như vậy thì, Cự Giải cũng phần nào yên tâm mà bắt tay vào kế hoạch trả thù.

Nhân Mã điều chế Bách Liên Hoa thành một lọ tinh dầu, mùi thơm dịu dịu, lúc nhỏ vào miệng mang theo hương vị ngọt thanh, lại man mát nơi cổ họng. Chỉ cần một giọt Bách Liên Hoa thôi, đủ để kiềm hãm độc tính từ Cổ Trùng trong vòng ba ngày, Nhân Mã dặn phải sử dụng trước khi mặt trời lặn. Một lọ tinh dầu có thể dùng đến một tháng, đừng làm mất vì tạm thời hắn và nàng sẽ không gặp nhau trong vòng một tháng. Đó cũng là thời hạn Nhân Mã đặt ra cho Cự Giải phải dụ được Thiên Yết lơ là cảnh giác để hắn tiện ra tay.

...

Giờ đây, Cự Giải xuất hiện trước mặt Thiên Yết, dáng vẻ nàng tiêu tụy đi rất nhiều, đôi gò má hốc hác, làn da vẫn trắng bệch cùng đôi mắt đục ngầu. Nhưng sao Cự Giải trông nhỏ bé quá, nhỏ đến mức tội nghiệp. Khóe môi Cự Giải vẽ lên một đường cong nhẹ, nàng cố gắng dằn lại cơn bức bách trong lòng. Bởi lẽ nàng sẽ nể nang hắn nếu có thể, loại cảm thù như hắn, kinh tởm đến độ làm nàng muốn nôn mửa, dịch chua từ dạ dày trào lên cổ họng khiến nàng "ạ" một tiếng, rồi hai tiếng...

Không chịu được, Cự Giải liền chạy đến gốc cây gần đó, chống tay, ói đến đầu óc quay cuồng, mặt mũi đầy chất nhờn, nhơn nhớt, thần sắc kém hẳn, môi trắng bệch thiếu sức sống. Trông thấy nàng hồi hã chạy đi nôn mửa, cộng thêm sắc mặt có phần xanh xao, Thiên Yết nhíu mi ra lệnh Tạ Bối: "Mau xem nàng ấy bị làm sao!?"

Tạ Bối bước đến cạnh Cự Giải nắm lấy cổ tay nàng bắt mạch, nàng cũng không có ý định vùng vẫy hay giằng co. Đúng như những gì nàng muốn thấy, sắc mặt Tạ Bối bỗng biến hóa khó coi, nàng ta bặm môi dưới, đôi mắt trừng to hừng hừng sát khí. Thiên Yết nóng lòng hỏi thúc: "Sao rồi!?"

Tạ Bối lạnh lùng đáp: "Nàng ta đang mang thai."

"Mang thai?" Thiên Yết ngờ nghệch, quay sang hỏi Cự Giải: "Bao lâu rồi!?"

Cự Giải chửi thầm trong bụng, dù vậy miệng vẫn mở lời ngon ngọt, dáng vẻ như phải chịu đựng rất nhiều thiệt thòi: "Được một tháng rồi, ta cũng không muốn gặp lại các người. Nhưng vì con, ta nguyện trở thành thiếp, ép về một chút cũng không sao. Dù gì, ta cũng không thể sánh bằng Tạ tiểu thư đây!"

Tạ Bối cảm môi, nụ cười nham hiểm nở trên môi, lòng dạ rắn rết của ả đúng là khôn lường. Trong đầu ả là những đoạn hình ảnh điên cuồng. Rõ ràng ả đã đẩy Cự Giải xuống vực thẳm, ở đó cũng chẳng có một bóng người nào. Sao nàng có thể toàn thay sống sót trở về, không những vậy còn rất khỏe mạnh mang theo bào thai của Thiên Yết đến đây gặp hắn. Không lẽ...? Đáp án chợt lóe lên trong đầu Tạ Bối, chỉ có một người duy nhất có thể giúp Cự Giải

lúc này ngoại trừ tên Thiên Từ Hoàng bị ả đánh đến mất lú lẫn. Cốt Dạ, mặt ả lại sa sầm biến sắc, lần này trông có vẻ tệ hơn trước rất nhiều. Vì ả biết, Cự Giải không thể nào một thân một mình đến đây, rồi tra ra được tung tích của ả và Thiên Yết. Nếu như vậy, Cốt Dạ đã hồi phục một phần ba công lực rồi,... không sớm cũng muộn hẳn sẽ tìm đến để trừng phạt ả, giết chết ả.

Có vẻ như Tạ Bối bắt đầu kiên đề với Cự Giải, ả lùi ra sau lưng Thiên Yết mong cầu sự bảo vệ từ hắn. Nhưng không... Thiên Yết bước tới rất nhanh, giang đôi tay rộng to lớn ôm chặt lấy Cự Giải vào lòng, bao nhiêu nhớ nhung, bất lực, hấn đều dồn vào từng nhịp thở dài nặng nhọc trên đỉnh đầu nàng: "Còn sống là tốt rồi! Tốt rồi! Không sao rồi!"

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Cầm hấn ti đỉnh đầu nàng, Cự Giải nép vào lòng Thiên Yết, không khỏi tự dương tự đắc cười mãn nguyện, ánh mắt nàng đặc trí hướng về phía Tạ Bối, phần thắng này chưa biết nghiêng về ai, nhưng trước mắt nàng phải cười đến hả dạ mới thôi. Tạ Bối lực bất tòng tâm đứng chết trân tại chỗ, ả đảo mắt, phải tính đường lui cho bản thân, ả chưa muốn chết vào lúc này. Khó lắm ả mới có thể chạy trốn và thoát chết cơ mà!

Hôm ấy, Thiên Yết đã chính mắt trông thấy Tạ Bối đẩy Cự Giải xuống vực, cũng chính hắn đã chứng kiến cảnh Cốt Dạ cứu nàng trước khi thân thể nàng chạm đáy vực thẳm. Vì sao? Vì lúc ấy hắn cũng đã lao xuống cùng nàng nhưng chậm hơn Cốt Dạ một bước. Hôm nay nàng có mặt ở đây, không đơn giản chỉ muốn như thế. Cự Giải của hắn cũng chỉ là một con rối thánh thuần, một nạn nhân dưới tay Cốt Dạ bị Cốt Dạ sớm ngày thao túng.

Trách ai bây giờ? Chỉ còn biết trách bản thân hắn vô dụng thôi...

Thiên Yết đưa tay sờ lấy chiếc bụng Cự Giải, nó phẳng lì, chẳng lấy chút nhấp nhô gì để mình chứng nơi này đang chứa đựng bào thai nhỏ bé. Hài tử này là con hắn sao? Một tháng trước, hai người vẫn còn ở bên nhau, khi đó nàng đang phải gồng mình gánh chịu sự giày xéo của hắn, và đôi lúc hắn sẽ ban phát cho nàng một chút sự thương hại. Liệu sau khi bị đâm đập thô bạo, tàn nhẫn như thế, nàng vẫn muốn ở bên cạnh hắn!? Hay nàng đến để trả thù?

Có lẽ nàng đến để trả thù.

Mà sao, hắn lại cảm thấy nhẹ nhàng thanh thản hơn so với việc nàng trở về để chịu đựng? Có lẽ, chính lúc này đây, hắn cũng đang tự dần vứt bỏ bản thân cùng tội lỗi trước đây đối với Cự Giải. Thiên Yết dừng lại tâm tư miên man, nở nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng nói lòng đôi tay, buông Cự Giải ra. Hắn bế xốc nàng lên, thò thẻ vào tai nàng: "Từ bây giờ hãy để ta bù đắp cho nàng, được không?"

Cự Giải bị bế bất ngờ, hai tay liền theo phản xạ choàng qua cổ Thiên Yết giữ chặt. Nàng hơi ngây người, mắt đối mắt, mặt đối mặt, nghĩ thầm: "Bù đắp ư? Hắn đang nói cái quái gì thế? Đầu óc hắn bị hư hỏng rồi sao?"

Hắn cúi đầu xuống như muốn nuốt chửng đôi môi Cự Giải, còn nàng bị hắn cưỡng hôn vô tình cự quấy để động vết thương. Nàng đau, chân vীu, tay gồng, mặt nhăn nhúm lại. Cổ họng phát ra âm luật "ưm... ư... ưm..." thể hiện cơn đau, nhưng do Thiên Yết hăng say nhai nuốt quá làm nàng không tài nào hét toáng lên được.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chuẩn bị đội quân

Sư Từ lệnh cho người trung tìm tung tích của Thiên Từ Hoàng, cũng như thám thính tình hình hiện tại trong hoàng cung. Y nhìn mọi người đang có mặt ở trong ngôi nhà lá củ nát này mà lòng dâng lên cổ chua xót. Họ đều là những người có địa vị cao, thân thuộc với y... nhìn ra bên ngoài ngôi làng nghèo nàn, Vua một nước như y, đúng là phế vật, y nắm chặt nắm tay, tự trách bản thân mình chưa làm tròn bổn phận của một "Thiên Từ".

Tam Vương gia nhận được mật thư từ Kim Gia Đông Xưởng, nội dung nói rằng ông đã an toàn, hiện tại đang chuẩn bị một đội quân hơn mười ngàn binh sĩ. Yêu cầu Tam Vương gia và Sư Từ nhanh chóng trở về Bắc Thành để bàn chiến sự. Sư Từ bảo với Bạch Dương rằng: "Ta sẽ cho người hộ tống các vị về Thiên Hồng Quốc an toàn trong sáng mai, mọi người hãy sớm chuẩn bị sẵn."

Bạch Dương kịch liệt không đồng ý: "Tung tích hoàng huynh ta hiện tại vẫn chưa rõ, sao có thể rời đi được!?"

Sư Từ đáp: "Ta sẽ sai người đi tìm Thái Từ, không..."

"Không gì chứ? Bọn ta sẽ không trở về khi chưa rõ hoàng huynh sống chết thế nào!" Thiên Từ Ninh chen vào lời Sư Từ, nhưng nàng ta lại liếc mắt về phía Bạch Dương, muốn giành vị thế của nàng trước mặt Song Ngư.

Chỉ là nàng ta không biết, Song Ngư vốn chẳng có gì trong lòng Bạch Dương cả.

Song Ngư muốn cùng Bảo Bình đột nhập vào hoàng cung, lần này Bảo Bình dứt khoát: "Đệ vẫn chưa khỏe đừng theo ta, hãy theo mọi người về Bắc Thành để dưỡng thương. Đối phó với Cát Thượng Bình, có đệ theo chỉ tổ vướng bận tay chân."

Đúng vậy, lần trước cũng thế, y không thể để lịch sử lặp lại. Bởi lẽ lần này, không có Thiên Bình thứ hai xuất hiện để cứu được hai người nữa.

Nhớ đến hình ảnh Thiên Bình, Bảo Bình lại tức giận quá đỗi, nổi căm phẫn tích tụ trong lòng cũng cần có ngày tuôn trào. Nếu như không có Cát Thượng Bình, chắc chắn Thiên Bình vẫn còn yên ổn bên cạnh y lúc này.

Sau một hồi cãi lý không lại Bảo Bình, Song Ngự đành ngậm ngùi chấp nhận cùng đám người Sư Tử đến Bắc Thành trú ẩn. Hoa Mộc Di cũng gửi một lá thư về tình hình ở Lưỡng Bằng lúc này: "Đông Thành hiện tại rất hoảng loạn, dân chúng đang di cư gấp rút, tham quan bào vét của dân, không những vậy còn giết người vô cớ, cường bức dân lành. Đông Thành chẳng khác nào một mớ hỗn độn."

Sư Tử vò nát lá thư mặt trong tay, y giận dữ ra lệnh: "Nhanh chóng chuẩn bị, chúng ta cần phải đi trước khi trời tối!"

Còn chi tiết vô cùng quan trọng nữa đó là Hoa Mộc Di vô tình bắt gặp một bóng hình nữ nhân rất quen thuộc bị giam trong cũi gỗ áp giải vào cung. Nhưng nàng không chắc chắn đó là Tam Vương phi.

So với Sư Tử, Tam Vương gia cũng cuống cuống cả lên, họ nhanh chóng hối thúc mọi người chuẩn bị hành lý rồi đi trước khi trời tối. Còn Bảo Bình nhận trọng trách quay lại Đông Thành, ở tạm Lưỡng Bằng chờ thời cơ đột nhập vào hoàng cung, ra tay không chế Cát Thượng Bình.

Song Ngự để lại lời dặn: "Cẩn thận, đệ vẫn chưa muốn trở lại thành đứa trẻ không người thân đâu!"

Bảo Bình vỗ nhẹ vai Song Ngự: "Ta biết, đệ cũng nên tự lo cho bản thân mình, đừng lao lực quá!"

Bảo Bình leo lên lưng ngựa, phi nước đại để trở về Đông Thành.

Cát Ngọc Vân suy nhược cực độ, nàng đã ngất khi Bảo Bình vừa rời đi. Với vai trò một người huynh chưa rõ thứ bao nhiêu như Song Ngự, việc chăm sóc cho Cát Ngọc Vân là không thể tránh khỏi. Sư Tử cạnh bên cẩn thận cố không phát ra những từ thô tục vì cảm giác tức chế đang dồn nén, chất đầy trong lòng lâu ngày.

Xử Nữ trước sau như một, nàng ngồi im thin thít như thể không tồn tại mà quan sát mọi người. Biết tin mẫu thân ở Bắc Thành vẫn ổn, nàng sớm mong có thể gặp lại bà. Chỉ là lúc này, nàng có cảm giác như bản thân dư thừa và vô dụng.

Vô tình ánh mắt Sư Tử chạm phải đôi đồng tử vô hồn của Xử Nữ, y bước đến trước mặt nàng: "Không khỏe ở đâu sao?"

Xử Nữ vội bưng bình, lắc đầu: "Thần thiếp không sao, chỉ là nghĩ đến mẫu thân ở Bắc Thành thế nào rồi?"

"Ừ." Sư Tử ngồi xuống cạnh Xử Nữ, nắm lấy bàn tay gầy guộc của nàng xoa nắn: "Ta hứa sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Tin ta chứ!?"

"Thần thiếp tin!" Xử Nữ nở nụ cười hiền dịu đối diện Sư Tử, vậy mà lòng nàng rối như tơ.

Mặt trời sắp xuống núi cũng là lúc đoàn người của Sư Tử dời đi rất nhanh, Lâm Á Hân không ngừng nói chuyện với Xử Nữ để nàng không lo lắng nhiều. Còn Cát Ngọc Vân đã tỉnh lại, hiện đang ngồi cùng Mễ Tĩnh, Bạch Dương, Song Ngự, Thiên Tử Ninh. Còn Sư Tử và Tam Vương gia lại ngồi trên vị trí phu mã, vừa điều khiển ngựa vừa im lặng, cổ họng phát ra từng tiếng thở dài thê lương sầu não.

Đoàn người vừa đi cũng là lúc Thiên Tử Hoàng xuất hiện ở làng chài, A Mạ cứ kéo hần theo ra đây để tham gia một buổi tiệc nho nhỏ. Và cứ như thể Thiên Tử Hoàng lướt qua họ như chẳng hề quen biết, đúng hơn là chẳng ai có đủ tâm tư để ý những con người bé nhỏ tầm thường bên cạnh họ cả.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cuộc sống giản dị

Theo thường lệ, cứ mỗi cuối tuần làng chài lại mở ra một buổi tiệc nhỏ chúc mừng vụ mùa tuần đó, thay vì những nơi khác sẽ tổ chức theo tháng hoặc quý, thậm chí theo năm. Thì nơi này lại hào phóng hơn nhiều. Cũng vì thế mà tình cảm của mọi người càng khăng khít, gần gũi hơn.

Làng chài cách thị trấn nhỏ gần đó hai canh giờ, cách Đông Thành tầm hai ngày đến ba ngày đi đường tùy theo phương tiện và thời tiết.

A Mạ giới thiệu Thiên Tử Hoàng với cái tên "A Giải" với mọi người, và họ rất nhanh đã bắt chuyện làm quen với y. Dù thân thể y vẫn còn yếu nhưng lòng hiếu khách của mọi người đã làm y không nỡ từ chối, hòa vào cuộc vui cùng họ.

A Mạ nhảy một điệu múa dân gian ăn mừng cùng những thiếu nữ độc thân khác. Điệu múa không uyển chuyển, ma mị mà lại mang theo một âm điệu vui tươi, hồn nhiên. Ban đầu, một lần nhảy tầm bảy người đều là nữ nhi, sau đó là mười bốn người gồm cả nam nhân quanh một nhóm lửa than hồng đang cháy rực. Họ nắm tay nhau, sau đó chân bắt đầu đá về trước theo nhịp và rất bài bản. Rồi họ buông tay nhau ra, chống hông, xoay người khiến mái tóc dài thiếu nữ bay lượn trong gió.

Bụi hồng bay lên không trung như tô thêm màu sắc sỡ cho những nụ cười đơn thuần, mái tóc đen tuyền, đôi mắt trong veo. Chân họ vẽ vệt trên nền

cát những đường uốn lượn vui nhộn, tay cũng hươ lên không trung thành hình đuôi cá bơi lượn vui đùa cùng ngư dân. Tay họ giang ra ngang vai, những mũi ngón tay chạm lấy nhau rồi tạo ra làn sóng nước. Lúc này, những chàng trai trắng bắt đầu nhảy múa, luồn qua những khoảng trống mà thiếu nữ tạo thành. Tầm ba bốn lần, chàng trai sẽ bắt đầu nắm lấy tay của người thiếu nữ họ chọn. Những thiếu nữ không được nhắm đến phải dừng lại và lui ra ngoài vỗ tay, còn thiếu nữ được hai chàng hoặc hơn chọn, nàng phải lựa một và số còn lại cũng phải rời đi, ở bên ngoài vỗ tay chúc mừng. Hiện tại có bảy nữ, bảy nam, và ba trong số bảy chàng trai đã chọn A Mạ.

Vài thiếu nữ không được chọn nhưng vẫn rất vui vẻ lùi về sau vỗ tay theo nhịp, giọng hát thanh thoát của họ cũng bắt đầu cất lên thay cho những người lớn tuổi hát từ nãy đến giờ. Nhạc từ trống, kèn,... nổi lên mạnh mẽ hơn, tăng phần kịch tính.

A Mạ cuối cùng cũng đưa ra sự lựa chọn, đó là một trong ba người, chàng trai may mắn tên Trần Phi độc thân, ưu tú nhất trong làng lúc bấy giờ. Cuối cùng quanh đống lửa chỉ còn lại ba cặp, trong đó có cặp A Mạ - Trần Phi. Thiếu nữ và chàng trai cùng áp sát đôi tay vào nhau, trán chạm trán, mặt đối mặt, hơi thở hòa quyện vào thành một. Họ đứng tâm vài giây trước đá chân nhau... đứng vậy... là đá chân nhau. Nếu chàng trai đá chân thiếu nữ ngã, và chàng ta bắt được nàng. Họ sẽ chính thức trở thành một cặp, còn không tất ngược lại. Còn nếu chàng trai ngã, người nữ bắt được. Nàng ấy sẽ có hai lựa chọn, một là trở thành nương tử hai là từ chối.

Nữ nhân ở đây đa phần là thiếu nữ, đôi lúc cũng có góa phụ trẻ, thậm chí là người đang mang chửa hoang hoặc vừa hưu phu. Còn các chàng trai thì đủ thể loại, từ đơn thân đến thê thiếp đầy nhà. Kết quả ra sao, họ đều phải chấp nhận.

Hai trong ba cặp có kết quả thiếu nữ đá ngã thiếu niên, một cặp còn lại thiếu nữ tự nguyện ngã vào lòng chàng ta. Một trong hai cặp chấp nhận trở thành thiếp thứ tư trong nhà gã. Còn một người còn lại... A Mạ đỡ lấy Trần Phi trong sự chằng mắt ngỡ ngàng của mọi người xung quanh. Việc này có vẻ quá quen thuộc rồi, chỉ có Thiên Từ Hoàng là vỗ tay kịch liệt, kinh ngạc đến mức đứng phất dậy, nhưong cổ để ngắm chờ việc kế tiếp.

Trần Phi bật cười ha hả: "Lần này vẫn vậy à!?"

A Mạ cười híp mắt: "Vẫn vậy thôi!"

Vẫn vậy là...

A Mạ đỡ Trần Phi đứng dậy, cảm tạ y đã chọn nàng. Sau đó, A Mạ xoay người, quay lưng lại với Trần Phi, phẩy tay như vừa làm xong một cái gì đó rất nặng nề.

Thiên Từ Hoàng vẫn chưa hiểu vấn đề lắm, y hỏi: "Xong rồi?"

A Mạ cau mày: "Chứ người... e hèm... huynh muốn sao?"

Thiên Từ Hoàng thần nhiên đáp: "Ta nghĩ muội sẽ đồng ý gả cho hần. Hai người đứng cạnh nhau rất hợp!"

"Sàm ngôn!" Nàng ra dáng một tiểu thư bị khinh khi, bỏ lại hai chữ rồi tiến thẳng về phía các bô lão đang chuẩn bị bắt đầu khai tiệc.

Thiên Từ Hoàng buồn cười vì điệu bộ cao ngạo quê mùa của A Mạ, nhưng vẫn bắt theo nhịp chân nàng vào chỗ ngồi được sắp xếp sẵn.

...

Những ngày tiếp theo, Thiên Từ Hoàng tỉnh dậy, việc đầu tiên mà y làm chính là bị A Mạ bắt gánh nước, sau đó phụ nàng phơi cá một nắng. Đến chiều giúp nàng mang cá vào trần bán cho mấy tầu lâu, khách điểm. Thiên Từ Hoàng không nhớ cuộc sống trước đây của mình như thế nào, nhưng y chắc chắn chưa từng động qua món cá khô. Vì cái mùi của nó thật sự không thể nào chịu đựng nổi, thêm nữa phải gánh nước trải cả vai. Những việc làm cực nhọc này, y không có ấn tượng thậm chí là vụng về nữa.

Sau một ngày làm việc, A Mạ rất hài lòng với việc: "Rốt cuộc ta nuôi com người cũng không phải lỗ vốn!"

Nàng vào bếp nấu cơm tối, cả ngày hôm nay chỉ có màn thầu với mấy con cá khô đã làm Thiên Từ Hoàng sợ đến xanh mặt. Bếp khá nhỏ và hẹp, nàng bước vào vừa vặn có thể nấu nướng. Nhưng y lại muốn phụ, khiến cái phòng bếp chật không thể tưởng tượng nổi. Đến mức nàng phải đuỗi y ra ngoài, để một mình nàng thuận tiện hơn.

Đứng bên ngoài, Thiên Từ Hoàng phụ nàng chẻ củi, mang nước sạch để vo gạo. Nàng giữ lại một chút nước gạo để rửa mặt, còn rộng rãi cho y một ít: "Rửa mặt bằng nước gạo rất đẹp da đấy! Da mặt người vốn dĩ mịn màng, ta nghĩ trước khi mất trí nhớ người cũng thường xuyên dùng nước gạo lắm!"

"Thật sao?" Thiên Từ Hoàng đưa tay sờ mặt, đúng là da y rất mịn, chỉ là một nam nhân như y sao phải chú ý đến da dẻ chứ? Hay là trước đây y từng làm trong... nghĩ thôi mà mặt mày Thiên Từ Hoàng đã tái mét.

"Này, mau đưa thêm củi!" A Mạ quát, nhờ đồn có vài khúc củi mà từ nãy đến giờ vẫn chưa xong còn ở đó sờ soạng mặt mày, rồi làm nhảm cái gì đó trong miệng: "Người có biết chẻ củi không vậy? Gạo sắp sượng mất rồi đây này!"

Thiên Từ Hoàng giật mình, tiếp tục chẻ mấy khúc củi: "Xong ngay đây!"

Mặt trời đã xuống núi, rừng cây dường như cũng bắt đầu yên giấc. Tiếng chặt củi, quát nạt rồi cả âm thanh cười đùa vang vọng khắp nơi. Có mấy ai biết được, trở thành một người bình thường lại vui vẻ đến nhường này cơ chứ!?

Chương 80: Người không xứng đáng!

Chỉ trong một ngày đoàn người của Sư Tử đã đến Bắc Thành, hiện tại thế lực Kim Gia Đông xưởng vẫn còn đủ mạnh nên Kim Vương gia chưa dám vác lính đến đây. Sau khi cho Xử Nữ về phủ tham quyền cùng Cát Ngọc Vân, thì những người còn lại đều ở phủ Kim Gia Đông xưởng.

"Ta không nghĩ tới Cát Thượng Bình nhẫn tâm đến mức mắc kệ mạng sống hoàng muội hần. Vứt bỏ Cát Ngọc Vân, cấu kết loạn thần giúp Kim Vương tạo phản, đoạt ngôi thành công." Kim Gia Đông xưởng bức xúc đập tay lên tay ghế gỗ.

Song Ngư cũng có mặt ở đó, hần cười giễu: "Cát Thượng Bình là dạng người nào? Nham hiểm hay vô tình? Kể cả ta và Nhị hoàng huynh cũng xem chút nữa chết trong tay hần. Thì tình thâm liệu có thể mang ra đe dọa?"

Sư Tử, Tam Vương gia, Kim Gia Đông xưởng không nghĩ đến bước đường này, dù bao năm qua tin đồn Thái tử Cát Bình Quốc nổi danh máu lạnh. Chỉ nghĩ đến hần thích tàn sát dân chúng vô tội, mở rộng lãnh thổ, chứ chẳng ngờ...

Hiện tại Cát Ngọc Vân đang mang thai con của Sư Tử, y không muốn nàng gặp nạn nên đã nhờ Song Ngư ở lại Bắc Thành bảo vệ an nguy cho Cát Ngọc Vân. Còn về phần Xử Nữ, Kim Gia Đông xưởng chắc chắn không thể để nàng chịu thiệt. Tam Vương gia đang định lên tiếng thì mật báo tiến vào nói nhỏ bên tai Kim Gia Đông xưởng. Sau khi lão nghe xong, cả người liền run lên bần bật, tức giận đến mức gân cổ nổi cộm khắp cổ.

Mật báo rời đi, Kim Gia Đông xưởng cũng lấy lại phần nào bình tĩnh.

"Nhạc phụ... có chuyện gì sao?" Tam Vương gia lo lắng lên tiếng hỏi.

Kim Gia Đông xưởng gật đầu: "Phụng nhi đang gặp nguy hiểm... con bé... bị Kim Vương chết tiết nhốt trong lồng gỗ treo trên cổng thành."

Tam Vương phi tên thật Kim Phụng, mang họ Kim Gia Đông xưởng.

"Không được, ta phải đi cứu nàng!"

Tam Vương gia kích động đứng phắt dậy, trên vẻ mặt của y hiện rõ mùi phẫn đau lòng. Nương tử cùng hải tử chưa ra đời của y đang bị treo trên cổng thành chịu đựng nắng nóng, mưa lạnh. Nàng không xong mất!

Sư Tử nắm chặt cổ tay Tam Vương gia, ghì lại: "Hoàng huynh!"

"Buông ra!" Tam Vương gia nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này Kim Gia mới lên tiếng: "Dừng lại, muốn đi vào chỗ chết hay sao?"

Tam Vương gia ngẩng cao đầu, đồng đặc đầy cương quyết: "Có chết cũng phải cứu được Phụng nhi!"

Kim Gia đập tay, quát: "Ngu xuẩn! Đây là cái bẫy, người không được để sự nóng vội của mình che mắt!"

Tam Vương gia bị quát, dù vẫn không yên, nhưng y đã dừng lại hành động chạy đi cứu Tam Vương phi. Kim Gia bảo: "Phụng nhi là nữ nhi của ta, hần sẽ không để nó chết. Tạm thời chúng ta phải bàn bạc kế hoạch tác chiến đã. Có như vậy mới cứu được người, bất nghịch tặc nhưng không để mất mạng vô ích."

Tam Vương gia cuối đầu: "Vâng."

Nam Cung Mễ Tĩnh tuy không biết nhiều về những chuyện xâm lăng, tạo phản nhưng nàng vẫn lên tiếng góp sức: "Ta đã gửi mật hàm về Đại Nam Quốc, bao năm qua Đại Nam Quốc chưa từng nhúng tay vào chuyện chính sự giao ban, chiếm đóng, phục hưng của những nước láng giềng. Nhưng lần này, Đại Nam Quốc nhất định đứng về phía Kim Gia Đông xưởng diệt những kẻ đáng chết ấy!"

"Đa tạ công chúa!" Kim Gia, Sư Tử, Tam Vương gia đồng thanh lên tiếng.

Lúc mọi người rời khỏi, chỉ còn Lâm Á Hân ở lại cùng Kim Gia Đông xưởng, được nhìn thấy người mình mến mộ vẫn ổn, an toàn, nàng vui sướng biết bao, da diết nhớ nhung sà vào lòng lão. Cánh cửa khép lại, lần này Kim Gia Đông xưởng không từ chối Lâm Á Hân, thay vào đó, lão và nàng quấn lấy nhau, đồng điệu trong từng hơi thở.

...

Vừa về đến phòng thì Bạch Dương bỗng cảm thấy choáng váng, buồn nôn, mặt mày xanh nhợt không còn chút máu. Nam Cung Mễ Tĩnh được một phen

hoảng loạn chạy đi tìm đại phu đến bắt mạch cho Bạch Dương. Lúc đại phu đến, Song Ngư cũng chạy theo bước chân dài của Mễ Tinh, tất nhiên cái đuôi Thiên Tử Ninh cũng quần quýt đuổi đến rồi.

Đại phu bắt mạch cho Bạch Dương, thần sắc không biểu hiện vẻ nghiêm trọng, ngược lại lão còn bật cười rất to: "Tiểu thư đây có hỷ rồi!"

"Có hỷ?" Bốn người còn lại đồng thanh hô lên, đưa trẻ lên năm cũng biết hỷ sự ở đây là gì đấy!

Đại phu đứng dậy: "Lão phu sẽ kê đơn thuốc an thai cho Tiểu thư. Cố gắng giữ gìn sức khỏe!"

Nam Cung Mễ Tinh gật đầu, Bạch Dương ngây người. Người vui mừng ở đây là ai nhỉ?

Thiên Tử Ninh bỗng ôm bụng, cũng nồn ọe một tiếng, đại phu liền tiến đến nắm cổ tay nàng chẩn mạch, vẻ mặt lão lại vui vẻ hơn nữa: "Chúc mừng Thiều gia! Chúc mừng Tiểu thư! Hôm nay đúng là ngày tốt, song hỷ, song hỷ!"

"Hử!?" Mễ Tinh hơi loạng choạng thì bị đại phu nắm lấy cổ tay, nàng liền hất tay lão ra: "Ta không có!"

"Đơn thuốc lần này phải nhiều gấp đôi rồi!" Lão vừa cười vừa vỗ vai Song Ngư, nam nhân duy nhất có trong phòng lúc này. Sau đó bỏ ra ngoài, miệng vẫn còn noãn lên rất cao.

Song Ngư sau một lúc đứng chết lặng, hần cũng biết trở về với thực tại, hần bảo: "Bạch Dương, ta sẽ chịu trách nhiệm. Dù gì đó cũng là..."

"Người không xứng đáng!" Nam Cung Mễ Tinh lên tiếng cắt ngang lời Song Ngư, sau đó đứng chắn trước mặt Bạch Dương, bảo vệ nàng: "Hãy lo cho kẻ đáng thương bên cạnh người trước thì hơn đấy!"

Song Ngư quay sang Thiên Tử Ninh cũng đang sững sốt, chưa biết nên biểu lộ cảm xúc gì ra lúc này.

Song Ngư vội lên tiếng: "Tất nhiên, nhưng hài tử trong bụng Bạch Dương hiện tại cũng là..."

"Là của ta!" Mễ Tinh lại cắt ngang lời hần.

Bạch Dương như chết đi, bắt quá nghe được những lời này của Nam Cung Mễ Tinh, không hiểu sao lòng nàng lại vui vẻ lạ thường.

"Hả?" Song Ngư bất ngờ: "Nhưng mà..."

"Nhưng mà gì? Mễ Tinh nói đúng, đây không phải hài tử của người, người cũng không xứng đáng làm phụ thân nó!" Bạch Dương lú cái đầu nhỏ sau lưng Mễ Tinh ra đáp trả Song Ngư. Từ khi hần cùng với Thiên Tử Ninh làm ra cái loại chuyện xấu hổ đó, thì hần đã không còn xứng đáng với nàng và hài tử rồi.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Là hần làm?

Bây ngày sau.

Đánh đông kích tây, Đông Thành giờ đây như một nhà tù bị vây kín tứ phía. Người của Cát Thượng Bình đang đóng căn cứ ở phía Nam cách Đông Thành chưa đến ba dặm. Người của Kim Vương gia thì dừng ở hai cứ điểm Bắc Tây chưa đến năm dặm. Chỉ còn hướng Đông hiện tại bị quân Thiên Hồng Quốc đánh bại, cắm trại chờ thời cơ công thẳng vào thành. Thiên Hồng Quốc yêu cầu trả người, nếu không sẽ công thành, nhưng bên trong Đông Thành, Kim Vương gia, Cát Thượng Bình vẫn nhón nhợ thưởng rượu hưởng sắc, ngập trong tửu sắc, ăn chơi hưởng lạc không ngừng.

Thiên Triều đã tàn, Kim Triều sớm muộn cũng tàn theo. Chỉ tội cho dân chúng vô tội trong thành bị hứng chịu từng cơn thịnh nộ ái ố của chúng.

Lưỡng Bàng từ nơi cư trú của hắc đạo trở thành trại tị nạn giúp người dân vô tội trú ẩn, tránh tai ương. Hoa Mộc Di gấp lại Báo Bình, hai người thay phiên nhau cải trang binh lính trà trộn vào hoàng cung. Nữ chủ Lưỡng Bàng xinh đẹp tập hợp các bang phái hắc đạo đến để cứu giúp, giờ khắc này mới chứng tỏ được cái gọi là "Anh hùng". Đám minh giáo thường ngày diễn võ vườn oai này trốn chui trốn nhủi chẳng thấy mặt mũi tâm hơi đâu. Còn bảo việc triều chính để triều chính quyết, không đụng đến hắc bạch giang hồ, tuyệt nhiên không nhúng tay vào. Đúng là xảo biện! Tam Vương phi bị nhốt trong ngục tối, còn con mồi có dụng nạo bị hủy, vóc đáng tựa nàng đang bị giam trong lồng cũi, treo trên tường thành cho dân chúng thị phạm. Đây cũng là con mồi để dẫn dụ đám người của Sư Tử ra mặt.

Nhiều ngày trôi qua mà Sư Tử cùng Tam Vương gia vẫn chưa thấy ra mặt, nữ nhân trên lồng cũi sớm đã không chịu nổi mà trút hơi thở cuối cùng. Xác nữ tử xấu số bắt đầu phân hủy, khiến cho ruồi bâu, dòi lóm chom roi xuống đầu của mấy tên lính canh công bên dưới.

Sợ rằng Tam Vương gia mắc mưu, kích động sẽ dẫn đến việc lộ tẩy của mọi người nên Hoa Mộc Di sớm đã gửi mật thư báo cáo việc diễn ra ở Đông

Thành. Cũng như việc nàng cùng với Bảo Bình đột nhập vào cung cấm, xem hai tên ác nhân kia vui chơi loạn lạc.

Hoa Mộc Di sớm đã cài người vào hoàng cung lúc loạn lạc, về lại sơ đồ dẫn đến nơi giam giữ Tam Vương phi thật sự. Đối với Hoa Mộc Di và Bảo Bình không quá khó để trà trộn vào, tiếc là nơi giam Tam Vương phi sớm đã bị thay đổi địa điểm. Thất vọng vì không cứu được người, đương lúc quay đầu đi Bảo Bình bỗng vấp phải vào cái gì đó khiến thân thể hơi đảo. Hoa Mộc Di liền rút kiếm chữa thẳng về phía đáng ngờ, rất may Bảo Bình đã kịp ngăn nàng lại trước khi mũi kiếm làm tổn thương người nào đó. Trong bóng tối, khuôn mặt hoảng loạn, đầu tóc rối bời chậm rãi nhướng tới tia sáng ít ỏi từ bên ngoài cửa sổ hẹp vuông vức: "Tam hoàng muội!?"

Dù làn da đen nhem dơ bẩn, trên mặt còn sót lại dư vị của những trận đánh tàn khốc, nhưng Bảo Bình vẫn nhận ra được Cát Ngọc Hương - Tam hoàng muội của y. Cát Ngọc Hương ngẩng cao đầu, ngược mắt, đôi ngươi đen thăm mòng nước hướng tới Bảo Bình, nàng chột hé môi, tiếng kêu thỏ thẻ như con mèo nhỏ bị thương không còn chút sức lực nào nữa: "Cứu muội với!"

Lời kêu cứu của Cát Ngọc Hương làm Bảo Bình bất ngờ, không phải vì nàng cầu cứu. Mà là... nàng có thể nói được sao? Rõ ràng nàng bị cầm tù? Đôi mắt Bảo Bình mở to, sững sờ vài giây. Hoa Mộc Di không nói không rằng, rất nhanh đỡ lấy Cát Ngọc Hương đang quỵ rạp dưới đất, cố gắng bò tới nhưng vô lực. Lúc đưa Cát Ngọc Hương ra ngoài ánh sáng, Bảo Bình mới nhận thấy trên người nàng vô số vết thương từ việc kẹp ngón tay, ngón chân, lẫn roi sau lưng, cùng chi chút những vết thương do vật nhọn gây ra. Ruột gan Bảo Bình nóng như lửa đốt khi nhìn thấy Cát Ngọc Hương người không ra người, ma không ra ma: "Là hấn làm!?"

Cát Ngọc Hương không còn sức nữa, nàng ngã vào lòng Hoa Mộc Di, mắt nhắm nghiền. Hoa Mộc Di lên tiếng: "Nàng ấy ngất rồi, nơi này không thể ở lâu, mau chóng rời khỏi đây thôi!"

"Đi!" Bảo Bình vừa hô lên, thì tiếng cửa gỗ nặng nề mở ra kèm theo nhiều tiếng bước chân cùng tràng cười to the thé.

"Hahaha... các ngươi muốn rời đi? Còn rời đi cùng với người của trẫm?"

Người bước vào chẳng kẻ khác nào tên ác thú Cát Thượng Bình, hấn khoác long bào, mang theo rất nhiều thị vệ bao quay ngục. Đôi mắt hau háu nhìn ba người trước mặt, đánh quai hàm, chất giọng trầm bổng vang lên: "Các ngươi chán sống rồi!"

Bảo Bình đứng chắn trước mặt Hoa Mộc Di đương bế xốc Cát Ngọc Hương: "Ha! Chán sống? Thứ súc sinh ngươi sớm muộn cũng nhận lấy quả báo!"

"Quả báo?" Cát Thượng Bình đưa tay sờ cằm: "Cũng có thể! Nhưng ta nghĩ các ngươi không thể chứng kiến được ngày đó xảy ra đâu... vì... ư... phải nói sao nhỉ?"

Đối diện vẻ mặt cao ngạo, giễu cợt của Cát Thượng Bình, Bảo Bình trăm ngàn phần chán ghét thêm việc mối thù trong lòng đã ngày càng chất đầy. Không nhiều lời, y vung quạt lập tức nắm tên thị vệ bên tay trái Cát Thượng Bình ngã vật ra sau, chét đánh dạch.

"Hừ! Giỏi lắm!" Cát Thượng Bình lùi lại một bước, do trong người có hơi men hấn không thể tỉnh táo chiến đấu đành tìm đường chuồn bằng việc đưa quân thế mạng lên: "Không được để chúng sống sót!"

Thị vệ nghe lệnh liền tiến lên chém giết. Trong cái ngục nhỏ bé, Hoa Mộc Di phải bế lấy Cát Ngọc Hương. Cho nên chỉ còn Bảo Bình ứng phó cùng rất nhiều thị vệ ủa vào như rom rạ. Qua khe hở đoàn quân tiến tới, Bảo Bình nhận ra Cát Thượng Bình là đang muốn trốn chạy.

"Bảo vệ hoàng muội giúp ta!"

Hoa Mộc Di hiểu ý gật đầu lùi về sau, tiếng đánh nhau vang vọng khắp bốn bức tường, thị vệ xông lên dần thưa thớt đi, thân người chất đầy như núi. Đây là lần đầu tiên Bảo Bình điên cuồng đến như vậy, lần đầu tiên y ra tay giết chết người vô tội không thương tiếc một cách hăng hái, vui thú. Hoa Mộc Di dù trong hắc đạo cũng phải tái mặt vì trận cười xé tan không gian của Bảo Bình, y vừa chém giết, vừa cười như điên dại. Đã có chuyện gì xảy ra với y? Tại sao?

Bất quá, việc này lại có thể khiến ba người họ rời đi một cách an toàn.

Còn Tam Vương phi hiện tại ở đâu, Hoa Mộc Di chỉ còn biết trở về Lương Bằng chờ nội gián nàng gài vào sớm ngày gửi mật thư.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Ta muốn một thứ...

Sau khi cứu được Cát Ngọc Hương ra ngoài, Bảo Bình không dừng lại việc phải giết Cát Thượng Bình, y vốn định trở vào hoàng cung lần nữa nhưng Hoa Mộc Di đã kịp ngăn chặn hành vi liều mạng đó: "Ngươi muốn giết hấn cũng phải dưỡng sức đã, ta biết ngươi dư sức nhưng vì bảo vệ ta và nàng ấy nên không thể đuổi theo tên ác thú đó. Nhưng bên trong hoàng cung lắm thị vệ. Một mình ngươi không thể đánh bại hết bọn chúng."

"Được rồi!"

Bảo Bình đáp, bước đi nhanh ra ngoài tìm đại phu trong số những người đang trú ẩn ở đây giúp Cát Ngọc Hương.

Nhưng tìm mãi cũng không có người đủ sức cứu chữa cho nàng, Bảo Bình chỉ còn cách gửi thư cho Cát Ngọc Vân nhờ giúp đỡ.

...

Bên phía Sư Tử đã lên kế hoạch lần quân đoàn lớn mạnh, rất nhanh trong hai giờ đã diệt sạch quân của Kim Vương gia, chỉ còn quân của Cát Thượng Bình đóng ở hướng Nam là chưa thể. Vì đội quân này khá đông, mạnh, thêm việc toàn những người tinh nhuệ nhất khó tránh được việc thất bại. Để bảo toàn số quân còn lại, Tam Vương gia lệnh chia thành ba nhánh nhỏ, một nhánh thí quân khích tướng hướng Nam. Một đội đi cùng Tam Vương gia tiến thẳng vào Đông Thành, một nhóm phục kích ở phía cánh rừng Bắc - Tây chờ lệnh ập đến Đông Thành hỗ trợ Tam Vương gia. Cách đó không xa, số quân Thiên Hồng Quốc cũng đang tăng lên gấp bội nhờ sự góp sức của Đại Nam Quốc. Chỉ cần chỉ thị từ Bạch Dương đưa xuống, cả hai quân liền ập tới tựa lũ cần quét đóng tàn dư vật vương còn sót lại bên ngoài Đông Thành.

Đương lúc ấy, bô câu đưa thư đáp xuống vai Sư Tử. Y lấy từ chân nó ra một cuốn giấy nhỏ, đọc một lượt, y cau một bên mày, lên tiếng: "Bảo huynh cần giúp đỡ, có cách nào liên lạc được với Cốt Dạ không?"

Bạch Dương đứng gần đó vội tiến đến: "Ta có cách!"

Nói rồi nàng rút một chiếc còi nhỏ trong tay áo, thổi một hơi.

Song Ngư cau mày: "Đó là gì vậy?"

"Cốt Dạ đã cho ta, vốn để tìm Tạ Bối, nữ nhân nào đó của hắn. Dù chưa gặp được nhưng hiện tại chỉ còn cách này thôi!"

Chiếc còi không phát ra tiếng, cho nên Bạch Dương thổi đi thổi lại rất nhiều lần cho đến khi cánh cửa bật mở thật mạnh. Trước cửa xuất hiện hai người, một người là Cốt Dạ - Nhân Mã quen thuộc. Còn kẻ bên cạnh là một nữ nhân xa lạ xinh đẹp ngất ngây. Cốt Dạ hơi nhướng mày: "Không cần thổi inh ỏi thế đâu!"

Bạch Dương ngó người, nàng lắc lắc cái còi khiến Nhân Mã bức tức đi nhanh đến giành lại chiếc còi. Còi bị đoạt lấy, Bạch Dương càng ngốc hơn nữa.

Người bên cạnh Nhân Mã hé môi: "Các người gọi Cốt Dạ có việc?"

Song Ngư vội trả lời: "Hoàng huynh ta cần giúp đỡ, không rõ việc gì nhưng chắc chắn rất hệ trọng nên mới nhờ đến người."

"Hừ!" Nhân Mã nghiêng đầu: "Từ bao giờ ta thành người các người cần thì gọi, không cần thì chẳng quan tâm sống chết thế!?"

Y nói cũng đúng, y biến mất bao ngày qua mà có ai tìm hay quan tâm đến đâu?

Ai cũng im lặng không có cách nào biện hộ. Cơ mà Nhân Mã cũng đang rảnh rồi không có việc gì làm nên chấp nhận cứu người. Chưa hết khinh khi đã phải giễu cợt tiếp khi biết nơi hắn phải đến: "Chiến sự đang gay gắt lại còn bắt ta tự thân dâng mình vào hang cọp à?"

"Ồ đó sẽ có người bảo hộ người!" Tam Vương gia chắc nịch: "Chắc chắn không làm mất một cọng lông nào trên người các người được!"

"Haha... ta sợ chính ta phải bảo hộ bọn chúng đấy!"

Nói rồi bóng dáng của Cốt Dạ cùng người bên cạnh nhanh như chớp biến mất trong làn khói trắng. Cách đến cùng đi nhanh như nhau, hành tung đúng là bất định. Tuy nhiên, đó cũng chỉ là làm màu. Chứ Nhân Mã với Ma Kết chỉ vụt cái ra sau cánh cửa núp, làm cho nguy hiểm tởm thờ hồng học như hai tiểu cầu.

...

Nhân Mã dẫn theo Ma Kết xuất hiện ở Lưỡng Bằng, đầu tiên là ai cũng ngỡ ngàng khi được chiêm ngưỡng Cốt Dạ trong truyền thuyết nay xuất hiện bằng xương bằng thịt. Tiếp sau đó là quý lạ,... đúng thế. Là quý lạ khấn cầu tha thiết, nông dân A vừa lạ vừa mỉa mai: "Tiểu dân không có gì, nhưng nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài suốt đời. Chỉ cần ngài giúp tiểu dân xóa cái bớt trên mặt đi!"

Góa phụ B cũng không thua kém gì, lao tới ôm chầm lấy chân Cốt Dạ, khóc nức nở: "Thảo dân năm nay hai ba mươi cái xuân xanh, đã bước đi hai bước nhưng đến giờ vẫn chưa lấy một mụn con nào. Thần y! Thần y! Hãy giúp thảo dân, ngài muốn gì thảo dân cũng sẽ dốc hết lòng thực hiện. Cho dù... cho dù... là dùng thân báo đáp. Thảo dân cũng hào hào chăm sóc thần y thật tốt!"

Vẫn chưa dừng ở đó, bảy bảy bốn mươi chín nhân đôi, à không là nhân mười lần tiếng van xin từ phía. Thậm chí dân tình còn mãnh liệt bay chầm tới Nhân Mã, khiến hắn phải dừng đến chiều nể liên tục. Ma Kết đứng bên cạnh đực mặt, trông thấy cái cảnh này đúng là quá khủng khiếp. Ai cũng muốn được thực hiện nguyện vọng, chẳng thêm để tâm đến "Thần Y" của họ chặt vật đến thảm thương.

Sau cùng nữ chủ Lưỡng Bằng phải ra tay dẹp đám đông ồn ào, ầm ĩ về một góc tối. Hoa Mộc Di cũng phụ nàng ta, để lại Bảo Bình cùng Nhân Mã, Ma Kết. Ban đầu Bảo Bình không nhận ra mỹ nhân đây là ai cho đến khi nàng kể lại sơ sơ sự tình.

Bảo Bình nói: "Ta muốn nhờ Cốt Dạ y thuật cao siêu đây, chữa trị cho hoàng muội ta. Hiện tại nàng ấy..."

"Khoan đã!" Nhân Mã cắt ngang lời Bảo Bình, ánh mắt đăm chiêu: "Giúp thì chắc chắn sẽ giúp, nhưng ngược lại, ta được gì từ ý tốt này!?"

"Điều gì cũng được!" Bảo Bình chắc nịch đáp, chỉ là y không biết rằng, thứ Nhân Mã muốn là thứ ghê gớm đến nhường nào...

"Ta muốn một thứ..." Nhân Mã chỉ vào ngực trái Bảo Bình: " nằm ở chỗ này!"

Bảo Bình tái mặt: "Ý này là...!?"

"Chính là ý đó đây!" Nhân Mã vẫn giữ nguyên vẻ mặt đăm chiêu khiến Ma Kết đứng cạnh phát điên, đá vào chân hắn một phát rõ mạnh.

Nàng quát: "Bớt đùa! Người mau đi giúp hắn đi. Nhanh nhanh một chút, còn phải trở về bảo hộ tỷ tỷ ta nữa!"

Bị Ma Kết đá một phát rõ mạnh, thế nhưng Nhân Mã vẫn không thay đổi hay hề hà đau đớn gì. Hắn vẫn đứng đó, mắt đối mắt cùng Bảo Bình: "Có chấp nhận hay không đây?"

Bảo Bình cắn môi dưới, đôi ngươi chột đánh vòng, đảo tới đảo lui biểu hiện đang đấu tranh tư tưởng rất nhiều, cuối cùng y vẫn là không thể để người vô tội, người thân chịu thương tổn: "Đội ta trả thù xong. Người muốn làm gì tùy người quyết!"

"Tốt!" Nhân Mã cười hi hà, nắm lấy cổ tay Ma Kết lôi đi. Hướng thẳng đến phía Cát Ngọc Hương đang nằm bất động.

...

Kun: Truyện dự tính sẽ hoàn xong trong năm. Với số lượng chương sẽ có chút thay đổi. Chắc sẽ xong sớm thôi!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Có lẽ ta thích cuộc sống này hơn!

Chiến sự căng thẳng đến mức những nước láng giềng Khang Vương Quốc phải bán loạn theo, vậy mà... ở một nơi ven sông mọi thứ vẫn diễn ra như thường lệ, cuộc sống bình bình yên ả trôi. Không ai buồn bận tâm ngày mai sẽ có điều gì chờ đợi họ.

Thiên Tử Hoàng sau một thời gian ngắn sống cùng A Mạ đã dần dần thích nghi, không những vậy y lại nảy sinh tình cảm cùng nữ nhân đơn thuần, mộc mạc chân chất kia. Hôm nay, trời nóng hơn những ngày trước, A Mạ cùng mấy cô thôn nữ ở làng đi tắm tiên gần đó. Thiên Tử Hoàng ban đầu có xin đi cùng, nhưng A Mạ nhất quyết không đồng ý, y cũng chỉ biết lui thủi quay lại góc giường chờ nàng về.

Lúc sau A Mạ trở về mang theo rất nhiều đồ ăn ngon, nàng bảo: "Phụ ta một chút!"

Thiên Tử Hoàng liền vui vẻ xoắn tay áo giúp nàng.

Ngồi vào bàn ăn, A Mạ có hỏi: "Nếu sau này người hồi phục trí nhớ, thì việc đầu tiên người sẽ làm gì?"

Y cười cười: "Bảo đáp nàng!"

A Mạ bĩu môi: "Ta không cần tấm lòng tốt của người đâu, ta chỉ mong người sớm hồi phục rồi đi, chứ nuôi người tốn cơm quá đấy!"

Thiên Tử Hoàng biết nàng không có ý xấu, y ôn nhu nhìn vào đôi mắt A Mạ: "Có lẽ ta thích cuộc sống này hơn!"

A Mạ im lặng, Thiên Tử Hoàng cũng không nói thêm, không khí xung quanh dường như ngừng lại, mặt chạm mặt, mắt đối mắt. Y lại cong khóe môi: "Nếu lúc đó ta rời đi, nàng có muốn đi cùng ta không?"

Chột A Mạ hừ lạnh: "Tất nhiên là không."

Câu trả lời thẳng thắn đó không những không làm Thiên Tử Hoàng khó chịu, ngược lại còn khiến y bật cười thật to. Nữ nhân A Mạ này thật khiến cho y càng lúc càng cảm thấy thích thú.

...

Bảy ngày trước.

Thiên Yết không lo đến việc Cốt Dạ có thể giết chết hắn cùng Tạ Bối bất cứ lúc nào, hắn hiện tại chỉ biết đến Cự Giải, một bước cũng không rời khỏi nàng. Từ lúc nàng từ cõi chết trở về bên cạnh, còn mang theo hài tử của hắn, Thiên Yết bỗng thấy những tháng ngày qua chém chém giết giết thật vô

nghĩa.

Hắn nằm xuống ngủ một giấc rồi mơ, trong giấc mơ ấy Cự Giải ôm một bó rau xanh hái từ vườn, hắn xẻ củi giúp nàng, hai đứa trẻ một nam một nữ chạy nhảy nô đùa bên trong nhà ra đến vườn. Ngôi nhà của hắn và nàng không to cũng chẳng nhỏ, vừa đủ để cả hai cùng hai hài tử sinh sống yên bình. Nhà của Thiên Yết dựng trên một ngọn núi cao, gần đó là một con suối chảy dọc theo dòng thành thác. Xung quanh không có người, thật tốt khi chẳng ai quấy rầy họ. Ở suối có rất nhiều cá, hắn ngoài việc xẻ củi còn đi hái lượm, bắt cá, bắt thỏ mang về. Trong vườn có nuôi mấy con gà, con heo rồi trồng kèm theo nhiều thực phẩm khác. Cự Giải ngồi đó dạy nữ nhi may vá, nấu ăn. Hắn dạy tiểu tử quậy phá săn bắt, luyện võ. Ngày ngày trôi qua cho đến cuối đời, hắn ôm nàng cùng ngắm hoàng hôn buông xuống, trên mái tóc đã bạc phoi hắn giúp nàng cài nhẹ một đóa hoa.

Tạ Bối cảm thấy không ổn, ả muốn đi nhưng ả lại không chắc có thể một mình chống đỡ được Cốt Dạ không. Thế là... ả quyết định dụ dỗ Thiên Nguyệt Mộng đi theo.

Thiên Nguyệt Mộng sau khi có hình hài, nó không còn muốn trở thành thanh đao Thiên Sát nữa. Sự trở về của Cự Giải càng khiến nó trở nên u uất, suốt ngày ngồi thừ ở đầu đó trên những cành cây bất kỳ.

Tạ Bối tìm thấy Thiên Nguyệt Mộng khi nó đang ngậm đôi chân ở một cái hồ nhỏ, ả vỗ nhẹ lên vai nó: "Người đang buồn sao?"

Nó gật đầu.

"Có muốn rời đi không?" Tạ Bối ngồi xuống cạnh nó nhưng không muốn hài bị dính nước: "Dù gì giờ đây hắn cũng không cần người hay ta nữa. Chỉ bằng chúng ta cùng rời đi, lúc đó hắn sẽ phải đi tìm người."

Thiên Nguyệt Mộng im lặng, thật chất nó đâu thể nói chuyện được.

Tạ Bối tiếp tục thuyết phục: "Không phải đi luôn đâu, chỉ là cho hắn biết người quan trọng thế nào. Dạy dỗ hắn xong chúng ta sẽ trở về, đồng thời đuổi ả hồ ly kia đi."

Trước giờ Thiên Nguyệt Mộng đều nghe theo sự sai bảo của Thiên Yết, ngay cả đêm đó... cũng nghe theo Thiên Yết cả... chỉ là ý của Tạ Bối nói cũng có lý, nó liền vui vẻ chấp thuận. Hừ hắn một trận để hắn lo sót vó đi tìm nó, như vậy mới thấy được tầm quan trọng của nó như nào chứ!?

Thật đáng tiếc cho Tạ Bối, nàng không hề hà biết rằng Thiên Nguyệt Mộng chính là một nửa linh hồn của Thiên Yết, vì Thiên Yết mà thành. Những điều Thiên Nguyệt Mộng biết, Thiên Yết cũng biết, nó rời đi càng xa Thiên Yết lại càng dễ dàng tìm thấy, nói đúng hơn. Thiên Nguyệt Mộng và Thiên Yết đã được gắn kết bởi một sợi dây vô hình không thể tách rời.

Thiên Yết giật mình tỉnh giấc, Cự Giải vẫn ôm chặt lấy hắn ngủ say. Trời vào chiều man mát, gió lùa vào cửa sổ lại càng khiến cho Cự Giải thoải mái đánh giấc dài. Thiên Yết không muốn phá giấc ngủ của nữ nhân yêu kiều, hắn nằm xuống mặc kệ Thiên Nguyệt Mộng đang dần rời đi rất xa. Hắn nghĩ: "Để chốc nữa đi lời hai kẻ cứng đầu đó về cũng không muộn, xem ta trừng phạt các người như thế nào. Càng lúc càng to gan!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Ta sợ bản thân không thể... [18+]

"Ta nghĩ không nên..."

"Sao không? Người cứ làm đi!"

"Còn..."

Bên ngoài mọi người đang chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mai, thì trong gian phòng trung ở phủ Đông Xưởng, tiếng rên rỉ vang lên không ngừng.

Thiên Tử Ninh không mảnh vải che thân ôm chặt lấy Song Ngư cũng lỏa thể, nàng ra sức đòi hỏi còn hắn thì không biết có nên tiến công hay không. Thế nào thì nàng cũng đang mang thai...

Tuy vậy, Thiên Tử Ninh lại cực kỳ đòi hỏi, cơ thể nàng đang nóng rực và không thể dừng lại nữa. Cho nên nàng đã đẩy Song Ngư ngã lên giường, lạnh giọng ra lệnh: "Nằm yên đó, người không làm thì ta làm!"

Nói rồi, Thiên Tử Ninh nắm lấy tiểu đệ hắn vuốt ve cho đến khi căng cứng, nàng từ từ cho tiểu đệ vào bên trong tiểu muội ẩm ướt của mình. Con rắn to chui vào bên trong lại mang đến cảm giác khoái lạc tuyệt vời, nàng nắm lấy hai bàn tay hắn úp lên đôi gò bồng rồi chủ động bắt hắn phải xoa nắn nó. Thiên Tử Ninh nâng hông lên cao rồi hạ xuống, chậm chậm, xoay xoay như nghiền tiêu trước khi già xuống từng cái thật mạnh bạo.

Lúc này đây, Song Ngư không thể chịu đựng được nữa, hắn tất nhiên cũng không thể để nàng chủ động mãi được. Hắn ngồi dậy, đôi tay bợ đỡ hai bờ mông to căng tròn nhẵn mịn, hắn bước xuống giường, từng bước mang nàng đến chiếc bàn gỗ tròn. Đặt nàng lên bàn hắn bắt đầu dùng đưa, nhấp từng

nhịp chắc khỏe.

"Đứng... đứng rồi... tiếp... mau tiếp đi..." Thiên Từ Ninh tựa như ra lệnh cho cấp dưới phải tuân theo.

Tiếng thở đứt quãng mỗi lúc càng nhanh hơn, gấp ráp hơn, kèm theo đó là những âm thanh "bach bach" vừa nghe theo cũng đủ khiến người khác vội vàng lướt qua nhanh.

...

Trước ngày cứu Cát Ngọc Hương.

Tiếng thở nặng nhọc kèm theo từng tiếng "thịch thịch" nơi ngực trái, Thiên Từ Hoàng cau mày thức giấc giữa đêm khuya. Y nằm trên một mảnh rom trái thành giường cùng chiếc chăn đơn sơ rách nát, không khí lạnh từ phía bao phủ lấy thân ảnh đang không ngừng nóng rực. Có cái gì đó rất đau đớn, cương cứng bên dưới hạ bộ y, Thiên Từ Hoàng không thể kiềm chế được bản thân nữa rồi. Y xốc chân đứng bật dậy đi đến cạnh giường A Mạ đang ngủ rất say, bỗng y cúi người, giọt mồ hôi trên trán y khẽ nhỏ xuống chóp mũi A Mạ.

A Mạ vẫn không có động tĩnh gì.

Thiên Từ Hoàng cố gắng đấu tranh tư tưởng, kiềm hãm thú tính càng ngày càng lớn dần bên trong cơ thể. Nhưng, ái dục nổi lên thúc đẩy y phải làm điều xằng bậy...

Y đi loang quanh tìm kiếm gì đó, bất quá lại không tìm thấy những thứ đó. Y đành xé một bộ y phục cũ mà A Mạ tìm giúp thành từng mảnh nhỏ, sau đó y quay lại giường A Mạ. Trong đầu Thiên Từ Hoàng chỉ có những cảnh "xuân cung đồ" bao phủ bởi lớp sương mù. Thiên Từ Hoàng đã kiềm nén lại, cần mỗi đến ứa máu, đi ra đi vào nhà, thậm chí là nhảy xuống con sông gần đó chỉ để cái lạnh gột rửa sạch những thứ hưng phấn bên dưới. Mà mọi cách y làm đều không thể, cho đến khi lý trí buông thả, cơ thể làm theo bản năng của giống "đực" khi cần phải giải quyết.

Bỗng dưng Thiên Từ Hoàng nắm chặt hai cổ tay A Mạ kéo qua đầu, giữ chặt phía đầu giường, dùng vải rách cột chặt tay nàng vào khung giường. A Mạ giật mình tỉnh giấc, hai mắt nàng mở to đầy bất ngờ khi Thiên Từ Hoàng bỗng chốc ra tay. Nàng còn chưa rõ bản thân đang mơ hay tỉnh nữa.

Cho đến khi y nhảy phóc lên giường nắm hai cổ chân nàng cột vào phần khung giường bên dưới thì A Mạ lúc này mới phản ứng, quát: "Ngươi làm cái gì vậy hả?"

Thiên Từ Hoàng không đáp, mồ hôi đã ướt đầm hết bờ lưng y.

"A Giải! Ngươi rốt cuộc định làm cái gì!?"

Nàng vừa quát vừa vùng vẫy vùng đập chân về phía Thiên Từ Hoàng, dùng hết sức để thoát ra khỏi nhưng bất thành. Sau một hồi vật vã cuối cùng y cũng cột được nàng vào giường, cơ thể A Mạ vẫn uốn cong lên, miệng liên tục hét: "Thả ta ra! Thả ta ra! Tên chết tiệt! Thả ta ra mau!"

Thiên Từ Hoàng xoay người dùng một mảnh vải còn lại bịt luôn miệng A Mạ khiến cổ họng nàng chỉ thoát ra được những từ "U" khó hiểu. Khóe mắt rơi lệ, nàng cảm thấy bất lực, hoảng sợ, chết khiếp vì tên nam nhân tưởng chừng hiền lành này lại... nuôi ong tay áo nuôi khí vào nhà...

Thiên Từ Hoàng ở phía trên thân thể nhanh chóng, điều luyện thoát hết y phục của bản thân, tuy nhiên lại vùng vẫy về cời từng vạt áo A Mạ. Cơ thể A Mạ phơi bày trước mặt Thiên Từ Hoàng càng khiến cho y hưng hăng muốn chiếm đoạt hơn. A Mạ bật khóc thật to, lệ đã khiến cho mắt nàng mờ dần, hình ảnh trước mắt cũng vì thế mà nhạt nhòa đi. Nàng muốn kêu cứu, nàng muốn thoát khỏi đây. Kể trước mặt là sắc lang, hần cổ tình giả vờ để lấy được lòng tin của nàng chăng? A Mạ cứ thế quẩn quại trong tuyệt vọng, đau đớn bởi vải thô cứa vào cổ tay và cổ chân.

Lúc này Thiên Từ Hoàng mới lên tiếng, đôi mắt y đã đục ngầu vì dục vọng rồi: "Ta sợ bản thân không thể..." y nuốt một ngụm nước bọt nói tiếp, "... kiềm chế được nữa rồi!"

A Mạ như dồn hết uất hận chửi hằn: "Ồ iêm ỉ. Út!!!!" (Vô liêm sỉ. Cút!!!)

"Tên tiểu nhân rẻ mặt, đê hèn nhà ngươi không đáng sống. Ta hận! Hận đã cứu kẻ kinh tởm như ngươi!!!" Lời này nàng không nói ra được chỉ biết chửi rủa trong lòng, kiếp này coi như bỏ.

"Xin lỗi!" Thiên Từ Hoàng cúi đầu, đôi môi kẻ thật sát bên tai A Mạ: "Ta hứa sẽ không phụ bạc nàng! Hãy tha lỗi cho ta!"

Nói rồi, chuyện gì đến cũng phải đến khi Thiên Từ Hoàng đã đạt mức đỉnh điểm, y không thể chịu đựng thêm một khắc nào nữa. Cứ như thế... nhỏ bé... khô khốc... trong trắng... bị y tàn bạo xâm chiếm không thương tiếc.

Bên trong rất khát, khát đến mức vỡ vụn. Thiên Từ Hoàng rên lên vì hừng thụ, vì sung sướng. Nào biết A Mạ bên dưới như chết đi hàng trăm hàng ngàn lần, từng mảnh da thịt trên cơ thể nàng quần lên rồi rách ra. Y tiến vào rút ra, bên dưới nàng vừa mới rách toạc nay lại được hàn gắn, rồi y công tiến lần nữa... cứ như thế... A Mạ tưởng chừng Thiên Từ Hoàng đang hành hạ nàng mỗi lúc một tàn nhẫn hơn. Nàng chỉ biết "ừ ừ" cùng nước mắt không ngừng tuôn dài thể hiện sự đau đớn khôn xiết nơi u nguyệt, còn y nhắm mắt hưởng lạc khi ngọn lửa cháy bùng bùng khi này dần dần dịu đi rất nhiều.

Thiên Từ Hoàng mờ mắt trông thấy A Mạ khóc rất thảm thiết, tim y như bị ai đó dùng dao cắt ra thành từng miếng nhỏ. Y hôn lên từng giọt nước mắt của nàng, bên dưới vẫn hoạt động rất kịch liệt, giọng y khàn khàn đứt quãng vang bên tai A Mạ: "Hãy tin ta! Đừng khóc! Đừng khóc!"

Y cứ như đang vỗ về nữ hài tử nhỏ nhắn bị thương, rồi y ôn nhu hôn lên chóp mũi A Mạ, hôn xuống chiếc cổ dài, xương quai xanh...

Đôi nhũ hoa căng mọng ửng hồng không còn e ấp trong vạt áo nữa. Nay nó cứ vung lên cao đầy kiêu hãnh khác xa với dáng vẻ chủ nhân khóc ngất. Hế môi, y ngậm lấy đầu nhụy đang se cứng, chơi đùa nhụy hoa bằng đầu lưỡi dính hương ướt át. Y về trên ngực nàng từng vòng tròn nhỏ to trước khi mút nhẹ cốt để nàng cảm thấy thoải mái hơn.

A Mạ không vì thế đỡ đi phần nào, ngược lại còn cực kỳ tủi nhục. Có lẽ... nàng nên chết quách đi cho rồi!

Một đêm dài, Thiên Từ Hoàng trên người A Mạ không chỉ một lần, y xong hiệp đầu khoảng một canh giờ rồi lại trèo lên tiếp tục hiệp hai. Cứ thế... đêm trôi qua... Thiên Từ Hoàng cùng A Mạ đung đưa đến bốn hiệp...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Bảy ngày (1)

A Mạ vẫn mở đôi mắt khô lệ nhìn lên trần, Thiên Từ Hoàng bên cạnh ôm nàng nhắm mắt ngủ ngoan. Đến khi mặt trời qua đỉnh sào, Thiên Từ Hoàng tỉnh giấc nhìn người bên cạnh. Y vẫn nhớ rất rõ những gì mình đã làm đêm qua, trong lòng dấy lên tia tội lỗi rồi biến mất vì y chắc chắn sẽ bảo hộ nàng quãng đời còn lại thật êm ấm.

Tháo những mảnh vải cột chặt tay chân, miệng nàng ra, Thiên Từ Hoàng thấy A Mạ vẫn bất động, y hoảng loạn lay người nàng: "A Mạ?"

A Mạ hé môi, âm thanh thoát ra nhỏ đến mức không nghe rõ: "Cút đi!"

Thiên Từ Hoàng xuống khỏi giường nhặt chiếc chăn bị rơi trong lúc kịch liệt hoan ái đắp lên người A Mạ. Định thay nàng mặc y phục, nhưng trông nàng như thế...

Đêm qua da tiếp xúc da, hai cơ thể quện thành một vẫn còn ám ảnh trong đầu A Mạ, làm sao nàng có thể chấp nhận nổi chứ? Hiện tại A Mạ không phát điên giết chết hay tự tử là may lắm rồi!

Y nhật lại y phục của mình, vừa vặn bận xong liền nghe tiếng gõ cửa. Y cau mày: "Ai?"

Bên ngoài vang lên giọng nói khá quen thuộc: "Là lão phu!"

Là đại phu hôm trước A Mạ nhờ đến, y nhanh chóng bước ra ngoài mở cửa: "A, đại phu! Mời đại phu ra ngoài nói chuyện, bên trong hiện tại không tiện lắm!"

Đại phu gật đầu đứng bên ngoài cùng Thiên Từ Hoàng, cửa khép hờ. Đại phu đưa cho y một lọ thuốc, căn dặn: "Ta quên mất lọ thuốc này, chỉ cần dùng trong bảy ngày cơ thể ngươi sẽ không còn nóng như lửa đốt nữa. Và, hãy cho nữ nhân bên trong uống ba ngày nếu như hai người đã..."

Về mặt đại phu cực kỳ bí hiểm, giọng nói đang ám chỉ đến việc đêm qua. Thiên Từ Hoàng vừa nghe đã hiểu, về mặt y đực ra ngơ ngốc: "Vậy đây là..."

"Là do bệnh của ngươi, chỉ cần dùng điều độ trong vòng bảy ngày." Nói rồi đại phu tức tốc rời đi vì lý do có người cần cứu chữa rất gấp ở làng bên, lão chỉ là tiện đường nên ghé qua thôi.

A Mạ bên trong nghe hết được toàn bộ câu chuyện hoặc có lẽ vị đại phu ấy cố tình nói để nàng nghe thấy được. Việc xảy ra đêm qua chỉ là cơ sự từ bệnh của y, chứ y không hề mong muốn? Nhưng mà... đến bốn lần ư?

...

Đại phu đi một đoạn xa liền dừng lại, đằng sau thân cây to lộ ra bóng nữ tử bước lại gần: "Hắn có nghi ngờ gì không?"

Đại phu liền gỡ lớp mặt nạ ra: "Không có, nhưng ta không hiểu... sao phải cứu hắn?"

Nữ tử đó không ai khác ngoài Ma Kết, nàng bĩu môi: "Dù gì hắn cũng vì cứu tỷ tỷ ta mới ra cái nông nổi này. Hắn cũng chỉ bị một chút Cổ Trùng thôi, chẳng phải ngươi nói nhiều đó đủ trị hết Cổ Trùng trong thân thể hắn sao?"

"Thì tất nhiên... Cổ Trùng sẽ được đẩy ra hết!" Nhân Mã thăm thở dài, từ bao giờ hắn lại giúp người khác không lấy phí như này thế nhỉ?

Ma Kết khoanh tay trước ngực, hừ lạnh: "Ta thật muốn biết ngươi đang tính toán cái gì đấy!"

Nhân Mã làm như vô tội: "Ta có tính cái gì đâu?"

Ma Kết định đớp chặt cái gì đó nữa nhưng đã bị Nhân Mã cản lại, hai tai hấn chột cừ động, đầu chân mày cau lại: "Có người gọi ta!"

Nhân Mã liền nắm lấy cổ tay Ma Kết kéo thẳng vào lòng, một cái nhún chân liền lướt gió bay nhanh về hướng phát ra tiếng còi kêu inh ỏi bên tai.

...

Quay lại phía Cự Giải, Thiên Yết.

Sau bảy ngày cuối cùng Thiên Yết cũng tóm được Thiên Nguyệt Mộng cùng Tạ Bối. Không phải hấn yếu kém, mà trong khoảng thời gian đuổi bắt hai kẻ buồng binh này hấn đã tranh thủ mạng Cự Giải đi thăm thú non sông tươi đẹp. Hành động này của hấn chính là xây dựng thêm tình cảm phu thê trước giờ chưa có.

Trước đó.

Ngày thứ nhất Thiên Yết đã nói với Cự Giải thế này: "Giờ chúng ta đã là phu thê rồi cho nên lúc nào cũng phải như hình với bóng mà đi cùng nhau!"

Cự Giải nhếch một bên môi, khinh bỉ bảo: "Phu thê? Ta với ngươi đã bái đường bao giờ?"

Thiên Yết nhìn trái nhìn phải: "Nàng đã có hài tử với ta, như thế vẫn chưa được gọi là phu thê sao?"

Cự Giải lắc đầu: "Tất nhiên là chưa, vì ta sẽ không bái đường thành thân với ngươi đâu. Rõ chưa?"

Cự Giải chống nạnh, hừ vào mặt Thiên Yết rồi quay lưng đi hướng ngược lại với hấn. Thiên Yết gỡ mái tóc dài sau ót, khó hiểu: "Tại sao chứ?"

Nàng không thèm giải thích đôi co hay phân bua với hấn nữa, không phải vì muốn được cứu chữa, muốn được sống để quay về nơi nàng sống thì... Cự Giải nàng nhất định sẽ không đêm ngày ăn ngủ chung với Thiên Yết như này đâu!

Ngày thứ hai Thiên Yết vẫn tiếp tục nhẫn nại cài một bông hoa chẳng rõ tên hái bên đường lên tóc Cự Giải. Khung cảnh cực kỳ lãng mạn cho đến khi Cự Giải nắm lấy bông hoa đó ném xuống đất: "Đừng có cài bậy bạ lên tóc ta, mới gọi xong!"

Thế là Thiên Yết lại lẻo đẻo theo sau bảo: "Nhưng đó là tấm chân tình của ta!"

Cự Giải liền quay đầu lại phía bông hoa bị ném không thương tiếc, nàng cười giễu, gờ chân lên cao rồi dẫm lên thật mạnh, vừa đạp nàng vừa nghiêng răng: "Tấm chân tình à? Tốt! Thế ta càng phải đạp chết nó!"

"Tôn trọng thật đấy!" Thiên Yết xịu mặt, bình thường hấn đã phát điên lên đánh chết kẻ dám từ chối lòng tốt của hấn rồi. Vậy mà giờ đây hấn chỉ biết đứng đó, bất lực nhìn nàng trút giận lên bông hoa vô tri vô giác và vô tội.

Ngày thứ ba, Thiên Yết mang nàng đến một bến thuyền. Trước giờ hấn không đi thuyền, cũng chẳng nhẫn nại, nhẹ nhàng với ai bao giờ. Cự Giải là người ngoại lệ đầu tiên cũng là duy nhất. Hấn nhìn nàng bằng ánh mắt chứa đầy nhu tình, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, cố gắng giữ nàng không té khi bước lên mũi thuyền chông chênh. Thế mà, Cự Giải hất tay Thiên Yết ra: "Không cần! Ta có mắt, có chân còn rất mạnh khỏe không tàn tật đau yếu!"

Ngày thứ tư, Thiên Yết tự tay nấu cho nàng một bát cháo thịt thơm phức, nhưng mùi vị khi nuốt vào bụng thì chưa biết như nào. Cự Giải neho mắt, đoán già đoán non rằng có khi nào hấn bỏ xuân dược vào đây để lừa nàng không? Nàng liền đưa tay đẩy chén cháo ra, từ chối: "Không đói!"

Thiên Yết vẫn mỉm cười, nhịn nhục múc một thìa cháo đưa lên môi thổi nhẹ cho bớt nóng rồi gọi nàng: "Nương tử, 'a' đi nào!"

Cự Giải lườm hấn rách mắt: "Ta không ăn, cũng không phải nương tử của ngươi!"

Thiên Yết mếu máo, vẻ mặt này thật không hợp với hấn tý nào.

Ngày thứ năm, Thiên Yết đặt nàng ngồi xuống một mỏm đá to bằng phẳng, phía trước là con suối nhỏ chảy róc rách luôn qua từng khe đá nhon, nơi đây có bóng cây rất to che đi những tia nắng gắt gao có thể nuốt chửng lấy làn da mỏng manh của Cự Giải. Hấn lấy ra từ tay áo chiếc lược gỗ tự tay mài, sau đó tỉ mỉ, dịu dàng chải mái tóc dài Cự Giải, vừa chải hấn vừa hỏi: "Nàng có thích trâm cài không?"

Cự Giải để yên cho hấn chải, lạnh nhạt đáp: "Không."

Thiên Yết liền xịu mặt, chẳng qua hấn vừa mua một cây trâm cài hoa sen rất đẹp, cứ ngỡ rằng nữ nhân nào cũng sẽ thích trâm cài..

"Nàng thử cài xem, sẽ thích lắm đó!" Thiên Yết hươ chiếc trâm cài ra trước mặt nàng, cố tình dụ dỗ.

Cự Giải lại lườm hấn: "Ta không biết vấn tóc, ngươi biết không?"

"Không biết."

"Vậy thì cài làm gì?"

"..." Thiên Yết không còn lời gì để nói.

Không phải Cự Giải không thích trâm cài, mà là vì nàng vô tình thấy hắn cười tủm tỉm trước quầy ông chủ bán trâm. Mà nàng lại không thích Thiên Yết phô bày dáng vẻ hạnh phúc, vui vẻ đó ra ngoài như thế. Nàng muốn hắn phải dần vất, đau khổ từng giây từng phút trong cuộc đời khốn nạn của hắn. Cho nên... nàng không thích trâm hắn mua thôi!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Bảy ngày (2)

Ngày thứ sáu, Thiên Yết gói đầu lên chân Cự Giải, nàng đang rảnh rỗi không có gì làm nên định may bao tay mới, thật ra thì trước đây nàng có đôi bao tay nhưng mang đúng được một lần rồi mất tiêu. Đạo này nặng gắt quá mà nàng lại hay sử dụng tay dễ bong, thêm việc Thiên Yết cứ lôi nàng đi khắp nơi đến phát bực.

Thiên Yết lắng tai nghe âm thanh trong bụng Cự Giải, vu vơ nói: "Không biết nam hay nữ, một hay hai. Nàng nghĩ xem nên đặt tên gì cho chúng?"

Thần sắc Cự Giải sa sầm, ứa máu đáp: "Ngươi nghĩ xa thế? Chỉ mới hơn một tháng tuổi!"

Đáp lại về khinh khỉnh phía Cự Giải là nụ cười vô tư của Thiên Yết: "Thống nhất tên trước để ta gọi chúng hằng đêm. Nàng biết không, nói chuyện với hài nhi khi chúng còn ở trong bụng rất tốt đấy!"

Cự Giải hơi ngó người, ở thời của nàng không có việc nói chuyện cùng thai nhi khi còn trong bụng bởi vì...

Nhưng nàng cũng được đọc rất nhiều sách nói về điều này, lúc nhân loại vẫn còn sống an yên hòa bình trên mặt đất thì các cặp cha mẹ hay thường sử dụng phương pháp kích thích não bộ cho bé từ tuần thứ 18 trở đi. Còn giờ, mới hơn 5 tuần thì nghe cái gì được cơ chứ?

Nàng lại tiếp tục cười cợt về ngốc nghếch của hắn.

Thiên Yết thấy nàng im lặng liền giả vờ hôn tui xoay người úp mặt vào bụng Cự Giải, còn giả vờ thò thê không để nàng nghe: "Hài nhi, con có cảm thấy mẫu thân của con rất quá đáng với ta không?"

"Hừ!" Trò hề nhảm chán, Cự Giải một tay đẩy mạnh trán Thiên Yết tránh xa bụng nàng: "Đừng có bày trò nữa!"

Bị xua đuổi, Thiên Yết đi đến góc phòng khách điểm ngồi xuống bó gối, cầm ti lên đầu gối giường đôi mắt tội nghiệp về phía Cự Giải, nhìn nàng xa xa. Cái biểu hiện đó dễ lấy lòng xót thương từ Cự Giải, nào ngờ nàng lại bơ tuốt.

Ngày thứ bảy, Thiên Yết đưa nàng đến một đỉnh núi rất cao, ở đó có con suối to chảy dọc thành dòng thác lớn, con thác xối xả thả mình rơi xuống chân núi tạo thành một cái hồ to trong veo. Hắn nhúng khăn xuống nước, vắt khô rồi nhanh chóng đi đến cạnh nàng: "Nóng thế này!"

Vừa nói hắn vừa giúp nàng lau sạch khuôn mặt ướt đầm mồ hôi cùng đôi tay bẩn. Hành động này khi không lại đi thẳng vào tim Cự Giải, nàng biết bảy ngày qua hắn đã cố gắng trở thành người chồng người cha tốt. Bản tính ban sơ của hắn có phải là người lương thiện, nhẹ nhàng? Cự Giải thật muốn biết trước đây hắn là người như thế nào!?

Từ khi Cự Giải trở về Thiên Yết cười không ngớt cho dù nàng chà đạp, xua đuổi hắn cỡ nào hắn vẫn không tức giận dù chỉ một chút. Thật kỳ lạ!

Lau xong cho Cự Giải, Thiên Yết thở hắt một hơi mệt mỏi, sau đó chỉ tay về khoảng đất trống rộng lớn phía trước: "Nàng có thích nơi này không?"

Cự Giải không đáp, nàng chăm chăm đưa mắt nhìn xung quanh. Nàng chỉ còn ba tuần nữa để lừa Thiên Yết tự hai tay dâng mạng cho Cốt Dạ, cho nên... việc thích hay không thích cũng có còn gì quan trọng nữa?

"Nàng có muốn quãng đời còn lại cùng ta và hài nhi sống ở đây chứ?" Đôi mắt Thiên Yết sáng rực đầy hoài bão, Cự Giải còn cảm nhận được bên trong đôi ngươi ấy lấp lánh ấy là từng tia hy vọng về một tương lai hạnh phúc. Hắn thật sự nuôi mộng ước cùng nàng đi đến trọn đời sao? "Ta sẽ xây một ngôi nhà ba gian, khoảng sân để nàng nuôi gia súc, trồng trọt rau củ. Nếu hài nhi là nam ta sẽ dạy nó cách trở thành nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, còn nữ nhi thì chẳng ai dám xem thường hay bắt nạt nó."

"Thiên Yết..." Cự Giải cúi đầu nhìn đôi tay giấu trong vạt áo tránh nắng: "Ngươi biết ta trở về vì lý do gì phải không?"

Kẻ khôn ngoan như Thiên Yết không thể không biết.

Nụ cười trên môi Thiên Yết vụt tắt, hắn đưa mắt nhìn nàng: "Ta không cần biết, nàng ở đây với ta, ngay lúc này. Hãy để ta bù đắp cho nàng, bảo hộ nàng, kiếp này ta nợ nàng vì thế... nếu nàng muốn ta cũng sẵn sàng dâng cả mạng sống này. Nhưng trước đó ta cần phải làm một số việc..."

Một số việc của Thiên Yết chính là giết chết Cốt Dạ.

Trời hơi vào trưa, Thiên Yết bảo Cự Giải ở yên trong túp lều nhỏ do hắn dựng giữa núi chờ đợi. Chưa đến một canh giờ sau hắn đã trở về mang theo Thiên Nguyệt Mộng lẫn Tạ Bối, Thiên Nguyệt Mộng nguyên vẹn nhưng Tạ Bối thì người không ra người mà không ra ma.

Cự Giải trông Tạ Bối nằm phủ phục dưới đất máu miệng không ngừng phun ra, cơ thể có rất nhiều vết thương lớn nhỏ. Không cần nói cũng biết Thiên Yết đã điên tiết thế nào, bức bách bao ngày qua có lẽ đã trút giận lên thân thể mỏng manh của Tạ Bối. Thay vì thương cảm, Cự Giải lại thấy hả dạ, vừa lòng với tình trạng của ả lúc này. Những ngày tháng trước nàng đã bị ả hành hạ đến mức sống chết không rõ, đứng giữa ranh giới nhân gian địa ngục những hai lần. Còn khiến Thiên Tử Hoàng giờ trong tình trạng thảm, sao nàng lại phải mang theo lòng thương với kẻ độc địa này? Nếu nàng có lòng vị tha nàng cũng không xài nó một cách phóng túng đến thế.

Hắn để ả nằm hôn mê ở đó đến khi bầu trời tối hắn mới bắt đầu ra tay trừng trị. Trong khoảng thời gian ả mê man, nhục thể ả không ngừng phát ra từng mảng bụi màu trắng bay lơ lửng rồi thuận theo chiều gió cuốn đi xa.

Thiên Yết gần giọng, đôi mắt đỏ ngầu: "Ta nghĩ ngươi không cần thiết phải sống nữa!"

Mái tóc hung đỏ của hắn bay lên, Cự Giải không kịp ngăn cản thì đã thấy một luồng ánh sáng trắng toát xuất hiện xung quanh cơ thể Tạ Bối. Tạ Bối ưỡn người bay lên cao, ả đau đến mức la hét thảm thiết dù đôi mắt vẫn khép chặt. Tiếng thét vang vọng khắp đất trời, bầu trời đen mịt bỗng gầm lên vài tia sét mỏng tựa ả nhện phóng tơ bắt lấy con mồi.

"AAAAAAAAAAAA!!!" ả hét, hét không ngừng nghỉ.

Đôi ngươi Thiên Yết mỗi lúc càng đỏ, không những vậy còn toát ra âm hàn cực mạnh khiến gió nổi lên, từ trong lòng ngực trái Tạ Bối một viên ngọc màu trắng đang cố gắng chui ra khỏi thân xác sắp lị tàn.

Thiên Nguyệt Mộng đứng trước mặt Cự Giải bảo vệ cho nàng. Cự Giải hơi bất ngờ. Viên ngọc trắng vừa ly khai khỏi thân thể Tạ Bối, ả liền như tro tàn từ ngọn lửa bay lên không trung, dần dần tan biến vào bầu trời đen. Trên bầu trời bỗng lóe lên hai viên ngọc trắng rất nhỏ, chúng bay lượn quẩn quýt vào nhau rồi đồng nhất hướng về một hướng xa xăm nào đó.

Viên ngọc lấy từ ngực Tạ Bối vẫn còn lơ lửng giữa không trung tìm chủ nhân mới, nó bay tới bay lui một hồi mới chọn được ứng cử viên sáng giá. Nó lao thẳng đến Cự Giải khiến nàng hoảng hốt thét lên rõ to, theo phản xạ mà nâng tay che mặt. Nào ngờ Thiên Nguyệt Mộng nhanh nhẩu xoay người hurls trọn cú va chạm của viên ngọc. Nàng ta "hự" một tiếng rồi khụy xuống ho sặc sụa. Thiên Yết đi đến trước mặt Thiên Nguyệt Mộng bảo: "Bảo hộ yêu đan cho tốt, đừng để ta phải làm điều tương tự với ngươi! Một Tạ Bối đã quá đủ rồi!"

Thiên Nguyệt Mộng cúi đầu, phát lên hai tiếng: "Tuân lệnh!"

Cự Giải lại được một phen kinh ngạc, đôi mắt mở to: "Thiên Nguyệt Mộng nói được?"

"Yêu đan đã giúp nó nói được." Thiên Yết giải thích.

Cự Giải bỗng dùng ánh mắt căm phẫn với Thiên Yết: "Dù gì Nguyệt Mộng cũng là nữ nhân mà ngươi có thể gọi như vậy sao?"

Thiên Yết vội phân bua: "Nhưng mà nó..."

Cự Giải cắt ngang lời biện minh chưa kịp nói: "Lại nó?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Đôi mắt, giọng nói, sự tình

Mọi thứ dần trở nên rõ ràng hơn, Kim Phụng nhìn thấy được đôi tay của mình đang hươ lên cao, cánh cửa gỗ, nền đất ẩm ướt, vài con chuột chạy quanh, thức ăn nguội lạnh cùng ngọn đuốc lập lóe bên ngoài hành lang sâu hun hút. Và sau cùng là nỗi sợ lấp hết phổi nàng..

"Chuyện gì thế này?" Nàng nín thở, tự hỏi bản thân. Chuyện là vì quá mệt cho nên Kim Phụng ngất đi, nào ngờ bị một vật gì đó rất mạnh nện vào đầu làm nàng bất tỉnh. Sau đó... không có sau đó.

Đã bao lâu rồi nàng không được nhìn thấy thế giới xung quanh? Có lẽ... nàng cũng không nhớ nữa. Nàng bất ngờ đến kinh hãi hết nhéo rồi dăm vào đùi, cắn môi để thử xem đây có phải giấc mơ không. Ai có thể tin được mất mất rồi lại có thể quay về?

Niềm vui chưa kịp nở thì hung tin đã lan truyền đến tai nàng, bên ngoài hai tên cai ngục không ngừng tán chuyện: "Nghe bảo lúc sớm có người đột nhập cướp ngục nhưng nhầm nơi đây!"

Giọng nói khác vang lên: "Đến cứu Tam Vương phi ả?"

Tên lúc này nói: "Chứ người nghĩ là ai nữa?"

Tên kia đáp: "Đó chẳng qua là cái bẫy dụ đám người Tam Vương gia thôi!"

"Thì đó!"

Câu chuyện chỉ đến đây, nhưng lại làm Kim Phụng cực kỳ sốt ruột bồn chồn. Vì với tính khí của Tam Vương gia chắc chắn chàng sẽ không ngồi yên, nếu chàng đã đột nhập vào nhâm nơi thì sao? An nguy như thế nào? Những câu hỏi lần lượt xuất hiện trong đầu Kim Phụng, bất quá nàng không thể lên tiếng hỏi, nàng phải bình tĩnh chờ đợi. Phụ thân nàng rất thông minh, người sẽ không bị mắc lừa dễ dàng như thế được. Lòng nàng vững tin phụ thân sẽ biết tính toán như nào, chắc chắn không để phu quân nàng dẫn thân vào cạm bẫy.

Đôi mắt trở lại khó có thể giấu giếm được, lúc trước ở đây hoàn toàn trống rỗng còn giờ thì hay rồi... có hai viên ngọc lác lác qua lại thấu tỏ tình hình. Thôi thì nàng vờ như bất tỉnh cho lành, nghĩ xong nàng liền ngã đùng ra lần nữa giả ngất, thật sự là đánh một giấc cho đỡ mệt. Ích nhất cũng phải ngủ để ăn mừng được sáng mắt trở lại chứ.

...

Nhân Mã cứu Cát Ngọc Hương khỏi cơn nguy kịch, nàng ta nằm thoi thóp trong mật thất tối tăm. Lúc Bảo Bình trở về, y vui mừng bàn bạc riêng với Hoa Mộc Di và Lưỡng Bằng. Không ngờ trong lúc lạc lối y lại có thể tìm thấy được nơi giam giữ Tam Vương phi, không thể dứt dây động rừng y phải nhanh chóng trở về thông báo vị trí cho Tam Vương gia cùng những người khác.

Ma Kết đến báo tin mừng Cát Ngọc Hương tai qua nạn khỏi hiện tại đang khẩn thiết gọi tên Bảo Bình. Y theo bước chân Ma Kết đến nơi Cát Ngọc Hương dưỡng thương, vừa thấy y nàng đã gào khóc không ngừng. Bao nhiêu âm ức cứ tuôn như mưa, Bảo Bình thấy thế liền vỗ về tấm lưng gầy guộc đầy vết thương lớn nhỏ của nàng.

Cát Ngọc Hương sờ bụng, giọng nghẹn ngào: "Muội... muội có hài tử với Đại hoàng huynh... thật... sự... muội..."

Bảo Bình cắn chặt môi dưới ngăn cho những tiếng quát mắng chực chờ tuôn xối xả miệt thị việc kinh tởm trái luân thường đạo lý như thế này, cuối cùng y cũng nặng nhọc phun ra được hai chữ: "Tại sao?"

Cát Ngọc Hương nức nở: "Hắn bảo... bảo... sẽ để muội sống... nếu như... nếu như chiều lòng hắn. Không.. hắn sẽ khiến muội... muội giống như phụ hoàng..."

Bảo Bình nghiêng rặng: "Hà có gì phải giả câm? Phụ hoàng? Hắn đã làm gì phụ hoàng?"

Bỗng Bảo Bình trở nên kích động nắm chặt hai bả vai Cát Ngọc Hương khiến nàng đau đớn không chịu nổi, nàng kịch liệt vùng vẫy thoát khỏi sự kiềm hãm từ y. Hoa Mộc Di nhận thấy vẻ mặt Cát Ngọc Hương hoảng sợ cực độ liền chạm vào Bảo Bình, khuyên: "Nàng ấy mới tỉnh, vết thương còn chưa lành, đừng làm nàng tổn thương."

Bảo Bình buông tay, bực dọc đứng phắt dậy nhờ Hoa Mộc Di chăm sóc Cát Ngọc Hương giúp. Y sợ giờ đây ở gần nàng, y hẳn sẽ không kiềm chế được cơn phần nộ trong lòng mà tổn hại đến nàng.

Vài giờ sau đó, Hoa Mộc Di bên cạnh an ủi, khuyên nhủ Cát Ngọc Hương khiến nàng ta an tâm phần nào. Cuối cùng, Cát Ngọc Hương cũng tin tưởng chịu bộc bạch: "Trước kia ta bị tai nạn, ai cũng nghĩ đó là sự cố không may mắn nhưng thật sự không phải. Vì Đại hoàng huynh cướp mất trinh tiết của ta, ta liền muốn đi thưa với phụ hoàng nên bị hãm hãm hại. Sau đó, ta vì muốn giữ lấy mạng sống của mình nên mới giả vờ bị câm, chịu đựng một cuộc sống bị đầy dọa, ức hiếp, nhục nhã, nhẫn nhịn để chờ ngày được giải thoát. Phụ hoàng sau khi biết những tội ác hắn gây ra nên đã ra lệnh đầy hắn trở thành dân thường, lưu đầy nơi biên cương không thấy lối về. Nào ngờ, hắn đã mưu tính từ trước, chuẩn bị rất nhiều thế lực tham quan lớn bé trong triều đình lật đổ phụ hoàng. Tránh việc trong thần phát hiện, dù gì hiện tại kẻ muốn loại bỏ hắn cũng không ít. Họ chắc chắn khơi dậy dân chúng hỗn loạn cướp ngôi, hẳn liền cho phụ hoàng uống thứ độc được gì đó khiến người chìm vào giấc ngủ rồi tống vào mật thất. Đợi ngày xóa sạch trọng thần sau đó đến những cường quốc xung quanh, hẳn liền giết phụ hoàng để thừa kế ngôi vị. Ngọc Vân thì bị gả đi xa không rõ tình hình triều chính Cát Bình Quốc hiện tại, các hoàng đệ đều đã bị hắn giết chết chỉ còn Nhị hoàng huynh lưu lạc khắp nơi."

Bảo Bình ở sát vách nghe hết thấy toàn bộ câu chuyện được thuật lại, lòng càng đau đớn hơn. Hận thù chồng chất hận thù, nếu không phải vì chiến lược từ Kim Gia Đông xướng được bày ra trước thì giờ đây y đã xông pha vào hoàng cung, dù có chết cũng phải mang Cát Thượng Bình chết cùng.

Cát Ngọc Hương nuốt nước bọt kể tiếp: "Mà khi ấy trong triều chỉ còn mình ta, mình ta chứng kiến hết tất thấy con ác mộng ấy, hẳn vốn định khừ luôn cả ta. May mắn là ta có học chút yêu được, không ngờ sử dụng quá nhiều khiến hắn lúc nào cũng sung mãn chỉ muốn thượng ta. Không phải trong tình trạng cấp bách ta nhất định không sử dụng phương án này. Vì muốn sống, muốn đến Khang Vương Quốc hội tụ cùng Ngọc Vân, kể sự thật cho muội ấy nghe, nhờ muội ấy giúp đỡ phanh phui tất cả, nhưng năm lần bảy lượt đều không thể thoát khỏi tay hắn. Ta đành phải chấp nhận thuận theo mọi sự điều khiển của hắn, đến khi yêu được tan cùng là lúc hắn phát điên lên tra tấn, đánh đập rồi nhốt ta vào ngục tối. Bất quá, hắn không biết ta có thể nói, có thể mạng tội ác của hắn phơi bày."

Hoa Mộc Di cau mày: "Người muốn dùng thế lực Hoàng Quý Phi của Cát Ngọc Vân kêu gọi Hoàng Đế Khang Vương Quốc giúp đỡ?"

Cát Ngọc Hương gật đầu liên tục: "Đúng vậy, chỉ là ta không ngờ hắn ra tay nhanh đến thế!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Mạng đổi mạng

Kim Vương gia chỉ trong một đêm liền biến mất, có người bảo lão đã chết dưới tay Cát Thượng Bình, cũng có lời nói lão vì dùng quá nhiều thuốc phiện nên phát điên đâm đầu chạy vào rừng sâu hun hút, dù phái đi nhiều thị vệ tìm kiếm cũng không thấy lão đâu.

Cát Thượng Bình lúc này gửi cho Sư Tử một bức thư, nội dung nôm na ba chữ "Mạng đổi mạng", ở đây chính là ám chỉ Sư Tử phải ra mặt nếu muốn cứu Kim Phụng - Tam Vương phi. Bảo Bình biết được chuyện liền không thể đồng ý, thân Sư Tử là Vua một nước sao có thể trở thành quân cò thí mạng để đổi lấy một nữ nhân cơ chứ?

Không chờ đến chỉ thị của Kim Gia Đông Xưởng, Bảo Bình tự ý xông vào hoàng cung lúc chính sự căng thẳng nhất. Cát Thượng Bình bắt sẵn chiếc ghế vàng ngồi ở chính điện chờ đợi Bảo Bình, như kiểu hân thừa biết y sẽ đến vậy.

Bảo Bình đứng đối diện hân, tay cầm quạt giấy, khuôn mặt lạnh tanh: "Đến bây giờ ngươi vẫn ngoan cố gây ác ư?"

Cát Thượng Bình buồn chán ngả người lên tay ghế, tay chống cằm, chăm chăm nhìn ngón tay đang vẽ vòng trên đùi: "Ta đâu gây ác? Ta chỉ đang mở rộng bờ cõi cho Cát Bình Quốc thôi! Chẳng phải phụ hoàng luôn muốn như thế này sao!?"

"Hừ!" Bảo Bình cười lạnh: "Ngươi bảo phụ hoàng luôn muốn như này? Hay do ngươi lòng tham không đáy, mất hết tính người!"

"Nếu nói mất hết tính người..." Hân dừng lại việc nghịch đùi, giương ánh mắt sắc lẹm về phía y: "Thì ta không bằng một phần mười của phụ hoàng ngươi đâu!"

"Phụ hoàng ngươi!?" Bảo Bình nheo mắt: "Ngươi đang muốn ám chỉ điều gì?"

Bảo Bình ngửa cổ cười lớn: "Tiểu tử ngu ngốc, ngươi nghĩ phụ hoàng và mẫu thân của ngươi tốt lắm sao? Nếu không có phụ hoàng của ngươi, ta sẽ không phải đi đến bước đường cùng thế này!"

Nếu như vậy, Cát Thượng Bình không phải...

Điều này càng khiến Bảo Bình trở nên điên cuồng hơn nữa, một kẻ không rõ danh tính đang ngồi ở ngôi vị Thái tử, giết chết mẫu hậu, hại phụ thân sống chết không rõ. Còn muốn diệt sạch dòng tộc Cát, hãm hại hết người này đến người khác... Thiên Bình....!!

Bảo Bình giống như sợi núi lửa bị bao phủ một lớp đất mỏng, chỉ cần ai đào nhẹ lớp đất ấy ra, y liền phát điên lên tiến thẳng về phía Cát Thượng Bình. Y phát quát, bên trong liền phóng ra năm mũi tên độc lao đến thẳng chỗ Cát Thượng Bình. Hân đâu phải người tầm thường, chỉ là không giỏi võ công, nhưng thủ đoạn thì có thừa. Bảo Bình không ngờ phía trước có giăng bẫy, hơn ngàn mũi tên từ sau lưng ghế Thượng Bình bay vút đến chỗ Bảo Bình. Y xoay người nhún chân bay lên cao, nhanh chóng né tránh đường tên. Năm mũi tên độc dễ dàng bị những mũi tên kia bắn hạ.

Phập Phập!

Nhưng y không phải thánh, hai mũi tên găm sâu vào bắp đùi Bảo Bình khiến y lao đảo ngã ịch xuống đất, bắp đùi rỉ máu. Y cố gắng gồng người đứng dậy, tiếp tục tiến về phía Cát Thượng Bình bằng tất cả cảm phần. Lần này là một cái lưới to dùng để bắt gấu nếm tới. Hơn hai mươi sát thủ tinh nhuệ phóng ra trong bóng tối, cùng những mũi kiếm sắc nhọn cứ vun vút lóe lên trong màn đêm. Bảo Bình vừa chống trả lũ sát thủ, vừa tránh cái lưới không ngừng đeo bám. Cát Thượng Bình đánh ngáp một hơi dài chán nản, chuyện này thật buồn ngủ.

Trong lúc Cát Thượng Bình tự cao về đám sát thủ của mình thì nhóm người Hoa Mộc Di, Lưỡng Bằng cùng xuất hiện mang theo hơn năm mươi đồ đệ Hoa Phiên giáo. Đâu ai chưa từng nghe đến danh tiếng Hoa Phiên giáo lấy lưng, sự góp mặt bất thành linh làm Cát Thượng Bình kinh hãi, không lường trước được. Hân đứng phát dậy vốn định bỏ trốn, nhưng nào dễ đến vậy. Hoa Mộc Di tay phóng ra ba viên ngọc đen, chúng rơi xuống trước mặt Cát Thượng Bình, vừa chạm đất liền nổ lớn khiến hân hoảng hốt lùi về sau. Lưỡng Bằng cùng đồng bọn giải vây cùng Bảo Bình, y đang bị thương, đám sát thủ này không tầm thường đang dần hút cạn kiệt sức lực y.

Hoa Mộc Di rút kiếm, dùng khinh công bay đến chỗ Cát Thượng Bình, dùng kiếm đe dọa hân chịu thua. Không hiểu từ đâu Cát Thượng Bình nắm lấy cổ áo của một trong những "ti nữ" gần đó, tay hân giật chiếc khăn thoa che mặt nàng, khuôn mặt Tam Vương phi đau đớn hiện ra khiến Hoa Mộc Di dừng tay.

Đám sát thủ tuy bị áp đảo nhưng chỉ mất đi tầm năm sáu tên, số còn lại liền lui về bảo vệ Cát Thượng Bình. Trong tay Thượng Bình là một thanh chùy thủ nạm trân châu, lưỡi dao được mài cực kỳ bén ấy đang nằm trước chiếc cổ trắng nõn, thon dài của Tam Vương phi. Một vệt máu dài ứa ra chảy xuống cổ áo xanh ngọc, đôi chân mày liễu khẽ cau.

"Dừng tay!" Bảo Bình quát: "Ngươi không được làm hại nàng ta!"

"Sao?" Cát Thượng Bình nhếch môi: "Điều này có làm ngươi nhớ đến ả nữ nhân ngu xuẩn kia không? Kẻ mà ngươi muốn bảo vệ cũng không được đấy!"

Bào Bình nghiêng rằng: "Khốn khiếp!"

Vừa đúng lúc đoàn người Tam Vương gia đã đánh bại được đội quân bảo hộ ngoài thành của Cát Thượng Bình. Tam Vương gia rất nhanh ập vào trong chính điện cứu trợ.

Cát Thượng Bình nhìn quanh, khinh khỉnh đáp: "Cuối cùng cũng hội họp đầy đủ rồi nhỉ!?"

Tam Vương gia tiến lên phía trước một bước: "Người sớm nên đầu hàng để nhận được sự khoan hồng, nếu còn cố chấp, ta chắc chắn sẽ lấy đầu của người!"

"Ồ!" Cát Thượng Bình làm khuôn mặt thách thức: "Mạnh miệng! Tốt, giỏi lắm! Nhưng ta không muốn làm con ma không đầu cô đơn đâu! Hay là... để mỹ nhân xinh đẹp này bồi ta một đoạn trước nhé!" Hắn vừa nói vừa lia lưỡi dao trước mặt Tam Vương phi khiến nàng sợ hãi, nhưng mười năm trên chiến trường nàng còn không sợ, thì chỉ là một lưỡi dao bé nhỏ sao đủ làm nàng nhục chí.

"Người...!!!" Tam Vương gia nắm chặt thanh kiếm rớm máu trong tay, người vì tức giận, bất lực mà run bần bật.

Lúc này, từ trong đoàn người có hai người bước ra, sự hiện diện của họ làm tất cả người có mặt ở đó đều bất ngờ. Sư Tử đi trước Xử Nữ, nàng ở sau lưng Sư Tử khẽ giật nhẹ gấu áo ý, đầu cúi thấp.

Chẳng qua là Kim Gia Đông Xưởng ra lệnh Sư Tử tạm tránh nạn ở phủ Tham Quyển cùng Xử Nữ, vậy mà y lại trà trộn vào đám binh lính đi đến tận đây. Còn Xử Nữ cũng đứng ngồi không yên nữ phần nam trang đi cùng y. Vì trước đó Lâm Á Hân đã nói toàn bộ sự thật cho Xử Nữ hay, việc người tỷ tỷ song sinh đang gặp nguy hiểm, nàng không tài nào kiềm lòng ngồi ở phủ Tham Quyển trông chờ tin tức. Quan trọng hơn, Sư Tử lần này đi lãnh ít dữ liệu dù rằng nàng không có tình cảm yêu đương đối với y. Nhưng đã là người của Sư Tử, chết cũng phải là người của y!

Tam Vương gia gằn giọng: "Sư Tử, đệ làm gì ở đây!?"

"Hoàng huynh!" Sư Tử thở dài: "Khang Vương Quốc sau này... trông chờ vào huynh. Hãy giúp đệ bảo vệ Khang Vương Quốc!"

Không để Tam Vương gia từ chối, Sư Tử thẳng lưng, ngênh khuôn mặt của đấng quân vương dù chỉ mười ba mười bốn tuổi đến trước mặt Cát Thượng Bình: "Người muốn mạng đổi mạng, ta ở đây rồi. Mau thả Tam Vương phi ra!"

Cát Thượng Bình cười cười: "Giờ ta có người hay không có người ta đều phải chết. Kết cục vốn đã định sẵn, cho nên hãy bước lại gần đây, ta sẽ để nàng ta đi!"

"Đừng!" Tam Vương gia quát, Xử Nữ bước đến giữ chặt tay áo Sư Tử, thốt lên hai chữ: "Đừng đi!"

Sư Tử nhìn Xử Nữ bằng ánh mắt triu mến, yêu thương nhất, người trước mắt y chính là nữ nhân đầu tiên giúp đỡ y cũng là người mang cho y cảm giác yên bình, không toan tính, không vụ lợi. Người mà Sư Tử muốn cả đời được ở cạnh chăm sóc, thay nàng lau những giọt nước mắt đau thương đang không ngừng rơi trên đôi gò má hồng. Y vuốt sợi tóc mai bên tai nàng, ôn nhu nói: "Nếu ta không phải là Vua, ta sẽ không gặp được nàng. Nhưng vì ta là Vua, ta phải đặt việc nước làm trọng. Giang sơn này nợ ta, còn ta nợ nàng. Nếu có kiếp sau ta chỉ muốn một đời an ổn bên cạnh nàng, hãy thay ta thực hiện di nguyện cuối cùng... di nguyện ta đã nói với nàng ngày ấy! Đa tạ nàng, Xử Nữ!"

Đây không phải một lời nhờ vả, mà là mệnh lệnh cùng hai tiếng "đa tạ" nhẹ nhàng nhưng nặng trĩu. Sư Tử gỡ những ngón tay Xử Nữ đang nắm chặt tay áo y, tiếp đó y lại tiếp tục tiến về phía Cát Thượng Bình. Xử Nữ đứng đó, tay chân bần rùn, nước mắt dâng trào.

Như những gì Cát Thượng Bình nói, hắn thực sự để Tam Vương phi rời đi khi Sư Tử đã đi đến trước mặt. Tam Vương phi chần chừ một lúc rồi chạy nhanh về phía Xử Nữ cùng Tam Vương gia, về phía Sư Tử sau khi xác định Tam Vương phi đã an toàn, y mặt đối mặt hắn: "Người muốn gì?"

Cát Thượng Bình đánh môi dưới qua lại, suy nghĩ đôi chút mới nói: "Ta cần phải rời khỏi đây an toàn đến Cát Bình Quốc. Và người phải đi theo ta tránh việc đám người của người muốn ra tay với ta. Một cỗ xe ngựa vàng, mười ngàn lượng vàng, hai trăm Thượng Thủy, Thượng Mộc lớn nhất của Khang Vương Quốc!"

Không khí xung quanh lặng đi vài giây. Cả hai bên đều hung hãn chờ đợi chỉ thị...

"Hà!" Sư Tử vừa cười vừa lắc đầu: "Tham lam đến phút cuối sao!?"

Vừa dứt câu, y rút từ tay áo một thanh chùy thủ vàng chuẩn bị sẵn đánh về phía Cát Thượng Bình. Lại không ngờ Thượng Bình xử lý cực nhanh như một thói quen, đưa tay nắm cổ áo một tí nữ thí mạng khác... mũi chùy thủ cắm sâu vào lồng ngực trái tí nữ ấy, đôi mắt nàng ta mở to hết mức, cổ họng chỉ kịp "ư ư" vài tiếng rồi ngã lộn xuống đất. Lúc ngã xuống chiếc khăn the che mặt nàng bị rơi ra để lộ dung nhan quen thuộc... Dương Thiên Tuệ...

Sư Tử nhìn nàng, cảm thấy thương cho nữ nhân chỉ biết toan tính, đến cuối cùng cũng nhận cái kết thích đáng.

Chưa kịp thương tiếc cho Dương Thiên Tuệ xong thì bụng Sư Tử lạnh toát, y dường như chết sững, có cái gì đó vừa chui qua da thịt y, xuyên thấu ruột gan bên trong khiến máu y bỗng dừng nhanh hơn, nóng hơn...

Sau lưng Sư Tử tiếng thét chói tai xé tan cả bầu trời, tiếng bước chân mỗi lúc càng nhanh hơn, dồn dập hơn. Kiếm va vào nhau, tên Sư Tử không ngừng vang lên đầy đau thương. Trong đôi mắt sắp tắt, hình ảnh Xử Nữ không hoảng hốt sợ hãi hòa vào đám người hỗn độn đỡ lấy Sư Tử, nước mắt của nàng

chất chứa muộn phiền. Sư Tử vô tri vô giác mà đưa tay lau nước mắt cho nàng, chỉ hai chữ thôi... hai chữ ngắn gọn lại dài đến vô tận thế này.... "Đừng khóc..."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Di nguyện cuối cùng

Cuộc chiến chấm dứt, Cát Thượng Bình bị bắt, Dương Thiên Tuệ cùng xác Kim Vương gia được thiêu đốt cùng những thầy binh sĩ khác. Khi mọi thứ đã bình yên, Sư Tử cũng không qua khỏi, Ma Kết định lên tiếng nhờ vả Nhân Mã, nhưng Xử Nữ đã lên tiếng từ chối: "Ta phải thực hiện di nguyện cuối cùng của người!"

Bảo Bình mang Cát Thượng Bình cùng Cát Ngọc Hương trở về Cát Bình Quốc, Cát Ngọc Vân ở lại Khang Vương Quốc dưới sự bao dưỡng của Kim Gia Đông Xưởng một thời gian ngắn. Song Ngư không đi cùng Bảo Bình, hẳn với Thiên Từ Ninh chuẩn bị sẵn sàng trở về Thiên Hồng Quốc nhờ sự giúp đỡ của phụ mẫu tìm kiếm tung tích Thiên Từ Hoàng. Còn Bạch Dương nguyện ý nắm tay Nam Cung Mễ Tinh chu du thiên hạ, nàng không cần danh công chúa, cũng chẳng có cảm tình sâu sắc gì với những người ở Thiên Hồng Quốc. Coi như nàng trả lại danh phận công chúa ấy cho Thiên Từ Ninh, trước khi rời đi Bạch Dương có chuyện lời: "Từ Ninh, giúp ta tìm hoàng huynh và tạ lỗi với phụ mẫu nhé! Đa tạ!"

Nàng lấy từ tay áo nửa mảnh đá ngũ sắc trao cho Thiên Từ Ninh, nàng nghĩ người thích hợp giữ nó không còn là nàng nữa. Bạch Dương quay lưng nắm lấy bàn tay thon dài chia ra từ phía Mễ Tinh, cả hai người họ cứ thế bỏ mặt tất cả mọi thứ rồi đi.

Tam Vương phi sau khi đoàn tụ cùng Tam Vương gia, nàng òa khóc nức nở sau đó kể lại sự tình vì sao đôi mắt nay lại sáng. Khuôn mặt cũng không còn những vết sẹo đáng sợ nữa, thay vào đó là làn da mịn màng tuy không trắng hồng như Xử Nữ nhưng lại hoàn hảo giống như đúc nàng.

Lúc đấy...

Hai tỷ muội nhận nhau, một màn nước mắt đoàn viên rơi là chỗ. Đoàn tiếp viện do Kim Gia Đông Xưởng cùng Lâm Á Hân đến trễ một bước, lão vừa thấy cảnh Xử Nữ ôm Kim Phụng khóc ngất, lão xúc động nhưng không biểu hiện mấy ra ngoài. Chỉ gọi hai chữ: "Hải nhi!"

Xử Nữ đưa mắt nhìn lão, dù vẫn còn gượng ép những vẫn tiến đến cúi đầu thưa: "Phụ thân!"

...

Triều chính sau ba ngày, Tam Vương gia thiết lập lại trật tự xáo trộn trong cung. Kẻ có tội cần phải trị, người có công cần phải thưởng. Mười ngày sau y sẽ chính thức lên ngôi Hoàng Đế Khang Vương Quốc đời thứ chín. Nói đến Cát Ngọc Vân, nàng không muốn ở trong cung nữa mà thỉnh cầu với Xử Nữ rằng: "Ta muốn cùng muội tiễn người một đoạn!"

Cát Ngọc Vân sau khi nói ra nguyện vọng của mình với Tam Vương gia, y đã cho phép nàng trở về Cát Bình Quốc sống quãng đời còn lại. Không phải ở lại trong cung, chết già chết mòn. Nàng mong được trở về Cát Bình Quốc, muốn sống cạnh Cát Ngọc Hương, Bảo Bình và phụ hoàng cho dù người đời có phi nhô, hay chê cười nàng đến cỡ nào cũng được.

Bảo Bình nhiều năm trốn tránh Cát Bình Quốc nay phải trở về, không những vậy còn là hoàng tử cuối cùng mang huyết thống Đế Vương ngoại trừ Song Ngư nay yên vui làm phò mã nước bạn. Bảo Bình sớm muộn cũng phải trở về thừa kế ngôi vị, trị vì Cát Bình Quốc sau này.

Ba ngày sau khi Sư Tử mất.

Trước khi Cát Ngọc Vân rời khỏi, nàng có đến nơi Xử Nữ thực hiện di nguyện cuối cùng cho Sư Tử. Nơi đây là dòng sông Thượng Thủy, nằm bên cạnh Thượng Thủy trấn, con sông to nhất nhì Khang Vương Quốc nối liền nhiều cường quốc, nơi nó chu du chính là cửa biển mệnh mông rộng lớn.

Sư Tử được đặt trong một chiếc thuyền rồng cỡ trung, trên thuyền có trái rất nhiều hoa tươi, bảo vật đáng giá mà lúc còn sống Sư Tử trân quý. Nhìn người nhắm mắt đánh giấc ngàn thu mà lòng Xử Nữ không giấu được nỗi niềm chua xót. Sư Tử ra đi khi tuổi đời quá trẻ, người cũng không muốn an táng theo lễ Vua, chỉ muốn được ngắm nhìn thế giới rộng lớn ngoài kia. Phơi xác cũng nắng mưa, trở thành mồi ngon cho cá, chim,...

Buổi tang lễ tuy không lớn long trọng nhưng có mặt đủ những người thân thiết nhất, mọi người đều dành cho Sư Tử những cảm xúc khác nhau. Tam Vương gia có lẽ là người cảm thấy bức rức, đau xót nhất. Phụ nhân và cả hoàng đệ của mình mà y cũng không bảo vệ nổi. Nén cơn xúc động của bậc Đế Vương tương lai, y chỉ biết trông mắt xa xăm cầu mong Sư Tử an yên nơi chín suối.

Giờ lành tới, Xử Nữ tháo dây buộc thuyền ra khỏi cọc, Cát Ngọc Vân phụ nàng một tay đẩy thuyền Sư Tử trôi theo dòng nước.

Không khí dần chìm vào yên lặng chỉ còn sự tôn kính bao vây lấy đoàn người cùng con thuyền đang dần trôi ra xa.

Cuối cùng, Sư Tử cũng đã có thể thực hiện được ước nguyện mà y hằng mong muốn...

...

Tam Vương gia sau khi biết chuyện tình của Bảo Bình cùng Xử Nữ ngày trước liền nghĩ ý ban hôn. Nhưng Xử Nữ đã vội khước từ, nàng bảo sẽ ở lại Khang Vương Quốc lo hôn sự cho Lâm Á Hân và phụ thân xong xuôi liền theo Cát Ngọc Vân về Cát Bình Quốc. Lần này đi không phải nối lại tình xưa, chỉ đơn giản là muốn cả đời chăm lo cho hài tử duy nhất của Sư Tử. Bậu bạn với Cát Ngọc Vân, vì hai người họ thật sự rất thân thiết kể từ lúc chiến sự rồi rã.

Riêng Bảo Bình, trong lòng y sớm đã có hình bóng nữ nhân khác không phải Xử Nữ, y cũng chỉ muốn nguyên ý giữ lấy tình bằng hữu với nàng. Có như vậy sẽ không khiến ai trong chuyện này trở nên khó xử.

Chỉ riêng tung tích Nhân Mã với Ma Kết đột ngột biến mất, Nhân Mã sau khi nhìn thấy Tam Vương phi sáng mắt, dung nhan trở lại như xưa liền hô lên hai tiếng: "Không tốt!" Rồi nắm lấy cổ áo Ma Kết, dùng kinh công bay đi đâu mất tiêu.

Mười ngày sau, sau lễ sắc phong Tam Vương gia trở thành Hoàng Đế Khang Vương Quốc.

Song Ngư hộ tống Thiên Tử Ninh trở về Thiên Hồng Quốc nhưng đến nửa đường thì gặp được Thiên Tử Hoàng. Ban đầu, y nhìn bọn họ như kiểu không quen biết, đến một lúc sau mới hốt hoảng nắm chặt bả vai Thiên Tử Ninh mặc nàng đau đớn: "Phải cứu nàng ấy!!!"

Ở phía sau Thiên Tử Hoàng là một thiếu nữ mang làn da chắc khỏe, khuôn mặt non nớt, đôi mắt hoen mi ngắn lệ tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào vai cao lớn của Thiên Tử Hoàng.

Thiên Tử Ninh không hiểu chuyện gì đang diễn ra thì Thiên Tử Hoàng càng dùng sức nhiều hơn, cả người gồng lên lộ cả gân cổ, vân máu đỏ trong lòng trắng mắt: "Mau cứu nàng ấy!!!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Nàng ấy...

Sáu ngày trước.

Thiên Tử Hoàng rất nghe lời của vị đại phu kia sau khi dùng thuốc liền bắt A Mạ phải uống một phần. Y cười cười ngây ngốc bảo rằng: "Ta sẽ không bạc đãi nàng đâu!"

A Mạ bĩu môi: "Ta không cần người phải đãi ngộ ta gì cả, mong người mau chóng hết bệnh rồi rút xéo đi!"

"Như vậy thì không được..." Thiên Tử Hoàng mở to mắt nói với A Mạ rằng: "Nếu ta không thú nàng... vậy cả đời này nàng sẽ thành đại tẩu lờ thì không ai để mắt tới!"

"Xi!!!" A Mạ không đáp, gấu nụ cười hớn hở không thoát ra khỏi cửa miệng.

"Ta hứa sẽ thú nàng, chăm lo cho nàng cả đời này!" Thiên Tử Hoàng không những nói còn đưa tay lên trời lập lời thề với A Mạ, cốt muốn lấy lòng tin của nàng mong nàng không chửi rủa, đuổi y đi nữa.

Nàng cố tình làm giá, phớt lờ lời y, đứng dậy đi đến đồng cỏ đang được phơi khô trước sân: "Không thể vào trấn giao cá được rồi, cho nên mớ cá này chúng ta phải dùng hết tháng!"

Chiến sự căng thẳng cuối cùng cũng rơi xuống đầu những người dân nơi đây. Một số người phải bỏ đi nơi khác vì đám quân Cát Bình Quốc chạy tháo chết khi Thái tử của chúng bị bắt trị tội, trong lúc hoảng loạn cứ gặp người không cần biết là ai đều vung kiếm ra tay sát hại vô tội vạ.

Vì ngôi nhà A Mạ nằm khá tách biệt nên tránh được nguy hiểm nhưng không có nghĩa an toàn tuyệt đối. Thiên Tử Hoàng đứng dậy đi đến phụ nàng lấy rom phũ lên mớ cá khô trước khi trời tối. Xong việc, y vào bếp tính phụ A Mạ làm chút đồ ăn thì đầu y đau như búa bổ. Mọi thứ bắt đầu quay cuồng, A Mạ cảm nhận người bên cạnh lao đảo sắp ngã, nàng đưa tay chỉ kịp nắm lấy bàn tay y rồi cả hai cùng ngã nhào.

Nàng nằm lên cơ thể y, môi chạm môi, mắt nàng mở to còn y thì bất động như đã chết. A Mạ vội vội vàng vàng dứt dây đá mũi chân vào hông Thiên Tử Hoàng: "A Giải???"

Y không có chút động tĩnh nào, nàng sợ hãi sờ môi: "Có khi nào chết rồi không?"

A Mạ đảo mắt, thở hắt một hơi vào lòng bàn tay: "Không thôi!"

Bỗng Thiên Tử Hoàng ngồi bật dậy, đôi mắt lơ đãng nhìn về phía cổng gỗ sụp xệ. A Mạ giờ nắm ngón tay hươ hươ trước mặt y, gọi: "Này, A Giải!?"

Lúc này y mới có phản ứng khi nghe thấy chữ "Giải" trong lời A Mạ.

Y nhìn nàng hồi lâu, đôi mắt chợt biến hóa thành hoang dại, cả người quỳnh quáng xoay tới xoay lui, miệng không ngừng: "Nàng ấy... nàng ấy... nàng ấy..." Nhưng đang hồi há muốn nói điều gì đó quan trọng, lại không tìm được từ ngữ nào để diễn đạt thành lời.

Thiên Từ Hoàng đứng phắt dậy chạy ra ngoài cửa gỗ, mắt nhìn lảo liên bốn phía. A Mạ giật thót cũng chạy theo Thiên Từ Hoàng nhưng y rất nhanh đã lao thẳng vào rừng già hun hút.

A Mạ vừa đuổi theo vừa gọi tên, còn y cứ phóng như tên về một hướng không xác định, y làm theo bản năng và chút ý thức còn sót lại sau cú va chạm. Miệng tiếp tục câu nói: "Nàng ấy... nàng ấy...!!!"

Khi Thiên Từ Hoàng kiệt sức, y ngã vật xuống đất bất động. A Mạ đuổi theo tới nơi cũng ngã lăn ra vì mệt, thở hồng hộc. Nhìn thấy đường về nhà khá xa nên đành phải tìm một nơi nào đó trú tạm.

Sáng hôm sau Thiên Từ Hoàng tỉnh dậy, y không nhớ đêm qua làm gì chỉ biết đầu rất đau rồi ngất đi.

A Mạ tức giận mắng: "Ngươi có biết làm ta lo lắng không!?"

Thiên Từ Hoàng im lặng nhìn nàng, cúi đầu hối lỗi: "Ta không cố ý."

"Hừ!" A Mạ đứng dậy trở về nhà, Thiên Từ Hoàng cứ cúi đầu, mắt nhìn chân nới bước A Mạ.

A Mạ và Thiên Từ Hoàng không ngờ chuyện này lại xảy ra lần nữa. Ba ngày sau, lúc Thiên Từ Hoàng đang ngủ, y chợt choàng tỉnh giấc, đôi mắt mở to hoảng hốt cực độ tiến lại gần A Mạ, ghì chặt hai bả vai nàng kéo dậy, liên tục lắc mạnh: "Nàng ấy... mau cứu nàng ấy...!"

Trong đầu Thiên Từ Hoàng hình ảnh Cự Giải mờ mờ ảo ảo, nhạt nhòe rơi xuống vực thẳm cùng tiếng hét đau thương gọi tên y không ngừng vang bên tai. Y quát lớn vào mặt A Mạ: "Cứu nàng ấy!!!"

A Mạ không hiểu nửa đêm nửa hôm y muốn cứu ai, Thiên Từ Hoàng như dồn hết sức lực vào đôi tay bóp chặt bờ vai nhỏ nhắn của A Mạ khiến nàng đau điếng vùng vẫy thoát khỏi.

Chát Chát!

Nàng giờ tay tát thẳng hai bạt tay như trời giáng xuống mặt Thiên Từ Hoàng.

Thiên Từ Hoàng dường như tỉnh mộng, khuôn mặt ngơ ngáo hỏi: "Sao... sao lại tát ta?"

A Mạ cau mày, vừa vuốt xoa hai vai vừa rửa y: "Đồ khốn, ngươi nhìn xem đã làm gì!?"

Bấy giờ y mới để ý tay mình vẫn còn hướng đến A Mạ muốn dả thương nàng. Y sợ, sợ bản thân đang dần mất ý thức, không kiềm chế được hành động song hành cùng giấc mơ.

Ngày hôm sau, y cố tình ra ngoài bếp ngủ. Nửa đêm lại tiếp tục tình trạng đó, lần này y xác định không còn là ác mộng nữa. Hình ảnh Cự Giải rất chân thật, vô cùng rõ ràng, nàng đang đợi Thiên Từ Hoàng đến cứu. Y chớp mắt liên tục khi nhìn A Mạ ngủ say trên giường, sau đó y từ từ rời khỏi ngôi nhà này một cách im lặng nhất. Nhưng y không biết A Mạ đã tỉnh ngủ từ lúc y bước vào, khi y rời khỏi cũng là lúc A Mạ hất chăn, len lén đi theo Thiên Từ Hoàng để xem y muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Bầu trời dần sáng tỏ, nơi họ đi cũng cách rất xa nhà A Mạ, Thiên Từ Hoàng dừng chân xoay người về hướng A Mạ đang núp sau một cái cây to. Y chậm rãi đi đến chỗ nàng, đứng trước mặt nàng: "Đừng theo ta nữa!"

Khuôn mặt Thiên Từ Hoàng lạnh lùng không giống y những ngày qua chút nào, điều này làm A Mạ lạnh người. Đôi mắt ấy như đang đe dọa, cảnh cáo nàng. Và ở y có cái gì đó rất nặng nề khiến nàng phải nép mình đến mức tâm thức hiện lên cảnh tượng phải quỵ xuống run rẩy xin tha mạng.

"A... A Giải!" Nàng thử gọi tên y. Y liền nhướng một bên mày: "Ta là Thiên Từ Hoàng, Thái tử Thiên Hồng Quốc. Trở về đi, ta sẽ ban thưởng hậu đãi cho ngươi sau khi ta trở về được Thiên Hồng Quốc."

"Ngươi nói linh tinh gì thế? Có phải ngươi ám đầu rồi không? Chỗ nào không ổn nói ta nghe đi!?" A Mạ rụt rè định vươn tay đến sờ trán Thiên Từ Hoàng thì bị y gạt tay ra, cảnh cáo:

"Đừng có chạm vào ta!"

Y lại quay lưng đi tiếp về nơi không rõ, A Mạ sợ y phát bệnh nặng liền cãi lời tiếp tục đi theo y.

Trước khi đi A Mạ chỉ mang theo ít ngân lượng, sợ y đói nên nàng mua vài cái màn thầu khi tạt qua một quán ăn nhỏ ven đường. Nàng đưa cho y nhưng y chỉ biết tức tối cầu lấy chứng ném đi, dẫm đạp lên y tốt của A Mạ. Thiên Từ Hoàng không thể chịu đựng được nữa khi tiếng khóc của Cự Giải mỗi lúc càng âm ảm y nhiều hơn. Y như phát rồ chạy thật nhanh...

Rồi y chạm phải một cỗ xe ngựa gỗ cùng đoàn người vừa quen vừa lạ.

Người bên trong cỗ xe ngựa vén tấm màn che, mắt chạm mắt, người bên trong xe chính là Thiên Từ Ninh với Song Ngư. Thiên Từ Ninh nhanh như thoát rời khỏi xe ngựa, chưa kịp vui mừng thì đã bị Thiên Từ Hoàng nắm chặt lấy hai bả vai, lắc mạnh trong cơn điên cuồng: "Mau cứu nàng ấy!!!"

A Mạ đuổi tới nơi nước mắt đầm đìa, tim đau thắt, lòng nàng cực kỳ khó chịu khi Thiên Từ Hoàng trong cơn mê đã gọi tên "Cự Giải" đầy yêu thương, còn bảo: "Đợi ta, ta đến cứu nàng!"

Cự Giải cuối cùng là ai? Sao nữ tử đó có thể khiến Thiên Từ Hoàng trở nên hốt hoảng như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thật xin lỗi, ta không thể giữ lời hứa!

Đúng là sự trùng hợp một khi đã đến thì nó liền xảy ra theo chuỗi liên hoàn. Cũng trong ngày hôm đấy Thiên Từ Hoàng gặp lại Thiên Yết và Cự Giải khi bọn họ đang dừng chân ở một túp lều trong thị trấn nhỏ. A Mạ bên cạnh trước sau như một không nói tiếng nào chỉ hít hít cái mũi đỏ, đôi mắt buồn rầu rọi trông theo Thiên Từ Hoàng. Thiên Yết để Cự Giải ngồi xuống bàn bên hông lan can từ điểm, bọn họ có vẻ không dừng lại quá lâu. Thiên Yết đi đến chỗ ông chủ quầy mua ít lương khô rồi tức tốc rời đi. Đường như có linh cảm thân quen Thiên Từ Hoàng hướng mắt về phía lan can thì phát hiện Cự Giải ngồi đó cùng một cô nương khác có dung mạo y hệt nàng, chỉ khác nàng ta không có đôi mắt trắng đục kỳ bí.

Thiên Từ Hoàng như điên điên dại dại đứng phất dậy tiến đến cạnh Cự Giải, y đứng trước mặt nàng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ: "Cự Giải!"

Tên nàng thốt ra từ miệng y không quá to cũng chẳng nhỏ nhưng việc ấy đủ làm kinh động đến Thiên Yết đứng gần đó chau mày quay mặt nhìn. Thế nhưng, Thiên Yết lại không biểu thị đáng vẻ ghen tuông gì để đến chắn trước mặt Cự Giải, hần quay lại tiếp tục mua những thứ cần thiết.

Cự Giải ngẩng đầu nhìn Thiên Từ Hoàng, nàng lặng đi vì có chút bất ngờ, nhưng sau đó lòng nàng dâng lên một cỗ vui mừng: "Người bình an vô sự là tốt rồi!"

Nàng cười buồn rồi cúi đầu tiếp tục nhìn chăm chăm vào hai cái màn thầu trên bàn, bởi lẽ nàng trông thấy Thiên Yết qua vai Thiên Từ Hoàng cũng có chút cứng ngắc. Thiên Từ Hoàng hân hoan đến mức muốn vỗ Cự Giải ôm chặt vào lòng. Bất quá sự có mặt của Thiên Nguyệt Mộng bên cạnh chính là cái bóng đen quá lớn làm y không tài nào tiến đến được. Y vội ngồi xuống ghế trước mặt nàng: "Nàng vẫn ổn đúng không? Nếu vậy cùng ta trở về Thiên Hồng Quốc nhé!"

Cự Giải không hé môi chỉ nhẹ lắc cái đầu thay câu trả lời.

Nụ cười trên môi Thiên Từ Hoàng vụt tắt, y nắm chặt lấy đôi tay nàng, cả người kích động: "Tại sao?"

Lúc này, Thiên Yết đã mua xong thực phẩm cùng nước uống để tiếp tục lên đường. Máy chóc hần đã xuất hiện sau lưng Thiên Từ Hoàng, âm thanh trầm đục chậm rãi vang lên: "Buông tay nương tử ta ra!"

Hần không gằn giọng nhưng lại khiến người khác phải sợ hãi, Thiên Từ Hoàng nghe được chất giọng đó cũng bất giác rung mình quay đầu nhìn lại nhưng vẫn chưa buông tay Cự Giải. Bóng hình Thiên Yết hiện ra rõ trước mặt y, lần đụng độ trước đây vẫn còn để lại cho Thiên Từ Hoàng di chấn tâm lý khó quên. Y hừ lạnh: "Nàng ấy không phải nương tử của ngươi, là người đã bỏ rơi nàng!"

Cự Giải chủ động rút tay ra khỏi sự kiềm hãm mạnh bạo khiến cổ tay nàng nổi lên những dấu đỏ, xoa xoa hai cổ tay, nàng lên tiếng cắt ngang lời Thiên Yết muốn nói: "Hiện tại ta đã có hài tử với chàng, ta với chàng đã là phu thê. Thế nên đa tạ Thái tử bấy lâu nay đã đối xử tốt với ta, kiếp này e rằng ta đành phải nợ tấm lòng của người. Cáo từ!"

Nói xong, Cự Giải tự động rời khỏi ghế đi đến cạnh Thiên Yết nắm lấy bàn tay hần, hần vẫn tỏ ra lạnh lùng ngẫu nhiên nhưng trong lòng thì vui như trẻ hời. Nàng vừa nói bọn họ đã là phu thê sao? Mắt hần đưa nhau hiện lên những tia sáng trầm khó hiểu mà cái mũi thì có vẻ hơi phập phồng thể hiện đáng vẻ tự dương tự đắc trước tình địch.

Thiên Từ Hoàng đứng đực ra đó, trái tim y sau khi bị treo lơ lửng thì đứng đây rơi xuống vực thẳm. Một lời xin nàng đừng đi cũng không nói được. Mâu quang sa sầm, tay đưa lên cao như muốn nắm cái gì đó trong không trung nhưng rồi lại vô lực hạ xuống. Rũ rĩ, y cảm thấy bầu trời xanh hôm nay lại ẩn hiện màu u tối âm đạm, người đi rồi mang theo cả trái tim của y đi mất rồi!

Bóng nàng cùng Thiên Yết khuất dần sau làn người đông đúc, khách vãng lai ở thị trấn này khá nhiều, anh hùng hiệp lữ cũng không thiếu cho nên... bóng dáng ai cũng tựa tựa nhau trông khó thấy làm sao. Thiên Nguyệt Mộng đứng dậy, nàng đã từng gặp Thiên Từ Hoàng và y cũng từng thấy nàng chỉ nhất thời y không nhớ nổi. Lần đầu tiên trong cuộc đời làm đạo Thiên Sát đến hình hài nữ nhân, Thiên Nguyệt Mộng chưa từng gặp người nào nặng lòng si tình đến như thế. Nếu so với Thiên Yết, Thiên Từ Hoàng có lẽ yêu Cự Giải hơn rất nhiều, yêu hơn cả mạng sống của y. Thiên Nguyệt Mộng khẽ cười rồi lắc đầu, nàng đối diện đôi mắt đờ đẫn vô hồn của y rồi buông lời sắc mỏng: "Người có duyên ắt sẽ gặp, nhưng không nợ thì đành chấp nhận thôi. Có ở

lại cùng nhau hay không cũng không do ngươi quyết, ngươi có tình đến như vậy chắc chắn sẽ gặp được người vì ngươi cả đời hy sinh thôi. Quay về an ổn mà sống hết đời Quân Vương của ngươi đi!"

Thiên Nguyệt Mộng rời đi, hương thơm trên cơ thể nàng tựa tựa Cự Giải khiến y mém chút cũng phải say đắm. Lúc này Thiên Tử Hoàng mới bừng tỉnh nắm chặt lấy cổ tay Thiên Nguyệt Mộng: "Tại sao? Ta yêu nàng ấy đến như vậy... tại sao vẫn không phải là ta?"

Khóe môi Thiên Nguyệt Mộng nâng cao: "Ta cũng như ngươi, tại sao không phải là ta chứ?"

Ánh mắt nàng đượm buồn, có tia lệ bên trong khóe mắt Thiên Nguyệt Mộng. Cự Giải không thể đáp lại tình cảm của Thiên Tử Hoàng cũng giống như Thiên Yết vĩnh viễn cũng chỉ xem Nguyệt Mộng là một thanh đao, là người bằng hữu cùng sinh ra tử với hắn. Cho dù nàng có giống Cự Giải đến đâu cũng không thể thay thế được.

"Nhân gian chính là những câu chữ tại sao?" Thiên Nguyệt Mộng hát tay Thiên Tử Hoàng ra rồi rời đi.

Bóng Thiên Nguyệt Mộng khuất bóng cũng là lúc A Mạ chậm rãi tiến đến đặt tay lên vai y, môi mấp máy: "A Giải!?"

Thiên Tử Hoàng tức giận nhưng không hát tay nàng ra: "Ta là Thiên Tử Hoàng, Thái tử Thiên Hồng Quốc!"

A Mạ gật đầu: "Thiên Tử Hoàng, ngươi ổn chứ?"

"Hừ!" Thiên Tử Hoàng cười khò, y có ổn không ư? Thật không ổn chút nào!

Y quay mặt nhìn nàng, đôi mắt y giờ đã hằn lên những tia máu đỏ, có lẽ hiện tại cảm xúc trong Thiên Tử Hoàng đã tăng đến mức nhạy cảm với mọi thứ xung quanh. Cơ thể nàng nhỏ bé đang run lên bần bật để giấu掖 đi những tiếng nức nở cùng dòng lệ đang tuôn trong tim mình. A Mạ nàng tuy ngoài miệng luôn đuối y đi, nhưng nàng biết bản thân mình cũng đã trót trao tình cảm mất rồi. Với cả... sự trong trắng, phẩm hạnh của nàng ai sẽ đền cho nàng đây.

Bù lại Thiên Tử Hoàng hoàn toàn lạnh lùng, âm ỉ trước đáng về yếu ớt mỏng manh đó, y rất khác với Thiên Tử Hoàng trước đây, nhu nhả, ôn nhu lại hết sức hiểu lý lẽ. A Mạ không phải Cự Giải, không mạnh mẽ can đảm chịu đựng một mình đến đáng thương... dường như nàng luôn muốn phải nhận lại nhiều hơn những gì đã trao đi.

"Ta sẽ đưa ngươi đến Thiên Hồng Quốc sau đó ban thưởng, nếu ngươi muốn có người phu quân tốt ta sẽ tìm trọng thần tốt gả. Nếu ngươi muốn làm ăn gì đó ta sẽ giúp ngươi, nhưng thật xin lỗi, ta không thể giữ lời hứa! Ta không thể thú ngươi hay để ngươi ở lại trong cung được."

A Mạ cắn môi dưới, nước mắt trực chờ nẩy đã tuôn rơi lã chã vì trái tim nàng rất đau, cánh tay nàng rơi xuống từ vai y, buông thõng, nàng cúi đầu tiếng nói lí nhí cố che đậy cho từng âm thanh đứt quãng vì khóc: "Ta chưa từng nghĩ đến một ngày ngươi lại nói ra những lời như dao cắt thế này!"

Thiên Tử Hoàng nhíu mày, điệu bộ tỏ vẻ khinh bỉ: "À, ngươi muốn trở thành Thái tử phi sao?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Không Thái tử phi cũng không lập Hậu

Nghe lời này A Mạ càng đau đớn hơn, nàng thua thật rồi. Nàng biết vị trí của nàng ở đâu, biết nhan sắc như thế nào đâu thể mơ đến vị trí cao ngời ngời kia. Khi này còn được diện kiến Cự Giải trong con mê của Thiên Tử Hoàng, nàng ta rất đẹp, một nét đẹp yếu điệu khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải xiêu lòng. Lúc trước, nàng đã mong rằng A Giải mãi mãi là A Giải, mỗi ngày cùng nàng bắt cá, phơi cá rồi mang ra trấn bán, sống hết quãng đời bình dị nhẹ nhàng như thế. Răng trên căn môi dưới đau điếng nhưng nào đau bằng tim nàng lúc này chứ, nước mắt nàng cứ ứa ra mỗi lúc càng nhiều: "Ta ghét ngươi, hận ngươi!"

Nàng hét lớn lên khiến những vị khách trong tửu điểm dời sự chú ý đến bọn họ, Thiên Tử Hoàng nắm chặt cổ tay nàng, hai mắt trừng to. A Mạ vùng vẫy thoát khỏi rồi lao thẳng ra ngoài chạy mất.

Song Ngư này giờ im lặng cũng vội vã đuổi theo cô nương A Mạ kia, còn Thiên Tử Ninh lại kéo tay Thiên Tử Hoàng về bàn tránh những ánh mắt hóng chuyện xung quanh. Nàng bảo: "Hoàng huynh, huynh khác thật rồi. Dù gì cô nương ấy cũng đã trở thành nữ nhân của huynh, sao huynh có thể đối xử với nàng ta như thế?"

Thiên Tử Hoàng từ từ bình tĩnh trở lại, hình ảnh Cự Giải cứ xuất hiện trong tâm trí y khiến y không tài nào điều khiển được từ ngữ của chính mình. Lúc đó, y chỉ muốn bùng nổ ra hét bằng cách mắng chửi, miệt thị người đối diện cho thỏa thích, cho voi đi nổi đau bị từ chối, dẫm đạp lên tình yêu hết sức chân thành kia.

Rồi y cúi đầu, chớp chớp mi mắt cố gắng kéo bản thân thoát khỏi vũng lầy, thờ dài thườn thượt y nói cho Thiên Tử Ninh nghe cũng là nhắc nhở chính mình nên chấp nhận hiện thực: "Là ta đã sai! A Mạ không có lỗi không đáng nhận lấy những lời đó!"

Song Ngư chạy theo cuối cùng cũng mang A Mạ trở về toàn thân, nàng giận Thiên Từ Hoàng nhưng không còn cách nào khác là nghe theo sự sắp đặt của Thiên Từ Ninh. Thiên Từ Ninh cảm thấy rất có cảm tình với A Mạ, nữ nhân thôn quê chân chất thật thà. Cho nên đã dành rất nhiều thời gian để thuyết phục A Mạ ở lại theo nàng cùng Thiên Từ Hoàng đến Thiên Hồng Quốc gặp phụ mẫu ngóng chờ tin tức.

...

Trở về Thiên Từ Ninh đem chuyện Bạch Dương thuật lại cho phụ hoàng mẫu hậu nghe, cũng quý gồi nhận lỗi vì đã có tình ý với Song Ngư, nàng và cả Bạch Dương còn mang con của hắn. Nhưng Bạch Dương bây giờ đã không cần đến Song Ngư nữa, cũng từ bỏ ngôi vị công chúa của mình mà cùng Nam Cung Mễ Tình chu du thiên hạ. Song Ngư vẫn chưa có tình cảm nhiều với Thiên Từ Ninh nhưng rất cảm kích nàng ta, vì nàng đã chịu rất nhiều uất ức còn chăm sóc hắn lúc yếu ớt nhất. Với cả nàng đang mang con của hắn, tất nhiên hắn phải chịu trách nhiệm nuôi dạy đứa trẻ nên người.

Thiên Từ Hoàng trở về vẫn còn ủ rũ, tối ngày trốn trong phòng, những món mà y thích nhất y cũng không buồn chạm đĩa đến. Thiên Từ Ninh thuật lại sự kiện A Mạ cứu Thiên Từ Hoàng rồi chuyện không nên đã xảy ra giữa hai người cho phụ mẫu nghe. Phụ hoàng y cực kỳ vui mừng miệng không ngừng cười thốt lên hai chữ: "Tốt lắm!"

Mẫu hậu y cũng vì thế chuẩn bị ngày lành tháng tốt để rình A Mạ về dinh. Bất quá, Thiên Từ Hoàng lại một lần nữa đập đổ niềm vui nho nhỏ của A Mạ bằng cách lên tiếng: "Hoàng nhi sẽ thú nàng, nhưng nàng chỉ có thể trở thành Trắc phi!"

Trắc phi? Trong khi Thiên Từ Hoàng không hề có thể từ nào khác, ngôi vị Thái tử phi vẫn còn để trống ở đấy? Là dành cho Cự Giải sao? Người đã từ chối y sao?

A Mạ buồn lắm nhưng nàng vội vực dậy, không là Thái tử phi cũng được, Trắc phi cũng được, mà thế thiếp không tước vị cũng chẳng sao. Thiên Từ Hoàng không đuổi nàng đi, không bỏ mặt nàng thì đã quá mừng rồi. Tình cảm, không lẽ quãng đời còn lại nàng không thể tạo dựng nên ư?

Thấy A Mạ không phản đối, mẫu hậu y cũng chỉ biết thờ dài thương thay cho nàng. Chẳng qua phụ hoàng y có phần nghĩ ngợi: "Bao đời nay Thiên Hồng Quốc chưa từng có Trắc phi."

Thiên Từ Hoàng cười cười: "Phụ hoàng đừng lo con sẽ không thú thêm nữ nhân nào cả. Nhưng, Thái tử phi phải là người con yêu, Hoàng hậu phải là nữ nhân mà con chọn. Cả đời này không thú thêm ai, không có Thái tử phi, cũng không lập Hậu!"

Danh phận này, Thiên Từ Hoàng chính là giữ lời hứa ngày trước với A Mạ, thú nàng làm thê, cả đời trên ngôi vị cũng chỉ thú một mình nàng. A Mạ nàng cúi gằm mặt, nàng nhoen miệng cười: "Đa tạ Hoàng thượng, Hoàng hậu đã ban hôn. Đa tạ Thái tử đã chấp nhận thiếp. Đa tạ Công chúa những ngày qua đã bên cạnh an ủi động viên thân!"

Lời đa tạ này đã nói thay từ chấp thuận từ nàng, vậy là cả đời này nàng chỉ có thể làm Trắc phi, cao nhất là Hoàng Quý phi. Không thể vọng tưởng đến ngôi vị mẫu nghi thiên hạ. Cũng không sao, đời này kiếp này thế là đủ rồi! Ai ngờ một nàng thôn nữ mơ đến sớm mai có thể ở phủ to, ăn sung mặc sướng còn chưa dám, nay một bước trở thành nữ nhân bên cạnh Thái tử?

Trước đêm thành hôn, Thiên Từ Hoàng đã lui đến phòng A Mạ, trong con say y đã nhầm tưởng A Mạ thành Cự Giải. Đong đưa trên cơ thể nàng nhưng miệng y chỉ toàn gọi tên Cự Giải, gọi đến đau lòng người nằm dưới thân.

Y ghi chặt bả vai A Mạ, không ngừng nhấp mạnh, miệng quát: "Tại sao nàng lại không chọn ta? Ta có điểm gì không tốt! Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Tại sao?"

Y xoay người A Mạ lại, bắt nàng quỳ rạp trên giường, hai khuỷu tay chống lên giường, nâng hông lên cao tạo từ thế tiến thủ phía sau cực kỳ dòn dập hơi hướng phân cường bạo. Nhịp thở nàng càng lúc càng đứt quãng, cắn chặt môi để không phải quát lại y, còn mắt y đã đục ngầu vì rượu vì nhục dục. Thiên Từ Hoàng nắm lấy mớ tóc nàng kéo mạnh ngược ra sau khiến da đầu A Mạ tê buốt, mắt ứa lệ mặt mày nhăn nhó méo mó, y buông lời nhục mạ chán ghét: "Có phải nàng thích như thế này không? Hắn đã cùng nàng như vậy? Hahaha... nàng cũng không khác nữ tử thanh lâu cho lắm nhì!? Rên đi! Mau rên cho ta!"

Mặc dù Thiên Từ Hoàng chưa từng cùng nữ tử thanh lâu tiếp xúc xác thịt, mặc dù lời cay nghiệt đó dành cho Cự Giải, nhưng người đang bị y tra tấn lại là A Mạ. Nàng bị hắn quát cũng bắt đầu không cắn môi nữa, cổ họng phát ra từ tiếng rên rỉ, y không còn làm chủ bản thân được, còn nàng lại thập phần tỉnh táo...

Cả đêm A Mạ không biết đã trải qua bao nhiêu lần với Thiên Từ Hoàng, thậm chí có bị y cào đến rách da chảy cả máu lưng. Không ngờ đáng về đúng đắn hóa quý dữ chỉ vì vài bầu rượu. Lúc say là lúc con người ta trút bỏ nhiều nhất, Thiên Từ Hoàng muốn mượn rượu giải sầu lại không ngờ vô tình làm khổ người vô tội bên cạnh.

Sáng tỉnh giấc, Thiên Từ Hoàng vuốt mặt, đầu đau như búa bổ do tối qua đã uống quá chén. Chợt nhớ ra hôm nay là ngày tốt cử hành hôn lễ, y định vươn tay vươn vai thì bất ngờ chạm vào một mảnh da thịt mềm mềm lạnh lạnh. Giật thót, y quay sang nhìn thấy đáng về A Mạ mặt mũi ngủ vùi bên cạnh. Quần áo trên người nàng bị lột sạch ném tứ tung dưới đất, chiếc chăn không biết phải do đêm qua mảnh liệt quá không mà rách toạc làm hai. Nàng quay mặt sang hướng cửa phòng, lưng đối diện ánh mắt Thiên Từ Hoàng, y bàng hoàng khi nhìn thấy những dấu cào dài ngoằn trên tấm lưng nàng. Y hơi nhào lại người về phía A Mạ, bất giác bàn tay y cử động có gì đó là lạ. Đưa tay lên, lòng Thiên Từ Hoàng một lần nữa dâng lên cổ chua xót tội lỗi. Trong lòng bàn tay là những sợi tóc dài bị đứt, đầu móng tay vẫn còn hiện diện mấy miếng da ghi lại tội ác tối qua y đã ban hành cho A Mạ. Y thờ dài, giang tay ôm chầm lấy cơ thể đang run rẩy vì lạnh hay ác mộng vẫn còn dai dẳng trong giấc ngủ của nàng bây giờ. Chiếc chăn đã rách cũng bị y giành mất ôm trong lòng, A Mạ vừa không có y phục bên vừa không có chăn đắp cho nên qua một đêm dài bị hành hạ, tra tấn trần nàng nóng ran.

"Xin lỗi!" Thiên Tử Hoàng lại thở dài lần nữa nói bên tai A Mạ: "Đã bắt nàng chịu khổ rồi!"

Sau đó, y lấy tấm chăn rách đắp lại cho nàng, Thiên Tử Hoàng nhặt lại y phục của bản thân và nàng bận vào cho cả hai, mở cửa bước ra gọi nha hoàn truyền thái y đến. Không quên căn dặn dọn dẹp bãi chiến trường vung vãi bên trong phòng, một mớ hỗn độn.

Y rồi đi có chần chừ vài lần quay đầu nhìn lại cánh cửa khép hờ, lòng y rối bời như tơ chỉ, rồi y lại ngao ngán lắc đầu, tự hỏi: "Có phải ta đã sai lầm khi quyết định thú nàng không?"

Nhưng không có ai trả lời, y cũng không có câu trả lời nào thích đáng cho bản thân mình lúc này. Chỉ là nữ tử bên trong căn phòng kia tự bao giờ đã tỉnh, đôi mắt nặng trĩu nhìn khoảng trống bên cạnh rồi chớp nhẹ hàng mi cong vút, một giọt lệ chảy dọc xuống thái dương. Nàng đau lòng nhắm mắt vì mình ngủ say.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Là ta có lỗi...

Kun: Xin chào các bạn, Kun có một vài điều thông báo.

Thứ nhất là truyện sẽ được cập nhật mỗi ngày một chương và cố gắng hoàn thành trước Tết Nguyên đán nhé! Truyện hiện tại đã hoàn 101 chính văn, Kun đang phát huy hết sức để viết nốt 19 ngoại truyện cho từng cặp.

Thứ hai là Kun định viết thêm truyện 12 chòm sao nữa, nhưng đang phân vân giữa nhiều thể loại không biết bạn có góp ý gì về điều đó không? Nếu có hãy bình luận hoặc nhắn tin riêng cho Kun nhé! Cảm ơn!

Thứ ba là Mối Tình Đầu Ác Bá đang được đăng tải dưới 2 dạng Ngôn và TY CG KN mong nhận được sự ủng hộ của các bạn!

...

Thật sự thì Cự Giải không biết phải liên lạc với Nhân Mã như nào nữa, Thiên Yết cứ như cố tình đưa nàng đi hết nơi này đến nơi khác. Thời đại này thì không có mạng xã hội lẫn đường ống gửi thư như thế giới nàng, Cự Giải trong lúc buồn chán ngồi nghịch mấy hòn đá thì Thiên Yết đi đến sau lưng nàng mở lời: "Nàng có tâm sự sao?"

Cự Giải ngẩng đầu: "Này tên đáng ghét, nếu ta giết ngươi, ngươi có hận ta không?"

Thiên Yết trầm tư một chút mới đáp: "Nếu việc đó làm nàng vui về thì ta chấp nhận."

"Chẳng phải ngươi bảo phải làm gì đó trước khi chết à?" Cự Giải nhớ lại lời mà hắn từng nói với nàng.

Hắn gật gù, mâu quang khê loi hướng tầm về phía vô định: "Nếu ta không chu toàn việc ấy, có thể tất cả và hơn hết là nàng cùng hài nhi chắc chắn không thể bình an vô sự!"

Thay vì than phiền, ưu uất hắn chọn cách nuốt nước mắt ngược vào tim, đúng hơn là ôm lấy phần thiệt thòi cho bản thân.

Hôm nay nàng cũng buồn vì có sự gặp lại Thiên Tử Hoàng, buồn vì phụ tình y nhưng vẫn vui vì phần nào y đã an toàn trở về Thiên Hồng Quốc. Thế là nàng trốn Thiên Yết mua một bầu rượu nhỏ, uống một tý chắc không hề hà gì đâu nhỉ?

"Ngươi uống rượu không?" Nàng lấy bầu rượu nhỏ giấu bên cạnh này giờ chìa ra trước mặt hắn.

Thiên Yết chau mày rồi đoạt luôn bầu rượu: "Ai cho nàng mua thế?"

Rõ ràng Thiên Yết hắn theo rất sát, thế mà cũng để nàng qua mặt mua bầu rượu này. Cự Giải thật không dám khai Thiên Nguyệt Mộng đã nhúng một tay giúp nàng đâu. Mắt Cự Giải đảo quanh kiêu trồn tránh nhưng Thiên Yết rất nhanh đã thấu tóm mọi hành động của nàng. Hắn hừ lạnh rồi đoạt luôn bầu rượu uống cạn. Bỏ nổi buồn vào chén rượu ta uống, uống cạn chén rượu uống cạn chén sầu. Ngày mai sẽ khác thôi... nhưng có phải không?

Đáy mắt Cự Giải ánh lên một tia bất đắc dĩ kỳ lạ, còn Thiên Yết biết tại sao nàng lại dùng loại biểu cảm đó dành cho hắn. Chẳng qua hắn đã yêu nàng mất rồi, cười khổ: "Là ta có lỗi..."

Hắn bỏ ngang câu nói, giang tay ôm lấy nàng vào lòng, cầm ti lên đỉnh đầu Cự Giải, hắn buông một hơi thở dài vô tận đến não lòng.

Vài ngày sau cũng chính là thời điểm lọ thuốc Nhân Mã đưa sắp cạn, liệu nàng có thể chống chọi lại hết con trăng này không?

Thiên Nguyệt Mộng không thường xuyên ở bên cạnh hai người, Thiên Yết bảo nàng ta phải lo việc cho hắn chứ Cự Giải nghĩ sao về việc hắn không đi

làm mà vẫn có tiền tiêu xài? Cự Giải hiểu lời của hấn, nàng bảo: "Việc mà các người làm không hề tốt, sao không đổi nghề khác?"

Thiên Yết nhướn mày: "Nghề khác?"

Cự Giải gật gù: "Nghề lương thiện ấy. Với sức của cả hai thì thiếu gì việc để làm chứ?"

"Muốn làm cũng phải có kinh nghiệm, người không biết gì ngoài giết chóc như ta thì không có cửa được nhận đâu!"

Nàng hơi nheo mắt: "Ồ đây cũng đòi hỏi như vậy nữa ư?"

Thiên Yết gật gù không ngừng. Cự Giải thật sự hoài nghi về mấy cuốn tiểu thuyết từng đọc, đâu có cuốn nào đề cập đến. Nghĩ thì nghĩ thế thôi, nàng vội đưa mắt nhìn bầu trời đã ngả tối thì lòng có chút bồn chồn. Chiến sự từ lâu đã yên ắng cho nên nàng biết thời gian này yên bình sắp tới hiểm họa vô cùng. Gần đây Thiên Yết có thay đổi đối xử với nàng tuyệt nhiên dịu dàng, bất quá nàng cần phải về nhà cùng Ma Kết, thế giới này không thuộc về hai người.

Thiên Yết cảm nhận được Cự Giải đang có nhiều điều muốn nói, hấn vội lên tiếng hai tay liên tục đập nhẹ lên bàn như đứa trẻ vòi mẹ cho kẹo: "Ta muốn ăn trứng cuộn!"

Vì dạo gần đây buồn chán nàng hay làm món trứng cuộn kiểu Nhật đã học ở thời hiện đại, ở đây món này chưa ai sáng chế ra thế là tay nghề nghiệp dư của nàng được Thiên Yết nâng bốc đến mức thần thực...

Hấn nài nỉ dúi dụi làm Cự Giải đang lười cũng phải xoắn tay áo lên đi làm món trứng cuộn kiểu không giống ai cho hấn ăn. Thiên Nguyệt Mộng vừa đứng lúc trở về chợt nghe giọng Thiên Yết với gọi: "Đứng lúc lắm, đại tẩu chuẩn bị làm bữa người mau ngồi xuống đây."

Vừa nói Thiên Yết vừa đập tay xuống cái ghế bên cạnh mặt hấn vô cùng hớn hờ, Thiên Nguyệt Mộng ngược lại mặt mày xanh tím biến hóa không khôn lường, nàng định xoay người rồi đi thì bị hấn nắm được đuôi tóc giật mạnh. Thiên Nguyệt Mộng gượng ép ngồi xuống, còn hấn lại cười vô cùng mãn nguyện.

"Hừ!" Cự Giải hừ lạnh, ý định muốn trốn tránh của Thiên Nguyệt Mộng là như nào chứ?

Một lúc sau Cự Giải trở lại cùng mâm thức ăn "thơm" phức kèm một vò rượu thượng hạng, mấy hôm nay bữa nào trong mâm chẳng có rượu chứ, nhưng Thiên Yết không cho Cự Giải với Thiên Nguyệt Mộng uống. Hấn lấy lý do là: "Nàng đang có mang không được uống, còn Nguyệt Mộng mới thành hình người không bao lâu, uống rồi sẽ không có sức đi kiếm tiền được."

Ban đầu Cự Giải cảm thấy có lý nhưng dần về sau nàng không còn nghĩ vậy nữa. Lúc Thiên Yết nốc cạn bầu rượu cũng là lúc đôi người hấn long lên những tia huyết bầm, mà nàng biết chỉ khi hấn tức giận hoặc chịu đựng đau đớn mới biểu lộ ra cái đáng sợ đó. Một giọng nói vang lên trong đầu Cự Giải rằng: "Hấn biết!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Xin lỗi

Tối đó Thiên Yết lên giường ngủ rất sớm còn Thiên Nguyệt Mộng ngồi mãi trong mao xỉ mặc cho Cự Giải hỏi thăm cỡ nào cũng không lên tiếng. Nếu người ngoài nhìn vào chắc tưởng nàng thuốc nàng ta mất.

Cự Giải giờ khóc giờ cười đứng ngoài nhà xí nói vọng vào: "Không ăn được thì sau này đừng cố gắng ăn nữa!"

Bên trong vang lên từng tiếng "hự hự" thay cho câu trả lời đồng ý.

Ai cũng có việc riêng của mình nên Cự Giải buồn thui thui đi dạo trong đêm. Khách điểm mà bọn họ dừng chân khuất sau trong những rặng cây và dãy núi cao, ranh giới giữa Thiên Hồng Quốc và Cát Bình Quốc. Trong bóng đêm bỗng xuất hiện bốn con mắt lập lòe khiến Cự Giải nheo mắt nhìn, hỏi: "Ai?"

Nơi đó phát ra tiếng động: "Là muội!"

Là Ma Kết cùng Nhân Mã, Cự Giải an tâm tiến từng bước hơn đến cạnh chỗ hai người.

Nhân Mã vừa gặp Cự Giải đã lạnh mặt hỏi: "Người có làm theo những gì ta mắc bảo không?"

Cự Giải gật đầu.

Khoe môi Nhân Mã nâng lên thật cao: "Tốt lắm!"

"Nhưng người người muốn chỉ có Thiên Yết, sao bây giờ liền lụy cả Nguyệt Mộng, nàng ta đâu có lỗi gì trong việc này?" Cự Giải nghiêng đầu khó hiểu hỏi Nhân Mã.

"Hừ!" Nhân Mã hừ lạnh rồi hướng mặt về phía khách điếm: "Nàng ta không những có lỗi mà còn rất lớn!"

Trong lòng Nhân Mã không ngừng chửi rủa, Thiên Nguyệt Mộng đã đưa thân húng trợn Yêu đan dù người nó chọn là Cự Giải. Nếu không có Nguyệt Mộng thì giờ mọi chuyện đã quá dễ dàng..

Cả hai nữ nhân ngu xuẩn đều không biết bản thân bị lợi dụng mà còn rất vui vẻ hợp tác. Hắn nhìn Cự Giải, kẻ này hắn không quan tâm nhưng đến khi ánh mắt chạm phải nụ cười mừng rỡ vì chuyện sắp thành của Ma Kết mà lòng ngực Nhân Mã chợt nhói đau. Từ trước đến giờ chưa có nữ nhân nào khiến cho hắn muốn rời cũng không được như nàng, từ lúc cứu Ma Kết, hắn đã phải lòng một linh hồn thuần khiết... bất quá có trách thì trách nàng đã xuất hiện không đúng lúc thôi.

Cự Giải trở về thì Thiên Yết đã tỉnh, trong màn đêm tối mịt không có đèn dầu Cự Giải vẫn nhìn thấy được hắn qua đôi mắt đỏ rực như máu và lửa. Thiên Yết đảo mắt nhìn nàng, đôi mắt ấy trong bóng đêm quý dị đến đáng sợ, nàng nuốt nước bọt run giọng hỏi: "Người ngủ không ngon à?"

Thiên Yết ậm ừ, mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm.

Cự Giải đang suy nghĩ giữa việc tiến lại gần hay chạy đi thì hắn lên tiếng thút thít, âm luật đầy chất trách móc: "Ta nằm mơ thấy ác mộng rằng nàng bỏ rơi ta."

Nghe lời này Cự Giải vội thở phào, môi hơi nâng lên tiến lại gần hơn, giang đôi tay choàng lấy cổ hắn vỗ về: "Ta ở đây với người với hải nhi. Không bỏ đi đâu cả!"

Đôi mắt đỏ của Thiên Yết dần dịu đi trả lại màu đen tuyền huyền bí hòa lẫn trong không gian căn phòng. Trán hắn tựa vào trán nàng, mấp máy môi: "Ta xin lỗi! Xin lỗi nàng!"

Nàng không đáp chỉ lấy tay vỗ về nhẹ nhàng sau ót Thiên Yết, đôi mắt Cự Giải vẫn trắng đục một màu khó hiểu. Thiên Nguyệt Mộng đứng bên ngoài cửa phòng nghe hết thấy những lời bên trong, nàng cắn chặt môi, cúi gằm mặt xoay người trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

...

Sáng tinh mơ Cự Giải rất sáng khoái góp ý về nơi dừng chân tiếp theo: "Chúng ta đến Tuyết Liên Sơn đi, nghe nói ở đó có tuyết rất đẹp!"

Thiên Nguyệt Mộng bậm môi thành đường chỉ dài còn Thiên Yết thì mắt rất lâu mới gạt đầu đồng ý. Chẳng qua cơ thể hắn mang theo Hỏa huyết không thích hợp những nơi lạnh lẽo, còn về Yêu đan trong người Thiên Nguyệt Mộng thì khác. Yêu đan đó mang theo Hàn tính, ở nơi cực lạnh chắc chắn Nguyệt Mộng không thể điều khiển được nó mà còn hao tổn yêu khí trở về nguyên thần cho dù bản thân Nguyệt Mộng cũng mang theo một phần cực hàn vốn có từ thuở sơ khai.

Nếu như chẳng may gặp Cốt Dạ ở đó... thì xác định lành ít dữ nhiều.

Thế nhưng Thiên Yết vẫn không từ chối chấp nhận lời của nàng, hắn bảo: "Nếu điều đó làm nàng vui!"

Nàng vỗ tay, mừng rỡ ra mặt: "Tốt quá! Chúng ta nên khởi hành sớm thôi!"

Giờ đi thì tầm chiều sẽ đến nơi, nơi đó đã lạnh, về đêm còn lạnh hơn nữa. Cốt Dạ có dặn nàng phải lừa được bọn họ đến đó, vì nơi đây Hỏa khí quá nhiều khiến cho nó áp đảo công lực của Cốt Dạ nên sẽ thua. Cự Giải không biết rằng việc nàng đang làm dẫn đến rất nhiều hậu quả hệ lụy tới tệ hối hận không kịp mà chỉ có mình Cốt Dạ rõ nhất.

Tối đó, đúng như lịch trình bọn họ đã đến được Tuyết Liên Sơn, nơi cực hàn nhất vào thời điểm này. Vừa đến nơi thì đã thấy bóng dáng Nhân Mã - Ma Kết chờ sẵn, bọn họ không những không lạnh còn rất bình tĩnh đứng hứng từng bông hoa tuyết rơi xuống. Cự Giải vội vàng dón hết sức bình sinh chạy về phía Ma Kết, nàng sợ nếu ở đây sẽ bị Thiên Yết giết chết.

Cứ ngỡ Thiên Yết sẽ hét lên thất thanh tên nàng hoặc bay đến nắm cổ lỗi về, nhưng không, hắn vẫn đứng đó trông theo bóng dáng hốt hải của nàng chạy đi mà lòng ngực vỡ tan nát thành ngàn mảnh. Đôi chân hắn như bị tuyết chôn chặt, đứng lạng lạng đã chết.

Cự Giải đến cạnh Ma Kết thì quay đầu nhìn lại, gương mặt Thiên Yết vô cùng kỳ lạ, đáy mắt hắn nhìn nàng không có sự hận thù mà chỉ toàn đau thương, tuyệt vọng.

Lúc này Cốt Dạ mới lộ rõ nguyên thần, gió xoáy nổi lên che mất tầm nhìn của Ma Kết - Cự Giải khiến hai người ôm chặt lấy nhau làm điểm tựa để không bị gió hút đi mất. Mái tóc Cốt Dạ trong truyền thuyết nay đã chuyển màu trắng xóa, đôi ngươi đôi thành màu vàng chói, một đường rạch màu đen từ đuôi mắt hắn chạy xuống cổ rồi biến mất sau lớp y phục. Không dừng lại đó, móng tay hắn dần mọc dài cả thước, răng nanh nhô ra từ sau khóe môi mỏng. Cốt Dạ thở như một con bò húc thấy được tâm màn đỏ. Đáng về này Ma Kết chưa từng được chiêm ngưỡng cho nên trong phút chốc nàng ré lên một tiếng kinh ngạc rồi bị hắn tóm lấy áo xách lên cao.

Cự Giải thấy thế liền không màn mạng sống nhào đến đâm đánh vào người Cốt Dạ, quát lớn: "Thả muội ấy ra! Thả ra!"

Bên này Thiên Yết cũng biến đổi chẳng thua kém gì Cốt Dạ, mái tóc hần từ từ chuyển màu đỏ máu, đôi mắt huyết long lên sòng sọc, dưới chân mọc ra hai cái gì đó rất dài giống cựa gà nhưng nó rất dài đỏ còn nổi lửa. Và hần càng sáng rực hơn trong con bão tuyết chính là đôi cánh đỏ rực lửa... đứng vậy... đôi cánh đang không ngừng cháy phừng phừng sau lưng Thiên Yết. Thiên Nguyệt Mộng bên cạnh từ khi nào đã trở về nguyên thần thanh Thiên Sát Dao, chuôi dao nằm gọn trong tay Thiên Yết.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Cuộc chiến cuối cùng (1)

"Cốt Dạ! Mau thả người!" Thiên Yết gần giọng đe dọa.

Điều này khiến như kích thích Cốt Dạ, hần thật muốn biết Thiên Yết sẽ làm gì mình: "Ta không thích!"

Thiên Yết gầm một tiếng to rồi lao đến Cốt Dạ, tất nhiên Cốt Dạ đâu để yên cho Thiên Yết tấn công, lách người, Cốt Dạ nhanh tay nắm luôn cổ áo Cự Giải kéo lê theo. Cự Giải đau, theo phản xạ mà la lên oai oái. Thiên Yết dừng lại vì người quan trọng đang trong tay Cốt Dạ, giờ đây vị trí của hai người đã đổi cho nhau. Thiên Yết vẫn dùng giọng cao: "Thả người!"

"Được thôi, nhưng ta phải có gì đó chứ? Không thể thả người không được!"

"Người muốn gì?"

"Đồ của ta người giữ cũng hơi lâu rồi đấy, đến lúc giao nộp lại rồi!"

Thiên Yết ném thanh đao về trước ý thỏa hiệp. Bên này Cốt Dạ ngửa cổ cười trào phúng: "Anh hùng khó quá ả mỹ nhân, huồng hồ gì..."

Cốt Dạ cũng ném Cự Giải về phía trước, Thiên Nguyệt Mộng lập tức hóa hình người đỡ Cự Giải, nằng ta buộc miệng chửi: "Đồ ngu ngốc!"

Cự Giải vẫn chưa hiểu gì, chỉ biết trắng đen giờ giống như bụi tuyết lạnh lẽo mờ ảo khó phân biệt, và Ma Kết vẫn nằm trong tay Cốt Dạ. Lúc Thiên Nguyệt Mộng hóa thành hình người cũng là lúc đôi mắt Cốt Dạ lóe lên tia vàng chói chói mắt mọi người, hần lao đến như mũi tên hồng muốn tóm lấy Nguyệt Mộng. Nhưng bản chất là một thanh đao bao lần tung hoành ngang dọc, nằng rất nhanh né được móng vuốt của Cốt Dạ. Cốt Dạ cười khàn khách: "Người không giữ lời!"

Thiên Yết cười lạnh đôi mắt bỗng hóa ra hai hàng huyết khí vờn quanh thái dương: "Vì ta là Thiên Sát Lang!"

Trong con bão tuyết chợt hiện ra ảo ảnh về vài khoảng thời gian trở về đây khá lâu, Thiên Yết quỳ gối trước điện Cốt Dạ người bầm dập máu me bê bết. Cốt Dạ cứu Thiên Yết sau đó lên kế hoạch sẽ đưa mạch yêu vào Thiên Yết để nuôi dưỡng linh khí bằng gân phượng hoàng. Tạ Bối giữ yêu đan hàng ngày được Cốt Dạ truyền yêu khí nuôi dưỡng. Sau đó, Thiên Yết và Tạ Bối phát hiện ý đồ của Cốt Dạ liền phản đánh hần một trận thừa sống thiếu chết, mạng theo thanh tiêu có chứa mạch yêu trốn đi. Không những vậy còn giam giữ Cốt Dạ dưới Quỷ Cốc, Cốt Dạ người đời kính nể chính là Ma Tôn, kẻ bị thiên binh thiên tướng, chiến thần đánh bại cách đây ngàn năm trước. Vì bị thương quá nặng nên hần mới tách yêu đan, mạch yêu ra khỏi cơ thể rồi để người trần mắt thịt giữ hồng che giấu vết tích của hần.

Ma Kết đã phá bỏ phong ấn cho Cốt Dạ, cũng theo hần đến nơi cực hạn để hồi phục linh lực. Gặp Mộc Tinh, dùng yêu đan Mộc Tinh luyện ma, hút cạn sinh lực Kim Vương gia vì lão ta trước đó vô tình ăn được thịt hồ ly tinh, từ người trần lão hấp thụ được trăm năm tu luyện. Nay Cốt Dạ đã không còn sợ bất cứ gì nữa, chỉ cần hần lấy lại được yêu đan...

Trước tiên phải đánh bại Thiên Yết vì Thiên Yết đang không ngừng dùng Hỏa tính áp chế yêu đan trong người Thiên Nguyệt Mộng. Song song đó Thiên Yết sẽ không thể dồn hết lực đánh Cốt Dạ, khi bụi tuyết tan đi cũng là lúc Cốt Dạ đối diện Ma Kết, hần cần môi dưới bằng cái răng nanh dài ngoằn, thò thè bên tai Ma Kết đủ để cả hai nghe thôi: "Đội ta xong việc sẽ cứu nằng!"

Đúng vậy, chỉ cần hần chiến thắng trận chiến này thì hủy thiên diệt địa chẳng qua là cái búng tay. Lúc đó, Ma Kết không những sống lại còn trở thành Ma Hậu bên cạnh hần thống trị vạn kiếp. Dù vậy, Ma Kết không hề hiểu lời của Cốt Dạ chỉ biết hần chuẩn bị giết chết nằng. Cự Giải hét ai oái mỗi lúc một to hơn. Cự Giải òa khóc cô gắng lao ra khỏi vòng tay Thiên Nguyệt Mộng, tiếc rằng sức lực nằng sao có thể bằng.

Cốt Dạ móc từ tim Ma Kết ra một sợi dây màu trắng không ngừng phát sáng, Ma Kết trừng mắt nhìn sợi dây kỳ lạ đó đang từ từ rút khỏi ngực mình. Trái tim nằng đã nuôi dưỡng mạch yêu thời gian qua mà nằng không hề hay biết gì. Đến khi sợi dây trắng rút khỏi cũng là lúc người Ma Kết vô lực, hơi thở đứt quãng như sắp ngắt. Cốt Dạ dùng tuổi thọ của trái tim nằng đúng hơn là thân xác này để nhân đôi công lực mạch yêu... Ma Kết không biết nhục thể này lúc sinh thời chính là của Chiến Thần lịch kiếp.

Mạch yêu đắp lên vết rạch dài trên mặt Cốt Dạ, da rách liền nối với nhau trả lại khuôn mặt lạnh lặn quỷ dị. Thờ cơ tốt khi Cốt Dạ đang hợp thể với mạch yêu, Thiên Nguyệt Mộng ném Cự Giải về phía Thiên Yết, bản thân lao đến cướp Ma Kết sắp lịm đi dưới nền tuyết trắng.

Tay Nguyệt Mộng giữ chặt Ma Kết, mắt thấy không thể quay trở lại chỗ Thiên Yết được cho nên nàng vội vàng ném luôn Ma Kết đến đó. Thiên Yết đưa tay bẻ hai cái xương trên đôi cánh mình đưa cho Cự Giải và Ma Kết cắn cắn. "Dùng thứ này đánh vào người hắc nếu hắc chạm vào!"

Hai cái xương vẫn đang rực lửa dù đã rời khỏi cánh Thiên Yết, Nguyệt Mộng đang điểm tay hô biến trở lại nguyên thân thì Cốt Dạ đã nắm được tóc nàng. Hắc bật cười: "Người nghĩ bản thân còn trở lại nguyên thân được sao?"

Thứ thuốc Cự Giải đã cho Nguyệt Mộng dùng bấy lâu nay chính là ngăn cản việc nàng trở về nguyên thân. Vì khi nàng trở về nguyên thân hắc không thể nào lấy được yêu đan, và nàng cũng không thể sử dụng hết năng lực vốn có của mình. Thiên Yết thất tình thế không ổn, hắc bay lên cao xoay vòng liên tục tạo thành một cơn lốc xoáy lửa bao quanh Cốt Dạ, Thiên Yết và Nguyệt Mộng.

Cốt Dạ nheo mắt: "Người muốn chơi đến mức hồn phi phách tán à?"

Cự Giải ôm lấy Ma Kết ngồi cạnh một tảng đá to gần đó để không bị tuyết vùi lấp, cơn xoáy lửa cứ hùng hục tạo ra luồng ánh sáng nóng rực khiến nàng nheo mắt đau đớn. Ma Kết dùng chút hơi tàn che chắn cho tỷ tỷ mình, vì Ma Kết nàng vốn đã thích ứng được với ánh sáng từ lâu rồi.

Tạo cơn xoáy lửa để hàn tính của Cốt Dạ bị giảm dần, Thiên Nguyệt Mộng hấp thụ năng lượng từ cơn xoáy trút bỏ thứ đã nuốt vào bấy lâu nay ra ngoài. Tay Cốt Dạ nâng lên cao che mắt, Thiên Yết xé gió lao đến dù hai cái cựa móc thẳng cổ Cốt Dạ, Cốt Dạ rú lên một tiếng đau đớn móng vuốt tấn công về phía Thiên Yết. Thiên Yết rút một bên cựa dùng lực đá cú móc vào mu bàn tay Cốt Dạ. Lần này Cốt Dạ lại rú đau đớn kèm theo những tia sáng màu vàng trong tay áo, những viên đá xanh hóa theo câu chú Cốt Dạ niệm thành vô số Cốt Dạ đứng bên trong cơn xoáy lửa.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Cuộc chiến cuối cùng (2)

Xung quanh đều là Cốt Dạ hung tàn cùng lúc tấn công đến, Thiên Yết đập cánh bay lên cao né tránh, hắc không có ý đánh lại hết Cốt Dạ, mà thật ra Thiên Yết muốn câu giờ cho Thiên Nguyệt Mộng. Chợt bên trong đông một mùi lóe lên một luồng ánh sáng trắng đỏ hòa lẫn rồi "bùm" tất cả cùng nổ tung. Cơn xoáy lửa vì cơn di chấn nên biến mất, tuyết trắng bay từ phía tạo thành một cơn bão dữ dội hơn lúc này. Thiên Nguyệt Mộng trở lại nguyên thân thành Thiên Sát Dao bay thẳng đến tay Thiên Yết. Hắc nắm lấy chuôi đao không để chậm trễ mà vung ra thật nhiều nhát về phía đám Cốt Dạ.

Đám Cốt Dạ vốn dĩ là đá xanh, mang theo vẻ ngoài mãnh mẽ chứ không có chút năng lực gì. Bị chém chúng liền trở về thành hình đá xanh rớt xuống tuyết. Cốt Dạ không chịu thua mang ra một sấp giấy trắng hóa thành vô số yêu ma quỷ quái, hô "Xuất" một lượt tấn công.

Thấy đám yêu ma Thiên Yết tái mặt, vì đây không đơn thuần là những tờ giấy, chúng chính là pháp bảo trấn giữ nốt yêu ma. Bọn chúng vì bị trấn quá lâu nên sinh ra phục tùng kháng kháng chỉ nghe theo chỉ thị của người đã bắt mình.

Thiên Yết nhắm đến cơn to nhất, bạch xà hơn một ngàn năm đang thè cái lưỡi dài thật dài nhắm hướng Thiên Yết đánh tới. Hắc không ngại cầm đao chém lên đầu cơn bạch xà, do bị nhốt lâu nên nó chưa kịp giãn gân cốt không né tránh nổi ăn trọn hết vào đầu. Con bạch xà thét lên một tiếng rồi lui về, bên dưới có một cơn hắc xà nhỏ hơn lợi dụng thời cơ phun ra chất kịch độc về phía mặt Thiên Yết, hắc xoay đao tạo thành một màn chắn cũng vì thế mà chất độc bị đánh bật lại vào miệng hắc xà, mắt nó tròn lên rồi cả ra ngoài rồi nó tung giữa không trung máu văng tung tóe. Dưới tuyết là một mảng trắng xanh đỏ hỗn độn.

Khỏe mặt Thiên Yết thấy Cốt Dạ đang từng bước tiến lại phía Cự Giải, còn Thiên Yết phải chống lại đám yêu ma cho nên hắc vội ra lệnh Thiên Sát Dao ở đây diệt bọn con con này. Thiên Yết đập cánh lao đến ngăn cản Cốt Dạ, vì trong lúc lo lắng mà Thiên Yết sơ suất khinh địch, đây thật ra chỉ là ảo ảnh của Cốt Dạ do hắc tạo từ đá xanh. Thiên Yết vừa đá vào đầu ảo ảnh, ảo ảnh liền tan biến. Phía sau, nơi Thiên Sát Dao không ngừng chống lại yêu ma vang lên âm thanh nữ nhân đau đớn. Thiên Yết quay người liền thấy Thiên Sát Dao bị Cốt Dạ ép bức thành hình người, Cốt Dạ nhìn Thiên Yết đằng xa, hắc nghiêng răng, cao ngạo nói: "Ta từng cứu người được cũng có thể diệt người được!"

Nói rồi Cốt Dạ hút viên yêu đan từ bên trong ngực Thiên Nguyệt Mộng ra, Thiên Yết lại lao đến không suy nghĩ. Viên yêu đan vừa rời khỏi cơ thể Thiên Nguyệt Mộng liền tạo một cú nổ cực đại đánh tan hết đám yêu ma bên dưới. Không những nguyên thân tan mà yêu đan cũng vỡ vụn, Thiên Yết thấy thể liền vung cánh cốt để che chắn cú nổ không làm tổn hại Cự Giải. Cũng vì thế mà đôi cánh hắc đứt khỏi lưng rơi xuống nên tuyết tan thành tro tàn, hai cái xương trong tay Cự Giải - Ma Kết cũng tan theo. Thiên Yết rú lên, âm thanh như tiếng phượng hoàng thê lương rồi rơi xuống tuyết. "Uỳnh" một cái chỗ Thiên Yết rơi tạo thành cái hố trứng to. Nếu là người thường thì Thiên Nguyệt Mộng đã có cùng kết cục như Tạ Bối, may thay nàng là Thiên Sát Dao cho nên việc vừa rồi cũng chỉ làm tổn hại một phần linh lực. Nàng trở về nguyên thân, lúc này Thiên Sát Dao không còn bùng bùng hắc khí áp bức người khác nữa mà trở thành một thanh đao đỏ hai hàng hắc tuyến bình thường bị Cốt Dạ ném đi thật xa.

Cự Giải chứng kiến hết tất cả cuộc chiến, Ma Kết vì chống đỡ cho nàng cũng không chịu đựng thêm được nữa rồi. Mắt Cốt Dạ lúc này không còn màu vàng chuyển hắc sang trắng. Cốt Dạ cười khàn khàn, kiêu ngạo khiêu khích: "Thiên Sát Lang ngày nào cũng chỉ là một tên con con người trần. Muốn đánh bại Ma Tôn ta ư? Vẫn còn non nớt lắm!"

Trong cơn bão tuyết Cự Giải chỉ kịp nhìn thấy một luồng ánh sáng nhanh như sấm chớp vọt đến chỗ Thiên Yết. Dưới hố Thiên Yết sức cùng lực kiệt, cả nhấc cái tay cũng không thể nói chi đến việc đánh bại Cốt Dạ. Nước mắt Cự Giải ứa ra chảy xuống gò má lạnh buốt: "Đừng mà!"

Thiên Yết đã dùng cả mạng sống để bảo vệ tỷ muội nàng đúng như những lời hắn đã nói. Nhưng lúc này đây, Thiên Yết sắp bị giết chết thì lồng ngực Cự Giải dâng lên một cổ chua xót, đau lòng không muốn. Tiếng nói cực nhỏ của Cự Giải trong gió tuyết lại to đến mức tạo thành động lực mạnh mẽ khiến Thiên Yết gồng người ngồi dậy, hấn quệt máu bên khóe môi, nở nụ cười cao ngạo, đôi mắt đỏ rực sắp tắt đi: "Ta đã đánh bại ngươi một lần! Cũng... có thể đánh bại lần thứ hai!"

"Ồ!" Cốt Dạ biến trở lại hình dạng người trần, chàng trai Nhân Mã hiền hòa ấm áp trong mắt Ma Kết. Ma Kết khó khăn nâng mí mắt nặng trĩu, miệng thốt lên tên hắn: "Nhân Mã!"

Lúc này không còn Cốt Dạ chỉ có Nhân Mã, hấn hướng mắt nhìn Ma Kết âu yếm: "Cố gắng chịu đựng một chút nữa nhé!"

Không để Ma Kết đáp Nhân Mã đã huyết một cú rõ mạnh vào bụng Thiên Yết làm hắn khụy chân, quỳ trên tuyết. Nhân Mã nắm lấy tóc Thiên Yết kéo ra sau để mặt Thiên Yết đối diện mặt hắn. Thiên Yết vẫn cười khinh: "Dùng sinh mệnh nữ nhân để trốn tránh vậy mà cũng xứng xưng danh Ma Tôn?"

Nhân Mã "hừ" lạnh trước lời nhục mạ ấy, hấn gờ cù chò lên cao đập xuống một phát thật mạnh vào mặt Thiên Yết gây cả sóng mũi cao. Buông tay, Thiên Yết sụp xuống nền tuyết vô lực nhắm chặt mắt. Cự Giải cuồng cuồng ngồi dậy, để Ma Kết tựa vào tảng đá, nâng quỳ gối cầu xin: "Tĩnh dậy đi! Làm ơn! Đừng giết hắn!"

Nhân Mã hướng mắt Cự Giải giễu: "Chẳng phải ngươi mong đợi thời khắc này lắm sao? Hãy nhớ chính ngươi đã cho hắn uống Linh Tán khiến sức mạnh của hắn giảm đến mức thấp nhất! Cũng chính ngươi đã cầu xin ta được chính tay giết chết hắn! Giờ lại muốn đổi ý à?"

Cự Giải nước mắt đầm đìa, định lên tiếng thì một âm thanh xé gió vang lên tai, bóng đen vụt qua trong không trung lao đến Nhân Mã như muốn đâm xuyên qua hắn. Bất quá, Nhân Mã lại dễ dàng chế ngự Thiên Sát Dao trong tay mặc cho nó run lắc vùng vẫy, hấn dồn lực dùng ma khí trong người bắt Thiên Sát Dao phải tuân lệnh.

Sau đó, Nhân Mã nhìn xoáy Cự Giải, muốn cứu Ma Kết phải lấy mạng đổi mạng. Cỗ Trùng trong người Cự Giải đã được hút sạch, người hút chúng chính là Thiên Nguyệt Mộng, Nhân Mã biết vì trong yêu đan vẫn còn sự xuất hiện của Cỗ Trùng chưa tiêu tán.

Nhân Mã phóng đao muốn chém chết Cự Giải rồi dùng sinh mệnh nhỏ trong bụng Cự Giải cứu Ma Kết, nhưng bỗng một đạo ánh sáng giáng xuống trước mặt Cự Giải khiến mọi thứ lại nổ tung. Chỉ riêng Cự Giải là không hề hà bị ảnh hưởng. Cự Giải ngược mắt, đôi mắt trắng đục không ngừng xuất hiện những đường máu đỏ, nằng hét lên: "Thiên Yết!"

Mặt hắn đối diện mặt nàng, đôi mắt thâm tình tràn ngập yêu chiều không ngừng nhìn ngắm nàng lần cuối cùng. Thanh đao đâm xuyên qua ngực trái Thiên Yết, cả thanh đao vào Thiên Yết đều run lên bần bật trước khi cơ thể Thiên Yết hóa thành một luồng ánh sáng đánh bật Cốt Dạ ra xa. Không ngờ sức mạnh ấy lại lớn đến thế, thanh đao bị dội ngược lại đâm vào bụng Cốt Dạ khiến hắn trọng thương. Tại sao? Vì thanh đao đâm hấn mang theo Hỏa tính cực đại đánh tiêu tan phần nửa Hàn khí trong yêu đan. Thiên Sát Dao không phải chỉ là Thiên Sát Dao. Thiên Sát Dao chính là Thiên Dao từng đánh bại Ma Tôn một lần vào ngàn năm trước...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Không thể trở về

Cốt Dạ trừng mắt phun ra một ngụm máu đen, hấn đưa tay định rút Thiên Sát Dao ra nhưng lại bị Hỏa tính bùng bùng của nó thiêu đốt, lồng ngực dần nóng rực. Biết không thể để lâu hấn liều mạng dùng đôi tay đang cháy bùng vì nắm đuôi đao kéo ra. Hắn "AAAAAA" thật lớn trước khi thanh đao rời khỏi bụng, nằm ngửa xuống tuyết. Những bông tuyết trắng vẫn rơi xuống, hòa vào đồng tro từ cơ thể rực cháy của Thiên Yết bao phủ lấy Cự Giải.

Cự Giải chết lặng sững sờ trước cảnh tượng bất ngờ, nước mắt cứ tuôn, môi nàng hé mở không che đậy được từng âm thanh khóc ngất: "Thiên Yết!!! Đừng mà!!! Thiên Yết!!!"

Cốt Dạ đứng dậy, giận quá hóa thẹn. Thiên Yết chết rồi để xem ai còn có thể bảo vệ cho Cự Giải nữa đây, hấn ném thanh đao nằm phục một bên, vung móng vuốt bay đến thẳng Cự Giải.

Uỳnh!

Một cú nổ to lại vang lên, Cốt Dạ suy yếu bị đánh tung ra xa miệng lẩm bẩm chửi rủa: "Chết tiệt!"

Từ trong đồng tro tàn một lần khói đỏ rực bỗng bén lửa cháy phừng. Lửa càng lúc càng lớn nhưng lạ thay lại không làm Cự Giải cháy vụn theo, trong làn khói dày đặc không ngừng uốn lượn hiện ra một nhân ảnh... Thiên Yết!

Cự Giải mấp máy môi: "Phượng Hoàng tái sinh từ đồng tro tàn!"

Tái sinh! Chính là tái sinh!

Có thể Thiên Yết vài giây trước bị Linh Tấn chế ngự thì bây giờ lại là một Thiên Yết cường bạo, mãnh mẽ vùng đôi cánh dày to khỏe không ngừng đánh lửa về phía Cốt Dạ. Cơ thể Thiên Yết như được bao phủ bởi ngọn lửa thiên, bất cứ thứ gì không cho phép đám ben mảng tới liền bị thiêu thành tro tàn. Phụng Hoàng một khi đã tái sinh còn mạnh mẽ hơn kiếp trước của nó... tỏa sáng mãnh liệt.

Cốt Dạ lắc đầu, không tin vào mắt mình: "Hắn... hắn..."

Dù bị đả kinh nhưng Cốt Dạ không thể dừng lại, hắn không muốn bị phong ấn cũng không muốn tan biến vĩnh viễn. Hắn đã sống hơn ngàn vạn năm, hình thành trước khi cả có đám người trần yếu ớt này biết mặc y phục. Cốt Dạ gồng người, hai tay hắn vùng vút, mắt nhắm nghiền, miệng niệm chú gì đó một lúc rồi mở to mắt hô "Thu" thì từ bốn phương tám hướng những con gió mang theo âm khí không ngừng dồn về phía Cốt Dạ. Thiên Yết cau mày, hắn biết Cốt Dạ đang muốn mượn lực oán khí của yêu ma thập phương tăng thêm công lực. Nhưng việc này có thể khiến hắn tan biến vĩnh viễn, đúng là một chiêu hiểm.

Thiên Yết gọi Thiên Sát Dao, vừa nghe tiếng chủ nhân nó đã lao đến rất nhanh hồi phục lại dáng vẻ ban đầu. Một thanh dao chói rực uy nghi đang nằm trong tay Thiên Yết.

Thiên Yết quay đầu nhìn Cự Giải một cái mới lao đến chỗ Cốt Dạ, do mượn quá nhiều oán khí nên người Cốt Dạ không ngừng bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp sương đen đang phát ra những tia sét trắng. Đôi mắt trắng cũng mang theo màu đen chớp, Cốt Dạ vùng tay một đám khí đen lao đến trước mặt Thiên Yết hóa ra ngàn cái xúc tua đánh vào người hắn. Thiên Yết vùng dao chém vào thì chúng liền đứt ra rồi nổi vào tựa làn khói đặc, có đánh cỡ nào cũng không diệt được.

Cốt Dạ không cười nữa, hắn vùng tay bên kia ra hiện thêm chục cái xúc tung nữa khổng lồ chế Thiên Yết. Những cái xúc tua siết được tứ chi và cổ Thiên Yết dù lửa trên cơ thể hắn có đốt cũng không làm chúng tan ra hết, Thiên Sát Dao tự chiến đấu không theo mệnh lệnh chém vào những cái xúc tua đang cố vươn ra nhào đến chỗ Cự Giải. Dưới nền tuyết Cự Giải cứ run lên bần bật vì sợ vì vui mừng, hai cảm xúc đan xen nhau khiến nàng rối rắm quý bất động. Thiên Yết niệm gì đó trong miệng rồi hướng Thiên Sát Dao hô "Xuất" thì Thiên Sát Dao liền hóa thành hai, một dao giúp Thiên Yết chống chọi xúc tua không cho đến gần Cự Giải, một dao lao đến trước mặt Cốt Dạ. Cốt Dạ dùng vuốt đánh với Thiên Sát Dao kia vang lên những tiếng "chan chan" bên lửa.

Vì oán khí càng lúc càng lớn nên tinh tú nhật nguyệt bị xoay chuyển lẫn lộn ngày đêm, gió tuyết đang dần tan mang theo một sức nóng bức cực độ. Điều này trở thành chiến lợi cho Thiên Yết nhưng sẽ mang đến tai ương cho nhân loại, việc nơi cực lạnh cực nóng đảo lộn sẽ dẫn đến động đất, núi lửa và cả đại hồng thủy.

Thiên Yết gồng hết sức cong rồi ưỡn người bật mạnh khiến ngọn lửa bùng lên cháy tan đám xích tua. Hắn dùng lại chiêu cũ xoay người thật nhanh tạo thành lốc xoáy lửa, đốt cháy những cái xúc tua đen đồng thời đánh vào oán khí càng nhiều càng tốt. Vừa quay lỏng từ cánh của Thiên Yết giống những mũi tên lửa không ngừng lao đến chỗ Cốt Dạ khiến Cốt Dạ vừa đấu với Thiên Sát Dao, vừa phải né tránh tên lửa không ngừng.

Thế nhưng một mình Cốt Dạ đang trọng thương thì sao chống trả lại được, hắn quyết định sẽ cùng Thiên Yết và tam giới một trận tan bành, nổ tung tất thấy. Ma Tôn cũng chỉ là Ma Tôn, dù hắn có mạnh mẽ đến đâu cũng không thắng được sự đoàn kết từ những người tốt và kém tốt. Từ trên bầu trời đen bỗng xuất hiện ra vầng vũ mang theo hàng ngàn vạn thiên binh thiên tướng. Cốt Dạ cười lạnh: "Tốt!"

Trước mặt Cự Giải xuất hiện ra một cái vòng tròn quen thuộc, nàng đưa tay chạm vào liền cảm giác được hơi gió lạnh lung lùa qua. Cơ mặt nàng giãn ra vui mừng hướng Ma Kết gọi: "Về nhà thôi Ma Kết!"

Cự Giải chạy lại Ma Kết đỡ nàng ta lên, trong lúc hân hoan quá nên nàng quên mất chiến sự hiện tại căng thẳng vô cùng. Mắt nàng vô tình chạm vào đáy mắt Thiên Yết, nàng cắn môi dưới. Hắn không sao rồi, tình hình cũng ổn hơn phần nào chưa nói đến còn có thiên binh thiên tướng đến giúp thế nên hắn sẽ không chết được nữa. Nghĩ thế Cự Giải quyết tâm hơn tiến đến con đường trở về.

Thế nhưng...

Lúc nàng qua được bên kia vòng tròn thì Ma Kết lại bị đánh bật lại... không thể trở về...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chúng ta sẽ gặp lại!

Ma Kết dường như đã chấp nhận số phận, nàng mệt mỏi cười khẩy: "Lúc đến đây muội đã chết rồi, hiện tại cũng chỉ mượn tạm thân xác này tồn tại qua ngày... cho nên... tỷ tỷ bình an nhé! Chúng ta sẽ gặp lại!"

Cự Giải sau cái vòng lắc đầu nguây nguây: "Không, chúng ta sẽ cùng trở về!"

Cự Giải vươn tay định kéo Ma Kết qua nhưng cái vòng ban nãy dễ dàng cho tay qua thật về nay giống như tấm kính vậy, ngăn cách Cự Giải với thế giới bên kia. Ma Kết cười cười, chống tay đứng dậy, tướng đi của nàng xiêu vẹo vô cùng hướng đến phía Nhân Mã. Miệng nàng không ngừng nói: "Đồng quy vu tận!"

Cốt Dạ nhìn thấy đáng về Ma Kết đang cố gắng lết đến gần thì mắt cảnh giác bị Thiên Sát Dao đâm xuyên qua lồng ngực. Hắn "hự" một tiếng rồi ngã khụy xuống nền tuyết đang tan cũng vừa lúc Ma Kết đã đứng trước mặt Cốt Dạ. Nàng nhìn hắn cười khò: "Tại sao ngươi lại là Ma Tôn? Tại sao cứu ta? Tại sao bắt ta chờ người giết tỷ? Tại sao?"

Đôi mắt Cốt Dạ không còn ánh trắng nữa chỉ còn le lói màu vàng nhạt, yêu đan của hắn đã bị Thiên Sát Dao phá hủy hoàn toàn, giờ chỉ còn lại mảnh hồn tàn. Cốt Dạ đưa tay vuốt ve khuôn mặt Ma Kết, hắn đáp: "Ta muốn cùng nàng cai trị tam giới. Không muốn bị đuổi giết, phong ấn. Cũng không muốn luân hồi chuyển kiếp xa cách trùng trùng. Ta không dám nói bản thân đã yêu nàng, nhưng nàng là người duy nhất ta muốn giữ đến phút cuối cùng!"

Ma Kết chậm chậm choàng tay vào cổ Cốt Dạ, nàng nói: "Vậy thì chúng ta cùng đồng quy vu tận!"

Câu nói nàng vừa dứt cũng là lúc mạch yêu đứt hóa thành một nhát dao cực đại xuyên qua cơ thể Ma Kết. Đầu nàng gục trên vai Cốt Dạ, mắt nhắm nghiền. Cự Giải an toàn trong vòng tròn nhìn thấy cảnh Ma Kết mất khiến Cự Giải phát điên như cô mèo liên hồi cào vào thành kính. Nàng hét lên: "Ma Kết! Ma Kết! Ma Kết!"

Nhưng giờ đây chỉ còn một mảnh âm đạm bao trùm...

Thiên binh thiên tướng đồng loạt tung lưới kim ấn, tóm trọn cơ thể vô lực của Ma Tôn và mảnh hồn tàn của Ma Kết ẩn dật bên trong cơ thể đang dần hóa thành bụi hòa vào cùng tuyết.

Cốt Dạ nhìn mảnh hồn đang ở trong bàn tay cười khò: "Sau này ta có nàng bầu bạn ở chốn U Minh rồi!"

...

Thiên Yết cũng có tội phải về trời nhận tội. Thiên Sát Dao đâm xuyên ngực Cốt Dạ giờ cũng tan biến theo mạch yêu, duy chỉ có Thiên Sát Dao còn lại hóa thành hình nữ nhân điểm lệ nằm gục dưới làn tuyết trắng mênh mông.

Thiên Yết đi đến trước mặt Cự Giải, cách nàng một cái vòng tròn hắn áp tay lên muốn vron tới thì bị ngăn lại. Cự Giải cũng áp năm ngón tay lên song song Thiên Yết. Hắn vỗ về nàng rằng: "Ngoan, ta sẽ sớm tìm được nàng thôi! Chúng ta sẽ gặp lại! Muội muội của nàng cũng sẽ không sao đâu!"

Cự Giải lại lắc đầu, khóc ngất: "Không, ta không muốn!"

Mặt nàng ướt đầm nước mắt trông tội nghiệp làm sao, nhưng Thiên Yết không còn cách nào khác nữa. Cuối cùng hắn chỉ biết trao cho nàng nụ cười ôn nhu rồi bay lên cao nơi thiên binh thiên tướng đang đợi.

Không gian trở nên yên ắng, mọi thứ trở lại bình thường như này giờ chưa có gì xảy ra, bầu trời vẫn đen, hơi lạnh từ gió tuyết cứ lùa vào trong vòng tròn khiến nàng bất giác lùi về sau. Vuốt nước mắt nàng theo lối đi về phía trước, đầu bên kia cũng là một vòng tròn còn có hình ảnh của cành cây cao. Cự Giải thổn thức từng bước nhanh hơn chạy về phía vòng tròn, ánh sáng chiếu đến làm nàng đau mắt đưa tay lên che lại...

"Có người bị thương ở đây!" Một giọng thét vang lên, nàng vội nhìn qua khe ngón tay, đây giống như một căn hầm đá bị sập và đám người ở trước mặt bạn những bộ đồ xanh vàng quen thuộc. Những bộ đồ này nàng từng thấy trong mấy cuốn sách xưa, họ là "cứu hộ"?

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

...

Thiên Nguyệt Mộng tỉnh dậy nhìn quanh, đầu thì đau, tay chân mình mảy cũng ê ẩm không kém. Nàng mắng: "Cái quái gì thế này?"

Xong mới nhìn đến y phục trên cơ thể, hai mắt mở to trừng trừng: "Xuyên không? Xuyên không rồi ư?"

Ấy, nàng không biết nên vui hay nên buồn nữa. Rõ ràng nàng đang nhảy xuống vách đá tự tử, sao lại tỉnh dậy ở nơi này? Hay đây là thiên đường? Không đúng, nhìn quanh tới và lạnh chắc chắn là địa ngục rồi. Bất giác Thiên Nguyệt Mộng rùng mình, cố gắng đứng dậy bước đi trong vô thức. Cơ mà sao địa ngục lại mặc đồ cổ trang thế này? Vừa đi nàng vừa nghĩ vẫn vợ mà không biết bản thân đã chạm mặt phải một đoàn quân di hành của Thiên Hồng Quốc.

Người bước ra khỏi xe là Thiên Từ Hoàng, y neho mắt nhìn nữ tử bầm dập trước mặt: "Ngươi là nữ nhân đi cùng Thiên Sát Lang?"

Thiên Nguyệt Mộng cong môi, héch một bên miệng chửi: "Đồ điên!"

Sau đó né qua một bên lờm lờm, ba chân bốn cẳng chạy trời chết vì Thiên Nguyệt Mộng tưởng Thiên Từ Hoàng chính là Quỷ Sai đến bắt nàng. Phải chạy thật nhanh để không cho y bắt được. Thiên Từ Hoàng lại neho mắt chặt hơn nhìn đáng chạy ba bước vấp một lần, thật không giống đáng về quý đệ của nàng lúc trước. Y cười cười nói thầm: "Chúng ta sẽ gặp lại!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Một giấc mộng dài

Dòng nước đang yên cả trôi bỗng dừng trở nên dữ tợn cuốn trôi chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên biển bao ngày qua. Người nằm trên thuyền bỗng chớp mí, bầu trời xanh trong lành nhưng vì quá lâu không tiếp xúc ánh sáng trực tiếp qua mắt chưa kịp thích nghi, người đưa tay khẽ dụi.

"Ta vẫn còn sống sao?"

Đưa tay sờ lên vết thương thì phát hiện ra nơi đó hoàn hảo lành lặn, chưa kịp hiểu tình hình thì con thuyền bị cuốn vào một lốc xoáy nước. Bên dưới là màu xanh sâu thẳm của đại dương, không lẽ vừa chết đi sống lại rồi ông trời bắt người chết thể thăm lần nữa sao?

Đang định ngồi dậy kiểm cách sống sót thì bên dưới hố xoáy kia phát ra từng tiếng gọi: "Sur Từ! Sur Từ!"

"Hử?" Y đưa mắt nhìn xuống, âm ti địa ngục vậy gọi y rồi sao?

Kỳ lạ thay con lốc lại không mãnh liệt như dáng vẻ bên ngoài của nó, luồng ánh sáng bên dưới chiếu thẳng vào mắt Sur Từ khiến y đau nhói đưa tay che mắt. Bên tai vang lên từng tiếng "tít tít" lạ lẫm, trước khi mất ý thức y chỉ kịp nghe âm giọng nghẹn ngào của một người phụ nữ, bà nức nở gọi tên y: "Sur Từ, đừng làm mẹ sợ con ơi!"

"Mẹ?"

Có phải y đang mơ chăng? Một giấc mộng dài?

...

Nữ nhân yếu ớt nằm trên giường nôn thốc nôn tháo, bao tử quặn thắt, nàng tưởng chừng bản thân đã ói hết ruột gan ra ngoài. Người bên cạnh khẽ vỗ lưng nàng, chất giọng trầm ấm vang lên: "Nàng ổn chứ? Có cần ta gọi Thái y đến không?"

Nàng khua tay: "Thiếp không sao?"

Bên ngoài một nữ tử khác tay ẩm theo một đứa trẻ bước vào, người chưa xuất hiện giọng đã vang vọng bên tai: "Chi là ốm nghén một chút thôi, hoàng huynh không cần phải lo lắng thái quá vậy đâu!"

Người nói chính là Thiên Từ Ninh, da dẻ căng mọng, tướng tá cũng đầy đặn hơn lúc trước rất nhiều. Thiên Từ Hoàng cau mày nhìn theo hướng phát ra âm thanh: "Song Ngư đâu sao không ở cùng muội? Mới sinh xong chưa khỏe sao lại đi khắp nơi?"

Thiên Từ Ninh héch chiếc mũi nhỏ: "Chàng ta đi săn thú với phụ hoàng rồi!"

A Mạ bên cạnh đã nằm xuống giường nhắm mắt tịnh dưỡng, nàng vừa có thai chưa lâu còn trong giai đoạn ốm nghén ói mửa cả ngày. Thiên Từ Hoàng lo lắng cho sức khỏe của nàng nên lúc nào cũng túc trực bên cạnh, cứ hễ cung nữ báo A Mạ không ổn là y bỏ hết mọi việc để trở về phòng cùng nàng.

...

Bảo Bình sau khi trở về Cát Bình Quốc trừng trị Cát Thượng Bình tội chết, cứu phụ hoàng thì cũng là lúc phụ hoàng y băng hà. Ba ngày sau Cát Ngọc Hương cũng nổi bước theo phụ hoàng đi về cõi vĩnh hằng, đánh một giấc mộng dài đến ngàn thu. Song Ngư không có ý định trở về Cát Thượng Bình cho nên Bảo Bình trở thành người thích hợp nhất trở thành người kế thừa.

Xử Nữ bên cạnh Cát Ngọc Vân chăm sóc cho nàng cùng hài tử của Sur Từ, hàng ngày ra vào cánh cửa cung rộng lớn chạm mặt không biết bao nhiêu lần nhưng Xử Nữ biết Bảo Bình đã có người trong lòng. Không những vậy y còn sắc phong cho "Thiên Bình" một nữ nhân không danh không phận không còn gì ngoài tấm bia trở thành Hoàng Hậu, bài vị của nàng được an táng tại lăng tẩm của Vua như phong tục lễ nghi chôn cất Hoàng Hậu xưa nay.

Dù nhiều lời bàn tán, mong rằng Bảo Bình sớm lập hậu cung để có Thái tử nối vị, dưới những lời thúc giục Bảo Bình chỉ im lặng, vốn dĩ y đã có quyết định cho riêng mình.

Không bao lâu sau đó Cát Ngọc Vân vì bệnh nặng cứu chữa chẳng được nên qua đời, Xử Nữ trở thành kẻ mẫu cho... Thái tử Cát Bình Quốc tương lai. Vì đề tưởng nhớ Sur Từ và Cát Ngọc Vân, Bảo Bình ban tặng cho Thái tử tên Cát Từ Vân vừa vận thích hợp danh người kế vị tương lai mà không bị đàm tiếu.

...

Bạch Dương cùng Nam Cung Mễ Tinh sau những ngày vui thú hoang lạc chốn bồng lai cũng phải trở về Đại Nam Quốc. Trên tay Bạch Dương chính là tiểu công chúa bé bỏng Nam Cung Mễ Mễ, Đế Mẫu với Mẫu Hậu Nam Cung Mễ Tinh rất mừng rỡ ôm lấy cháu, một giây cũng không thêm buông trả.

Bạch Dương xúc động vô cùng, nàng trầm tư về khoảng thời gian khắc khổ trước đây, rồi lúc nhận lại phụ mẫu ruột thịt nhưng vẫn không có niềm vui trọn vẹn như lúc này. Mễ Tinh yêu thương Bạch Dương, hai vị mẫu thân của nàng ta cũng rất quý trọng nàng. Bạch Dương thử hỏi bản thân mình còn muốn gì hơn nữa!?

Cách đây mấy hôm Song Ngư có gửi thư cho Bạch Dương ngỏ ý muốn đến thăm Mễ Mễ nhưng Mễ Tinh đã đáp trả tình địch đầy vẻ uy nghi, hùng hổ.

Bạch Dương ngồi cạnh Mễ Tinh xem nàng ta điểm bút mà khoe môi nâng cao không ngừng.

Nam Cung Mễ Tinh đây không có phụ thân nhưng bù lại có Đê Mầu, người dùng cả đời để chăm sóc nàng thì nàng cũng dùng đời này của mình bảo hộ cho Mễ Mễ. Không có gì phải xấu hổ, buồn bã cả.

...

Năm năm sau.

Thiên Hồng Quốc tấp nập người qua kẻ lại vì phiên chợ chiều sắp tàn, bỗng một tiếng hét vang lên: "Bắt lấy á! Á lấy cấp ngân lượng của ta!"

Giữa dòng người đông đúc có ba người chơi trò rượt đuổi, hai nam nhân mặt mày bặm trợn, một nữ nhân trùm kín mặt chạy về phía những con hẻm nhỏ vắng lặng. May mắn cho nàng khi lủi vào một con hẻm cụt, bản thân lại có chút khinh công liền nhún chân nhảy qua vách tường.

Tiếng người quát ầm ỹ vẫn còn ở sau lưng nhưng không còn tiếng bước chân hối hả nữa, nàng đưa tay vỗ ngực chưa kịp đưa tay định thần thì đã nghe thấy âm "keng keng" của kim loại va chạm vào nhau. Nàng mở to mắt chung hững nhìn kẻ trước mặt, bỗng nàng neho mắt: "Ngươi!?"

Người trước mặt cũng neho mắt nhìn nàng cho đến khi trông thấy đôi mắt trắng đục mà vẫn trông thấy rõ cảnh vật, y bỗng kích động đứng phất dậy băng qua đám lính đang rút kiếm bảo vệ, cả người run rẩy chạy đến ôm chầm lấy nàng: "Nàng... nàng... trở về rồi!!!"

Bị ôm cứng ngắc chẳng lẽ nàng phải đẩy y ra nhưng trong đôi ngươi trắng đục lóe lên ánh vàng kim từ lệnh bài vàng treo bên hông y, coi nhiều phim cổ trang nên nàng cũng phần nào nhận ra được. Người này chắc chắn là kẻ có tước quyền rất cao trong cung cấm đây, thế là nàng cũng giả vờ đóng tuồng, đưa tay vỗ vỗ lưng y: "Ừ ừ..."

"Cự Giải!" Y tha thiết gọi tên nàng: "Ta cứ tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại nàng nữa chứ?"

"Hehe..." Nàng cười xấu xa, ánh mắt lộ rõ vẻ nguy hiểm: "Đúng vậy, nhưng mà mấy ngày trước ta bị bệnh nên giờ không nhớ gì cả! Cho nên..."

Nàng nói một phần cũng thật, mấy hôm trước tự xưng đồ bệnh rồi đôi mắt trở nên trắng đục, làn da thì trắng bệch như xác chết, đôi gò má bầu bĩnh xanh xao không sức sống. Rồi nàng bỗngưng cực kì kì ánh sáng, nhất là mặt trời và lửa... chúng có thể làm cháy da bỏng mắt nàng...

Người ôm nàng lúc này chính là Thiên Tử Hoàng, y buông nàng ra tháo chiếc khăn trùm kín mít mặt nàng, đây đúng là dung mạo của Cự Giải, mùi hương cũng y hệt. Bao ngày xa vắng nay gặp lại bóng hồng quen thuộc, y khó tránh khỏi kích động tay chân lung tung hết sờ mặt rồi sờ vai nàng: "Không sao, không sao cả... chỉ cần nhớ là nàng đã về nhà rồi! Còn ta..." Y bỗng dừng lại cố gắng giống đóa hoa đang nở rộ trong lòng mà phun ra bốn chữ: "Phu quân của nàng!"

"Thật sao!" Mặt nàng càng lúc càng sáng hơn nữa, nàng cảm tưởng rằng bây giờ nếu có cái gương chắc hẳn đôi mắt nàng đang phát ra ánh sáng sáng hơn cả đèn huỳnh quang đây chứ. Nhưng là... nàng không chê đâu vì nàng chính là Thiên Nguyệt Mộng cả đời chỉ tham tiền không thiết tha nam nhân.

Với nàng nhớ không lầm năm năm trước đến đây người nàng gặp đầu tiên là y, nhưng lúc đó y không nhận ra Thiên Nguyệt Mộng cơ mà. Rồi trông ngược nàng lại vang lên từng tiếng, bắt giác hiểu ra. Không phải lúc đó y không nhận ra, mà ngươi y muốn tìm có dung mạo hết nàng kèm theo đôi mắt quý dị này... Cự Giải!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Quân Vương lụy tình

Sự trở về của "Cự Giải" khiến A Mạ hoàn toàn suy sụp. Thái Thượng Hoàng Đế Thiên Hồng Quốc cùng Thái Hậu sau khi giao hết trọng trách lên vai Thiên Tử Hoàng thì cũng nắm tay nhau phiêu bạc tứ hải. Đúng hơn là họ không còn quan tâm bất cứ thứ gì nữa cho dù Thiên Tử Hoàng có đem về trăm "Cự Giải". A Mạ nhìn Thiên Tử Bảo An đang nghịch đất với hai tên thái giám mà lòng nàng quặn lên từng cơn. Chẳng phải Thiên Tử Hoàng đã từng khẳng định với nàng sẽ không thú thêm ai sao? Nước mắt nàng cứ rơi xuống môi mũi vị mặn chát, đắng nghét cả tâm khảm.

Dù rất đau khổ nhưng A Mạ chưa từng có ý định hãm hại bất kỳ ai đến giành lấy thứ mình muốn, cho nên nàng chỉ cười buồn. Hiện tại Bảo An chính là điều quan trọng nhất của nàng. A Mạ được sắc phong Hoàng Quý Phi, Thiên Tử Bảo An là Thái tử cùng là người kế vị tương lai.

Thiên Nguyệt Mộng đi theo Thiên Tử Hoàng nhập cung, khung cảnh rộng lớn nơi cung cấm chính là thứ khiến nàng tròn mắt, lòng tham càng lớn.

Ba tháng trôi qua, Thiên Nguyệt Mộng dần hiểu hết luật lệ trong cung, ngoan ngoãn đi theo Thái Giám Tổng Quản để học cách đi đứng thực hành lễ nghi. Xong nàng cũng bắt đầu nắm bắt hầu hết câu chuyện ngày trước của Thiên Tử Hoàng và Cự Giải. Mặc dù bị y kể sai hết tất cả sự thật.

Thiên Tử Hoàng không lập Thiên Nguyệt Mộng trở thành Hoàng Hậu mà chỉ sắc phong Hoàng Quý Phi thứ hai trong cung. Đây là lần đầu tiên Thiên Hồng Quốc có Hoàng Quý Phi, đến hai Hoàng Quý Phi.

Thiên Nguyệt Mộng chế môi, nũng nịu bên cạnh Thiên Từ Hoàng: "Tại sao chứ? Ngươi bảo ngươi là phu quân của ta chỉ yêu một mình ta nhưng lại thú một nữ nhân khác? Còn bảo là hứa với nàng ta nên không thể sắc phong ta thành Hoàng Hậu nữa!"

Thiên Từ Hoàng cực kỳ thích bộ dạng lúc này của "Cự Giải", bởi lẽ y vẫn tin rằng nàng bị mất trí nhớ còn trở nên ghen tuông vớ vẩn nữa. Thiên Từ Hoàng vỗ về Thiên Nguyệt Mộng: "Ta chẳng phải đã kể nàng nghe rồi sao? Chúng ta đã gặp nạn trong lúc đó ta bắt gặp A Mạ!"

"Hừ!" Nàng vẫn không chịu chu chu cái mỏ nhỏ xoay mặt hướng khác giận hờn: "Nhưng ngươi hiện tại là Vua đấy!"

Y đưa tay lay người nàng: "Chứ nàng muốn như thế nào?"

"Hừ nàng ta!"

"Không được!"

Nàng lạnh lùng nói: "Nam nhân các ngươi lúc nào cũng tham lam."

Nói rồi nàng nhanh chân chạy ra ngoài, mắt hút sau cánh cửa cao.

Thái Giám bên cạnh Thiên Từ Hoàng có mối quan hệ rất tốt với A Mạ, một phần vì nàng ta hiền lành lúc nào cũng cười nhưng ai biết nàng đau đớn đến mức nào. Sau khi Thiên Từ Hoàng cảm thấy mệt mỏi cho hắn lui, hắn liền đến chỗ A Mạ thuật lại mọi việc cho nàng nghe. A Mạ nghe xong chỉ cần nhẹ môi dưới rồi mỉm cười cảm ơn. Thái Giám bên cạnh Thiên Từ Hoàng tên A Thập, hắn nhìn nàng chăm chăm rồi bảo: "Nương nương, người định như thế này đến bao giờ?"

A Mạ tiếp lời: "Đa tạ A Thập nhưng ta ỏn!"

"Hừ!" A Thập cực kỳ không chịu nổi dậm chân vài cái rồi bỏ ra ngoài.

Cứ như thế Thiên Từ Hoàng không hờu A Mạ cũng không phé "Cự Giải" trong lòng y cho đến một ngày. Thiên Nguyệt Mộng vốn đã tính kế từ trước để Thiên Từ Hoàng trông thấy một cảnh tượng khủng khiếp. Chuyện là A Thập bên cạnh Thiên Từ Hoàng chưa từng tự thân, hắn từ bé đã sống trong cung lại là trưởng tôn của một vị tội thần đã bị xử tử cách đây hơn hai mươi năm trước.

Không tự thân, lại có tình cảm đặc biệt với A Mạ, cảnh mà Thiên Từ Hoàng thấy là lúc hai người nằm trên giường không một mảnh vải che thân. A Mạ dụi mắt bởi ánh sáng bên ngoài cửa chiếu vào. Chưa hiểu rõ việc gì xảy ra đã phải đối diện khuôn mặt tức giận của Thiên Từ Hoàng, sau đó nàng cảm thấy lạnh lạnh. Một chốc sau mới nhận ra việc đang diễn ra, lúc này A Thập vẫn còn mê man trên giường do tối qua ăn phải tô cơm kỳ lạ.

A Mạ vội thanh minh: "Không phải... không phải như những gì chàng thấy đâu... không phải đâu!"

Thiên Từ Hoàng nghiêng răng: "Không phải!? Vậy ngươi bảo ta mù ư? Chính mắt ta thấy còn chói!?"

A Mạ nước mắt giàn giụa nhớ đến tối hôm qua "Cự Giải" tìm nàng sau đó thì...

A Mạ đưa mắt đắm nước nhìn "Cự Giải" miệng thốt lên hai chữ: "Tại sao?"

Tại sao lại hãm hại nàng? Tại sao chứ?

Thiên Nguyệt Mộng đứng sau lưng Thiên Từ Hoàng cười xảo quyết. Thiên Từ Hoàng truyền ra ngoài rằng A Mạ hiệu Uyển Thực Hoàng Quý Phi qua đời do bệnh nặng, nhưng thật chất nàng bị đuổi khỏi cung. Còn A Thập cũng đồng thời bị lưu đày. Riêng Bảo An vẫn ở lại trong cung yên bình trên ngôi Thái tử coi như ân huệ cuối cùng của Thiên Từ Hoàng dành cho A Mạ. Dù vậy Bảo An vẫn không biết sự thật đang diễn ra...

Năm Thái tử Thiên Từ Bảo An hai mươi hai tuổi cũng là lúc Thiên Từ Hoàng lâm bệnh không còn sống được bao nhiêu lâu nữa. Trước ngày Thiên Từ Hoàng băng hà y cho truyền Bảo An đến thăm điện cốt có lời căn dặn.

Trong những năm Thiên Từ Hoàng tại vị Thiên Nguyệt Mộng không biết đã làm biết bao nhiêu việc ác, tung hoành ngang dọc khiến ai cũng ngao ngán, có lẽ thế nên nàng ta không thể sinh con, sợ bị thất sủng cho nên ả vờ mang thai. Thiên Từ Hoàng nói thích công chúa, cho nên ả đã hại chết một gia đình vô tội rồi cướp nữ nhi của họ. Đáng trách hơn chính là việc ả đã làm với A Mạ cùng A Thập hãm hại Bảo An sống trong hờn trách phụ mẫu mình, nuôi lòng trả thù. Thiên Nguyệt Mộng không được trở thành mẫu nghi tiên hạ nên luôn cay độc trút giận lên bất cứ người nào làm ả thấy chướng mắt. Nhất là những cung nữ sở hữu nhan sắc tạm ổn trở lên. Có cung nữ mới vào sở hữu ngũ quan tinh xảo, thấp bé nhưng lớn hòng đồng dạng tự đắc bản thân sẽ quyến rũ được Thiên Từ Hoàng. Nhưng rồi nàng ta bị ả cắt trụi hết tóc, rạch mặt, xô xuống giếng cạn rồi sai người đổ đầy nước vào. Từ đó không ai dám làm bất cứ chuyện gì kích lòng ả, ác thế đây nhưng Thiên Từ Hoàng vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua. Không những vậy y vẫn sủng ái ả hết mực...

Hai năm trước Thiên Nguyệt Mộng rời cung cùng vị công chúa giả kia đến Khang Vương Quốc tham dự yến tiệc, không ngờ trên đường đi gặp phải thổ phỉ, chúng không những đồng còn giết vô. Thế là kết cục cực kỳ bi thảm, tất cả nam nhân đều bị giết, của cải bị cướp trắng trợn, còn nữ nhân thì bị chúng thi nhau cưỡng bức đến thừa sống thiếu chết.

Thiên Từ Hoàng biết chuyện cũng phái binh truy bắt nhưng quá muộn màng. Thiên Nguyệt Mộng bị chúng cưỡng bức, chán chê chúng dùng một cái cọc gỗ nhọn đâm từ hậu môn lên ruột Thiên Nguyệt Mộng để ả chết một cách từ từ, cuối cùng là cầm xác như con bù nhìn giữa đồng không mông quạnh hoang vắng...

Công chúa cùng các cung nữ thì mắt tích không rõ tung tích chỉ biết bị chúng cường bức liên tục không tha. Cáo thị cứ dấn nhưng như chỉ để cho có chữ triều đình có lẽ đã không còn muốn tìm họ nữa...

Thiên Tử Hoàng vỗ nhẹ lên mu bàn tay Thiên Tử Bảo An: "Ta có lỗi với con, với mẫu hậu con rất nhiều. Bảo An, sau khi ta chết hãy làm thay ta thực hiện nghi lễ an táng Hoàng Hậu Uyển Thực ở chính tâm lăng của Hoàng Đế."

Sáng hôm sau, chiếu chỉ của Thiên Tử Hoàng đã ban xuống sắc phong Uyển Thực Hoàng Quý Phi thành Uyển Thực Hoàng Hậu an táng tại lăng tâm Hoàng Đế. Thái tử Thiên Tử Bảo An lên ngôi Hoàng Đế lấy hiệu Vĩnh Tước sau khi Thiên Tử Hoàng băng hà. Giờ khắc đó lòng hận thù của Bảo An hoàn toàn biến mất vì cuối cùng vị Hoàng Đế bị người đời luôn mồm mắng chửi cũng chỉ là một kẻ si mê, một đấng Quân Vương lụy tình.

Dù y biết "Cự Giải" bên cạnh đã thay đổi, nàng trở nên tự tiện, độc ác nhưng y vẫn yêu, yêu nàng như lúc ban đầu. Chỉ là y không biết rằng Cự Giải vốn dĩ đã đi rồi, còn người đó là Thiên Nguyệt Mộng, Thiên Nguyệt Mộng của một thế giới khác xuyên qua thời không đến đây. Cũng có thể y biết... đó không phải Cự Giải nhưng sự ích kỷ của y đã không cho phép bản thân chấp nhận.

Bảo An tưởng chừng mọi thứ đã êm đẹp trở về đúng với trật tự vốn có của nó, cho đến một ngày hắn thấy được bút tích cuối cùng của Thiên Tử Hoàng để lại trước khi y mất.

"Hoàng nhi của ta, ta biết rằng không nên nói với con những lời này nhưng vẫn phải nói ra. Thật ra mẫu thân con vẫn chưa chết, nàng hiện tại đang sống rất tốt bên cạnh người yêu thương nàng ấy thật lòng. Vốn ta không hề cho con biết cũng như không hề mẫu thân con trở về là vì an nguy của cả hai người. Hãy hiểu cho ta, khi con đọc được những dòng này chính là lúc ta đã về nơi chín suối đoàn tụ cùng tổ tiên. Nếu con muốn gặp lại mẫu hậu hãy đến Thượng Thủy."

Tay Bảo An run run, hóa ra bao năm qua hắn không hiểu gì cả. Hắn châm lửa đốt lá thư thành tro bụi, sau đó hạ lệnh di hành đến trấn Thượng Thủy Khang Vương Quốc vào ngày mai. Mười bảy năm ròng rã Thiên Tử Bảo An sống trong cô độc hận thù phụ hoàng nhớ thương mẫu thân, nay hắn sắp được gặp lại người mà mình luôn yêu thương nên cả đêm háo hức đến khó ngủ: "Liệu mẫu hậu có nhớ thương con như con nhớ người không?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Tương phùng

Thiên Tử Bảo An đến trấn Thượng Thủy hỏi tung tích về người tên A Mạ thì không ai biết, hắn bỗng nhớ ra người từng bị đuổi đi năm ấy - A Thập. Nói đến tên A Thập thì chỉ cần hai vòng ngón ngón hắn đã tìm được người. A Thập chính là ông chủ khách điểm Bảo An.

"Bảo An?"

Đầu còn một đống câu hỏi khó hiểu thì chân hắn cũng dừng trước khách điểm Bảo An, do lần này vì hành gấp Bảo An chỉ mang theo ba người, một thái giám với hai hộ vệ. Đưa mắt nhìn vào, hắn trong thấy ở quầy là một nam nhân đứng tuổi nhưng mang khuôn mặt hiền hòa dễ gần.

Đang đứng quan sát thì bỗng có một bóng người từ ngoài cửa bước vào trên tay cầm giỏ trúc, chắc hắn vừa đi phiên chợ sáng về. Người bước vào có vóc dáng nhỏ, da nâu chắc khỏe và một giọng nói cực kỳ quen thuộc: "Xem ta vừa mua được gì cho chàng nè?"

Bảo An kích động quên luôn bản thân đang cải trang thành thường dân, hắn nâng bước chân tiến đến chỗ nữ nhân ấy: "Mẫu hậu!"

Nữ nhân ấy chính là A Mạ, giọng nói ấy tiếng gọi ấy làm nàng tức thời không kịp phản ứng, chết lặng một cách khó hiểu. Đến khi Bảo An nắm lấy tay A Mạ, nàng lúc này đã qua tuổi tứ tuần nhưng bàn tay vẫn không có dấu hiệu của tuổi già. Nàng đưa mắt kinh ngạc nhìn hắn, chất giọng nghẹn ngào: "Bảo An!?"

Thiên Tử Bảo An liền ôm chầm lấy A Mạ, A Mạ giang tay ôm lấy hắn, vuốt nhẹ lên tấm lưng hắn như vỗ về một đứa trẻ. A Thập đứng cạnh vội lên tiếng: "Mình vào trong nói chuyện nhé!"

Đúng vậy, hiện tại hắn đang đi vì hành nếu cứ vậy sẽ để lộ thân phận mất.

Mười bảy năm cách biệt biết bao nhiêu chuyện muốn nói, sau khi bị đuổi khỏi cung A Mạ với A Thập đã được Thiên Tử Hoàng ban cho hơn một ngàn lượng vàng. Ban đầu A Mạ không đồng ý nhưng vì sự an nguy của Bảo An nên nàng đành ngậm ngùi chấp nhận. Mỗi tháng Thiên Tử Hoàng gửi thư tình hình của Bảo An kèm thêm vài trăm lượng vàng bạc cho nên cuộc sống cứ thế khấm khá dần. Đa phần tiền nhận đều cúng chùa hay giúp những người dân nghèo khó khăn.

Cả hai người kết tóc se duyên vào mười năm trước có với nhau hai mặt con đều là nam. Thiên Tử Bảo An sau khi nghe xong liền cảm thấy lòng nhẹ nhõm vì biết A Mạ sống rất tốt. Bỗng một bóng hình nữ nhân bước vào mang theo một mâm trà bánh thơm phức. Vừa nhìn thấy nàng trái tim Thiên Tử Bảo An đã đánh rơi mất rồi, sau đó nàng cũng chính thức trở thành mẫu nghi thiên hạ...

...

Không biết đã trải qua bao nhiêu lâu Ma Tôn bị nhốt vào cũi U Minh không thấy đường ra, nhưng Phật Tổ đã nói với hắn rằng: "Nếu người thành tâm hối cải ta nhất định sẽ cho ngươi con đường làm lại từ đầu!"

Nhân Mã giữ lại mảnh hồn yếu ớt của Ma Kết, lúc này đây hắn không còn muốn trở nên cường bá nữa. Hắn chỉ muốn thực hiện lời hứa cuối cùng của mình đối với Ma Kết, mang nàng trở về với Cự Giải, cho nàng một cuộc sống bình an nhất.

Hàng ngày hắn vẫn thường dùng linh khí mỏng manh của bản thân để duy trì mảnh hồn nàng, đến một ngày Phật Tổ cho hắn một nguyện vọng. Thế là hắn dùng nó cho nàng, Phật Tổ cười từ bi nhận lấy mảnh hồn Ma Kết giúp nàng trở về nhà.

Phật Tổ thấy thế lại cho hắn một lời thỉnh cầu nữa.

Nhân Mã sau nhiều lần từ chối cuối cùng cũng cầu mong được luân hồi chuyển kiếp trở thành người trần, được chăm sóc bảo vệ Ma Kết suốt đời suốt kiếp. Dù hắn biết tội của hắn rất lớn khó có thể dung thứ, nhưng Phật Tổ lại nhẹ nhàng gật đầu chấp nhận lời thỉnh cầu của hắn. Bởi vì, Nhân Mã đã dùng cơ hội rời khỏi đây mang theo sức mạnh để nhường lại cơ hội sống cho Ma Kết.

...

Cự Giải còn chưa hết ngây ngốc thì đã bị những người ở trên kéo lên, cô được đặt lên băng ca kéo vào xe cứu thương. Nằm trong bệnh viện, cô nhìn quanh sau đó mới chăm chăm hướng mắt đến tờ lịch vạn niên trên bàn. Năm 3020, có nghĩa là... nơi đây không phải thời đại của cô, thế cô lại đến nơi nào nữa vậy? Thiên Yết đã hứa sẽ gặp lại cô cơ mà!?

Bỗng ngoài cửa xuất hiện một đám người rất đông đúc, Cự Giải còn nghe thấy cả tiếng máy ảnh chụp "tách tách" cùng những tiếng ồn của người: "Cho hỏi người bên trong có quan hệ như thế nào với anh?"

Rồi lại một người khác lên tiếng: "Đó có phải là người đã làm anh từ chối thiên kim tập đoàn Trần Thị không?"

"Giới báo chí ư?" Cự Giải tự hỏi chính mình, cô hay xem những bộ phim tài liệu xưa về cánh báo chí lắm, bọn họ đông đúc hơn cả kiến, một khi đã săn tin thì bán sống bán chết cũng phải mang tin nóng hổi về.

Trong đám người ấy chợt xuất hiện một khuôn mặt cực kỳ quen thuộc, hắn nhìn Cự Giải với ánh mắt vui mừng: "Anh đợi em rất lâu rồi!"

Hắn bước vào phòng rồi đóng sầm cửa lại, thần sắc Cự Giải biến hóa khôn lường vui buồn lẫn lộn, bỗng khóc mắt nàng cay cay, sao giờ này hắn mới xuất hiện cơ chứ? Nàng gọi tên hắn tha thiết như trăm năm không gặp: "Thiên Yết!"

Đi để cạnh Cự Giải, Thiên Yết vuốt lấy mái tóc nàng, ánh mắt hắn đầy áp thương yêu, ôn nhu cười: "Ừ, anh đây!"

~ Hoàn chính văn ~

Kun: Cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện "Nhục Dục" với 101 chương chính văn, bộ truyện đã hoàn thành với những gì nó cần phải kết. Nhưng các bạn đừng vội đi đâu nhé vì vẫn còn đến mấy phần ngoại truyện cho các cặp đôi. Có cặp đôi sẽ gặp lại nhau ở một nơi xa, và tiến triển tình cảm - cuộc sống của họ trong tương lai nữa.

Đến đoạn đường này rồi các bạn có lời nào muốn nói không, ví dụ như những cảm xúc ức chế, vui sướng hay tiếc nuối chẳng hạn. Hãy để lại bình luận như cách bạn ủng hộ Kun nhé! Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Ngoại truyện 1 - Tôi nhất định phải lấy em làm vợ

Kim Ngưu bước đi trên con đường làng xa lạ, hắn hỏi về nơi cuối chân trời và ai cũng chỉ đến một hướng chính là biển khơi. Lấy từ trong túi áo ra không còn bao nhiêu ngân lượng nữa, Kim Ngưu nghĩ: "Có lẽ đây chính là nơi cuối chân trời của chúng ta rồi nương tử à!"

Hắn mua một chiếc thuyền gỗ nhỏ rồi nhả neo đi ra biển khơi, ngư dân bảo: "Mấy hôm nay biển động lắm! Công tử tốt nhất để vài hôm nữa hãy đi!"

Cười cười, Kim Ngưu gật đầu tiếp nhận lời khuyên nhưng vẫn cố chấp nhả neo rồi đi, bây giờ ở lại cũng không còn đủ ngân lượng để duy trì nhiều ngày nữa. Cho nên...

"Nương tử à, ta sắp đến với nàng rồi!"

Lênh đênh trên biển mấy canh giờ, Kim Ngưu chợt dừng lại khi không còn thấy được đất liền nữa. Mặt nước gợn sóng mang theo rất nhiều bóng dáng

của các loài vật sống ở biển, hần đưa tay vốc một tý nước lên rửa mặt. Ánh nắng mặt trời như thiêu đốt đang không ngừng chiếu thẳng vào người Kim Ngu, chốc sau hần vì say nắng choáng váng ngã đi.

...

Tỉnh dậy, Kim Ngu thấy mình đang ở trên một chiếc giường mềm mại, căn phòng xa lạ cùng cách bố trí kỳ quái. Hần hơi nghiêng người thì cả thân thể cứ lao đảo, đầu đau như búa bổ mắt chớp chớp ứa cả nước mắt. Bỗng cánh cửa gỗ vang lên, một bóng hình mềm mại uyển chuyển bước vào trên tay cầm theo một mâm thức ăn, nước uống nóng hổi. Người ấy dừng lại bên cạnh Kim Ngu, lên tiếng: "Thiếu gia người vừa khỏi bệnh không nên cử động mạnh!"

Kim Ngu quay sang nhìn người con gái xa lạ giật thót, cô ta mặc một bộ đồ cực kỳ mỏng manh mát mẻ, cổ áo khoét sâu để lộ cả đôi gò bồng trắng bóc. Cô nàng này cắt tóc ngắn, môi thoa son đậm, chiếc váy ngắn để lộ cả cặp chân dài trắng không tỳ vết.

Chưa kịp nắm bắt tình hình thì cô ta đã đặt mâm thức ăn xuống chiếc bàn cạnh giường, sau đó tự mình cởi áo ra để lộ đôi ngực khủng không bận yếm đào đang bung lên trước mặt hần. Kim Ngu mở choàng mắt, nếu là trước đây thì hần không hề ngần ngại mà ăn ngấu ngiên, nhưng hiện tại thì không. Do Kim Ngu nhìn chăm chăm nên cô hiểu lầm ý là thiếu gia muốn được phục vụ trước bữa ăn như thường lệ. Nào ngờ Kim Ngu chớp cái áo quần quanh lại người cô: "Này! Người bị điên hả!"

Cô ta bắt ngờ: "Thiếu gia!?"

...

Việc thiếu gia nhà họ Kim hôn mê tỉnh dậy sau cơn bạo bệnh không nhớ được gì nhanh chóng lan truyền ra ngoài, không những vậy còn trở thành tâm điểm chính trên các mặt báo. Kim Thị chính là tập đoàn truyền thông lớn nhất nước, ông bà Kim Thị luôn luôn có những cuộc họp báo khắp nơi trên toàn thế giới, chỉ có duy nhất một quý tử ăn chơi liêu lỏng không lo học hành. Cho nên đại thiếu gia Kim Ngu từ bé đã sống trong căn biệt thự Kim Thị cùng với rất nhiều người hầu kẻ hạ. Đại thiếu gia tính tình nổi loạn, đàn đúm gái gú hết cỡ. Trong biệt thự lúc nào cũng phải có người túc trực mỗi lúc thiếu gia muốn được phục vụ, gái qua tay hần biết bao nhiêu, tất cả đều là hàng tuyển chọn sạch đẹp an toàn lại rất biết nghe lời. Kim Ngu nghe thấy lại thấy giống bản thân mình ngày trước bất giác không khỏi thở dài thườn thượt ngao ngán.

Kim Ngu đã ở đây hai tháng, ban đầu ai cũng tưởng hần điên rồi nhưng bác sĩ lại bảo thần kinh hần hoàn toàn bình thường không tổn thương hư hại gì cả. Bác sĩ bảo đây có thể là do tác dụng phụ của loại thuốc mà Kim Ngu từng sử dụng trước đây.

Hần ngồi trên chiếc xích đu trong vườn nhà, căn biệt thự Kim Thị này to thật, dù rằng vẫn nhỏ hơn phủ Kim Vương một chút. Đang lúc buồn chán thì Kim Ngu nghe thấy những giọng nói chanh chua vang lên ở phía phòng bếp nằm tách biệt nhà chính.

"Ôi trời! Mày không biết chiều chuộng thiếu gia, bị thiếu gia đuổi đi. Tao thấy thương nên mới giữ lại ở bếp mà mày còn không biết thân biết phận, mày biết cháo yến thượng hạng này mắc đến cỡ nào không mà dám ăn vụn hả?"

Không ai trả lời. Giọng quát tháo ấy lại vang lên: "Lương tháng này coi như trừ vào chén cháo yến này!"

Bây giờ mới có người trả lời, chất giọng nghèn nghẹn, hình như người đó đang khóc: "Đùng mà chị Lý, em... em đang có thai... em..."

Người quát lớn kia là chị Lý, bếp trưởng của nhà Kim Thị, người ấy nghiêng rặng nghiêng lợi gần giọng tra hỏi: "Là con của ai?"

"Của... của thiếu gia... lần ấy em không muốn thiếu gia xuất vào bên trong nên đã cản... nên thiếu gia mới đuổi em đi... nhưng em ngăn không kịp!" Người con gái ấy rung rung nước mắt, ôm bụng khóc nức nở.

"Tao đã bảo mày với đám người kia mỗi lần phục vụ thiếu gia xong là phải dùng thuốc tránh thai sao? Biết bao nhiêu người không dính sao mày lại để dính hả con? Lần này chết thật rồi! Mà sao mày biết có thai?"

Cô gái ấy khóc lớn hơn nữa: "Em bị đuổi đi không ai đưa thuốc, em cũng chỉ biết trốn trong bếp đâu dám ra ngoài! Ba tháng nay em ốm nghén lại không gặp bà dì."

Kim Ngu đi đến nơi phát ra tiếng cãi lộn, hần chỉ trông thấy chị Lý và bóng lưng gầy guộc đang run lên của cô gái tội nghiệp. Chị Lý dùng ngón trỏ chỉ lên trán cô: "Mày mò côi từ bé nên tao thương, cái gì tao cũng bao che giúp đỡ cho mày mà giờ mày hại mày đã đành mày còn hại cả tao đây nè! Thiếu gia biết được sẽ đánh mày đến mức sảy thai mất. Ông bà chủ biết chắc chắn sẽ cho người giết mày đó con à!"

Chị Lý trong có vẻ khá lớn tuổi nhưng da dẻ vẫn căng mọng, chắc có lẽ lúc trẻ chị ta rất đẹp.

Người ấy vội quỳ rạp dưới đất sụt sùi ôm lấy chân chị Lý: "Chị Lý ơi! Giúp em với! Cứu em!"

Chị Lý đắm ngực: "Song Tử ơi là Song Tử!"

Kim Ngu mở trừng mắt nhắc lại cái tên mà chị Lý vừa thốt lên: "Song Tử?"

Kim Ngu ba chân bốn cẳng tiến tới, chị Lý vừa thấy bóng dáng Kim Ngu đã vội vàng túm lấy áo Song Tử kéo ra sau lưng, môi chị hé mở định biện hộ cho cô thì hần đã ngăn lại.

Song Tử lúc này xuất hiện trước mặt Kim Ngu, khuôn mặt này, vóc dáng này... đúng thật sự là của nàng.

Cuối cùng hắn cũng đi được đến phía cuối chân trời đoàn tụ cùng nàng rồi, Kim Ngu tiến tới nắm lấy cổ tay Song Tử. Song Tử hoảng loạn vừa hét vừa khóc: "Thiếu gia tha mạng, tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi! Thiếu gia tha mạng!"

Chị Lý cũng cuống quýt lên tha thiết xin: "Thiếu gia nể tình tôi làm cho gia đình mình bao năm qua tha cho con bé một lần... Tôi... tôi hứa sẽ giải quyết sạch sẽ... không để lại hậu họa gì!"

Kim Ngu nheo mắt: "Giải quyết!"

"Vâng, giải quyết đứa trẻ sạch sẽ!"

Đôi mắt Kim Ngu long lên tia máu đỏ tức giận: "Không được, không ai được chạm đến cô ấy!"

Hắn dùng lực kéo mạng Song Tử vào lòng, hắn ôm chặt lấy cô, vuốt ve tấm lưng gầy đang run lên không ngừng: "Tôi nhất định phải lấy em làm vợ!"

Lời đó của Kim Ngu như sét đánh ngang tai không ai dám tin đây là sự thật, Song Tử bất ngờ: "Hả?"

Kim Ngu nói lòng đôi tay để nhìn rõ khuôn mặt Song Tử hơn, càng nhìn càng không thể lầm, đây chính là nàng, là nương tử của hắn: "Tôi phải lấy em, em phải sinh con cho tôi!"

...

Song Tử không thể tin được một bước lên mây, mới hôm nào còn bị thiếu gia đánh đến mức máu thịt lẫn lộn lê lét ra cửa cầu cứu chị Lý mà nay cô lại được nằm trên giường Kim Ngu. Hắn ôm chặt lấy cô không buông, đã hơn một tuần qua hắn không khi nào rời cô, nửa bước cũng không cứ như hình với bóng.

Tất nhiên ngay ngày đầu gặp lại Kim Ngu đã dắt Song Tử lên phòng sau đó mần một trận cho đỡ nhớ thương thèm thuồng. Do Song Tử đang mang thai nên Kim Ngu không thể mỗi ngày một hiệp hay chục hiệp mỗi ngày được. Hôm nay, Kim Ngu cũng đòi hỏi một chút, sau khi mây mưa nhẹ nhàng hắn liền ôm cô vào lòng yêu thương hôn khắp mặt cô.

"Thiếu gia... à không Kim Ngu."

"Hử?"

Kim Ngu căn dặn không cho cô gọi hắn là thiếu gia nữa, vì cô là vợ của hắn mà.

"Ông bà chủ biết được thì sẽ như thế nào!?"

"Kệ họ, anh chỉ cần có em thôi!"

Kim Ngu tình lại không những tính khí thay đổi mà sở thích cũng bị. Song Tử cứ sợ ông bà chủ trở về sẽ giết chết cô, nhưng khi chị Lý thông báo tin vui cho cô rằng, Ông bà chủ nói: "Kim Ngu không ăn chơi biết lo học hành, gia đình sự nghiệp thì cưới ai cũng được."

Có vẻ quý tử này đã làm cha mẹ mình một mẻ đến nhường này.

Thế nhưng, trước một tuần tổ chức lễ cưới thì có sự cố xảy ra. Một cô gái lai xưng Candy Trương xuất hiện trước biệt thự bảo là bạn gái chính thức của Kim Ngu, và cô ta cũng đang mang thai con của hắn.

Ba người ngồi ở phòng khách, Candy ngồi cạnh Kim Ngu choàng ôm lấy tay hắn, nũng nịu: "Người ta mang thai đã năm tháng rồi đấy! Lúc đó thai em được bốn tuần hơn, anh bảo đưa người ta gặp cha mẹ để tính chuyện cưới hỏi. Tự dưng mất tích, xong hôm nay rần rần báo chí thông báo anh sắp kết hôn với người phụ nữ thấp hèn này?"

Bụng ả to hơn Song Tử, đoán chừng cũng năm sáu tháng thật, con lai nên nhan sắc phải nói là đẹp mê hồn. ả chỉ tay về phía cô xía xói: "Muốn dùng con để đe dọa Ngu Ngu à!?"

Từ Ngu Ngu thật khó nghe, và không thể chấp nhận được khi ả gọi Song Tử là thứ thấp hèn, còn cô vẫn cúi gầm mặt không dám hé môi. Nhìn dáng vẻ cam chịu đó mà Kim Ngu nhói lòng, ngày trước cô cũng vậy bây giờ cũng thế, sao cứ tự mình nhận lấy chứ? Kim Ngu ở đây với Song Tử kia mà!?

Hắn hất tay ả Candy Trương đồng đánh ra, nắm lấy tay Song Tử đang đứng kéo vào lòng, cô vì bị lỗi nên ngồi lên chân hắn, bất ngờ cô định vùng đứng dậy thì Kim Ngu đã lên tiếng: "Đây là vợ của tôi, cô không được quyền nói những lời nhục mạ đó!"

Candy bị người yêu đẩy ra còn ôm kẻ hầu người hạ vào lòng xưng vợ, ả đây nghiêng đứng phắt dậy dậm chân: "Anh không thương tôi ít nhất cũng phải nghĩ đến con anh chứ!?"

Kim Ngu "hừ" lạnh rồi đáp: "Tất nhiên! Sinh ra đi rồi xét nghiệm, nếu đúng là con tôi thì tôi sẽ lo cho nó đầy đủ. Còn hiện tại vợ tôi cũng đang mang thai, cô đừng làm kinh động đến tâm trạng của cô ấy! Mời cô về!"

Đến đây cũng hai tháng rồi, hần cũng biết cái gì gọi là xét nghiệm ADN, do lúc hần phát rồ ông bà Kim có nhờ bác sĩ làm xét nghiệm coi có phải con trai mình thật không hay người giống người.

Ả Candy tức giận để đồ bùng mặt chỉ tay: "Được! Anh được lắm!"

Bóng ả dùng dằng bỏ về, Kim Nguu vẫn giữ một bộ dáng mặc kệ ả điên lạ lắm ấy.

Song Tử nằm trong lòng Kim Nguu trái tim bỗng hân hoan lạ kỳ, đại thiếu gia ác ma thật sự thay đổi rồi, vòng tay rộng vững chãi thật ấm áp.

Kim Nguu cười cười thò thế vào tai Song Tử: "Minh lên giường khởi động nhẹ lần nữa nhé!"

Mặt Song Tử đỏ hơn cả cà chua chín, khẽ gật đầu: "Vâng."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ngoại truyện 2 - Em lấy tôi một lần nữa nhé!

"Thằng bé cũng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi rồi, sao chị không hối thúc nó sớm ngày tìm bạn gái đi chứ!?"

"Thôi chị ạ! Chừng nào nó gặp được người nó yêu thì lúc đó tính, chứ thời nào rồi mà còn làm khó dễ con cái."

"Chị nói như vậy là không phải nha, tôi có đứa cháu gái xinh lắm mỗi tội hơi khù khờ thôi. Để chiều tôi dắt qua cho bọn nhỏ nó kết bạn."

"Thôi mà!"

Hai người phụ nữ một xanh một tím đang ngồi tám đến chuyện trai gái thì bên trong một chàng trai cao lớn bước ra, mặt mày vẫn còn say ngủ: "Di Hai mới sang chơi ạ!"

Người được gọi là di hai mặc một cái áo màu xanh đột chuối chói hết cả mắt, bà thấy cậu chào nên cũng gật đầu, cười cười với cậu.

Nói rồi cậu lùi xuống bếp nói vọng lên: "Mẹ ơi có cơm không con đói quá!"

Người phụ nữ phúc hậu mặc áo tím từ tốn trả lời: "Mẹ nấu xong rồi đấy!"

Di hai bên cạnh vỗ đùi cái "đét" kêu người mẹ: "Chị Sur à, tôi quyết định rồi. Chiều nay gặp!"

"O chị Hai!" Di Sur là mẹ của Sur Tử, do cha cậu mất sớm nên từ bé cậu đã sống cùng mẹ. Thấy chị di Hai quyết tâm quá nên di Sur cũng không muốn làm phật lòng.

Sur Tử cũng chính vì thế xuyên không vào thân xác này hơn hai năm, sau khi đến đây cậu học được rất nhiều thứ và vô cùng thích nơi này. Nhất là di Sur, hơi ấm của người mẹ mà cậu chưa từng được cảm nhận qua. Cậu bắt đầu đi làm, đi chơi, học tập như mọi người dù rằng lối suy nghĩ hiện đại vẫn khó làm cậu thuận hòa được.

Di Sur tiễn di Hai ra cửa, đóng cửa lại di bước vào bếp: "Chiều nay di Hai mang cháu gái của di sang chơi đấy, con cũng ở nhà tiếp khách với mẹ một chút!"

Sur Tử nhú mày: "Lại mai mới nữa ạ?"

Di Sur lắc đầu: "Không, nếu con không ưng thì làm bạn mẹ không ép đâu."

Sur Tử cười cười vâng dạ.

Chiều đến di Hai qua nhà Sur Tử cùng cháu gái, nói đến nhà Sur Tử cùng mẹ thì phải diễn tả nó rất tầm thường. Một căn hộ trong chung cư rẻ giá, tuy nó không quá cũ kỹ nhưng cũng đủ khiến người ta chê lên chê xuống. Bất quá, Sur Tử lại cảm thấy ấm cúng vô cùng, so với vương vị Đế Vương ở trong hoàng cung lạnh lẽo rộng lớn thì ở đây rất tuyệt rồi. Di Sur làm nhà giáo, với mức lương eo hẹp nhưng đã nuôi Sur Tử khôn lớn nên người. Nay Sur Tử cũng hai mươi lăm tuổi, do thông minh từ bé cho nên cậu làm phó phòng chiến lược kinh doanh với mức lương cực hời.

Cháu gái di Hai bước vào, vừa nhìn thấy Sur Tử cô đã cười tít cả mắt, Sur Tử trông thấy cô cũng mừng đến quên mất lễ giáo lao đến ôm chầm cô gái, gọi: "Xử Nữ!?"

Xử Nữ đưa tay vỗ vỗ lưng Sur Tử: "Minh vào nhà nói chuyện nhé!?"

Hai người lớn đứng lặng sững sốt không hiểu gì, đi Sur thì bất ngờ trước đứa con trai ỉ lì tối ngày không chịu đi xem mắt. Còn đi Hai lại kinh ngạc bởi Xử Nữ trước giờ rất giữ phép tắc, thậm chí còn không đứng gần con trai quá ba bước, vậy mà mới gặp mặt khoảng cách của bọn họ đã bằng không mất rồi.

Để hai người lớn làm đồ ăn tối, Sur Từ đưa Xử Nữ lên phòng rồi rót cho cô một ly nước hỏi han: "Sao em có thể đến được đây?"

Xử Nữ nhận ly nước, kể lại mọi chuyện: "Từ Vân, con trai của anh đã khôn lớn nên người. Còn trở thành một đấng Quân Vương thương dân yêu nước, nhưng nó nay cai quản Thiên Hồng Quốc. Sau đó, em vì tuổi già sức yếu qua đời. Lúc tỉnh lại thì nhập vào thân xác này..."

Xử Nữ đưa ly nước lên môi uống một ngụm mới nói tiếp: "Cô gái này cắt cổ tay tự tử, lúc nhập vào cũng là lúc chuẩn bị đóng nắp quan tài. Mọi người bị em dọa đến mức kinh hồn bạt vía chạy tán loạn."

Cô bật cười, chìa cổ tay ra trước mặt Sur Từ cho cậu xem, thật sự nơi đó có một cái sẹo rất dài.

Sur Từ vuốt xoa thương tiếc cổ tay nhỏ nhắn của Xử Nữ, lúc này cậu bỗng quỳ gối xuống trước mặt cô, hôn nhẹ lên vết thương trên cổ tay cô, giọng cậu thì thảo hời: "Xử Nữ, em lấy tôi một lần nữa nhé!?"

Xử Nữ mỉm cười, nhẹ gật đầu: "Em vốn dĩ là vợ của anh mà!"

...

Hôn lễ của bọn họ được tổ chức nhanh đến mức ai cũng ngáo ngơ không hiểu vấn đề gì, thậm chí bậc phụ huynh còn lấy làm lạ ấy chứ. Nhưng Sur Từ đã không thể chờ đợi được nữa, cậu phải lấy được Xử Nữ về nhà bù đắp cho cô những gì cậu chưa thể làm trong quá khứ.

Đêm tân hôn, Xử Nữ nằm dưới thân Sur Từ rên rỉ sung sướng, đây là lần đầu tiên bọn họ quan hệ xác thịt kể từ sau hai lần kết hôn. Sur Từ hôn lên môi Xử Nữ, bên dưới hai người đang quấn chặt với nhau vừa khít. Cậu nhấp hồng nhẹ nhàng vì Xử Nữ vẫn chưa quen được cảm giác bị xâm nhập, cho đến khi cô cầu lấy lưng Sur Từ, hơi thở đứt quãng.

Sur Từ háo hức thúc mạnh hơn, nhẹ đặt những nụ hôn lên gương mặt mềm mại của Xử Nữ, thì thầm bên tai cô: "Anh yêu em!"

Xử Nữ đỏ mặt, cô biết bản thân mình chưa hẳn đã yêu cậu, nhưng cô tin chắc một ngày nào đó cô sẽ hồi đáp lại cậu ba chữ: "Em yêu anh!"

"Sinh cho anh một đàn con nhé!?" Sur Từ cười, cắn nhẹ lên vành tai Xử Nữ làm cô thẹn thùng đỏ chín cả mặt, cô gật đầu trong con hoan ái.

"Vâng."

"AAAAA" Sur Từ mỗi lúc càng nhấp nhanh hơn, bên dưới càng cứng cực đại khiến Xử Nữ cũng bắt đầu lên đỉnh, ưỡn người tiếp đón những tinh hoa thuần túy của Sur Từ vào bên trong cơ thể, nơi sẽ hình thành đứa trẻ xinh xắn, kết tinh tình yêu của hai người họ. Đời này không còn giang sơn, mưu mô lừa lọc, chỉ có hai người cùng mái ấm gia đình trọn vẹn nhất.

"Cảm ơn em, Xử Nữ!"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Ngoại truyện 3 - Tìm người

Đến đây một thời gian Cụ Giải mới biết Thiên Yết được miễn tội do có công bắt Ma Tôn, nhưng vì hắn đã giết quá nhiều người cho nên bị đẩy đến một thế giới khác. Hắn ở đây cũng được hơn mười năm, chính xác là lúc nhục thể này tận.

Thiên Yết là thiếu gia Thiên Thị, một tập đoàn chuyên về đào tạo ca sĩ, diễn viên và người mẫu lớn nhất nhì nước. Còn thiên kim Trần Thị mà báo chí nói đến chính là con gái cưng của tập đoàn đá quý danh giá nằm trong top mười thế giới.

"Anh ở đây rồi!" Thiên Yết hôn nhẹ lên trán Cụ Giải, yêu thương ôm cô vào lòng: "Anh hứa chúng ta sẽ gặp lại mà!"

Đúng như những gì Thiên Yết nói, Ma Kết em gái Cụ Giải hiện tại đang làm siêu mẫu kiêm diễn viên nổi tiếng trong cả ngoài nước. Tiếc rằng cô ấy không còn nhớ gì về quá khứ kiếp trước của mình nữa, nhưng sau khi gặp Cụ Giải cô lại cảm thấy thân thuộc vô cùng thế là quyết định trở thành chị em tốt.

Cụ Giải mang thai đau đẻ cũng một tay Ma Kết đưa Cụ Giải vào bệnh viện, chạy đôn chạy đáo từ tây sang đông để làm thủ tục sinh nở. Thiên Yết vào buồng sinh cùng Cụ Giải, trông thấy người mình yêu đau đớn mà hắn không cách nào giúp được chỉ biết nắm lấy tay cô, hôn lên trán cô: "Cố lên em yêu, có anh ở đây rồi!"

Tin tức Thiên Yết âm thầm lấy vợ lan ra khắp nơi, còn hạ sinh một tiểu thư đáng yêu giống cha y đúc nữa. Điều này đã khiến cho nhiều người tò mò về nhan sắc thật sự của Cự Giải vì hầu như buổi sáng ra đường, cô luôn phải trùm kín không cho ánh sáng làm tổn hại da thịt.

...

Bảy năm sau, con gái hai người tên Thiên Bình, lúc đầu cô và hần đồng nhất tên Thiên Ân nhưng đến lúc con bé biết nói liền nằng nặc đòi đổi lại tên, rồi còn kể câu chuyện của mình cho hai người nghe nữa.

Chất giọng thanh thoát của đứa trẻ vang lên, nhưng ánh mắt lại trưởng thành vô cùng, con bé bảo: "Thật ra con là một linh hồn còn đứa trẻ trong bụng đã chết lúc mẹ bị rượt đuổi, xô xuống vách núi. Lúc đó con đã hiến tim cho người mình yêu, thay máu cho em trai của anh ta. Vì dù gì con cũng không thể sống bao lâu nữa. Con tên là Thiên Bình, người con muốn tìm là Bảo Bình. Người đưa con vào trong bụng mẹ tên Cốt Dạ. Y hứa sẽ giúp con sống lại để được trùng phùng cùng anh ấy nhưng không ngờ con lại ở đây."

Bạn đang đọc truyện Nhục Dục của tác giả Kim Tuyền Kun được đăng tải tại wattpad và santruyen

Chuyện sau khi Thiên Bình nhập vào đứa trẻ thì không biết gì nữa, thật chất Cốt Dạ không muốn cứu sống Thiên Bình, hần ta làm vậy cốt để giữ hài nhi này sống sót. Sau này nó chính thức trở thành vật thể mạng cho Ma Kết, giúp Ma Kết sống tiếp trong một hình hài khác, mới mẻ và khỏe mạnh hơn. Nhưng Thiên Yết và Cự Giải đều không nói ra.

Thiên Bình đòi Cự Giải với Thiên Yết dắt mình đi khắp nơi tìm Bảo Bình nhưng bao năm trôi qua vẫn không hề thấy. Ma Kết năm nay hai mươi lăm tuổi, vừa trẻ vừa xinh đẹp lại tài giỏi bao chàng giàu có say mê vậy mà không biết sao vẫn chưa chịu gật đầu đồng ý một ai.

Hôm nay cô thay Cự Giải rước Thiên Bình tại trường cấp một, do Cự Giải có việc phải đi cùng Thiên Yết đến buổi tiệc lớn làm ăn. Bấy giờ thì báo chí người dân ai cũng đã trông thấy Cự Giải, và họ luôn cho rằng cô bị mù. Từ ghen ghét chuyển qua hâm mộ tình yêu đẹp giữa chàng thiếu gia nhà giàu cùng cô gái mù lòa không gia đình quyền quý. Lọ lem và hoàng tử phiên bản đời thực được ngưỡng mộ vô cùng.

Trong lúc đợi Thiên Bình ra Ma Kết vô tình chạm mặt một cậu bé tầm mười tuổi, nó đi đến trước mặt Ma Kết khẽ nhếch môi. Ma Kết cau mày, hỏi: "Nhóc muốn xin chữ ký à?"

Thằng bé lắc đầu, nó nắm lấy cổ tay cô đưa lên, chiếc đồng hồ đang điểm bốn giờ ba mươi phút, ngày 17 tháng 7 năm 3027. Sau đó, nó đồng dục nói: "Năm 3037 chúng ta sẽ gặp lại, cô gái của tôi. Cố gắng chờ tôi thêm một chút nữa nhé!"

Nói rồi nó buông tay cô, quay lưng ôm cặp rồi đi.

Ma Kết đứng đực ra đó khó hiểu gãi đầu: "Ủa?"

Thiên Bình chạy ra ôm chầm lấy Ma Kết làm cô giật mình bừng tỉnh, gương đôi mắt to tròn, nó hỏi: "Mẹ Kết, mẹ sao thế?"

Ma Kết vội lắc lắc đầu, vuốt tóc Thiên Bình: "Không có gì, lên xe đi mẹ đưa con đến một nơi!"

Theo lời của Cự Giải dặn, Ma Kết đưa Thiên Bình đến một cô nhi viện nằm rất sâu rất xa cách biệt với thế giới bên ngoài. Ở đây cực kỳ nghèo nàn, chưa nói đến còn ít người qua lại, cơ sở vật chất sụp xệ giống như sắp đổ nát đến nơi.

Thiên Bình bước xuống đi vào bên trong, ông mặt trời đã khuất bóng, không gian lại trở nên yên tĩnh làm con bé sợ hãi nhìn xung quanh. Nó hỏi: "Sao mẹ Kết lại đưa con đến đây?"

Ma Kết đáp: "Mẹ Giải bảo ở đây có người quen của con, một chút nữa mẹ sẽ đến cùng cha."

Nghe vậy, Thiên Bình vội chạy vào bên trong trại mồ côi, vì sở hữu khả năng vẽ tốt cho nên nó đã họa lại một bức chân dung của người ấy. Cự Giải có đưa bức ảnh đó cho báo chí, nếu một người lớn đọc hay thấy họ đã đến nhưng không có ai, nghĩa đó là một đứa trẻ và cô dựa theo hình hài người lớn để tìm ra cậu bé mang điềm tương đồng.

Bên trong ngôi nhà to có rất nhiều trẻ em mồ côi, bọn chúng đang chuẩn bị ăn cơm chiều thì Thiên Bình xuất hiện. Một người trông trẻ bỗng chạy ra hỏi: "Cháu tìm ai?"

Thiên Bình nhìn đảo dác và rồi ngón tay nhỏ bé của nó run run giơ lên chỉ vào một cậu nhóc đang ngồi ở góc nhà: "Là người đó!"

Ngoại truyện cuối cùng truy cập wattpad Kun để xem nốt nhé!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Ngoại truyện 4 - Hạnh phúc viên mãn

Người trong góc vội đứng dậy, ánh mắt hai người chạm phải nhau. Mặc dù hiện tại Thiên Bình mang một hình hài mới mẻ, nhưng vừa gặp cả hai đã như quen biết từ rất lâu rồi. Đó là một cậu bé tầm mười tuổi, cậu chạy đến trước mặt Thiên Bình, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nó: "Là em sao?"

Thiên Bình bật khóc nắm lấy tay Bảo Bình: "Em đây, em đến tìm anh!"

Cự Giải với Thiên Yết sau đó cũng đến, nhìn thấy khung cảnh trùng phùng của hai đứa trẻ mà lòng bất giác vui thay. Cự Giải ngó ý với Viện Trưởng rằng muốn mang cậu bé mang tên Bảo Bình nhận làm con nuôi, với số tài sản kê khai của Thiên Yết thì đủ nhận nuôi cả đám trong đây chứ huống hồ gì một Bảo Bình.

Trong lúc Thiên Yết vỗ Thiên Bình ngủ, con bé nhỏ lại khóc nhiều nên đuối, thủ tục còn lại do Ma Kết làm, vì Bảo Bình sẽ trở thành con nuôi của cô chứ không phải nhà Yết - Giải. Lỡ sau này có cưới hỏi cũng dễ thực hiện hơn. Cự Giải đang phát quà bánh cho mấy bé thì có một cậu nhóc chạy tới kéo lấy áo cô: "Dì xinh đẹp ơi!"

Nghe tiếng gọi Cự Giải cúi đầu nhìn đứa trẻ đeo miệng đang vịn áo mình, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn có vẻ quen quen, cô hỏi: "Sao thế cháu?"

Cậu vẫy vẫy tay ngụ ý kêu cô khom người xuống. Cự Giải cười hiền lành khụy một gối xuống trước mặt cậu, cậu liền hôn lên môi cô một cái "chụt" thật to. Sau đó còn bảo: "Hôm qua, cháu mơ thấy một anh đẹp trai. Anh ấy bảo muốn gửi đến cô nụ hôn này!"

Bị đứa trẻ hôn Cự Giải thoáng chốc ngây người nhưng rất nhanh lấy lại dáng vẻ nhu hòa hỏi: "Cháu tên gì?"

Cậu bé trả lời ngoan ngoãn: "Cháu tên Tử Hoàng, không có họ. Vì cháu là trẻ mồ côi không có cha mẹ, Tử Hoàng nghĩa là đứa con của trời. Viện Trưởng bảo cháu là đứa trẻ tài giỏi do ông trời ban tặng đấy ạ!"

Cự Giải chăm chăm quan sát Tử Hoàng hồi lâu, đúng thật, cậu bé rất giống... giống với một người mà cô vẫn luôn mong muốn bù đắp những gì đã nợ, vì món nợ ân tình đó quá lớn rồi: "Thế bây giờ đi gọi cháu là Thiên Tử Hoàng nhé? Cháu có muốn gọi dì bằng mẹ không?"

Từ sau lưng Thiên Tử Hoàng, Thiên Yết bước lên trông thấy cậu nhóc, hai đầu chân mày liền nhíu chặt lấy nhau mắng: "Bám dai dử hen!"

Cự Giải cười tươi tắn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tử Hoàng, cậu bé tầm bảy tám tuổi thôi: "Từ bây giờ về sau đây sẽ là gia đình của con!"

Thiên Yết lườm Cự Giải nhưng không từ chối, cậu nhóc Tử Hoàng vừa nhìn thấy Thiên Yết đã không vừa mắt. Cậu ôm lấy tay Cự Giải gọi một tiếng "mẹ" hai tiếng "mẹ ơi" nhưng còn với Thiên Yết thì...: "Chú hung dữ ơi! Sao chú nhìn cháu cau có thế?"

Nghe vậy Cự Giải liền trừng mắt với Thiên Yết, hấn khò sở xoa đầu cậu: "Không, tại chú mệt. Nhưng mà sau này con phải gọi chú bằng cha, hiểu chưa?"

Thằng bé gật đầu, Cự Giải đi vào trong làm thêm một tờ giấy xin con nuôi. Lúc cô vừa khuất dạng thì Thiên Yết và Tử Hoàng liền dùng ánh mắt sắc lém hình viên đạn nhìn nhau, thằng bé quệt mũi, chống nạnh bảo: "Đừng hòng giành mẹ với tôi nhé ông chú xấu xí!"

"Trời đất ơi!" Thiên Yết căng hai mắt ra lườm cậu: "Mới tý tuổi đã bày đặt giành vợ với chú rồi à? Nhóc con, mày hãy đợi đấy, xem chú có đuổi cổ mày ra khỏi nhà được không nhé!"

Tử Hoàng thè cái lưỡi nhỏ ra lêu lêu Thiên Yết rồi nhảy chân sáo theo bước Cự Giải đi vào bên trong để hấn ôm một cục tức đứng chửi phong long cả mấy tiếng đồng hồ như thằng điên. Tử Hoàng khoái chí nhếch môi: "Mười năm nữa coi ai thắng ai nhé ông chú già! Hứ!"

...

Mười năm sau,

Thiên Tử Hoàng lớn lên trở mã đẹp trai cực kỳ, không những vậy còn chính thức ra mặt thách thức Thiên Yết giành Cự Giải. Cự Giải cũng sắp bốn mươi đến nơi rồi, tối ngày cứ bị hai cha con đề ra chiếm dụng. Thằng nhóc Thiên Tử Hoàng thì đi đâu cũng muốn mẹ theo cùng, ngủ cũng chui vô giữa không cho Thiên Yết ôm cô. Mỗi lần Tử Hoàng bị đuổi lại kiếm cớ sợ ma, lớn rồi nhưng vẫn sợ lắm!

Thiên Bình thì sắp đến tuổi kết hôn, Bảo Bình bắt nó phải học xong mới tính chuyện cưới hỏi, tối ngày bắt con nhỏ ăn uống đến phì nhiêu màu mỡ. Cự Giải lại được một phen đau đầu vì tìm cách giảm cân cho con, mấy năm nữa mặc đầm cưới cho nó đẹp.

Ma Kết năm nay ba mươi lăm thế mà như gái mới lớn, đẹp phon phồn đến mức trai nhìn thèm gái thì ganh tỵ. Cự Giải nhiều lần hỏi thúc Ma Kết lập gia đình đi, dù gì cũng sắp già đến nơi rồi. Ma Kết thè lưỡi, đùa rằng: "Có thằng bé kia bảo em đợi nó mười năm, vài ngày nữa là tròn mười năm rồi mà vẫn chưa thấy xuất hiện này!"

"Ôi trời! Em đợi người ta đến mười năm thật à?"

Ma Kết nhún vai: "Thì hàng trẻ ngon nghề mà chị!"

"Tùy cô thôi!" Cự Giải bĩu môi khinh bỉ, sắp thành gái già gái ế thế mà vẫn dùng cái giọng thờ ơ đó cho bằng được.

Ngày Ma Kết, Cự Giải nhận nuôi Bảo Bình với Thiên Tử Hoàng cũng là ngày sinh nhật của hai đứa. Cho nên cô quyết định đãi một buổi tiệc thật lớn nhân kỷ niệm mười năm cùng sống dưới một mái nhà.

Và ngày hôm đó diễn ra vô cùng sôi động, đông đảo người có tiếng tăm máu mặt đến dự. Trong số đó có cậu ấm của tập đoàn Nhân Thị, tập đoàn về nhà hàng khách sạn lớn nhất nước, nổi tiếng trứ danh ra cả thế giới.

Hắn đi đến trước mặt Ma Kết đang đón khách quen chúc mừng sinh nhật con trai thì...

"Em đợi tôi có lâu không?"

Ma Kết trừng trừng mắt nhìn tên mặt búng ra sữa ở trước mặt đầy bất ngờ: "Là nhóc?"

Nhóc mà Ma Kết gọi chính là Nhân Mã, hắn không ngờ bị đầu thai muộn hơn cô đến mười lăm năm. Bất quá cũng không sao, đủ tuổi thì quá thôi. Hắn nắm lấy cô tay cô kéo thẳng vào lòng, khước môi cong lên tạo thành hình bán nguyệt: "Vợ à, hôm nay chúng ta động phòng trước rồi cưới sau nhé!?"

Cự Giải đứng ở cạnh há hốc mồm, Nhân Mã quay sang nhìn Cự Giải nháy mắt: "Thiên Sát Lang vẫn ổn chứ?"

Nghe được lời này cổ họng Cự Giải khô khốc, miệng lắp la lắp bắp: "Cót... Cót Dạ!?"

Hắn lại nháy mắt với cô: "Bây giờ, tôi phải dùng món chính trước đây!"

Nói rồi Nhân Mã bế xốc Ma Kết lên trong sự ngỡ ngàng của hầu hết khách mời có mặt tại đó, hắn mang cô đi thẳng lên phòng khách sạn trên tầng nhà hàng. Đây là nhà hàng của gia đình hắn, muốn quát hết tháng không cần xuống giường cũng được.

Nhân Mã đóng rầm cửa lại, Ma Kết vẫn không thể tin đây là sự thật đến mãi một lúc sau âm thanh quyết liệt của hai người vang lên cô mới thật sự tin rằng...

Cuối cùng cũng có người hợp ý đến rước cô rồi!!

~ Hoàn ~

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Nhục Dục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.